Den Europæiske Unions

Tidende

L 150

Dansk udgave

Retsforskrifter

57. årgang

20. maj 2014

Indhold

I *Lovgivningsmæssige retsakter*

FORORDNINGER

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2014 af 16. april 2014 om handelsordninger for visse varer fremstillet af landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 og (EF) nr. 614/2009** 1

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 511/2014 af 16. april 2014 om de overholdelsesforanstaltninger fra Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, som brugere i Unionen skal respektere** [1] 59

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 512/2014 af 16. april 2014 om ændring af forordning (EU) nr. 912/2010 om oprettelse af Det Europæiske GNSS-agentur** 72

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA** 93

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 af 16. april 2014 om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring** 112

[1] EØS-relevant tekst

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 515/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af beslutning nr. 574/2007/EF** 143

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af asyl-, migrations- og integrationsfonden, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF** 168

★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 517/2014 af 16. april 2014 om fluorholdige drivhusgasser og om ophævelse af forordning (EF) nr. 842/2006** [1] 195

II *Ikke-lovgivningsmæssige retsakter*

INTERNATIONALE AFTALER

2014/283/EU:

★ **Rådets afgørelse af 14. april 2014 om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Nagoya-protokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed** [1] 231

★ **Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske resurser samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelse af disse resurser, til konventionen om den biologiske mangfoldighed** 234

2014/284/EU:

★ **Rådets afgørelse af 14. april 2014 om indgåelse af den frivillige partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union** 250

★ **Frivillig partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union** 252

[1] EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 510/2014

af 16. april 2014

om handelsordninger for visse varer fremstillet af landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 og (EF) nr. 614/2009

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2, og artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 ([3]) og Rådets forordning (EF) nr. 614/2009 ([4]) skal tilpasses som følge af Lissabontraktatens ikrafttrædelse, og navnlig indførelsen af en skelnen mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Der er behov for yderligere tilpasninger for at øge klarheden og gennemsigtigheden af de eksisterende tekster.

(2) Indtil 31. december 2013 har hovedinstrumentet for den fælles landbrugspolitik i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»traktaten«) været Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 ([5]).

(3) Som led i reformen af den fælles landbrugspolitik erstattedes forordning (EF) nr. 1234/2007 med virkning fra 1. januar 2014 af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ([6]). Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 og Rådets forordning (EF) nr. 614/2009 bør tilpasses for at tage hensyn til denne forordning med henblik på at opretholde kohærensen i handelsordningerne med tredjelande for landbrugsprodukter på den ene side og handelsordningerne for varer fremstillet af landbrugsprodukter på den anden side.

(4) Visse landbrugsprodukter anvendes til fremstilling af både forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for traktatens bilag I. Det er nødvendigt at træffe foranstaltninger både inden for den fælles landbrugspolitik og den fælles handelspolitik for at tage højde for den betydning, som handelen med disse produkter og varer har for opnåelsen af målene i traktatens artikel 39, og virkningerne af de foranstaltninger, der blev vedtaget for at gennemføre traktatens artikel 43, på den økonomiske situation for disse produkter og varer i betragtning af forskellene mellem forsyningsomkostningerne for landbrugsprodukter i Unionen og på verdensmarkedet.

(5) For at tage højde for de forskellige forhold inden for Unionens landbrug og fødevareindustri skelnes der i Unionen mellem landbrugsprodukter, der er anført i bilag I til TEUF, og forarbejdede landbrugsprodukter uden for nævnte bilag. Den samme skelnen gør sig måske ikke gældende i visse tredjelande, med hvilke Unionen indgår aftaler. Der

([1]) EUT C 327 af 12.11.2013, s. 90.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.
([3]) Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 af 30. november 2009 om en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter (EUT L 328 af 15.12.2009, s. 10).
([4]) Rådets forordning (EF) nr. 614/2009 af 7. juli 2009 om den fælles handelsordning for ægalbumin og mælkealbumin (EUT L 181 af 14.7.2009, s. 8).
([5]) Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningsforordningen) (EUT L 299 af 16.11.2007, s. 1).
([6]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

bør derfor indføres en bestemmelse for, at de generelle regler, der gælder for forarbejdede landbrugsprodukter uden for bilag I til TEUF, kan udvides til at finde anvendelse på visse landbrugsprodukter, der er anført i dette bilag, hvis der i en international aftale træffes bestemmelse om sidestillelse af disse to typer produkter.

(6) Når der i denne forordning henvises til internationale aftaler, der er indgået eller midlertidigt anvendes i Unionen i overensstemmelse med TEUF, er det TEUF artikel 218, der henvises til.

(7) For at undgå eller modvirke de skadelige virkninger, som importen af bestemte forarbejdede landbrugsprodukter kunne have på EU-markedet og på den fælles landbrugspolitiks effektivitet, bør det være muligt at underlægge importen af sådanne produkter en tillægstold, hvis visse betingelser er opfyldt.

(8) Ægalbumin og mælkealbumin er forarbejdede landbrugsprodukter, som ikke er omfattet af bilag I til TEUF. Af hensyn til harmonisering og forenkling bør den fælles handelsordning for ægalbumin og mælkealbumin, som er fastlagt i forordning (EF) nr. 614/2009, indarbejdes i handelsordningerne for visse varer fremstillet af landbrugsprodukter. Set i lyset af det forhold, at æg i vid udstrækning kan erstattes af ægalbumin og i et vist omfang af mælkealbumin, bør handelsordningerne for ægalbumin og mælkealbumin svare til ordningerne for æg.

(9) Med forbehold af de særlige bestemmelser vedrørende præferencehandelsordninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 978/2012 ([1]) samt Unionens øvrige særskilte handelsordninger er det nødvendigt at fastlægge de overordnede regler for handelsordningerne for forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I fremstillet af landbrugsprodukter. Det er også nødvendigt at sørge for fastsættelsen af reduceret importtold og toldkontingenter og ydelse af eksportrestitutioner i overensstemmelse med disse overordnede regler. Disse regler bør tage hensyn til eventuelle begrænsninger i forbindelse med importtold og eksportsubsidier som følge af Unionens forpligtelser i henhold til WTO-aftaler og bilaterale aftaler.

(10) På grund af tætte forbindelser mellem markedet for ægalbumin og mælkealbumin og markedet for æg bør det være muligt at kræve forelæggelse af en importlicens for importen af ægalbumin og mælkealbumin og suspendere proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin, i tilfælde hvor EU-markedet for disse produkter eller markedet for æg forstyrres eller trues af forstyrrelse på grund af proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin. Det bør være muligt at gøre udstedelsen af importlicenser for ægalbumin og mælkealbumin og deres overgang til fri omsætning, der er omfattet af en licens, betinget af krav med hensyn til deres oprindelse, herkomst, ægthed og kvalitetsegenskaber.

(11) For at tage højde for handels- og markedsudviklingen, behovene på markederne for ægalbumin og mælkealbumin eller markedet for æg samt resultaterne af kontrollen med importen af ægalbumin og mælkealbumin bør beføjelserne til at vedtage delegerede retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår regler om indførelse af krav om forelæggelse af en importlicens ved import af ægalbumin og mælkealbumin med henblik på overgang til fri omsætning, regler for de rettigheder og forpligtelser, der følger af licensen og dens retsvirkninger, de tilfælde, hvor der gælder en tolerancemargen for overholdelsen af forpligtelsen i licensen, regler, som gør udstedelse af en importlicens og overgang til fri omsætning betinget af forelæggelse af et dokument udstedt af et tredjeland eller en enhed, der bl.a. bekræfter produkternes oprindelse, herkomst, ægthed og kvalitetsegenskaber, regler om overdragelse af importlicenser eller om begrænsninger for en sådan overdragelse, de tilfælde, hvor forelæggelse af en importlicens ikke er påkrævet, og de tilfælde, hvor sikkerhedsstillelse for, at produkterne importeres inden for licensens gyldighedsperiode, er henholdsvis påkrævet og ikke påkrævet.

(12) Visse forarbejdede landbrugsprodukter uden for bilag I til traktaten fremstilles ved anvendelse af landbrugsprodukter, der er underlagt den fælles landbrugspolitik. Den told, der pålægges ved importen af disse forarbejdede landbrugsprodukter, bør udligne forskellen mellem verdensmarkedspriserne og priserne på EU-markedet for de i denne produktion anvendte landbrugsprodukter, samtidig med at forarbejdningsindustriens konkurrenceevne beskyttes.

(13) I forbindelse med visse internationale aftaler bevilges der som led i Unionens handelspolitik nedsættelser eller udfasning af importtolden på de forarbejdede landbrugsprodukter for så vidt angår landbrugselementet, tillægstolden for sukker og mel og værditolden. Disse nedsættelser bør kunne beregnes i forhold til de landbrugselementer, der gælder for ikke-præferencehandel.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 978/2012 af 25. oktober 2012 om anvendelse af et arrangement med generelle toldpræferencer og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 732/2008 (EUT L 303 af 31.10.2012, s. 1).

(14) Landbrugselementet af importtolden bør udligne forskellen mellem priserne på de landbrugsprodukter, der er anvendt i produktionen af de pågældende forarbejdede landbrugsprodukter, på verdensmarkedet og på EU-markedet. Det er derfor nødvendigt at opretholde en tæt forbindelse mellem beregningen af landbrugselementet af importtolden for de forarbejdede landbrugsprodukter og den told, der gælder for landbrugsprodukter, som indføres i uforandret stand.

(15) For at gennemføre de internationale aftaler om reduktion eller udfasning af importtolden på forarbejdede landbrugsprodukter på baggrund af særlige landbrugsprodukter, der er anvendt eller anses for anvendt i fremstillingen af forarbejdede landbrugsprodukter, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår udarbejdelsen af en liste over de landbrugsprodukter, der skal anses for anvendt i forbindelse med fremstillingen af de forarbejdede landbrugsprodukter, fastsættelsen af tilsvarende mængder og regler for konvertering af andre landbrugsprodukter til tilsvarende mængder af de særlige landbrugsprodukter, der anses for anvendt, de elementer, der er nødvendige for beregningen af det reducerede landbrugselement og den reducerede tillægstold, og metoden for denne beregning, og de ubetydelige beløb, for hvilke de reducerede landbrugselementer og tillægstolden på sukker og mel fastsættes til nul.

(16) Der er mulighed for at give toldindrømmelser for importen af ubegrænsede mængder af de pågældende varer eller for importen af begrænsede mængder, der er henhørende under et toldkontingent. Hvis der gives toldindrømmelser inden for toldkontingenter i henhold til bestemte internationale aftaler, bør kontingenterne åbnes og forvaltes af Kommissionen. Af praktiske årsager er det vigtigt, at forvaltningen af den ikke-landbrugsmæssige del af importolden for de varer, for hvilke der er aftalt toldpræferencer, er omfattet af de samme forvaltningsregler som forvaltningen af landbrugselementet.

(17) Som følge af de tætte forbindelser mellem markedet for ægalbumin og mælkealbumin og markedet for æg, bør der åbnes toldkontingenter for ægalbumin og mælkealbumin, og de bør forvaltes på samme måde som kontingenterne for æg i henhold til forordning (EU) nr. 1308/2013. Forvaltningsmetoden bør om nødvendigt tage hensyn til forsyningsbehovene på EU-markedet og nødvendigheden af at sikre ligevægten på dette marked og bør tage udgangspunkt i metoder, der tidligere er blevet anvendt, under hensyntagen til de rettigheder, der følger af WTO-aftalerne.

(18) For at sikre en retfærdig markedsadgang for og lige behandling af de erhvervsdrivende, at tage hensyn til EU-markedets forsyningskrav og at bevare ligevægten på dette marked, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår de betingelser, der skal være opfyldt for at kunne forelægge en ansøgning inden for toldkontingentet, regler for overdragelse af rettigheder inden for toldkontingentet, der gør deltagelse i toldkontingentet betinget af sikkerhedsstillelse, samt særlige forhold, krav eller restriktioner i forbindelse med toldkontingenterne.

(19) For at sikre, at der er mulighed for, at eksportprodukter kan komme ind under en særlig ordning ved import til tredjelande på visse betingelser i medfør af internationale aftaler, som Unionen har indgået i overensstemmelse med traktaten, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår regler, der forpligter medlemsstaternes kompetente myndigheder til på anmodning og efter behørig kontrol at udstede et dokument til bekræftelse af, at produkter, der eksporteres, opfylder betingelserne for at komme ind under en særlig ordning ved import til et tredjeland.

(20) Det er muligt, at efterspørgslen fra de forarbejdende industrier for landbrugsråvarer ikke helt kan dækkes af landbrugsråvarer fra Unionen på rimelige konkurrencevilkår. Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 ([1]) bestemmer, at sådanne varer kan komme ind under proceduren for aktiv forædling, hvis de økonomiske forudsætninger som defineret i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 ([2]), er opfyldt. Forordning (EØF) nr. 2913/1992 skal erstattes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 ([3]), dog først med virkning fra 1. juni 2016. Der bør derfor henvises til forordning (EØF) nr. 2913/1992 i nærværende forordning, særligt henset til, at henvisninger til forordning (EØF) nr. 2913/1992 i fremtiden skal forstås som henvisninger til forordning (EU) nr. 952/2013. I klart definerede tilfælde bør de økonomiske forudsætninger anses for opfyldt med hensyn til at lade visse mængder landbrugsprodukter blive optaget under procedurerne for aktiv forædling. Disse mængder bør fastsættes med udgangspunkt i en forsyningsbalance. Der bør sikres retfærdig adgang til de tilgængelige mængder, lige behandling af de erhvervsdrivende og klarhed gennem en ordning vedrørende licenser for aktiv forædling udstedt af medlemsstaterne.

([1]) Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1).
([2]) Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1).
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 269 af 10.10.2013, s. 1).

(21) For at sikre en ansvarlig og effektiv forvaltning af procedurerne for aktiv forædling og under hensyntagen til situationen på EU-markedet for de pågældende varer og de forarbejdende industriers behov og praksis bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår listen over de landbrugsprodukter, for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling, rettigheder afledt af licenserne for aktiv forædling og retsvirkningerne heraf, overdragelse af rettigheder mellem de erhvervsdrivende, og de nødvendige regler for at sikre pålideligheden og effektiviteten af ordningen for licenser for aktiv forædling for så vidt angår licensernes ægthed, overdragelsen heraf eller begrænsninger for en sådan overdragelse.

(22) Der bør etableres ordninger for ydelse af eksportrestitutioner inden for de grænser, der er fastsat af Unionens WTO-forpligtelser, for visse landbrugsprodukter, der anvendes til fremstilling af varer uden for bilag I til TEUF, så producenterne af sådanne varer ikke straffes som følge af de priser, de må betale for deres forsyninger på grund af den fælles landbrugspolitik. Sådanne restitutioner bør kun omfatte forskellen mellem prisen for et landbrugsprodukt på EU-markedet og på verdensmarkedet. Disse ordninger bør derfor etableres som en del af handelsordningerne for visse varer, der er fremstillet af forarbejdede landbrugsprodukter.

(23) Listen over varer uden for bilag I, som er berettiget til eksportrestitution, bør udarbejdes under hensyntagen til virkningen af forskellen mellem priserne på de landbrugsprodukter, der er anvendt i produktionen på EU-markedet og på verdensmarkedet, og behovet for at udligne denne forskel helt eller delvis for at lette eksporten af de landbrugsprodukter, der er anvendt i varer uden for bilag I.

(24) Det er nødvendigt at sikre, at der ikke ydes eksportrestitution til importerede varer uden for bilag I, der er overgået til fri omsætning, og som videreeksporteres, eksporteres efter forarbejdning eller indarbejdes i andre varer uden for bilag I. Med hensyn til importerede kornprodukter, ris, mælk og mælkeprodukter eller æg, der er overgået til fri omsætning, er det nødvendigt at sikre, at der ikke ydes restitution i tilfælde, hvor varerne eksporteres efter forarbejdning eller indarbejdes i varer uden for bilag I.

(25) Satserne for eksportrestitution for landbrugsprodukter, der eksporteres i form af varer uden for bilag I, bør fastsættes i overensstemmelse med de samme regler og praktiske ordninger og efter samme procedure som satserne for eksportrestitution for landbrugsprodukter, der eksporteres i uændret stand i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 og Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 [1].

(26) I betragtning af det tætte forhold mellem varer uden for bilag I og landbrugsprodukter, der anvendes i fremstillingen af disse varer uden for bilag I på den ene side, og forskellene mellem disse varer og produkter på den anden side er det nødvendigt at fastsætte, at de horisontale bestemmelser om eksportrestitution, der er fastsat i forordning (EU) nr. 1308/2013, finder anvendelse på varer uden for bilag I.

(27) For at tage hensyn til de særlige forarbejdningsprocesser og handelskrav i forbindelse med varer uden for bilag I, hvori der indgår visse landbrugsprodukter, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår regler om karakteristika for varer uden for bilag I, der skal eksporteres, og landbrugsprodukter, der anvendes til fremstillingen heraf, regler om fastlæggelse af eksportrestitutioner for visse landbrugsprodukter, der eksporteres efter forarbejdning til varer uden for bilag I, regler om den nødvendige dokumentation for sammensætningen af de eksporterede varer uden for bilag I, regler med krav om en erklæring vedrørende anvendelsen af visse importerede landbrugsprodukter, regler om sidestillingen af landbrugsprodukter med basisprodukter og om fastsættelsen af referencemængden for hvert basisprodukt, og om anvendelsen af horisontale regler vedrørende eksportrestitutioner for landbrugsprodukter på varer uden for bilag I.

(28) Overholdelsen af eksportgrænser afledt af internationale aftaler, som er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i overensstemmelse med TEUF, bør sikres gennem restitutionslicenser, der udstedes for de referenceperioder, der er fastsat i aftalerne, under hensyntagen til det fastlagte årlige beløb for små eksportører.

[1] Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 af 16. december 2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter (EUT L 346 af 20.12.2013, s. 12).

(29) Der bør ydes eksportrestitutioner op til det samlede tilgængelige beløb alt efter den særlige situation, der gør sig gældende for handelen med varer uden for bilag I. Ordningen vedrørende restitutionslicenser bør kunne lette den effektive forvaltning af restitutionsbeløbene.

(30) Der bør udarbejdes bestemmelser om restitutionslicenser udstedt af medlemsstaterne, således at de er gyldige i hele Unionen, og om at deres udstedelse skal være betinget af en sikkerhedsstillelse, der garanterer, at den erhvervsdrivende vil ansøge om restitutioner. Der bør fastlægges bestemmelser om, at restitutioner under ordningen om forudfastsættelse ydes til alle gældende restitutionssatser, og om sikkerhedsstillelse og frigivelse af sikkerheder.

(31) For at føre tilsyn med udgifterne til eksportrestitutioner og gennemførelsen af ordningen vedrørende restitutionslicenser bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med TEUF artikel 290 for så vidt angår reglerne for de rettigheder og forpligtelser, der følger af restitutionslicenserne, regler om deres overdragelse eller begrænsninger for en sådan overdragelse, de tilfælde og situationer, hvor forelæggelsen af en restitutionslicens eller sikkerhedsstillelse ikke er påkrævet, og om tolerancemargenen, inden for hvilken forpligtelsen til at ansøge om restitutioner ikke finder anvendelse.

(32) Ved vurderingen af virkningen af målrettede foranstaltninger i forbindelse med eksportrestitution bør der tages hensyn til virksomheder, der forarbejder landbrugsprodukter, i almindelighed og til situationen for små og mellemstore virksomheder i særdeleshed. Som følge af de små eksportvirksomheders specifikke behov bør de tildeles et samlet beløb for hvert budgetår og være fritaget for kravet om at forelægge restitutionslicenser som led i ordningen for eksportrestitutioner.

(33) I tilfælde, hvor der i henhold til forordning (EU) nr. 1308/2013 vedtages foranstaltninger vedrørende eksporten af et landbrugsprodukt, og eksporten af varer uden for bilag I med et højt indhold af landbrugsprodukter formodes at hindre opnåelsen af formålet med disse foranstaltninger, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår etableringen af tilsvarende foranstaltninger, der skal træffes med hensyn til eksporten af disse varer uden for bilag I, under overholdelse af alle forpligtelser, der følger af internationale aftaler.

(34) Inden for visse internationale aftaler kan Unionen begrænse den importtold og de beløb, der skal betales for eksport, for helt eller delvist at udligne prisforskellene for de landbrugsprodukter, der er anvendt i produktionen af de forarbejdede landbrugsprodukter, eller de berørte varer uden for bilag I. For disse forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I er det nødvendigt at fastsætte, at disse beløb skal fastsættes i fællesskab som en del af den samlede told og skal udligne forskellene mellem priserne på landbrugsprodukter, der skal medregnes på det pågældende lands eller den pågældende regions marked og på EU-markedet.

(35) Da sammensætningen af de forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I kan være relevant for den rette anvendelse af handelsordningerne i denne forordning bør det være muligt at fastslå deres sammensætning ved hjælp af kvalitative og kvantitative analyser.

(36) For at gennemføre internationale aftaler, som er indgået af Unionen, og sikre klarhed og sammenhæng med ændringerne til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 ([1]), bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår supplering og ændring af visse ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning og dens bilag.

(37) Det bør fastsættes, at medlemsstaterne skal give Kommissionen og hinanden de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af handelsordninger for forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I.

([1]) Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1).

(38) For at sikre informationssystemernes integritet og de fremsendte dokumenters og tilknyttede datas autenticitet og læsbarhed bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår definitionen af arten og typen af de oplysninger, der skal meddeles, de kategorier af data, der skal behandles, de maksimale opbevaringsperioder samt formålet med behandlingen af dem, adgangsrettighederne til oplysningerne eller informationssystemerne samt vilkårene for offentliggørelse af disse oplysninger.

(39) EU-retlige regler om beskyttelse af personer med hensyn til behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ([1]) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ([2]), finder anvendelse.

(40) For at undgå unødige administrative byrder for de erhvervsdrivende og de nationale myndigheder bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med traktatens artikel 290 for så vidt angår fastsættelsen af en tærskel, under hvilken der ikke opkræves eller ydes beløb med hensyn til importtold, tillægsimporttold, reduceret importtold, eksportrestitutioner og beløb, der skal opkræves eller betales, når en fælles fastsat pris udlignes.

(41) I betragtning af det tætte forhold mellem varer uden for bilag I og landbrugsprodukter, der anvendes i fremstillingen af disse varer uden for bilag I, er det nødvendigt at fastsætte, at de horisontale bestemmelser om sikkerhedsstillelse, kontrol, efterprøvning, gennemgang og sanktioner, der er fastsat i og vedtaget i henhold til forordning (EU) nr. 1306/2013 ([3]), finder tilsvarende anvendelse på varer uden for bilag I.

(42) For at sikre, at de horisontale bestemmelser, der er vedtaget på grundlag af forordning (EU) nr. 1306/2013, finder anvendelse på importlicenser og toldkontingenter for forarbejdede landbrugsprodukter og på eksportrestitutioner og restitutionslicenser for varer uden for bilag 1, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår bestemmelser om den relevante tilpasning af de horisontale bestemmelser om sikkerhedsstillelse, kontrol, efterprøvning, gennemgang og sanktioner, der er vedtaget i henhold til den nævnte forordning.

(43) Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF foretager passende høringer under sit forberedende arbejde, inden der vedtages delegerede retsakter, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(44) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til import bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til foranstaltninger, der fastlægger de forarbejdede landbrugsprodukter, som bør pålægges tillægsimporttold for at forhindre eller modvirke skadelige virkninger på EU-markedet, foranstaltninger til anvendelse af denne tillægsimporttold med hensyn til tidsfristerne for dokumentation for importprisen, for indsendelse af dokumentation og for fastsættelse af tillægsimporttoldens størrelse, foranstaltninger til fastsættelse af de repræsentative priser og udløsningsmængder med henblik på at anvende tillægsimporttold, foranstaltninger vedrørende formatet og indholdet af importlicensen for ægalbumin og mælkealbumin, vedrørende indgivelse af ansøgninger om samt udstedelse og anvendelse af importlicenser, deres gyldighedsperiode, procedurerne for sikkerhedsstillelsen for disse licenser og sikkerhedsstillelsens størrelse, vedrørende den nødvendige dokumentation for, at kravene til anvendelsen af disse licenser er blevet opfyldt, vedrørende tolerancemargenen med hensyn til overholdelsen af forpligtelsen til at importere den mængde, der er nævnt i importlicensen, og vedrørende udstedelsen af erstatningsimportlicenser og duplikater af importlicenser, foranstaltninger vedrørende medlemsstaternes behandling af importlicenser, samt vedrørende udveksling af de oplysninger, der er nødvendige i forbindelse med forvaltningen af ordningen vedrørende importlicenser for ægalbumin og mælkealbumin, herunder procedurerne for den specifikke administrative bistand mellem medlemsstaterne, for beregningen af importtold og for fastsættelsen af importtoldens størrelse for de forarbejdede landbrugsprodukter i forbindelse med gennemførelsen af internationale aftaler.

([1]) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 549).

(45) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til import bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger til fastsættelse af de faste mængder af landbrugsprodukter, der anses for anvendt i fremstillingen af de forarbejdede landbrugsprodukter med henblik på reduktion eller udfasning af importtolden for præferencehandelen, og til fastsættelse af de relevante dokumentationskrav, de årlige toldkontingenter og den forvaltningsmetode, der skal anvendes, for importen af de forarbejdede landbrugsprodukter, og visse landbrugsprodukter i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser, procedurer for anvendelsen af særlige bestemmelser i internationale aftaler eller retsakter om vedtagelse af import- eller eksportordningen, navnlig bestemmelser om garantier for produktets art, herkomst og oprindelse, anerkendelse af det dokument, der anvendes til kontrol af disse garantier, forelæggelse af et dokument udstedt af eksportlandet og om produktets bestemmelsessted og anvendelse, foranstaltninger vedrørende importlicensernes gyldighedsperiode, procedurerne for sikkerhedsstillelsen og sikkerhedsstillelsens størrelse, anvendelsen af disse importlicenser og, om nødvendigt, særlige foranstaltninger, navnlig om de betingelser, i henhold til hvilke der skal indgives ansøgninger om import og udstedes tilladelser inden for toldkontingentet, samt de relevante dokumentationskrav.

(46) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til import og proceduren for aktiv forædling bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger om forvaltningen af den proces, som skal sikre, at de tilgængelige mængder inden for toldkontingenterne ikke overskrides, og foranstaltninger, der skal omfordele uudnyttede mængder under toldkontingentet, beskyttelsesforanstaltninger mod importen til Unionen, jf. Rådets forordning (EF) nr. 260/2009 ([1]) og (EF) nr. 625/2009 ([2]) eller beskyttelsesforanstaltninger i internationale aftaler, foranstaltninger vedrørende mængden af de landbrugsprodukter, for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling, foranstaltninger om gennemførelse af ordningen vedrørende licenser for aktiv forædling med hensyn til nødvendige dokumenter og procedurer for indgivelse af ansøgninger og udstedelse af licenser for aktiv forædling, foranstaltninger vedrørende medlemsstaternes forvaltning af licenserne for aktiv forædling og procedurer i forbindelse med administrativ bistand mellem medlemsstaterne, foranstaltninger til begrænsning af de mængder, for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling, til afvisning af de mængder, der er ansøgt om i forbindelse med disse licenser, og til suspension af adgangen til indgivelse af ansøgninger om licenser for aktiv forædling, i tilfælde hvor der er ansøgt om store mængder, samt foranstaltninger, der suspenderer anvendelsen af proceduren for forarbejdning eller proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin.

(47) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til eksport bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger vedrørende anvendelsen af restitutionssatser, beregningen af eksportrestitutioner, sidestillelsen af visse produkter med basisprodukter og fastsættelsen af referencemængden for basisprodukter, vedrørende ansøgning om samt udstedelse og forvaltning af eksportlicenser for visse varer uden for bilag I til visse bestemmelsessteder, når dette er fastlagt i en international aftale indgået eller midlertidigt anvendt af Unionen i henhold til TEUF, og vedrørende behandling af forsvundne produkter og mængdetab i fremstillingsprocessen og behandling af biprodukter.

(48) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til eksport bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger til fastlæggelse af procedurer for angivelse og den nødvendige dokumentation i forbindelse med sammensætningen af de eksporterede varer uden for bilag I, som er nødvendige for gennemførelsen af ordningen vedrørende eksportrestitutioner, forenklet dokumentation for ankomst på bestemmelsesstedet i tilfælde af differentieret restitution, foranstaltninger vedrørende anvendelse af de horisontale bestemmelser om eksportrestitutioner for varer uden for bilag I, foranstaltninger vedrørende gennemførelse af ordningerne vedrørende licenser for eksportrestitution med hensyn til indgivelse, format og indhold af ansøgninger om restitutionslicenser, format, indhold og gyldighedsperiode for restitutionslicensen, proceduren for indgivelse af ansøgninger om samt udstedelse og anvendelse af restitutionslicenser, procedurerne for sikkerhedsstillelsen og sikkerhedsstillelsens størrelse, tolerancemargenen for de eksportrestitutionsbeløb, der ikke blev ansøgt om, og formerne for dokumentation af, at forpligtelser afledt af restitutionslicensen er blevet opfyldt.

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 260/2009 af 26. februar 2009 om den fælles importordning (EUT L 84 af 31.3.2009, s. 1).
([2]) Rådets forordning (EF) nr. 625/2009 af 7. juli 2009 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande (EUT L 185 af 17.7.2009, s. 1).

(49) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til eksport og visse generelle bestemmelser bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger om medlemsstaternes behandling af restitutionslicenser samt udveksling af oplysninger og specifik administrativ bistand mellem medlemsstaterne i forbindelse med restitutionslicenser, foranstaltninger vedrørende fastsættelsen af det samlede beløb til små eksportører og den individuelle grænse for fritagelse for forelæggelse af restitutionslicenser, foranstaltninger vedrørende udstedelse af erstatningsimportlicenser og duplikater af importlicenser, foranstaltninger vedrørende begrænsning af de beløb, for hvilke restitutionslicenser kan udstedes, afvisning af de beløb, der er ansøgt om i forbindelse med disse licenser, og suspension af adgangen til indgivelse af ansøgninger om restitutionslicenser, hvis der er ansøgt om beløb, der overstiger det disponible beløb, som er fastsat på grundlag af forpligtelser, der følger af internationale aftaler, nødvendige proceduremæssige regler og tekniske kriterier for anvendelsen af andre foranstaltninger i forbindelse med eksporten, foranstaltninger vedrørende fastlæggelse af den gældende toldsats ved direkte udligning inden for præferencehandel og de dermed forbundne beløb for eksport til det land eller område, der er berørt, foranstaltninger til sikring af, at de forarbejdede landbrugsprodukter, der er angivet til eksport i henhold til en præferencehandelsaftale, ikke i virkeligheden eksporteres i henhold til en ikke-præferenceaftale eller omvendt, foranstaltninger vedrørende metoder til kvalitativ og kvantitativ analyse af de forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I, tekniske bestemmelser, der er nødvendige for at kunne identificere dem, og procedurer til deres klassificering i den kombinerede nomenklatur.

(50) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning med hensyn til eksport og visse generelle bestemmelser bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelse af Kommissionens og medlemsstaternes forpligtelser til at udveksle oplysninger vedrørende meddelelsesmåder, reglerne for de oplysninger, der skal meddeles, ordninger for forvaltning af de oplysninger, der skal meddeles, og for meddelelsernes indhold, format, timing, hyppighed og tidsfrister samt ordningerne for fremsendelse eller tilrådighedsstillelse af oplysninger og dokumenter under hensyntagen til reglerne om beskyttelse af personoplysninger og virksomhedernes legitime interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke røbes, samt foranstaltninger vedrørende anvendelse af horisontale bestemmelser om sikkerhedsstillelse, kontrol, efterprøvning, gennemgang og sanktioner, der er vedtaget i henhold til forordning (EU) nr. 1306/2013, på importlicenser og toldkontingenter for forarbejdede landbrugsprodukter samt eksportrestitutioner og restitutionslicenser for varer uden for bilag I.

(51) Henset til deres særlige karakter bør gennemførelsesretsakter for så vidt angår foranstaltninger til fastsættelse af repræsentative priser og udløsningsmængder med henblik på at anvende tillægsimporttold og størrelsen af importold i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser, foranstaltninger til begrænsning af de mængder, for hvilke licenser for aktiv forædling og restitutionslicenser kan udstedes, til afvisning af de mængder, der er ansøgt om i forbindelse med disse licenser, og til suspension af adgangen til indgivelse af ansøgninger om disse licenser, og foranstaltninger til forvaltning af den proces, der sikrer, at de tilgængelige mængder inden for toldkontingentet ikke overskrides, og til fordeling af uudnyttede mængder af toldkontingentet, vedtages uden anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]). Alle andre gennemførelsesretsakter i henhold til denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011.

(52) Undersøgelsesproceduren bør anvendes til vedtagelse af de gennemførelsesretsakter, der skal vedtages i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011, henset til at sådanne retsakter vedrører den fælles landbrugspolitik, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), nr. ii), i nævnte forordning.

(53) Kommissionen bør vedtage gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, når det i behørigt begrundede tilfælde vedrørende beskyttelsesforanstaltninger mod importen til Unionen af forarbejdede landbrugsprodukter eller i forbindelse med en forstyrrelse eller potentiel forstyrrelse af EU-markedet, der kræver suspension af anvendelsen af proceduren for forarbejdning eller proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin, er påkrævet af særligt hastende årsager.

(54) I henhold til proportionalitetsprincippet er det nødvendigt og hensigtsmæssigt for at opnå det grundlæggende mål i denne forordning at fastlægge en ordning for handelen med visse varer, der fremstilles af landbrugsprodukter. I overensstemmelse med EU-traktatens artikel 5, stk. 4, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(55) For at opretholde status quo bør denne forordning omfatte bilag, der indeholder hver af de følgende lister: en liste over forarbejdede landbrugsprodukter, som erstatter bilag II til forordning (EF) nr. 1216/2009, en liste over varer uden for bilag I, som erstatter bilag II til Kommissionens forordning (EU) nr. 578/2010 ([1]) samt bilag XX til forordning (EF) nr.1234/2007, en liste over basisprodukter, der anvendes til fremstillingen af varer uden for bilag I, som erstatter bilag I til forordning (EU) nr. 578/2010, en liste over forarbejdede landbrugsprodukter, for hvilke der kan afkræves tillægsimporttold, som erstatter bilag III til forordning (EF) nr. 1216/2009, og en liste over landbrugsprodukter, der anvendes til fremstillingen af forarbejdede landbrugsprodukter, som erstatter bilag I til forordning (EF) nr. 1216/2009.

(56) Forordning (EF) nr. 1216/2009 og (EF) nr. 614/2009 bør i overensstemmelse hermed ophæves.

(57) Eftersom den nødvendige sammenhæng allerede før denne forordnings ikrafttræden er blevet sikret gennem overgangsbestemmelsen i artikel 230, stk. 1, andet afsnit, litra i), i forordning (EU) nr. 1308/2013, bør denne forordning finde anvendelse så tidligt som muligt efter vedtagelsen af forordningerne i reformpakken for den fælles landbrugspolitik under fuld hensyntagen til retssikkerheden og de erhvervsdrivendes legitime forventninger —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Denne forordning fastlægger handelsordningerne for importen af forarbejdede landbrugsprodukter og eksporten af varer uden for bilag I samt de landbrugsprodukter, der indgår i disse varer uden for bilag I.

Denne forordning gælder også for importen af landbrugsprodukter omfattet af en international aftale, der er indgået eller midlertidigt anvendt af Unionen i overensstemmelse med TEUF, og hvori der er fastsat bestemmelser om disse varers sidestillelse med forarbejdede landbrugsprodukter, der er underlagt præferencehandel.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning finder følgende definitioner anvendelse:

a) »landbrugsprodukter«: de produkter, der er omhandlet i artikel 1 i forordning (EU) nr. 1308/2013

b) »forarbejdede landbrugsprodukter«: de produkter, der er anført i bilag I til denne forordning

c) »varer uden for bilag I«: de produkter uden for bilag I til TEUF, som er anført i bilag II, første og anden kolonne, til denne forordning

d) »basisprodukter«: de landbrugsprodukter, der er anført i bilag III til denne forordning

e) »landbrugselement«: enten den del af importtolden for de forarbejdede landbrugsprodukter, der svarer til den importtold, der gælder for de i bilag V til denne forordning anførte landbrugsprodukter, eller i givet fald til den reducerede told for landbrugsprodukter med oprindelse i de pågældende lande for de mængder af disse landbrugsprodukter, der er anvendt eller anses for anvendt

f) »ikke-landbrugsmæssigt element«: den del af importbelastningen, der svarer til tolden i den fælles toldtarif, nedsat med det i litra e) definerede landbrugselement

g) »tillægstold for sukker og mel«: den tillægstold for sukker (AD S/Z) og den tillægstold for mel (AD F/M) som omhandlet i del 1, afsnit I, punkt B.6, i bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 og del 3, afsnit I, bilag 1, tabel 2, i bilag I til nævnte forordning

h) »værditold«: den del af importtolden, der er udtrykt som en procentsats af toldværdien

i) »produktgruppe 1«: valle i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, henhørende under KN-kode ex 0404 10 02 til KN-kode ex 0404 10 16

([1]) Kommissionens forordning (EU) nr. 578/2010 af 29. juni 2010 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 1216/2009 for så vidt angår eksportrestitutionsordningen for visse landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, der ikke er omfattet af traktatens bilag I, og kriterierne for fastsættelse af restitutionsbeløbet (EUT L 171 af 6.7.2010, s. 1).

j) »produktgruppe 2«: mælk i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, med fedtindhold på 1,5 vægtprocent og derunder, undtagen i pakninger af nettovægt 2,5 kg og derunder, henhørende under KN-kode ex 0402 10 19

k) »produktgruppe 3«: mælk i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, med fedtindhold på 26 vægtprocent, undtagen i pakninger af nettovægt 2,5 kg og derunder, henhørende under KN-kode ex 0402 21 18

l) »produktgruppe 6«: smør med et fedtindhold på 82 vægtprocent, henhørende under KN-kode ex 0405 10.

KAPITEL III

IMPORTEN AF FORARBEJDEDE LANDBRUGSPRODUKTER

AFDELING I

Generelle bestemmelser for importen

Underafdeling i

importtold på forarbejdede landbrugsprodukter

Artikel 3

Elementer af importtolden

1. For forarbejdede landbrugsprodukter, der er anført i tabel 1 i bilag I, består importtolden i den fælles toldtarif af et landbrugselement, som ikke indgår i en værditold, og et ikke-landbrugselement, som er en værditold.

2. For forarbejdede landbrugsprodukter, der er anført i tabel 2 i bilag I, består importtolden i den fælles toldtarif af en værditold og et landbrugselement, som indgår i værditolden. Er der ikke er nogen værditold for forarbejdede landbrugsprodukter anført i tabel 2 i bilag I, anses landbrugselementet for sådanne produkter for at indgå i den specifikke told på disse produkter.

Artikel 4

Maksimal importtoldsats

1. I tilfælde, hvor der skal anvendes en maksimal toldsats, fastsættes beregningsmetoden for fastsættelsen af denne maksimale toldsats i den fælles toldtarif i medfør af artikel 31 i TEUF.

2. I tilfælde, hvor den maksimale toldsats omfatter en tillægstold på sukker og mel for forarbejdede landbrugsprodukter anført i tabel 1 i bilag I, fastsættes beregningsmetoden for fastsættelsen af denne tillægstold i den fælles toldtarif i medfør af artikel 31 i TEUF.

Artikel 5

Tillægsimporttold, der har til hensigt at forhindre eller modvirke skadelige virkninger for EU-markedet

1. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastlægger de forarbejdede landbrugsprodukter anført i bilag IV, som, når de importeres til toldsatsen i den fælles toldtarif, skal pålægges en tillægsimporttold. Disse gennemførelsesretsakter vedtages alene for at forhindre eller modvirke skadelige virkninger for EU-markedet, som denne import kan forårsage, og såfremt:

a) importen sker til priser under det niveau, som Unionen har meddelt Verdenshandelsorganisationen (»udløsningsprisen«), eller

b) importmængden i et år overstiger et bestemt niveau (»udløsningsmængden«).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Tillægsimporttold pålægges ikke i overensstemmelse med stk. 1, hvis det er usandsynligt, at importen skaber forstyrrelser på EU-markedet, eller hvis virkningerne af en sådan tillægsimporttold ikke står i forhold til det tilstræbte mål.

3. Ved anvendelsen af stk. 1, litra a), fastlægges importpriserne på grundlag af cif-importpriserne for den pågældende sending.

Cif-importpriserne kontrolleres på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt på verdensmarkedet eller EU-importmarkedet.

De repræsentative priser fastsættes regelmæssigt ud fra oplysninger indhentet inden for rammerne af det fællesskabstilsyn, der er fastsat i artikel 308d i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/1993 ([1]).

4. Udløsningsmængden baseres på afsætningsmulighederne defineret som importen i procent af det tilsvarende indenlandske forbrug i de tre år, der er gået forud for det år, hvor de i stk. 1 omhandlede skadelige virkninger viser sig eller vil kunne vise sig.

5. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter indeholdende de nødvendige foranstaltninger til anvendelse af denne artikel, navnlig hvad angår tidsfristerne for dokumentation for importprisen og for indsendelsen af dokumentation. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

6. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter uden anvendelse af proceduren i artikel 44, stk. 2 eller 3, og for så vidt angår de produkter, der fastlægges i henhold til stk. 1, med henblik på at:

a) fastsætte de repræsentative priser og udløsningsmængder med henblik på anvendelse af tillægsimporttold

b) fastsætte niveauet for tillægsimporttolden i overensstemmelse med bestemmelserne i de internationale aftaler, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF.

7. Kommissionen offentliggør de i stk. 1, litra a), omhandlede udløsningspriser i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Underafdeling II

Importen af ægalbumin og mælkealbumin

Artikel 6

Importlicenser for ægalbumin og mælkealbumin

1. Importen af ægalbumin og mælkealbumin, der overgår til fri omsætning, kan gøres betinget af fremlæggelse af en importlicens, hvis en sådan licens er nødvendigt for at forvalte de pågældende markeder og navnlig for at kontrollere handelen med de pågældende produkter.

2. Med forbehold af de i henhold til artikel 14 trufne foranstaltninger udsteder medlemsstaterne de i stk. 1 omhandlede importlicenser til enhver ansøger, som er etableret i Unionen, uanset den pågældende ansøgers etableringssted, medmindre andet er fastsat i en retsakt, der er vedtaget i medfør af artikel 43, stk. 2, i TEUF.

3. De i stk. 1 omhandlede importlicenser gælder i hele Unionen.

4. Udstedelse af importlicens, som omhandlet i stk. 1, for og overgang til fri omsætning af de produkter, der er omfattet af licensen, kan underlægges krav med hensyn til det pågældende produkts oprindelse og herkomst, og krav om, at der fremlægges et dokument udstedt af et tredjeland eller en enhed, der bl.a. bekræfter produkternes oprindelse, herkomst, ægthed og kvalitetsegenskaber.

Artikel 7

Sikkerhed med hensyn til importlicenser

1. Udstedelsen af de i artikel 6 omhandlede importlicenser kan betinges af, at der stilles sikkerhed for, at den erhvervsdrivende importerer produkterne inden for importlicensens gyldighedsperiode.

([1]) Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF- toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1).

2. Sikkerhedsstillelsen fortabes helt eller delvis, hvis produkterne ikke importeres inden for importlicensens gyldighedsperiode.

3. Dog fortabes sikkerhedsstillelsen ikke, hvis produkterne på grund af force majeure ikke blev importeret inden for licensens gyldighedsperiode, eller hvis den mængde, der ikke blev importeret inden for denne periode, ligger inden for tolerancemargenen.

Artikel 8

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) regler om indførelse af krav om forelæggelse af en importlicens for import til fri omsætning af ægalbumin og mælkealbumin

b) regler for de rettigheder og forpligtelser, der følger af importlicensen og dens retsvirkninger

c) de tilfælde, hvor der gælder en tolerancemargen for overholdelsen af forpligtelsen til at importere den mængde, der er angivet i licensen, eller hvor oprindelsen skal angives i licensen

d) regler om fremlæggelse et dokument udstedt af et tredjeland eller en enhed, der bl.a. bekræfter produkternes oprindelse, herkomst, ægthed og kvalitetsegenskaber, som betingelse for udstedelsen af importlicenser for eller overgangen til fri omsætning af varer omfattet af licensen

e) regler om overdragelse af importlicensen eller begrænsninger for en sådan overdragelse

f) de tilfælde, hvor forelæggelse af en importlicens ikke er påkrævet

g) regler om indførelse af krav om sikkerhedsstillelse ved udstedelse af de i artikel omhandlede importlicenser.

Artikel 9

Gennemførelsesbeføjelser

Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter vedrørende:

a) importlicensens format og indhold

b) indgivelsen af ansøgninger om importlicenser samt udstedelsen og anvendelsen af disse licenser

c) importlicensens gyldighedsperiode, størrelsen af den sikkerhed, der skal stilles, og proceduren for sikkerhedsstillelsen

d) den nødvendige dokumentation for opfyldelsen af kravene til anvendelsen af importlicenserne

e) størrelsen af tolerancemargenen for så vidt angår overholdelsen af forpligtelsen til at importere den mængde, der er angivet i importlicensen

f) udstedelsen af erstatningsimportlicenser og duplikater af importlicenser

g) medlemsstaternes behandling af importlicenser og udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for at forvalte ordningen, herunder procedurerne for den specifikke administrative bistand mellem medlemsstaterne.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

AFDELING II

Præferencehandel

Underafdeling I

Reduktion af importtolden

Artikel 10

Reduktion og udfasning af landbrugselementer, værditold og tillægstold

1. Såfremt en international aftale, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF

a) indeholder bestemmelser om en reduktion eller flere på hinanden følgende reduktioner, der fører til en udfasning af importtolden for forarbejdede landbrugsprodukter, og

b) fastlægger de produkter, som er omfattet af disse reduktioner, mængden af varer, værdien af de kontingenter, som reduktionerne finder anvendelse på, metoden til beregning af sådanne mængder eller værdier, eller de elementer, der er afgørende for reduktionen af landbrugselementet, i tillægstolden på sukker og mel eller i værditolden

kan landbrugselementet, tillægstolden på sukker og mel eller værditolden gøres til genstand for den reduktion eller flere på hinanden følgende reduktioner, der fører til en udfasning, som finder anvendelse i tilfælde af importtold for forarbejdede landbrugsprodukter.

Med henblik på nærværende artikel kan landbrugselementet også omfatte det landbrugselement, som er omhandlet i del I, afsnit I, punkt B.1, i bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87, og fastlagt i del III, afsnit I, bilag 1, tabel 2, i bilag I til samme forordning.

2. Såfremt en international aftale, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF, indeholder bestemmelser om en reduktion eller en udfasning af landbrugselementerne for de produkter, der er omfattet af tabel 2 i bilag I til denne forordning, erstattes den told, der består af landbrugselementet, som indgår i værditolden, af et landbrugselement, der ikke er en værditold.

Artikel 11

Mængder, der faktisk er anvendt eller anses for anvendt

1. Reduktionerne eller udfasningen af landbrugselementer eller tillægstold på sukker og mel i henhold til artikel 10, stk. 1, fastsættes ud fra følgende:

a) mængderne af landbrugsprodukter anført i bilag V, som faktisk er anvendt eller anses for anvendt i fremstillingen af forarbejdede landbrugsprodukter

b) den told, der gælder for landbrugsprodukter som omhandlet i litra a), og som er blevet anvendt til beregning af det reducerede landbrugselement og tillægstolden på sukker og mel i forbindelse med visse præferencehandelsordninger.

2. De landbrugsprodukter, der anses for anvendt i forbindelse med fremstillingen af det forarbejdede landbrugsprodukt, udvælges blandt landbrugsprodukter, der faktisk anvendes ved fremstillingen af det forarbejdede landbrugsprodukt ud fra produkternes betydning i den internationale handel og deres prisniveauers repræsentativitet for prisniveauerne for alle andre landbrugsprodukter, der er anvendt i forbindelse med fremstillingen af dette forarbejdede landbrugsprodukt.

3. Mængderne af landbrugsprodukter anført i bilag V, som faktisk anvendt, konverteres til tilsvarende mængder af de særlige landbrugsprodukter, der anses for anvendt.

Artikel 12

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) udarbejdelse af en liste over de landbrugsprodukter anført i bilag V, som anses for anvendt i forbindelse med fremstillingen af de forarbejdede landbrugsprodukter ud fra udvælgelseskriterierne i artikel 11, stk. 2

b) fastsættelse af de tilsvarende mængder og reglerne for konverteringen i henhold til artikel 11, stk. 3

c) de elementer, der er nødvendige for beregningen af det reducerede landbrugselement og den reducerede tillægstold på sukker og mel, og fastsættelsen af metoden for denne beregning

d) de ubetydelige beløb, for hvilke de reducerede landbrugselementer og tillægstolden på sukker og mel fastsættes til nul.

Artikel 13

Gennemførelsesbeføjelser

1. Kommissionen vedtager, når det er relevant, gennemførelsesretsakter indeholdende foranstaltninger med henblik på at gennemføre internationale aftaler, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF, vedrørende beregningen af importtold for de forarbejdede landbrugsprodukter, der er genstand for en reduktion i henhold til denne forordnings artikel 10, stk. 1 og 2.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Kommissionen kan om nødvendigt vedtage gennemførelsesretsakter vedrørende:

a) fastsatte mængder af landbrugsprodukter omhandlet i artikel 12, litra a), der anses for anvendt i fremstillingen af de forarbejdede landbrugsprodukter

b) mængder af landbrugsprodukter omhandlet i artikel 12, litra a), der anses for anvendt i fremstillingen af de forarbejdede landbrugsprodukter for hver mulig sammensætning af de forarbejdede landbrugsprodukter, for hvilke de fastsatte mængder af de særlige landbrugsprodukter ikke kan angives i henhold til nærværende afsnits litra a)

c) dokumentationskrav.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter uden anvendelse af proceduren i artikel 44, stk. 2 eller 3, der fastsætter niveauet for den anvendte importtold i overensstemmelse med bestemmelserne i en international aftale, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF, og foranstaltningerne vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 1.

Underafdeling II

Toldkontingenter og særlig ordning ved import til et tredjeland

Artikel 14

Åbning og forvaltning af toldkontingenter

1. I overensstemmelse med artikel 15 og 16 åbner og forvalter Kommissionen toldkontingenter for import med henblik på overgang til fri omsætning i Unionen af forarbejdede landbrugsprodukter og landbrugsprodukter, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, og omfattet af internationale aftaler, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF.

2. De i stk. 1 omhandlede toldkontingenter forvaltes således, at der undgås enhver forskelsbehandling mellem de erhvervsdrivende og således, at EU-markedets krav til forsyning og behovet for at bevare ligevægten på dette marked vægtes på behørig vis.

3. De toldkontingenter, der er omhandlet i stk. 1, forvaltes ved at anvende en af følgende metoder, en anden passende metode eller en kombination af disse:

a) en tildelingsmetode, der er baseret på den kronologiske rækkefølge, som ansøgningerne indgives i (efter »først til mølle«-princippet)

b) en metode, hvor der tildeles kontingenter i forhold til de mængder, der er indgivet ansøgning om (metoden med »samtidig behandling«)

c) en tildelingsmetode baseret på traditionelle handelsmønstre (metoden med »traditionelle/nytilkomne«).

Artikel 15

Delegerede beføjelser

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) hvilke betingelser og adgangskrav en erhvervsdrivende skal opfylde for at kunne indgive en ansøgning inden for det toldkontingent, der er fastsat i en international aftale som omhandlet i artikel 14, stk. 1

b) reglerne for overdragelse af rettigheder mellem erhvervsdrivende og eventuelle begrænsninger for en sådan overdragelse i forbindelse med forvaltningen af det toldkontingent, der er fastsat i en international aftale, som omhandlet i artikel 14, stk. 1

c) bestemmelser om at gøre deltagelsen i det toldkontingent, der er fastlagt i en international aftale som omhandlet i artikel 14, stk. 1, betinget af forelæggelse af en importlicens og af, at der stilles en sikkerhed

d) særlige forhold, krav eller restriktioner for det toldkontingent, der er fastlagt i den internationale aftale som omhandlet i artikel 14, stk. 1.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42, der forpligter medlemsstaternes kompetente myndigheder til på anmodning og efter behørig kontrol at udstede et dokument til bekræftelse af, at et produkt opfylder betingelserne for at komme ind under en særlig ordning ved import til et tredjeland.

Artikel 16

Gennemførelsesbeføjelser

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter:

a) de årlige toldkontingenter, om nødvendigt passende fordelt over hele året, og den forvaltningsmetode der skal anvendes

b) procedurer for anvendelse af de særlige bestemmelser, der er fastsat i den internationale aftale eller retsakten om vedtagelse af import- eller eksportordningen, navnlig bestemmelserne om:

i) garantier, der dækker produktets art, afsendelsessted og oprindelse

ii) anerkendelse af et dokument, der anvendes til kontrol af de garantier, som er omhandlet i nr. i)

iii) fremlæggelse af et dokument udstedt af eksportlandet

iv) produkternes bestemmelsessted og anvendelse

c) gyldighedsperioden for de importlicenser, der skal fremlægges i henhold til artikel 15, stk. 1, litra c)

d) procedurerne for den sikkerhed, der skal stilles i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, litra c), og sikkerhedsstillelsens beløb

e) anvendelsen af importlicenser, der skal forelægges i henhold til artikel 15, stk. 1, litra c), og om nødvendigt særlige foranstaltninger, navnlig vedrørende de betingelser der gælder for indgivelse af ansøgninger om import og tildeling af tilladelser inden for toldkontingentet.

f) dokumentationskrav

g) nødvendige foranstaltninger vedrørende indhold, form, udstedelse og anvendelse af dokumentet i artikel 15, stk. 2.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Kommissionen skal vedtage gennemførelsesretsakter uden anvendelse af proceduren i artikel 44, stk. 2 eller 3, der:

a) forvalter den proces, der skal sikre, at de mængder, der er til rådighed inden for toldkontingentet, ikke overskrides, navnlig ved at fastsætte en tildelingskoefficient for hver ansøgning, når grænsen for de disponible mængder er nået, afvise ansøgninger, der er til behandling, og eventuelt suspendere adgangen til at indgive ansøgninger

b) omfordeler uudnyttede toldkontingentmængder.

AFDELING III

Beskyttelsesforanstaltninger

Artikel 17

Beskyttelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager på de i denne artikels stk. 3 fastsatte betingelser gennemførelsesretsakter indeholdende beskyttelsesforanstaltninger over for importen af forarbejdede landbrugsprodukter til Unionen. Med henblik på at sikre ensartetheden af den fælles handelspolitik skal disse gennemførelsesretsakter være i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 260/2009 og (EF) nr. 625/2009. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Medmindre andet er fastsat i andre retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet eller andre retsakter vedtaget af Rådet, vedtager Kommissionen på de i denne artikels stk. 3 fastsatte betingelser gennemførelsesretsakter indeholdende beskyttelsesforanstaltninger over for importen til Unionen af forarbejdede landbrugsprodukter, der finder sted i henhold til internationale aftaler, der er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i medfør af TEUF. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

3. Kommissionen kan træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2, på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ.

Hvis Kommissionen modtager en anmodning fra en medlemsstat om vedtagelse af en gennemførelsesretsakt som omhandlet i stk. 1 eller 2, eller begge, vedtager den gennemførelsesretsakter med afgørelse herom senest fem arbejdsdage efter modtagelsen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

4. I behørigt begrundede, særligt hastende tilfælde, der vedrører beskyttelsesforanstaltningerne i stk. 1-2, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, jf. proceduren i artikel 44, stk. 3.

5. Ønsker Kommissionen at ophæve eller ændre beskyttelsesforanstaltninger vedtaget i henhold til stk. 1-4, vedtager den gennemførelsesretsakter herom. Disse gennemførelsesretsakter vedtages i henhold til artikel 44, stk. 2, medmindre der foreligger behørigt begrundede, særligt hastende tilfælde, i hvilket tilfælde disse gennemførelsesretsakter vedtages i henhold til artikel 44, stk. 3.

AFDELING IV

Aktiv forædling

Underafdeling I

Aktiv forædling af landbrugsprodukter uden undersøgelse af de økonomiske vilkår

Artikel 18

Aktiv forædling af landbrugsprodukter uden undersøgelse af de økonomiske vilkår

1. I tilfælde, hvor varer uden for bilag I fremstilles på basis af landbrugsprodukter anført i bilag III til denne forordning i henhold til proceduren for aktiv forædling, anses de økonomiske vilkår, der er omhandlet i artikel 117, litra c), i forordning (EØF) nr. 2913/92, for opfyldt ved fremlæggelse af en licens for aktiv forædling for disse landbrugsprodukter.

2. Licenser for aktiv forædling for landbrugsprodukter, der anvendes ved fremstillingen af varer uden for bilag I, udstedes inden for rammerne af de mængder, der er fastlagt af Kommissionen.

Disse mængder fastlægges ud fra en udligning af på den ene side de obligatoriske budgetbegrænsninger for eksportrestitutioner for varer uden for bilag I og på den anden side de forventede udgiftsbehov for eksportrestitutioner for varer uden for bilag I, og navnlig under hensyntagen til:

a) den skønnede eksportmængde af de berørte varer uden for bilag I

b) situationen på EU-markedet og på verdensmarkedet for de relevante basisprodukter, når dette er relevant

c) økonomiske og lovgivningsmæssige faktorer.

Mængderne revideres med regelmæssige mellemrum under hensyntagen til udviklingen af de økonomiske og lovgivningsmæssige faktorer.

3. Medlemsstaterne udsteder de licenser for aktiv forædling, som er omhandlet i stk. 1, til enhver licensansøger, som er etableret i Unionen, uanset ansøgerens etableringssted.

Licenserne for aktiv forædling er gyldige i hele Unionen.

Artikel 19

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) en liste over de landbrugsprodukter, der anvendes i fremstillingen af varer uden for bilag I, og for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling

b) de rettigheder, der følger af licensen for aktiv forædling og dennes retsvirkninger

c) overdragelse af de rettigheder, der følger af licenserne for aktiv forædling, mellem de erhvervsdrivende

d) de nødvendige regler for at sikre pålideligheden og effektiviteten af ordningen for licenser for aktiv forædling vedrørende licensernes ægthed, overdragelsen heraf eller begrænsninger for en sådan overdragelse.

Artikel 20

Gennemførelsesbeføjelser

1. Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter vedrørende:

a) fastlæggelse i henhold til artikel 18, stk. 2, af mængden af landbrugsprodukter, for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling

b) format og indhold af ansøgninger om licenser for aktiv forædling

c) format, indhold og gyldighedsperiode af licenser for aktiv forædling

d) dokumentationskrav og procedure for indgivelse af ansøgninger om og for udstedelse af licenser for aktiv forædling

e) medlemsstaternes forvaltning af licenser for aktiv forædling

f) procedurerne for administrativ bistand mellem medlemsstaterne.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. I tilfælde, hvor der ansøges om mængder, som overskrider dem, der er fastsat i henhold til stk. 1, litra a), kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter uden anvendelse af proceduren i artikel 44, stk. 2 eller 3, begrænse de mængder, for hvilke der kan udstedes licenser for aktiv forædling, afvise de mængder, der ansøges om i forbindelse med licenser for aktiv forædling, og suspendere adgangen til at indgive ansøgninger om licenser for aktiv forædling for det pågældende produkt.

Underafdeling II

Suspension af proceduren for aktiv forædling

Artikel 21

Suspension af proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin

1. Hvis Unionens marked forstyrres eller trues af forstyrrelse på grund af proceduren for aktiv forædling, kan Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ vedtage gennemførelsesretsakter om hel eller delvis suspendering af anvendelsen af proceduren for aktiv forædling for ægalbumin og mælkealbumin. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Hvis Kommissionen modtager en anmodning fra en medlemsstat om vedtagelse af gennemførelsesretsakter som omhandlet i første afsnit, træffer den gennemførelsesretsakter indeholdende afgørelse herom senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. I behørigt begrundede særligt hastende tilfælde vedrørende den i stk. 1 omhandlede suspension vedtager Kommissionen efter proceduren i artikel 44, stk. 3, gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks.

KAPITEL III

EKSPORT

AFDELING I

Eksportrestitutioner

Artikel 22

Varer og produkter, for hvilke der kan ydes eksportrestitution

1. I tilfælde, hvor varer uden for bilag I eksporteres, er de landbrugsprodukter, der er anført i artikel 196, stk. 1, litra a), nr. i), ii), iii), v) og vii), i forordning (EU) nr. 1308/2013, der er blevet anvendt ved fremstillingen af disse varer uden for bilag I, berettiget til eksportrestitution i medfør af artikel 196 i nævnte forordning, som fastsat i bilag II til denne forordning, og artikel 196, stk. 1, litra b), stk. 2 og 3, i forordning (EU) nr. 1308/2013 finder anvendelse

2. De i stk. 1 omhandlede eksportrestitutioner bevilges ikke i følgende tilfælde:

a) ved importerede varer uden for bilag I, som anses for at være i fri omsætning i henhold til artikel 29 i TEUF, og som videreeksporteres

b) ved importerede varer uden for bilag I, som anses for at være i fri omsætning i henhold til artikel 29 i TEUF, og som eksporteres efter forarbejdning eller indarbejdelse i andre varer uden for bilag I

c) ved importeret korn, ris, mælk og mælkeprodukter samt æg, som anses for at være i fri omsætning i henhold til artikel 29 i TEUF, og som eksporteres efter forarbejdning eller indarbejdelse i andre varer uden for bilag I.

Artikel 23

Fastsættelse af eksportrestitutioner

1. De eksportrestitutioner, der er omhandlet i artikel 22, fastsættes af medlemsstaternes kompetente myndigheder på baggrund af sammensætningen af de eksporterede varer og eksportrestitutionssatserne for hvert enkelt basisprodukt, som de eksporterede varer består af.

2. Med henblik på fastsættelse af eksportrestitutionerne sidestilles de produkter, der er anført i artikel 196, stk. 1, litra a), nr. i), ii), iii), v) og vii), i forordning (EU) nr. 1308/2013, og som ikke er anført i bilag III til denne forordning, med basisprodukter eller med produkter, som er afledt af forarbejdning af basisprodukter.

Artikel 24

Horisontale bestemmelser og eksportrestitutionssatser

1. De horisontale bestemmelser vedrørende eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, der er fastsat i artikel 199, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1308/2013, finder anvendelse på varer uden for bilag I.

2. Der træffes foranstaltninger i henhold til artikel 198 i forordning (EU) nr. 1308/2013 og artikel 13 i forordning (EU) nr. 1370/2013 for at fastsætte eksportrestitutionssatserne for basisprodukterne.

3. Med henblik på beregning af eksportrestitutionerne konverteres landbrugsprodukter, der er anført i artikel 196, stk. 1, litra a), nr. i), ii), iii), v) og vii), i forordning (EU) nr. 1308/2013, og som ikke er anført i bilag III til denne forordning, og som er afledt af eller sidestillet med basisprodukter eller med produkter, som er afledt af forarbejdning af basisprodukter, jf. artikel 23, stk. 2, til basisprodukter.

Artikel 25

Certifikater vedrørende eksport af særlige varer uden for bilag I til særlige bestemmelsessteder

I tilfælde, hvor det er påkrævet i henhold til en international aftale indgået eller midlertidigt anvendt af Unionen i overensstemmelse med TEUF, udsteder den berørte medlemsstats kompetente myndigheder på den berørte parts anmodning et certifikat, hvori det angives, om der er betalt eksportrestitutioner for bestemte varer uden for bilag I, der er eksporteret til særlige bestemmelsessteder.

Artikel 26

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) bestemmelser om karakteristika af varer uden for bilag I, der skal eksporteres, og af de landbrugsprodukter, der anvendes til fremstillingen heraf

b) bestemmelser om fastlæggelsen af eksportrestitutionerne for landbrugsprodukter, der blev eksporteret efter forarbejdning til varer uden for bilag I

c) bestemmelser om den nødvendige dokumentation for sammensætningen af de eksporterede varer uden for bilag I

d) bestemmelser om kravet om en erklæring vedrørende anvendelsen af visse importerede landbrugsprodukter

e) bestemmelser om sidestilling af landbrugsprodukter, der er anført i artikel 196, stk. 1, litra a), nr. i), ii), iii), v) og vii), i forordning (EU) nr. 1308/2013, og som ikke er anført i bilag III til denne forordning, med basisprodukter og om fastsættelsen af referencemængden for hvert af disse basisprodukter

f) anvendelsen af de horisontale bestemmelser vedrørende eksportrestitutioner for landbrugsprodukter vedtaget i henhold til artikel 202 i forordning (EU) nr. 1308/2013 på varer uden for bilag I.

Artikel 27

Gennemførelsesbeføjelser

Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter vedrørende:

a) anvendelsen af restitutionssatser i tilfælde, hvor det ved beregningen af eksportrestitutionerne er nødvendigt at tage hensyn til karakteristikaene for de bestanddele af de produkter, der er omhandlet i denne artikels litra c), og for varerne uden for bilag I

b) beregningen af eksportrestitutioner for:

   i) basisprodukter

   ii) produkter, der er afledt af forarbejdningen af basisprodukter

   iii) produkter, der sidestilles med de produkter, der er omhandlet i punkt i) eller ii)

c) sidestillingen af produkter, der er omhandlet i litra b), nr. ii) og iii), og anført i artikel 196, stk. 1, litra a), nr. i), ii), iii), v) og vii), i forordning (EU) nr. 1308/2013, og som ikke er anført i bilag III til denne forordning, med basisprodukter

d) fastsættelsen for hvert basisprodukt af referencemængden, der tjener som grundlag for fastsættelsen af eksportrestitutioner baseret på mængden af det produkt, der faktisk anvendes ved fremstillingen af de eksporterede varer, eller på et fastsat grundlag, som anført i bilag II

e) ansøgning om samt udstedelse og forvaltning af de i artikel 25 omhandlede certifikater

f) behandlingen af forsvundne produkter og mængdetab i fremstillingsprocessen og behandlingen af biprodukter

g) proceduren for angivelse og den nødvendige dokumentation for sammensætningen af de eksporterede varer uden for bilag I, der er nødvendige for gennemførelsen af ordningen vedrørende eksportrestitutioner

h) den forenklede dokumentation for de eksporterede varers ankomst på bestemmelsesstedet i tilfælde af differentieret restitution afhængigt af bestemmelsessted

i) anvendelsen af de horisontale bestemmelser om eksportrestitutioner for landbrugsprodukter vedtaget i henhold til artikel 203 i forordning (EU) nr. 1308/2013 på eksportrestitutioner for varer uden for bilag I.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

AFDELING II

Restitutionslicenser

Artikel 28

Restitutionslicenser

1. Der ydes eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, der er indarbejdet i varer uden for bilag I, hvis der er indsendt en ansøgning om eksportrestitution, og der forelægges en restitutionslicens, der var gyldig på eksporttidspunktet.

Små eksportører, inklusiv indehavere af restitutionslicenser, der ansøger om eksportrestitutioner på begrænsede beløb, som er for små til at være dækket af restitutionslicenser, og som ikke bringer overholdelsen af budgettet i fare, fritages for at skulle forelægge en restitutionslicens. Disse fritagelser bør ikke overstige et samlet beløb, der er tildelt små eksportører.

2. Medlemsstaterne udsteder restitutionslicens til enhver licensansøger, som er etableret i Unionen, uanset ansøgerens etableringssted. Restitutionslicenserne er gyldige i hele Unionen.

Artikel 29

Gældende restitutionssatser

1. Den anvendte restitutionssats skal være den sats, som gælder den dag, hvor eksportangivelsen for varerne uden for bilag I er accepteret af toldmyndighederne, medmindre der er indsendt en ansøgning i henhold til stk. 2 om forudfastsættelse af restitutionssatsen.

2. En ansøgning om forudfastsættelse af restitutionssatsen kan indsendes på tidspunktet for ansøgningen om restitutionslicens på den dag, hvor restitutionslicensen udstedes, eller på ethvert tidspunkt efter den dag, men inden udgangen af restitutionslicensens gyldighedsperiode.

3. Satsen forudfastsættes til den sats, der gælder den dag, hvor ansøgningen om forudfastsættelse indsendes. Forudfastsættelsen af restitutionssatsen finder anvendelse fra og med den nævnte dag på alle restitutionssatser, der er omfattet af restitutionslicensen.

4. Eksportrestitutioner på varer uden for bilag I udstedes ud fra:

a) restitutionssatser, der skal anvendes i overensstemmelse med stk. 1, for de basisprodukter, der er indarbejdet i disse varer uden for bilag I, hvis restitutionssatserne ikke er blevet forudfastsat, eller

b) restitutionssatser, der er fastsat på forhånd i henhold til stk. 3, for de basisprodukter, der er indarbejdet i disse varer uden for bilag I.

Artikel 30

Sikkerhedsstillelse for restitutionslicenser

1. Restitutionslicenser udstedes på betingelse af, at der stilles en sikkerhed, der garanterer, at den erhvervsdrivende indsender en ansøgning om eksportrestitution til de kompetente myndigheder i den berørte medlemsstat for så vidt angår den eksport af varer uden for bilag I, der blev udført inden for restitutionslicensens gyldighedsperiode.

2. Sikkerhedsstillelsen inddrages helt eller delvist, hvis der ikke blev ansøgt om eksportrestitution, eller hvis der kun delvis blev ansøgt herom for den eksport, der blev udført inden for restitutionslicensens gyldighedsperiode.

Uanset første afsnit inddrages sikkerhedsstillelsen ikke, hvis:

a) det skyldes force majeure, at varerne ikke blev eksporteret eller kun delvis blev eksporteret, eller hvis der ikke blev ansøgt om eksportrestitution, eller hvis der kun delvis blev ansøgt herom

b) beløbet for den eksportrestitution, der ikke blev ansøgt om, ligger inden for tolerancemargenen.

Artikel 31

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) regler vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af restitutionslicensen, herunder garantien for, at eksportrestitutionerne, når alle betingelser er opfyldt, bliver betalt, og forpligtelsen til at ansøge om eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, der er eksporteret efter forarbejdning til varer uden for bilag I

b) regler vedrørende overdragelse af restitutionslicensen eller begrænsninger for en sådan overdragelse

c) de tilfælde og situationer, hvor forelæggelsen af en restitutionslicens ikke er påkrævet i henhold til artikel 28, stk. 1, under hensyntagen til operationens formål, de beløb, der er involveret, og det samlede beløb, der kan bevilges små eksportører

d) de tilfælde og situationer, hvor det som undtagelse fra artikel 30 ikke er påkrævet at stille en sikkerhed

e) regler for den tolerancemargen, der er omhandlet i artikel 30, stk. 2, andet afsnit, litra b), under hensyntagen til behovet for at overholde budgetmæssige krav.

Artikel 32

Gennemførelsesbeføjelser

1. Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter vedrørende:

a) indsendelsen, formatet og indholdet af ansøgningen om restitutionslicens

b) formatet, indholdet og gyldighedsperioden af restitutionslicensen

c) proceduren for indgivelse af ansøgninger om og udstedelse af restitutionslicenser og for deres anvendelse

d) procedurerne for sikkerhedsstillelse og sikkerhedsstillelsens størrelse

e) størrelsen af den tolerancemargen, der er omhandlet i artikel 31, stk. 2, andet afsnit, litra b), under hensyntagen til behovet for at overholde budgetmæssige krav

f) dokumentationen for opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af restitutionslicenserne

g) medlemsstaternes behandling af restitutionslicenser og udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for at forvalte ordningen, herunder procedurerne for specifik administrativ bistand mellem medlemsstaterne

h) fastsættelsen af det samlede beløb til små eksportører og den individuelle tærskel for fritagelse for forelæggelsen af restitutionslicenser i henhold til artikel 28, stk. 1, andet afsnit

i) udstedelsen af erstatningsrestitutionslicenser og duplikater af restitutionslicenser.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. I tilfælde, hvor der ansøges om beløb, der overstiger de disponible beløb, som er fastsat på grundlag af de forpligtelser, der følger af internationale aftaler indgået i henhold til TEUF, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter uden at anvende proceduren i artikel 44, stk. 2 eller 3, der begrænser de beløb, for hvilke der kan udstedes restitutionslicenser, afviser beløb, der ansøges om i forbindelse med restitutionslicenser, og suspenderer adgangen til indgivelse af ansøgninger for restitutionslicenser.

AFDELING III

Andre eksportrelaterede foranstaltninger

Artikel 33

Andre eksportrelaterede foranstaltninger

1. I tilfælde, hvor der i henhold til forordning (EU) nr. 1308/2013 vedtages foranstaltninger i form af afgifter over for eksporten af et landbrugsprodukt, der er anført i bilag III, og hvor eksporten af varer uden for bilag I med et højt indhold af det pågældende landbrugsprodukt formodes at hindre opnåelsen af formålet med disse foranstaltninger, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 42 vedrørende tilsvarende foranstaltninger for disse varer uden for bilag I, såfremt disse delegerede retsakter overholder alle forpligtelser, der følger af internationale aftaler indgået i henhold til TEUF. Disse delegerede retsakter må kun vedtages, hvis eksisterende foranstaltninger i forordning (EU) nr. 1308/2013 er utilstrækkelige.

Såfremt det i de tilfælde, der er omhandlet i første afsnit, af særligt presserende grunde er påkrævet, finder proceduren i artikel 43 anvendelse på delegerede retsakter, der vedtages i medfør af dette stykke.

Sådanne særligt presserende grunde kan omfatte nødvendigheden af at træffe øjeblikkelige foranstaltninger med henblik på at håndtere eller forebygge markedsforstyrrelser, hvis truende markedsforstyrrelser forekommer så hurtigt eller uventet, at et øjeblikkeligt indgreb er nødvendigt for effektivt at rette op på situationen, eller hvor et øjeblikkeligt indgreb vil forhindre, at sådanne truende markedsforstyrrelser opstår, fortsætter eller udvikler sig til en alvorligere eller langvarig forstyrrelse, eller hvor udsættelse af det øjeblikkelige indgreb truer med at forårsage eller forværre forstyrrelsen eller øger omfanget af de foranstaltninger, der senere bliver nødvendige for at håndtere truslen eller forstyrrelsen, eller er til skade for produktionen eller markedsforholdene.

2. Kommissionen skal om nødvendigt vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter procedurerne og de tekniske kriterier for anvendelsen af stk. 1.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

KAPITEL IV

FORANSTALTNINGER FOR BÅDE IMPORT OG EKSPORT

Artikel 34

Direkte udligning i præferencehandelen

1. I tilfælde, hvor det er fastsat i en international aftale, som er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i henhold til TEUF, kan den told, der gælder ved import af et landbrugsprodukt, erstattes af et beløb, der fastsættes ud fra forskellen mellem landbrugspriserne i Unionen og landbrugspriserne i det pågældende land eller område, eller af en udligning i forhold til en i fællesskab fastsat pris for det pågældende land eller område.

I dette tilfælde fastsættes beløbene for eksport til det pågældende land eller område i overensstemmelse med de i aftalen fastsatte betingelser og på samme grundlag som landbrugselementet af importtolden.

2. Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter, der:

a) fastsætter den gældende told, der er omhandlet i stk. 1, og de dermed forbundne beløb for eksport til det land eller område, der er berørt af aftalen

b) sikrer, at forarbejdede landbrugsprodukter, der er angivet til eksport i henhold til en præferenceordning, ikke i virkeligheden eksporteres i henhold til en ikke-præferenceordning eller omvendt.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 35

Analysemetoder

1. For så vidt angår de handelsordninger, der er omfattet af denne forordning, og i det omfang, de forarbejdede landbrugsprodukter eller varer uden for bilag I nødvendiggør det, fastsættes karakteristikaene og sammensætningen af disse produkter og varer gennem en analyse af deres bestanddele.

2. For så vidt angår de produkter og varer, der er omhandlet i stk. 1, vedtager Kommissionen om nødvendigt gennemførelsesretsakter om:

a) metoderne til kvalitativ og kvantitativ analyse

b) de tekniske bestemmelser, der er nødvendige for deres identifikation

c) procedurerne for deres klassificering i den kombinerede nomenklatur.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 36

Tilpasning af denne forordning

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 42 vedrørende:

a) tilpasninger af bilag I til V, herunder at forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I udgår, eller at nye forarbejdede landbrugsprodukter og varer uden for bilag I tilføjes, til internationale aftaler, som er indgået eller midlertidigt anvendes af Unionen i overensstemmelse med TEUF

b) tilpasninger af artikel 2, litra i)-l), artikel 25 og bilag I til V til ændringerne i bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87.

Artikel 37

Informationsudveksling

1. Medlemsstaterne fremsender på anmodning Kommissionen følgende oplysninger, hvis det er nødvendigt for gennemførelsen af denne forordning:

a) importen af forarbejdede landbrugsprodukter

b) eksporten af varer uden for bilag I

c) ansøgninger om samt udstedelse og anvendelse af licenser for aktiv forædling af landbrugsprodukter omhandlet i artikel 18

d) ansøgninger om og udstedelse af restitutionslicenser omhandlet i artikel 28, stk. 1

e) betaling og tilbagebetaling af eksportrestitutioner for varer uden for bilag I omhandlet i artikel 22, stk. 1

f) den administrative gennemførelse af vedtagne foranstaltninger

g) andre relevante oplysninger.

Hvis der ansøges om eksportrestitutioner i en anden medlemsstat end den, hvor varerne uden for bilag I blev fremstillet, meddeles oplysninger om produktionen og sammensætningen af de i litra e) omhandlede varer uden for bilag I til den anden medlemsstat på dennes anmodning.

2. Kommissionen kan videresende de oplysninger, den har modtaget, i henhold til stk. 1, litra a)-g), til alle medlemsstater.

3. For at sikre informationssystemernes integritet og de fremsendte dokumenters og tilknyttede datas autenticitet og læsbarhed tillægges Kommissionen beføjelse til i overensstemmelse med artikel 42 at vedtage delegerede retsakter til fastlæggelse af:

a) arten og typen af de oplysninger, der skal meddeles i henhold til stk. 1

b) de kategorier af data, der skal behandles, de maksimale opbevaringsperioder samt formålet med behandlingen af dem, navnlig i forbindelse med offentliggørelse af disse data og videresendelse til tredjelande

c) adgangsrettigheder til de oplysninger eller informationssystemer, der stilles til rådighed, med skyldigt hensyn til tavshedspligt og fortrolighed

d) vilkår for offentliggørelse af oplysninger.

4. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der er nødvendige for anvendelsen af denne artikel, vedrørende:

a) meddelelsesmåder

b) nærmere bestemmelser for de oplysninger, der skal meddeles

c) ordninger for forvaltning af de oplysninger, der skal meddeles, og for meddelelsernes indhold, format, tidsplan, hyppighed og frister

d) ordningerne for fremsendelse eller tilvejebringelse af oplysninger og dokumenter til medlemsstaterne, Europa-Parlamentet, Rådet, internationale organisationer, de kompetente myndigheder i tredjelande eller offentligheden under overholdelse af reglerne om beskyttelse af personoplysninger og virksomhedernes legitime interesse i beskyttelse af deres forretningshemmeligheder.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 38

Behandling og beskyttelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne og Kommissionen skal indsamle personoplysninger med de formål, der er fastsat i artikel 37, stk. 1, og må ikke behandle ikke disse oplysninger på en måde, som ligger uden for disse formål.

2. Når personoplysninger behandles med henblik på de i artikel 37, stk. 1, omhandlede formål, skal de anonymiseres og kun behandles i sammenfattet form.

3. Personoplysninger skal behandles i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001. Navnlig må sådanne oplysninger ikke lagres i en form, der gør det muligt at identificere de registrerede, og ikke i længere tid end nødvendigt for de formål, hvortil de blev indsamlet, eller hvortil de behandles yderligere, ligesom der skal tages hensyn til de minimumsopbevaringsperioder, der er fastlagt i gældende national ret og EU-ret.

4. Medlemsstaterne skal underrette de registrerede om, at deres personoplysninger kan blive behandlet af nationale og EU-organer i overensstemmelse med stk. 1, og at de i denne forbindelse nyder de rettigheder, der er fastsat i databeskyttelsesbestemmelserne i henholdsvis direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Artikel 39

Ubetydelige beløb

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 42 vedrørende den tærskel, under hvilken medlemsstaterne kan undlade at opkræve eller bevilge beløb i henhold til artikel 3, 5, 10, 22 og 34. Tærskelen fastsættes til et niveau, under hvilket de administrative omkostninger ved at opkræve eller bevilge de pågældende beløb vil være ude af proportion med beløbenes størrelse.

Artikel 40

Sikkerhedsstillelse, kontrol, efterprøvning, gennemgang og sanktioner

1. I relevant omfang finder de horisontale bestemmelser om sikkerhedsstillelse, kontrol, efterprøvning, gennemgang og sanktioner samt om brugen af euro, der er fastlagt i artikel 58-66, 79-88 og 105-108 i forordning (EU) nr. 1306/2013 samt retsakter vedtaget på grundlag heraf, tilsvarende anvendelse på importlicenser og toldkontingenter for forarbejdede landbrugsprodukter og på eksportrestitutioner og restitutionslicenser for varer uden for bilag I.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 42 vedrørende reglerne for den nødvendige tilpasning af de bestemmelser, som vedtages på grundlag af de i stk. 1 omhandlede artikler, til denne forordnings formål.

3. Kommissionen vedtager om nødvendigt gennemførelsesretsakter vedrørende anvendelsen af de bestemmelser, der vedtages på grundlag af de i stk. 1 omhandlede artikler til denne forordnings formål. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 41

Internationale forpligtelser og gældende standarder

Kommissionen tager i forbindelse med vedtagelsen af delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter hensyn til Unionens internationale forpligtelser og dens gældende standarder på social-, miljø- og dyrevelfærdsområdet, behovet for at overvåge handels- og markedsudviklingen, behovet for forsvarlig markedsforvaltning og behovet for at mindske de administrative byrder.

KAPITEL V

DELEGATION AF BEFØJELSER OG UDVALGSPROCEDURE

Artikel 42

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, 12, 15, 19, 26, 31, artikel 33, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 3, artikel 39 og artikel 40, stk. 2 tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8, 12, 15, 19, 26, 31, artikel 33, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 3, artikel 39, og artikel 40, stk. 2, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, 12, 15, 19, 26, 31, artikel 33, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 3, artikel 39, og artikel 40, stk. 2, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 43

Hasteprocedure

1. Delegerede retsakter vedtaget i henhold til denne artikel træder i kraft straks og anvendes, så længe der ikke er gjort indsigelse i henhold til stk. 2. I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet af en delegeret retsakt vedtaget i henhold til denne artikel anføres begrundelsen for anvendelse af hasteproceduren.

2. Europa-Parlamentet eller Rådet kan efter proceduren i artikel 42, stk. 5, gøre indsigelse mod en delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til denne artikel. I så fald skal Kommissionen ophæve retsakten straks efter Europa-Parlamentets eller Rådets meddelelse af afgørelsen om at gøre indsigelse.

Artikel 44

Udvalgsprocedure

1. Med henblik på artikel 13, artikel 17, stk. 1, 2, 4 og 5, artikel 20, stk. 1, artikel 27, artikel 32, stk. 1, artikel 33, stk. 2, artikel 34, stk. 2 og artikel 37, stk. 4, og, for så vidt angår andre forarbejdede landbrugsprodukter end ægalbumin og mælkealbumin, med henblik på artikel 5, stk. 1 og 5, og artikel 16, stk. 1, og for så vidt angår importlicenser og toldkontingenter for andre forarbejdede landbrugsprodukter end ægalbumin og mælkealbumin og eksportrestitutioner og restitutionslicenser for varer uden for bilag I, med henblik på artikel 40, stk. 3, bistås Kommissionen af et udvalg, benævnt udvalget for horisontale spørgsmål i forbindelse med handel med forarbejdede landbrugsprodukter uden for bilag I. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

Med henblik på artikel 9, stk. 1, og artikel 21, stk. 1 og 2, og, for så vidt angår ægalbumin og mælkealbumin, med henblik på artikel 5, stk. 1 og 5, og artikel 16, stk. 1, og for så vidt angår importlicenser og toldkontingenter for ægalbumin og mælkealbumin, med henblik på artikel 40, stk. 3, bistås Kommissionen af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, der er nedsat i henhold til artikel 229, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1308/2013. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

Kommissionen bistås med henblik på artikel 35, stk. 2, af Toldkodeksudvalget, der er nedsat ved artikel 247a i forordning (EØF) nr. 2913/92. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 5.

4. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller et flertal på en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 45

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 614/2009 og (EF) nr. 1216/2009 ophæves.

Henvisninger til de ophævede forordninger gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag VI.

Artikel 46

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

BILAG I

Forarbejdede landbrugsprodukter som omhandlet i artikel 2, litra b)

Tabel 1

Forarbejdede landbrugsprodukter, hvor importtolden består af en værditold og et landbrugselement, der ikke indgår i værditolden, jf. artikel 3, stk. 1.

KN-kode	Beskrivelse
ex 0403	Kærnemælk, koaguleret mælk og fløde, yoghurt, kefir og anden fermenteret eller syrnet mælk og fløde, også koncentreret, tilsat sukker eller andre sødemidler, aromatiseret eller tilsat frugt eller kakao:
0403 10 51 til 0403 10 99	– Yoghurt, aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao
0403 90 71 til 0403 90 99	– I andre tilfælde, aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao
0405 20 10 og 0405 20 30	Smørbare mælkefedtprodukter, med fedtindhold på 39 vægtprocent og derover, men ikke over 75 vægtprocent
0710 40 00	Sukkermajs, også kogt i vand eller dampkogt, frossen
0711 90 30	Sukkermajs, foreløbigt konserverede f.eks. med svovldioxid, i saltlage, svovlsyrlingvand eller andre konserverende opløsninger, men ikke tilberedt til umiddelbar fortæring
ex 1517	Margarine; spiselige blandinger eller tilberedninger af animalske eller vegetabilske fedtstoffer eller olier eller af fraktioner af forskellige fedtstoffer og olier fra kapitel 15, undtagen spiselige fedtstoffer og olier eller fraktioner deraf henhørende under pos. 1516:
1517 10 10	– Margarine, undtagen flydende margarine, med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent
1517 90 10	– Andre varer med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent
1702 50 00	Kemisk ren fruktose
ex 1704	Sukkervarer uden indhold af kakao (herunder hvid chokolade) undtagen lakridssaft, der indeholder over 10 vægtprocent saccharose, uden tilsætning af andre stoffer, henhørende under pos. 1704 90 10
1806	Chokolade og andre tilberedte fødevarer med indhold af kakao
Ex 1901	Maltekstrakt; tilberedte fødevarer fremstillet af mel, gryn, groft mel, stivelse eller maltekstrakt, også med indhold af kakao, såfremt dette udgør mindre end 40 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet; tilberedte næringsmidler fremstillet af produkter henhørende under pos. 0401 til 0404, ikke med indhold af kakao, eller med et indhold af kakao på mindre end 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet, undtagen tilberedte næringsmidler henhørende under KN-kode 1901 90 91
ex 1902	Pastaprodukter, også kogte eller med fyld (af kød eller andre varer) eller på anden måde tilberedt, fx spaghetti, makaroni, nudler, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; Couscous, også kogt, undtagen pasta med fyld, henhørende under KN-kode 1902 20 10 og 1902 20 30

KN-kode	Beskrivelse
1903 00 00	Tapioka og tapiokaerstatninger fremstillet af stivelse, i form af flager, gryn, perlegryn, sigtemel o.l.
1904	Tilberedte fødevarer fremstillet ved ekspandering eller ristning af korn eller kornprodukter (fx cornflakes); korn, undtagen majs, i form af kerner, flager eller andet bearbejdet korn (undtagen mel, gryn eller groft mel), forkogt eller på anden måde tilberedt, ikke andetsteds tariferet
1905	Brød, wienerbrød, kager, kiks og andet bagværk, også tilsat kakao; kirkeoblater, oblatkapsler af den art, der anvendes til lægemidler, segloblater og lignende varer af mel eller stivelse
2001 90 30	Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*), tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre
2001 90 40	Yamsrødder, søde kartofler og lignende spiselige dele af planter, med indhold af stivelse på 5 vægtprocent og derover, tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre
2004 10 91	Kartofler, tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006, i form af mel eller flager
2004 90 10	Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*), tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006
2005 20 10	Kartofler, tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006, i form af mel eller flager
2005 80 00	Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*), tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, ikke frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006
2008 99 85	Majs, undtagen sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*) tilberedt eller konserveret på anden måde, ikke tilsat alkohol eller sukker
2008 99 91	Yamsrødder, batater (søde kartofler) og lignende spiselige dele af planter, med indhold af stivelse på 5 vægtprocent og derover, tilberedt eller konserveret på anden måde, ikke tilsat sukker eller alkohol
2101 12 98	Varer tilberedt på basis af kaffe
2101 20 98	Varer tilberedt på basis af te eller maté
2101 30 19	Brændte kaffeerstatninger, undtagen brændt cikorie
2101 30 99	Ekstrakter, essenser og koncentrater af brændte kaffeerstatninger, undtagen af brændt cikorie
2102 10 31 og 2102 10 39	Bagegær, også tørret
2105 00	Konsumis, også med indhold af kakao
ex 2106	Tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet, undtagen varer henhørende under pos. 2106 10 20, 2106 90 20 og 2106 90 92, andre end sirup og andre sukkeropløsninger, tilsat smagsstoffer eller farvestoffer

KN-kode	Beskrivelse
2202 90 91, 2202 90 95 og 2202 90 99	Ikke-alkoholholdige drikkevarer, undtagen frugt- og grøntsagssafter henhørende under pos. 2009, med indhold af varer henhørende under pos. 0401 til 0404 eller fedt af varer henhørende under pos. 0401 til 0404
2905 43 00	Mannitol
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
3302 10 29	Blandinger af lugtstoffer samt blandinger (herunder alkoholiske opløsninger) på basis af et eller flere af disse stoffer, andre tilberedninger på basis af lugtstoffer, af den art, der anvendes i drikkevareindustrien, indeholdende samtlige de smagsstoffer, der kendetegner en bestemt drik, med et virkeligt alkoholindhold på 0,5 % vol. og derunder, undtagen varer henhørende under pos. 3302 10 21
3501	Kasein, kaseinater og andre kaseinderivater, kaseinlim
ex 3505 10	Dekstrin og anden modificeret stivelse, undtagen esterificeret eller etherificeret stivelse henhørende under pos. 3505 10 50
3505 20	Lim på basis af stivelse, dekstrin eller anden modificeret stivelse
3809 10	Efterbehandlingsmidler, acceleratorer til farvning eller til fiksering af farvestoffer samt andre produkter og præparater (f.eks. tilberedte appretur- og bejdsemidler), af den art, der anvendes i tekstil-, papir- eller læderindustrien eller i nærstående industrier, på basis af stivelse eller stivelsesprodukter, ikke andetsteds tariferet
3824 60	Sorbitol, undtagen varer henhørende under pos. 2905 44

Tabel 2

Forarbejdede landbrugsprodukter, hvor importtolden består af en værditold og et landbrugselement, eller af en specifik told, jf. artikel 3, stk. 2

KN-kode	Beskrivelse
ex 0505	Skind og andre dele af fugle med påsiddende fjer eller dun, fjer og dele af fjer (også med klippede kanter) samt dun, rå eller kun rensede, desinficerede eller konserverede; pulver og affald af fjer eller dele af fjer:
0505 10 90	– Fjer, af den art der anvendes til stopning og dun, andre end råvarer
0505 90 00	– Andre varer
0511 99 39	Naturlige animalske vaskesvampe, andre end råvarer
ex 1212 29 00	Tang og andre alger, fersk, kølet, frosset eller tørret, også formalet, uegnet til menneskeføde, undtagen tang og alger, der anvendes til fremstilling af farmaceutiske produkter
ex 1302	Plantesafter og planteekstrakter; pektinstoffer, pektinater og pektater; agar-agar og andre planteslimer og gelatineringsmidler, også modificerede, udvundet af vegetabilske stoffer:

KN-kode	Beskrivelse
1302 12 00	– Plantesafter og planteekstrakter af lakrids
1302 13 00	– Plantesafter og planteekstrakter af humle
1302 19 20 og 1302 19 70	– Plantesafter og planteekstrakter undtagen plantesafter og planteekstrakter af lakrids, humle, vanilleoleoresiner og opium
ex 1302 20	– Pektater
1302 31 00	– Agar-agar, også modificerede
1302 32 10	– Planteslimer og gelatineringsmidler, også modificerede, udvundet af johannesbrød eller af frø af johannesbrød
1505 00	Uldfedt og fedtstoffer udvundet deraf (herunder lanolin)
1506 00 00	Andre animalske fedtstoffer og olier samt fraktioner deraf, også raffinerede, men ikke kemisk modificerede
ex 1515 90 11	Jojobaolie og fraktioner deraf, også raffinerede, men ikke kemisk modificerede
1516 20 10	Hærdet ricinusolie (såkaldt opalvoks)
1517 90 93	Spiselige blandinger eller tilberedninger af den art, der anvendes til frigørelse af støbeforme
ex 1518 00	Animalske og vegetabilske fedtstoffer og olier og fraktioner deraf, kogte, oxyderede, dehydrerede, svovlbehandlede, blæste, polymeriserede ved opvarmning i vakuum eller i en inaktiv gas eller på anden måde kemisk modificerede, undtagen varer henhørende under pos. 1516; ikke-spiselige blandinger eller tilberedninger af animalske eller vegetabilske fedtstoffer eller olier eller af fraktioner af forskellige fedtstoffer og olier fra kapitel 15, ikke andetsteds tariferet; undtagen olier henhørende under pos. 1518 00 31 og 1518 00 39
1520 00 00	Rå glycerol (glycerin); glycerolvand og glycerollud
1521	Vegetabilsk voks (undtagen triglycerider), bivoks og anden insektvoks samt spermacet (hvalrav), også raffineret eller farvet
1522 00 10	Degras
1702 90 10	Kemisk ren maltose
1704 90 10	Lakridssaft, der indeholder over 10 vægtprocent saccharose, uden tilsætning af andre stoffer
1803	Kakaomasse, også affedtet
1804 00 00	Kakaosmør, kakaofedt og kakaoolie
1805 00 00	Kakaopulver, usødet

KN-kode	Beskrivelse
ex 1901	Maltekstrakt; tilberedte fødevarer fremstillet af mel, gryn, groft mel, stivelse eller maltekstrakt, også med indhold af kakao, såfremt dette udgør mindre end 40 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet; tilberedte fødevarer fremstillet af produkter henhørende under pos. 0401 til 0404, også med indhold af kakao, såfremt dette udgør mindre end 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet:
1901 90 91	– – Uden indhold af mælkefedt, saccharose, isoglukose, glukose eller stivelse, eller med indhold på under 1,5 vægtprocent af mælkefedt, med indhold på under 5 vægtprocent af saccharose (herunder invertsukker) eller isoglukose, af glukose eller stivelse, bortset fra tilberedte næringsmidler i pulverform fremstillet af produkter henhørende under pos. 0401 til 0404
ex 2001 90 92	Palmehjerter, tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre
ex 2008	Frugter, nødder og andre spiselige plantedele, tilberedt eller konserveret på anden måde, også tilsat sukker, andre sødemidler eller alkohol, ikke andetsteds tariferet
2008 11 10	– Jordnøddesmør
2008 91 00	– Palmehjerter
ex 2101	Ekstrakter, essenser og koncentrater af kaffe, te eller maté samt varer tilberedt på basis af disse produkter; brændt cikorie og ekstrakter, essenser og koncentrater deraf, undtagen tilberedninger henhørende under KN-kode 2101 12 98, 2101 20 98, 2101 30 19 og 2101 30 99
ex 2102 10	Levende gær:
2102 10 10	– Kulturgær
2102 10 90	– Andre varer, undtagen bagegær
2102 20	Inaktiv gær; andre inaktive encellede mikroorganismer
2102 30 00	Bagepulver, tilberedte
2103	Saucer samt tilberedninger til fremstilling deraf; sammensatte smagspræparater; sennepsmel og tilberedt sennep
2104	Suppe og bouillon samt tilberedninger til fremstilling deraf; homogeniserede sammensatte næringsmidler
ex 2106	Tilberedte fødevarer, ikke andetsteds tariferet:
ex 2106 10	– Proteinkoncentrater og teksturerede proteinstoffer:
2106 10 20	– – Uden indhold af mælkefedt, saccharose, isoglukose, glukose eller stivelse, eller med indhold på under 1,5 vægtprocent af mælkefedt, på under 5 vægtprocent af saccharose og isoglukose, på under 5 vægtprocent af glukose eller stivelse
ex 2106 90	– Andre varer:
2106 90 20	– – Sammensatte alkoholholdige tilberedninger (undtagen tilberedninger på basis af lugtstoffer), af den art der anvendes til fremstilling af drikkevarer

KN-kode	Beskrivelse
2106 90 92	– – Andre tilberedninger, uden indhold af mælkefedt, saccharose, isoglukose, glukose eller stivelse, eller med indhold af mælkefedt på under 1,5 vægtprocent, af saccharose og isoglukose på under 5 vægtprocent, af glukose eller stivelse på under 5 vægtprocent
2201 10	Mineralvand og vand tilsat kulsyre, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler og ikke aromatiseret
2202 10 00	Vand, herunder naturligt eller kunstigt mineralvand, og vand tilsat kulsyre, tilsat sukker eller andre sødemidler eller aromatiseret
2202 90 10	Ikke-alkoholholdige drikkevarer, undtagen frugt- og grøntsagssafter henhørende under pos. 2009, ikke med indhold af varer henhørende under pos. 0401 til 0404 eller fedt af varer henhørende under pos. 0401 til 0404
2203 00	Øl fremstillet af malt
2205	Vermouth og anden vin af friske druer, tilsat aromatiske planter eller aromastoffer
ex 2207	Ethanol (ethylalkohol), ikke denatureret, med et alkoholindhold på 80 % vol. eller derover og ethanol (ethylalkohol) og anden spiritus, denatureret, uanset alkoholindholdet, ikke fremstillet på basis af landbrugsprodukter, der er anført i bilag I til TEUF
ex 2208	Ethanol (ethylalkohol), ikke denatureret, med et alkoholindhold på under 80 % vol., ikke fremstillet på basis af landbrugsprodukter, der er anført i bilag I til TEUF; spiritus, likør og andre spiritusholdige drikkevarer
2402	Cigarer, cerutter, cigarillos og cigaretter, af tobak eller tobakserstatning
2403	Andre tobaksvarer og fabrikerede tobakserstatninger; homogeniseret eller rekonstitueret tobak; ekstrakter og essenser af tobak
3301 90	Ekstraherede oleoresiner; koncentrater af flygtige vegetabilske olier i fedtstoffer, ikkeflygtige olier, voks eller lignende, fremkommet ved enfleurage eller maceration; terpenholdige biprodukter fra behandling af flygtige vegetabilske olier; vandfase fra vanddampdestillation af flygtige vegetabilske olier samt vandige opløsninger af sådanne olier;
ex 3302	Blandinger af lugtstoffer samt blandinger (herunder alkoholiske opløsninger) på basis af et eller flere af disse stoffer af den art, der anvendes som råvarer i industrien; andre tilberedninger på basis af lugtstoffer, af den art der anvendes til fremstilling af drikkevarer:
3302 10 10	– Tilberedninger af den art, der anvendes i drikkevareindustrien, indeholdende samtlige de smagsstoffer, der kendetegner en bestemt drik med et virkeligt alkoholindhold på over 0,5 % vol.
3302 10 21	– Tilberedninger af den art, der anvendes i drikkevareindustrien, indeholdende samtlige de smagsstoffer, der kendetegner en bestemt drik med et alkoholindhold på 0,5 % vol. og derunder, uden indhold af mælkefedt, saccharose, isoglukose, glukose eller stivelse, eller med indhold af mælkefedt på under 1,5 vægtprocent, af saccharose eller isoglukose på under 5 vægtprocent og af glukose eller stivelse på under 5 vægtprocent
ex 3502	Albuminer (herunder koncentrater af to eller flere valleproteiner, med indhold af valleproteiner på over 80 vægtprocent, beregnet på grundlag af tørstofindholdet), albuminater og andre albuminderivater:
	– Ægalbumin:

KN-kode	Beskrivelse
ex 3502 11	– Tørret:
3502 11 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)
ex 3502 19	– – Andre:
3502 19 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)
ex 3502 20	– Mælkealbumin, herunder koncentrater af to eller flere valleproteiner:
3502 20 91 og 3502 20 99	– – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde), også tørret (blade, flager, krystaller, pulver)
3823	Industrielle monocarboxylfedtsyrer; sure olier fra raffinering; industrielle fedtalkoholer

BILAG II

Varer uden for bilag I og landbrugsprodukter, der anvendes i fremstillingen af disse varer, for hvilke der ydes eksportrestitutioner jf. artikel 22, stk. 1

KN-kode	Beskrivelse af varer uden for bilag I	Landbrugsprodukter for hvilke der kan ydes eksportrestitution				
		A: Referencemængde bestemt ud fra den mængde af det produkt, der faktisk anvendes til fremstilling af de eksporterede varer (artikel 27, litra d). B: Referencemængde bestemt ud fra et fastsat grundlag (artikel 27, litra d)				
		Korn (1)	Ris (2)	Æg (3)	Sukker, melasse eller isoglukose (4)	Mælkeprodukter (5)
1	2	3	4	5	6	7
ex 0403	Kærnemælk, koaguleret mælk og fløde, yoghurt, kefir og anden fermenteret eller syrnet mælk og fløde, også koncentreret, tilsat sukker eller andre sødemidler, aromatiseret eller tilsat frugt eller kakao:					
ex 0403 10	– Yoghurt:					
0403 10 51 til 0403 10 99	– – Aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao: – – – Aromatiseret – – – Andet	A	A	A	A	
	– – – – Tilsat frugt og/eller nødder	A	A		A	
	– – – – Tilsat kakao	A	A	A	A	
ex 0403 90	– Andre varer:					
0403 90 71 til 0403 90 99	– – Aromatiseret eller tilsat frugt og/eller nødder eller kakao: – – – Aromatiseret – – – I andre tilfælde:	A	A	A	A	
	– – – -Tilsat frugt eller nødder	A	A		A	
	– – – – Tilsat kakao	A	A	A	A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 0405	Smør og andre mælkefedtstoffer; smørbare mælkefedtprodukter:					
ex 0405 20	– Smørbare mælkefedtprodukter:					
0405 20 10	– – Med fedtindhold på 39 vægtprocent og derover, men under 60 vægtprocent					A
0405 20 30	– – Med fedtindhold på 60 vægtprocent og derover, men ikke over 75 vægtprocent					A
ex 0710	Grøntsager, også kogte i vand eller dampkogte, frosne:					
	– Sukkermajs:					
0710 40 00	– – Kolber	A			A	
	– – Kerner	B			A	
ex 0711	Grøntsager, foreløbigt konserverede f.eks. med svovldioxid, i saltlage, svovlsyrlingvand eller andre konserverende opløsninger, men ikke tilberedte til umiddelbar fortæring:					
	– – – Sukkermajs:					
0711 90 30	– – – – Kolber	A			A	
	– – – – Kerner	B			A	
ex 1517	Margarine; spiselige blandinger eller tilberedninger af animalske eller vegetabilske fedtstoffer eller olier eller af fraktioner af forskellige fedtstoffer og olier fra kapitel 15, undtagen spiselige fedtstoffer og olier eller fraktioner deraf henhørende under pos. 1516:					
ex 1517 10	– Margarine, undtagen flydende margarine:					

1	2	3	4	5	6	7
1517 10 10	– – Med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent					A
ex 1517 90	– Andre varer:					
1517 90 10	– – Med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent					A
1702 50 00	– Kemisk ren fruktose				A	
ex 1704	Sukkervarer uden indhold af kakao (herunder hvid chokolade):					
1704 10	– Tyggegummi, også overtrukket med sukker:	A			A	
ex 1704 90	– Andre varer:					
1704 90 30	– – Hvid chokolade	A			A	A
1704 90 51 til 1704 90 99	– – Andre varer	A	A		A	A
1806	Chokolade og andre tilberedte næringsmidler med indhold af kakao:					
1806 10	– Kakaopulver, tilsat sukker eller andre sødemidler					
	– – Kun tilsat sakkarose	A		A	A	
	– – Andre varer	A		A	A	A
1806 20	– Andre tilberedte varer, i blokke, plader eller stænger af vægt over 2 kg, eller flydende, i pastaform, i pulverform, som granulater eller lignende, i pakninger af nettovægt over 2 kg					

1	2	3	4	5	6	7
	– – »Chocolate milk crumb« henhørende under KN-kode 1806 20 70	A		A	A	A
	– – Andre tilberedte varer henhørende under pos. 1806 20	A	A	A	A	A
1806 31 00 og 1806 32	– Andre varer, i blokke, plader eller stænger:	A	A	A	A	A
1806 90	– Andre varer:					
1806 90 11, 1806 90 19, 1806 90 31, 1806 90 39, 1806 90 50	– – Chokolade og chokoladevarer: sukkervarer og erstatninger herfor fremstillet på basis af andre sødemidler end sukker, med indhold af kakao	A	A	A	A	A
1806 90 60, 1806 90 70, 1806 90 90	– – Smørepålæg med indhold af kakao; pulvere med indhold af kakao, til fremstilling af drikkevarer; andre varer	A		A	A	A
ex 1901	Maltekstrakt; tilberedte fødevarer fremstillet af mel, gryn, groft mel, stivelse eller maltekstrakt, også med indhold af kakao, såfremt dette udgør mindre end 40 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet; tilberedte fødevarer fremstillet af produkter henhørende under pos. 0401 til 0404, også med indhold af kakao, såfremt dette udgør mindre end 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag, ikke andetsteds tariferet:					
1901 10 00	– Tilberedte næringsmidler til børn, i pakninger til detailsalg					
	– – Tilberedte fødevarer fremstillet af mælkeprodukter henhørende under pos. 0401 til 0404, med indhold af kakao på under 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag	A	A	A	A	A
	– – Andre varer	A	A		A	A
1901 20 00	– Blandinger og dej til fremstilling af bagværk henhørende under pos. 1905					

1	2	3	4	5	6	7
	– – Tilberedte fødevarer fremstillet af mælkeprodukter henhørende under pos. 0401 til 0404, med indhold af kakao på under 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag	A	A	A	A	A
	– – Andre varer	A	A		A	A
ex 1901 90	– I andre tilfælde:					
1901 90 11 og 1901 90 19	– – Maltekstrakt	A	A			
	– – Andre varer:					
1901 90 99	– – – I andre tilfælde:					
	– – – – Tilberedte fødevarer fremstillet af produkter henhørende under pos. 0401 til 0404, med indhold af kakao på under 5 vægtprocent beregnet på et fuldstændig fedtfrit grundlag	A	A	A	A	A
	– – – – I andre tilfælde	A	A		A	A
ex 1902	Pastaprodukter, også kogte eller med fyld (af kød eller andre varer) eller på anden måde tilberedt, fx spaghetti, makaroni, nudler, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; couscous, også tilberedt:					
	– Ikke kogte pastaprodukter, ikke fyldte eller på anden måde tilberedt:					
	– – Med indhold af æg:					
1902 11 00	– – – af hård hvede eller af andre kornprodukter	B		A		
	– – – I andre tilfælde:	A		A		
	– – Andre varer:					

1	2	3	4	5	6	7
1902 19	– – – af hård hvede eller af andre kornprodukter	B				A
	– – – I andre tilfælde	A				A
ex 1902 20	– Pastaprodukter med fyld, også kogt eller på anden måde tilberedt:					
1902 20 91 og 1902 20 99	– – Andre varer	A	A		A	A
1902 30	– Andre pastaprodukter:	A	A		A	A
1902 40	– Couscous:					
	– – Ikke tilberedt					
1902 40 10	– – – Af hård hvede	B				
	– – – I andre tilfælde	A				
1902 40 90	– – Andre varer	A	A		A	A
1903 00 00	Tapioka og tapiokaerstatninger fremstillet af stivelse, i form af flager, gryn, perlegryn, sigtemel o.l.	A				
1904	Tilberedte fødevarer fremstillet ved ekspandering eller ristning af korn eller kornprodukter (fx cornflakes); korn, undtagen majs, i form af kerner, flager eller andet bearbejdet korn (undtagen mel, gryn eller groft mel), forkogt eller på anden måde tilberedt, ikke andetsteds tariferet:					
	– »Puffed rice«, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, eller forkogte ris					
	– – Med indhold af kakao (6)	A	B	A	A	A
	– – Uden indhold af kakao	A	B		A	A

1	2	3	4	5	6	7
	– – Andre varer– med indhold af kakao (6)	A	A	A	A	A
	– Andre varer	A	A		A	A
1905	Brød, wienerbrød, kager, kiks og andet bagværk, også tilsat kakao; kirkeoblater, oblatkapsler af den art, der anvendes til lægemidler, segloblater og lignende varer af mel eller stivelse					
1905 10 00	– Knækbrød	A			A	A
1905 20	– Honningkager og lignende	A		A	A	A
	– Søde kiks, biskuitter og småkager; vafler:					
1905 31 og 1905 32	– Søde kiks, biskuitter og småkager; vafler	A		A	A	A
1905 40	– Tvebakker og kryddere, ristet brød o.l. ristede varer	A		A	A	A
1905 90	– Andre varer:					
1905 90 10	– – Matze (usyret brød)	A				
1905 90 20	– – Kirkeoblater, oblatkapsler til lægemidler, segloblater o.l. varer af mel eller stivelse	A	A			
	– – Andre varer:					
1905 90 30	– – – Brød, uden tilsætning af honning, æg, ost eller frugt, og med et indhold i tør tilstand på ikke over 5 vægtprocent sukker og ikke over 5 vægtprocent fedt:	A				
1905 90 45 til 1905 90 90	– – – Andre varer	A		A	A	A

1	2	3	4	5	6	7
ex 2001	Grøntsager, frugter, nødder og andre spiselige plantedele, tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre:					
ex 2001 90	– Andre varer:					
	– – Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*):					
2001 90 30	– – Kolber	A			A	
	– – – Kerner	B			A	
2001 90 40	– – Yamsrødder, søde kartofler og lignende spiselige dele af planter, med indhold af stivelse på 5 vægtprocent og derover	A			A	
ex 2004	Andre grøntsager, tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006:					
ex 2004 10	– Kartofler: – – Andre varer:					
2004 10 91	– – – I form af mel eller flager	A	A		A	A
ex 2004 90	– Andre grøntsager og blandinger af grøntsager:					
	– – Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*):					
2004 90 10	– – – Kolber	A			A	
	– – – Kerner	B			A	
ex 2005	Andre grøntsager, tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, ikke frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006:					
ex 2005 20	– Kartofler:					

1	2	3	4	5	6	7
2005 20 10	– – I form af mel eller flager	A	A		A	A
	– Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*)					
2005 80 00	– – Kolber	A			A	
	– Kerner	B			A	
ex 2008	Frugter, nødder og andre spiselige plantedele, tilberedt eller konserveret på anden måde, også tilsat sukker, andre sødemidler eller alkohol, ikke andetsteds tariferet:					
ex 2008 99	– – Andre varer: – – – Ikke tilsat alkohol: – – – – Ikke tilsat sukker:					
	– – – – Majs, undtagen sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*):					
2008 99 85	– – – – – – Kolber	A				
	– – – – – Kerner	B				
2008 99 91	– – – – – Yamsrødder, søde kartofler og lignende spiselige dele af planter med indhold af stivelse på 5 vægtprocent og derover	A				
ex 2101	Ekstrakter, essenser og koncentrater af kaffe, te eller maté samt varer tilberedt på basis af disse produkter eller på basis af kaffe, te eller maté; brændt cikorie og andre brændte kaffeerstatninger samt ekstrakter, essenser og koncentrater deraf:					
	– Ekstrakter, essenser og koncentrater af kaffe samt varer tilberedt på basis af disse ekstrakter, essenser eller koncentrater eller på basis af kaffe:					
2101 12 98	– – – I andre tilfælde	A	A		A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 2101 20	– Ekstrakter, essenser og koncentrater af te eller maté samt varer tilberedt på basis af disse ekstrakter, essenser eller koncentrater eller på basis af te eller maté:					
2101 20 98	– – – I andre tilfælde	A	A		A	
ex 2101 30	– Brændt cikorie og andre brændte kaffeerstatninger samt ekstrakter, essenser og koncentrater deraf:					
	– – Brændt cikorie og andre brændte kaffeerstatninger:					
2101 30 19	– – – I andre tilfælde	A			A	
	– – Ekstrakter, essenser og koncentrater af brændt cikorie og andre brændte kaffeerstatninger:					
2101 30 99	– – – I andre tilfælde	A			A	
ex 2102	Gær (levende eller inaktiv); andre inaktive encellede mikroorganismer (undtagen vacciner henhørende under pos. 3002); tilberedte bagepulvere:					
ex 2102 10	– Levende gær:					
2102 10 31 og 2102 10 39	– – Bagegær	A				
2105 00	Konsumis, også med indhold af kakao:					
	– Med indhold af kakao	A	A	A	A	A
	– Andre varer	A	A		A	A
ex 2106	Tilberedte fødevarer, ikke andetsteds tariferet:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2106 90	– Andre varer:					
2106 90 92 og 2106 90 98	– – Andre varer	A	A		A	A
2202	Vand, herunder mineralvand og vand tilsat kulsyre, tilsat sukker eller andre sødemidler eller aromatiseret, og andre ikke-alkoholholdige drikkevarer, undtagen frugt- og grøntsagssafter henhørende under pos. 2009:					
2202 10 00	– Vand, herunder naturligt eller kunstigt mineralvand, og vand tilsat kulsyre, tilsat sukker eller andre sødemidler eller aromatiseret	A			A	
2202 90	– Andre varer:					
2202 90 10	– – Uden indhold af varer henhørende under pos. 0401-0404 eller fedt af varer henhørende under pos. 0401-0404:					
	– – – Øl fremstillet af malt, med et virkeligt alkoholindhold på 0,5 % vol. og derunder	B				
	– – I andre tilfælde	A			A	
2202 90 91 til 2202 90 99	– – Andre varer	A			A	A
2205	Vermouth og anden vin af friske druer, tilsat aromatiske planter eller aromastoffer	A			A	
ex 2208	Ethanol (ethylalkohol), ikke denatureret, med et alkoholindhold på under 80 % vol.; spiritus, likør og andre spiritusholdige drikkevarer:					
2208 20	– Spiritus fremstillet ved destillation af druevin eller druekvas				A	
ex 2208 30	– Whisky: – – Anden whisky end Bourbon-whisky:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2208 30 30 til 2208 30 88	– – – Anden whisky end whisky anført i Kommissionens forordning (EF) nr. 1670/2006 (7)	A				
2208 50 11 og 2208 50 19	– – Gin	A				
2208 50 91 og 2208 50 99	– – Genever	A			A	
2208 60	– Vodka	A				
2208 70	– Likør	A		A	A	A
ex 2208 90	– Andre varer:					
2208 90 41	– – – – Ouzo i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder	A			A	
2208 90 45	– – – – – – – Calvados, i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder				A	
2208 90 48	– – – – – – – Anden spiritus (undtagen likør) fremstillet af frugt, i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder				A	
2208 90 56	– – – – – – – Anden spiritus (undtagen likør) ikke fremstillet af frugt og undtagen tequila, i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder	A			A	
2208 90 69	– – – – – Andre spiritusholdige drikkevarer, i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder	A			A	A
2208 90 71	– – – – – Spiritus fremstillet af frugt, i beholdere med indhold af over 2 liter				A	
2208 90 77	– – – – – Anden spiritus (undtagen likør) ikke fremstillet af frugt og undtagen tequila, i beholdere med indhold af 2 liter eller derunder	A			A	

1	2	3	4	5	6	7
2208 90 78	– – – – Andre spiritusholdige drikkevarer, i beholdere med indhold af over 2 liter	A			A	A
ex 2905	Acycliske alkoholer samt halogen-, sulfo-, nitro- eller nitrosoderivater deraf:					
2905 43 00	– – Mannitol	B			B	
2905 44	– – D-glucitol (sorbitol)	B			B	
ex 3302	Blandinger af lugtstoffer samt blandinger (herunder alkoholiske opløsninger) på basis af et eller flere af disse stoffer af den art, der anvendes som råvarer i industrien; andre tilberedninger på basis af lugtstoffer af den art, der anvendes til fremstilling af drikkevarer:					
ex 3302 10	– Af den art, der anvendes i fødevare- eller drikkevareindustrien:					
3302 10 29	– – – – – I andre tilfælde	A			A	A
3501	Kasein, kaseinater og andre kaseinderivater; kaseinlim:					
3501 10	– Kasein					B
3501 90	– Andre varer:					
3501 90 10	– – Kaseinlim					A
3501 90 90	– – Andre varer					B
ex 3502	Albuminer (herunder koncentrater af to eller flere valleproteiner, med indhold af valleproteiner på over 80 vægtprocent, beregnet på grundlag af tørstofindholdet), albuminater og andre albuminderivater: – Ægalbumin:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 3502 11	– – Tørrede					
3502 11 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)			B		
ex 3502 19	– – Andre varer:					
3502 19 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)			B		
ex 3502 20	– Mælkealbumin (lactalbumin):					
3502 20 91 og 3502 20 99	– – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde), også tørret (blade, flager, krystaller, pulver)					B
ex 3505	Dekstrin og anden modificeret stivelse (herunder forklistret og esterificeret stivelse); lim på basis af stivelse, dekstrin eller anden modificeret stivelse, undtagen stivelse henhørende under KN-kode 3505 10 50	A	A			
3505 10 50	– – – Stivelse, esterificeret eller etherificeret	A				
ex 3809	Efterbehandlingsmidler, acceleratorer til farvning eller til fiksering af farvestoffer samt andre produkter og præparater (fx tilberedte appretur- og bejdsemidler) af den art, der anvendes i tekstil-, papir- eller læderindustrien eller i nærstående industrier, ikke andetsteds tariferet:					
3809 10	– På basis af stivelse eller stivelsesprodukter	A	A			

1	2	3	4	5	6	7
ex 3824	Tilberedte bindemidler til støbeforme og støbekerner; produkter fra kemiske og nærstående industrier (herunder blandinger af naturprodukter), ikke andetsteds tariferet:					
3824 60	– Sorbitol, undtagen varer henhørende under pos. 2905 44	B			B	

([1]) Del I i bilag I til forordning (EU) nr. 1308/2013.
([2]) Del II i bilag I til forordning (EU) nr. 1308/2013.
([3]) Del XIX i bilag I til forordning (EU) nr. 1308/2013.
([4]) Del III, punkt b), c), d) og g), i bilag I til forordning (EU) nr. 1308/2013.
([5]) Del XVI, punkt a) til g), i bilag I til forordning (EU) nr. 1308/2013.
([6]) Med indhold af kakao på 6 % eller derunder.
([7]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1670/2006 af 10. november 2006 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1784/2003 for så vidt angår fastsættelse og ydelse af tilpassede restitutioner for korn, der eksporteres i form af visse alkoholholdige drikkevarer (kodificeret udgave) (EUT L 312 af 11.11.2006, s. 33).

BILAG III

Basisprodukter omhandlet i artikel 2, litra d)

KN-kode	Beskrivelse
ex 0402 10 19	Mælk i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, med fedtindhold på 1,5 vægtprocent og derunder, undtagen i pakninger af nettovægt 2,5 kg og derunder (produktgruppe 2)
ex 0402 21 18	Mælk i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler, med fedtindhold på 26 vægtprocent, undtagen i pakninger af nettovægt 2,5 kg og derunder (produktgruppe 3)
ex 0404 10 02 – 0404 10 16	Valle i pulverform, som granulat eller i anden fast form, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler (produktgruppe 1)
ex 0405 10	Smør, med fedtindhold på 82 vægtprocent (produktgruppe 6)
0407 21 00, 0407 29 10, ex 0407 90 10	Æg af fjerkræ, med skal, friske eller konserverede, undtagen æg til udrugning
ex 0408	Fugleæg uden skal samt æggeblommer, egnet til menneskeføde, friske, tørrede, frosne eller på anden måde konserverede, ikke tilsat sukker eller andre sødemidler
1001 19 00	Durumhvede, undtagen til udsæd
ex 1001 99 00	Blød hvede og blandsæd af hvede og rug, undtagen til udsæd
1002 90 00	Rug, undtagen til udsæd
1003 90 00	Byg, undtagen til udsæd
1004 90 00	Hvede, undtagen til udsæd
1005 90 00	Majs, undtagen til udsæd
ex 1006 30	Sleben ris
1006 40 00	Brudris
1007 90 00	Sorghum, undtagen til udsæd
1701 99 10	Hvidt sukker
ex 1702 19 00	Laktose med 98,5 vægtprocent laktose, og af en renhedsgrad i tør tilstand
1703	Melasse hidrørende fra udvinding eller raffinering af sukker

BILAG IV

Forarbejdede landbrugsprodukter, der kan underlægges en tillægsimporttold som omhandlet i artikel 5, stk. 1

KN-kode	Varebeskrivelse
0403 10 51 til 0403 10 99	Yoghurt, aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao
0403 90 71 til 0403 90 99	Kærnemælk, koaguleret mælk og fløde, kefir og anden fermenteret eller syrnet mælk og fløde, aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao
0710 40 00	Sukkermajs, også kogt i vand eller dampkogt, frossen
0711 90 30	Sukkermajs, foreløbigt konserveret f.eks. med svovldioxid, i saltlage, svovlsyrlingvand eller andre konserverende opløsninger, men ikke tilberedt til umiddelbar fortæring
1517 10 10	Margarine, undtagen flydende margarine, med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent
1517 90 10	Spiselige blandinger eller tilberedninger af animalske eller vegetabilske fedtstoffer eller olier eller af fraktioner af forskellige fedtstoffer og olier fra kapitel 15, undtagen spiselige fedtstoffer og olier eller fraktioner deraf henhørende under pos. 1516 med indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent, men ikke over 15 vægtprocent
1702 50 00	Kemisk ren fruktose
2005 80 00	Sukkermajs (*Zea mays* var. *saccharata*), tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre, ikke frosne, undtagen varer henhørende under pos. 2006
2905 43 00	Mannitol
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
Ex 3502	Albuminer (herunder koncentrater af to eller flere valleproteiner, med indhold af valleproteiner på over 80 vægtprocent, beregnet på grundlag af tørstofindholdet), albuminater og andre albuminderivater:
	– Ægalbumin:
ex 3502 11	– – Tørret:
3502 11 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)
ex 3502 19	– – Andre varer:
3502 19 90	– – – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)
ex 3502 20	– Mælkealbumin, herunder koncentrater af to eller flere valleproteiner:
	– – Andre (end sådanne, som er uegnede, eller som skal gøres uegnet, til menneskeføde)
3502 20 91	– – – Tørret (som blade, flager, krystaller, pulvere etc.)
3502 20 99	– – – I andre tilfælde

KN-kode	Varebeskrivelse
3505 10 10	Dekstrin
3505 10 90	Anden modificeret stivelse end dekstrin, undtagen esterificeret eller etherificeret stivelse
3505 20	Lim på basis af stivelse, dekstrin eller anden modificeret stivelse
3809 10	Efterbehandlingsmidler, acceleratorer til farvning eller til fiksering af farvestoffer samt andre produkter og præparater (f.eks. tilberedte appretur- og bejdsemidler) af den art, der anvendes i tekstil -, papir- eller læderindustrien eller i nærstående industrier, på basis af stivelse eller stivelsesprodukter, ikke andetsteds tariferet
3824 60	Sorbitol, undtagen varer henhørende under pos. 2905 44

BILAG V

Landbrugsprodukter, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra a) [1]

KN-kode	Beskrivelse af landbrugsprodukterne
0401	Mælk og fløde, ikke koncentreret og ikke tilsat sukker eller andre sødemidler
0402	Mælk og fløde, koncentreret eller tilsat sukker eller andre sødemidler
ex 0403	Kærnemælk, koaguleret mælk og fløde, yoghurt, kefir og anden fermenteret eller syrnet mælk og fløde, også koncentreret, tilsat sukker eller andre sødemidler, ikke aromatiseret eller tilsat frugt, nødder eller kakao
0404	Valle, også koncentreret eller tilsat sukker eller andre sødemidler; varer bestående af naturlige mælkebestanddele, også tilsat sukker eller andre sødemidler, ikke andetsteds tariferet
ex 0405	Smør og andre mælkefedtstoffer
0407 21 00	Æg af fjerkræ, med skal, friske, af høns af arten Gallus domesticus, undtagen æg til udrugning
0709 99 60	Sukkermajs, frisk eller kølet
0712 90 19	Sukkermajs, tørrede, også snittede, knuste eller pulveriserede, men ikke yderligere tilberedt, undtagen hybrider til udsæd
Kapitel 10	Korn [2]
1701	Rør- og roesukker samt kemisk ren sakkarose, i fast form
1703	Melasse hidrørende fra udvinding eller raffinering af sukker

[1] Landbrugsprodukter tages i betragtning, når de anvendes i uforandret stand eller efter forarbejdning eller anses for medgået til fremstilling af de i tabel 1 i bilag I omhandlede varer.

[2] Undtagen blød hvede og blandsæd af hvede og rug, til udsæd, henhørende under position 1001 11 00, 1001 91 10, 1001 91 20 og 1001 91 90, rug, til udsæd, henhørende under position 1002 10 00, byg, til udsæd, henhørende under position 1003 10 00, havre, til udsæd, henhørende under position 1004 10 00, majs, til udsæd, henhørende under position 1005 10, ris, til udsæd, henhørende under position 1006 10 10 og sorghum, til udsæd, henhørende under position 1007 10 og hirse, til udsæd, henhørende under position 1008 21 00.

BILAG VI

Sammenligningstabel

Denne forordning	Forordning (EF) nr. 1216/2009	Forordning (EF) nr. 614/2009
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1	Artikel 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 3	—
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, stk. 1, første afsnit, litra a)	—
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, stk. 1, første afsnit, litra b)	—
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, stk. 1, andet afsnit	—
Artikel 2, litra d)	—	—
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, stk. 2, litra a) og c)	—
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, stk. 2, litra b)	—
Artikel 2, litra g)	—	—
Artikel 2, litra h)	—	—
Artikel 2, litra i)	—	—
Artikel 2, litra j)	—	—
Artikel 2, litra k)	—	—
Artikel 2, litra l)	—	—
Artikel 3	Artikel 4, stk. 1	—
—	Artikel 4, stk. 3	Artikel 8, stk. 1
—	Artikel 4, stk. 2	Artikel 8, stk. 2
—	Artikel 4, stk. 4	—
Artikel 4	Artikel 5	—
Artikel 5	Artikel 11	Artikel 3
Artikel 6, stk. 1	—	Artikel 2, stk. 1
Artikel 6, stk. 2	—	Artikel 2, stk. 2
Artikel 6, stk. 3	—	Artikel 2, stk. 3

Denne forordning	Forordning (EF) nr. 1216/2009	Forordning (EF) nr. 614/2009
Artikel 6, stk. 4	—	—
Artikel 7	—	Artikel 2, stk. 3, 2. punktum
Artikel 8	—	Artikel 2, stk. 4
Artikel 9	—	Artikel 2, stk. 4
Artikel 10, stk. 1	Artikel 6, stk. 1 og artikel 7, stk. 1	—
—	Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 10, stk. 2	Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 11	Artikel 14, første afsnit	—
Artikel 12, litra a), b) og c)	Artikel 6, stk. 4 og artikel 14, andet afsnit	—
Artikel 12, litra d)	Artikel 6, stk. 4, og artikel 15, stk. 1	—
Artikel 13, stk. 1, 2 og 3	Artikel 6, stk. 4, artikel 6, stk. 6, artikel 7, stk. 2, 3 og 4, artikel 14, første afsnit	—
Artikel 13, stk. 2	Artikel 14, andet afsnit	—
Artikel 14, stk. 1	—	Artikel 4, stk. 1
Artikel 14, stk. 2	—	Artikel 4, stk. 2, andet afsnit, og artikel 4, stk. 3
Artikel 14, stk. 3	—	—
Artikel 14, stk. 4	—	Artikel 4, stk. 2, første afsnit, og artikel 4, stk. 3
Artikel 15, stk. 1	—	Artikel 4, stk. 1 og 4
Artikel 15, stk. 2	—	—
Artikel 16	—	Artikel 4, stk. 1 og 4
Artikel 17	Artikel 10	—
Artikel 18	Artikel 12, stk. 1, første og andet afsnit	—
Artikel 19	Artikel 12, stk. 1, tredje og fjerde afsnit	—

Denne forordning	Forordning (EF) nr. 1216/2009	Forordning (EF) nr. 614/2009
Artikel 20	Artikel 12, stk. 1, tredje afsnit	—
—	Artikel 12, stk. 2	—
Artikel 21	—	Artikel 7
Artikel 22, stk. 1	Artikel 8, stk. 1 og 2	—
Artikel 22, stk. 2	—	—
Artikel 23	—	—
Artikel 24, stk. 1	Artikel 8, stk. 3, andet afsnit	—
Artikel 24, stk. 2	—	—
Artikel 25	—	—
Artikel 26	Artikel 8, stk. 3, første afsnit	—
Artikel 27	Artikel 8, stk. 3, første afsnit	—
Artikel 28	Artikel 8, stk. 5	—
Artikel 29	—	—
Artikel 30	—	—
Artikel 31	Artikel 8, stk. 3, første afsnit, og artikel 8, stk. 5 og 6	—
Artikel 32	Artikel 8, stk. 3, første afsnit, artikel 8, stk. 5 og 6	—
Artikel 33	Artikel 9	Artikel 5
Artikel 34, stk. 1	Artikel 8, stk. 4, første afsnit	—
Artikel 34, stk. 2	Artikel 8, stk. 4, andet afsnit	—
Artikel 35	Artikel 18, artikel 6, stk. 5 og artikel 8, stk. 4, tredje afsnit	—
Artikel 36	Artikel 13	—
Artikel 37	Artikel 19	Artikel 10
Artikel 38	—	—

Denne forordning	Forordning (EF) nr. 1216/2009	Forordning (EF) nr. 614/2009
Artikel 39	Artikel 15, stk. 2	—
Artikel 40	—	—
Artikel 41	—	—
Artikel 42	Artikel 16	—
Artikel 43	Artikel 16	—
Artikel 44	Artikel 16	—
—	Artikel 17	—
Artikel 45	Artikel 20	Artikel 11
Artikel 46	Artikel 21, stk. 1	Artikel 12
—	Artikel 21, stk. 2	
—	—	Artikel 6
—	—	Artikel 9
Bilag I	Bilag II	Artikel 1
Bilag II	—	—
Bilag III	—	—
Bilag IV	Bilag III	Artikel 1
Bilag V	Bilag I	
—	Bilag IV	Bilag I
Bilag VI	Bilag V	Bilag II

Kommissionens erklæring om delegerede retsakter

For så vidt angår denne forordning erindrer Kommissionen den forpligtelse, den har påtaget sig i stk. 15 i rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen, til at tilsende Parlamentet alle oplysninger og dokumenter vedrørende Kommissionens møder med nationale eksperter i forbindelse med udarbejdelsen af delegerede retsakter.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 511/2014

af 16. april 2014

om de overholdelsesforanstaltninger fra Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, som brugere i Unionen skal respektere

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det vigtigste internationale instrument til fastlæggelse af generelle rammer for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske ressourcer, er konventionen om den biologiske mangfoldighed, der. Konventionen er godkendt på Unionens vegne i overensstemmelse med Rådets afgørelse 93/626/EØF ([3]) (»konventionen«).

(2) Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed ([4]) (»Nagoyaprotokollen«) er en international traktat, der blev vedtaget den 29. oktober 2010 af konventionens parter. Nagoyaprotokollen uddyber konventionens generelle regler om adgang til genetiske ressourcer og deling af monetær og ikkemonetær fordele, der opstår ved udnyttelse af genetiske ressourcer og traditionel viden, der knytter sig til genetiske ressourcer (»adgang og deling af fordele«). Nagoyaprotokollen blev godkendt på Unionens vegne i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2014/283/EU ([5]).

(3) En bred vifte af brugere og leverandører i Unionen, herunder akademiske forskere, universitetsforskere og ikkekommercielle forskere og virksomheder fra forskellige erhvervssektorer, bruger genetiske ressourcer til forskning, udvikling og kommercielle formål. Nogle bruger også traditionel viden, som knytter sig til genetiske ressourcer.

(4) Genetiske ressourcer repræsenterer genpuljen i både naturlige og opdrættede eller dyrkede arter og spiller en betydelig og voksende rolle i mange økonomiske sektorer, herunder fødevareproduktion, skovbrug og udvikling af lægemidler, kosmetik og biobaserede energikilder. Genetiske ressourcer spiller endvidere en vigtig rolle for gennemførelsen af strategier, der er udarbejdet med henblik på at genoprette skadede økosystemer og beskytte truede arter.

(5) Traditionel viden, der findes hos indfødte og lokale samfund, kan give vigtige oplysninger, der inspirerer videnskaben til at opdage interessante genetiske eller biokemiske egenskaber ved genetiske ressourcer. Sådan traditionel viden omfatter viden, innovation og praksis hos indfødte og lokale samfund med en traditionel levevis, som har betydning for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

([1]) EUT C 161 af 6.6.2013, s. 73.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.
([3]) Rådets afgørelse 93/626/EØF af 25. oktober 1993 om indgåelse af konventionen om den biologiske mangfoldighed (EFT L 309 af 13.12.1993, s. 1).
([4]) Bilag I til dokument UNEP/CBD/COP/DEC/X/1 af 29. oktober 2010.
([5]) Rådets afgørelse 2014/283/EU af 14. april 2014 om indgåelse på Unionens vegne af Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed (Se side 231 i denne EUT.).

(6) I konventionen anerkendes det, at staterne har suveræne rettigheder over naturressourcer, som findes inden for deres område, og myndighed til at regulere adgangen til deres genetiske ressourcer. Konventionen forpligter alle dens parter til at bestræbe sig på at skabe betingelser for at fremme adgangen til de genetiske ressourcer, som de har suveræn ret til, for andre af konventionens parters miljømæssigt forsvarlige udnyttelse heraf. Desuden gør konventionen det obligatorisk for alle dens parter at træffe foranstaltninger med henblik på, at resultaterne af forsknings- og udviklingsaktiviteterne og udbyttet af kommerciel og anden udnyttelse af de genetiske ressourcer deles rimeligt og retfærdigt med den af konventionens parter, der tilvejebringer disse ressourcer. Denne deling skal foregå på gensidigt aftalte vilkår. Konventionen omhandler også adgang til og deling af fordele i relation til den viden, innovation og praksis hos indfødte og lokale samfund, som har betydning for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

(7) Genetiske ressourcer bør bevares på deres oprindelige plads og udnyttes på bæredygtig vis, og de fordele, der opstår ved udnyttelsen heraf, bør deles rimeligt og retfærdigt med henblik på at bidrage til udryddelse af fattigdom og dermed til at nå De Forenede Nationers millenniumudviklingsmål, som anerkendt i indledningen til Nagoya-protokollen. Gennemførelsen af Nagoyaprotokollen, bør også sigte mod virkeliggørelsen af dette potentiale.

(8) Nagoyaprotokollen finder anvendelse på genetiske ressourcer, som stater udøver suveræne rettigheder over, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 15 i konventionen, til forskel for det bredere anvendelsesområde for artikel 14 i konventionen. Det indebærer, at Nagoyaprotokollen ikke omfatter det fulde jurisdiktionsmæssige anvendelsesområde for artikel 4 i konventionen, såsom aktiviteter, der finder sted i havområder, der ligger uden for national jurisdiktion. Forskningen i genetiske ressourcer udvides gradvis til at omfatte nye områder, navnlig havene, som stadig udgør planetens mindst udforskede og mindst velkendte miljøer. Navnlig dybhavet udgør Jordens sidste store grænseland og er genstand for stigende interesse, hvad angår forskning i, søgen efter og udnyttelse af ressourcer.

(9) Det er vigtigt at fastsætte en klar og solid ramme for gennemførelsen af Nagoyaprotokollen, der bør bidrage til bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele, rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske ressourcer, og udryddelse af fattigdom, samtidig med at de foreliggende muligheder for naturbaserede forsknings- og udviklingsaktiviteter i Unionen fremmes. Det er også af afgørende betydning at forhindre udnyttelse i Unionen af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, som der ikke er opnået adgang til i henhold til nationale love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele, der gælder i en part i Nagoyaprotokollen, og at støtte en effektiv gennemførelse af forpligtelsen til deling af fordele på gensidigt aftalte vilkår mellem ophavsmænd og brugere. Det er også af afgørende betydning at forbedre vilkårene for retssikkerheden i forbindelse med udnyttelsen af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer.

(10) De rammer, der opstilles med denne forordning, skal bidrage til at bevare og øge tilliden mellem Nagoyaprotokollens parter og andre interessenter, herunder de indfødte og lokale samfund, der er involveret i adgangen til genetiske ressourcer og delingen af de dermed forbundne fordele.

(11) Af hensyn til retssikkerheden er det vigtigt, at Nagoyaprotokollens gennemførelsesbestemmelser alene gælder for genetiske ressourcer, som stater udøver suveræne rettigheder over inden for rammerne af artikel 15 i konventionen, og for traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer inden for rammerne af konventionen, som der opnås adgang til, efter at Nagoyaprotokollen er trådt i kraft for Unionens vedkommende.

(12) Nagoyaprotokollen kræver, at hver af dens parter ved udviklingen og gennemførelsen af sin lovgivning eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele skal tage hensyn til genetiske ressourcers betydning for fødevarer og landbrug og deres særlige rolle i henseende til fødevaresikkerheden. I overensstemmelse med Rådets afgørelse 2004/869/EF [1] blev den internationale traktat om plantegenetiske ressourcer på fødevare- og landbrugsområdet (ITPGRFA) godkendt på Unionens vegne. ITPGRFA udgør et specialiseret internationalt instrument for adgang og deling af fordele som omhandlet i Nagoyaprotokollens artikel 4, stk. 4, som ikke bør være omfattet af Nagoyaprotokollens gennemførelsesbestemmelser.

[1] Rådets afgørelse 2004/869/EF af 24. februar 2004 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af den internationale traktat om plantegenetiske ressourcer på fødevare- og landbrugsområdet (EUT L 378 af 23.12.2004, s. 1).

(13) Mange af Nagoyaprotokollens parter har under udøvelsen af deres suveræne rettigheder besluttet, at plantegenetiske ressourcer på fødevare- og landbrugsområdet (PGRFA) under deres administration og kontrol og i offentligt eje, som ikke er opført i bilag I til ITPGRFA, også til de formål, der er anført i ITPGRFA, skal være omfattet af betingelserne og vilkårene i den ordinære materialeoverførselsaftale (SMTA).

(14) Nagoyaprotokollen bør gennemføres på en måde, der gensidigt understøtter andre internationale instrumenter, som ikke strider mod protokollens eller konventionens mål.

(15) I konventionens artikel 2 defineres udtrykkene »opdrættede arter« som arter, hvis naturlige udviklingsproces mennesket har indvirket på med henblik på at imødekomme sine behov, og »bioteknologi« som enhver teknologisk udnyttelse af biologiske systemer, levende organismer eller produkter heraf med henblik på at fremstille eller ændre produkter eller processer til bestemte anvendelser. I Nagoyaprotokollens artikel 2 defineres udtrykket »derivater« som en naturligt forekommende biokemisk forbindelse, der opstår som følge af biologiske eller genetiske ressourcers genetiske ekspression eller metabolisme, også selv om det ikke indeholder funktionsdygtige arveenheder.

(16) Nagoyaprotokollen kræver, at hver af dens parter skal tage skyldigt hensyn til tilfælde af aktuelle eller overhængende nødsituationer, som truer eller skader menneskers, dyrs eller planters sundhed, og som konstateres på nationalt eller internationalt plan. Den 24. maj 2011 vedtog den 64. Verdenssundhedsforsamling rammerne for beredskab i forbindelse med pandemisk influenza med henblik på deling af influenzavirus og adgang til vacciner og andre fordele. Rammerne for beredskab for pandemisk influenza gælder kun for influenzavirusser med humant pandemisk potentiale og gælder udtrykkeligt ikke sæsonprægede influenzavirusser. Rammerne for beredskab for pandemisk influenza udgør et specialiseret internationalt instrument for adgang og deling af fordele i overensstemmelse med Nagoyaprotokollen, som ikke bør være omfattet af Nagoyaprotokollens gennemførelsesbestemmelser.

(17) Det er vigtigt i denne forordning at medtage de definitioner fra Nagoyaprotokollen og konventionen, der er nødvendige for brugernes gennemførelse af forordningen. Det er vigtigt, at de nye definitioner i denne forordning, der ikke indgår i konventionen eller i Nagoyaprotokollen, stemmer overens med konventionens og protokollens definitioner. Navnlig bør udtrykket »bruger« stemme overens med definitionen af »udnyttelse af genetiske ressourcer« fra Nagoyaprotokollen.

(18) Nagoyaprotokollen fastsætter en forpligtelse til at fremme og tilskynde til forskning i relation til biologisk mangfoldighed, navnlig forskning i ikkekommercielt øjemed.

(19) Det er vigtigt at minde om punkt 2 i afgørelse II/11 truffet af konferencen mellem parterne i konventionen, som stadfæster, at menneskelige genetiske ressourcer er udelukket fra konventionens rammer.

(20) Der findes i øjeblikket ingen internationalt aftalt definition af »traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer«. Med forbehold af medlemsstaternes beføjelser til og ansvar for så vidt angår spørgsmål vedrørende traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer og gennemførelsen af foranstaltninger til beskyttelse af oprindelige og lokale samfunds interesser bør der i denne forordning for at sikre fleksibilitet og retssikkerhed for ophavsmænd og brugere henvises til traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer som beskrevet i aftaler om deling af fordele.

(21) Med henblik på at sikre effektiv gennemførelse af Nagoyaprotokollen bør alle brugere af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer udvise rettidig omhu for at sikre sig, at adgang til genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer er opnået i overensstemmelse med krav i gældende love eller administrative bestemmelser, og at fordele i givet fald er rimeligt og retfærdigt delt. De kompetente myndigheder bør i den forbindelse acceptere internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikater som dokumentation for, at adgang til de omfattede genetiske ressourcer er opnået på retmæssig vis, og at der er fastlagt gensidigt aftalte vilkår for brugeren og den udnyttelse, der angives heri. Brugernes konkrete valg for så vidt angår værktøjer og foranstaltninger, der skal anvendes for at udvise rettidig omhu, bør støttes ved at anerkende bedste praksis og ledsageforanstaltninger til støtte for sektorspecifikke adfærdskodekser, standardkontraktklausuler og vejledning med henblik på at øge retssikkerheden og mindske omkostningerne. Brugernes pligt til at opbevare oplysninger, som har betydning for adgang og deling af fordele, bør være tidsbegrænset og i overensstemmelse med tidshorisonten for en potentiel innovation.

(22) En vellykket gennemførelse af Nagoyaprotokollen afhænger af, at brugere af og ophavsmænd til genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer forhandler sig frem til gensidigt vedtagne vilkår, som fører til en rimelig og retfærdig deling af fordele og bidrager til Nagoyaprotokollens bredere målsætning om at bidrage til bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed. Brugere og ophavsmænd bør også tilskyndes til at skabe opmærksomhed omkring betydningen af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer.

(23) Forpligtelsen til at udvise rettidig omhu bør gælde alle brugere uanset størrelse, herunder mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. Forordningen bør åbne mulighed for en række foranstaltninger og værktøjer for at sætte mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder i stand til at overholde deres forpligtelser til en overkommelig pris og med et højt retssikkerhedsniveau.

(24) En brugerudviklet bedste praksis bør spille en vigtig rolle i fastlæggelsen af særligt velegnede foranstaltninger til at udvise rettidig omhu for at opnå overensstemmelse med Nagoyaprotokollens gennemførelsesordning til en overkommelig pris og åbne op for muligheden for et højt retssikkerhedsniveau. Brugerne bør bygge på eksisterende adfærdskodekser for adgang og deling af fordele, der er udviklet til den akademiske, universitetsbaserede og ikkekommercielle forskningssektor og forskellige erhvervsgrene. Brugersammenslutninger bør kunne anmode Kommissionen om at afgøre, om det er muligt for en bestemt kombination af procedurer, værktøjer eller mekanismer, som en sammenslutning har ansvaret for, at blive anerkendt som bedste praksis. Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør tage hensyn til, at det faktum, at en bruger følger en anerkendt bedste praksis, mindsker risikoen for, at denne bruger ikke overholder kravene, og berettiger til en lempet overensstemmelseskontrol. Det samme bør gælde bedste praksis, som er godkendt af parterne i Nagoyaprotokollen.

(25) Efter Nagoyaprotokollen skal kontrolstederne være effektive og bør være relevante for udnyttelsen af genetiske ressourcer. På bestemte trin i den kæde af aktiviteter, som udnyttelsen består af, bør brugerne afgive erklæring om og på anmodning forelægge dokumentation for, at de har udvist rettidig omhu. Et passende tidspunkt for en sådan erklæring er ved modtagelse af forskningsmidler. Et andet passende tidspunkt er på sluttrinnet af udnyttelse, dvs. på trinnet for den endelige udvikling af et produkt, inden der anmodes om markedsføringstilladelse for et produkt, der er udviklet ved hjælp af udnyttelse af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, eller, når en markedsføringstilladelse ikke er påkrævet, på trinnet for den endelige udvikling af et produkt inden den første omsætning på Unionens marked. For at sikre sådanne kontrolsteders effektivitet samtidig med øget retssikkerhed for brugerne bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med artikel 291, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Kommissionen bør gøre brug af disse gennemførelsesbeføjelser for at fastlægge trinnet for et produkts endelige udvikling i overensstemmelse med Nagoyaprotokollen med henblik på at identificere sluttrinnet af udnyttelsen i forskellige sektorer.

(26) Det er vigtigt at anerkende, at clearingcentret for adgang og deling af fordele vil spille en betydningsfuld rolle ved gennemførelsen af Nagoyaprotokollen. I overensstemmelse med artikel 14 og 17 i Nagoyaprotokollen forelægges oplysninger for clearingcentret for adgang og deling af fordele som led i processen med det internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikat. De kompetente myndigheder bør samarbejde med clearingcentret for adgang og deling af fordele for at sikre, at oplysningerne udveksles med henblik på at lette de kompetente myndigheders overvågning af, at brugerne overholder kravene.

(27) Indsamling af genetiske ressourcer i naturen foretages oftest i ikkeerhvervsmæssigt øjemed af akademiske forskere, universitetsforskere og ikkekommercielle forskere eller samlere. I langt de fleste tilfælde og i næsten alle sektorer opnås adgangen til nyligt indsamlede genetiske ressourcer via mellemmænd, samlinger eller agenter, som erhverver genetiske ressourcer i tredjelande.

(28) Samlinger er vigtige leverandører af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, som udnyttes i Unionen. De kan som leverandører spille en vigtig rolle i at bistå andre brugere i kontrolkæden med at overholde deres forpligtelser. Med henblik herpå bør der indføres et system af registrerede samlinger i Unionen ved at etablere et frivilligt register over samlinger, der skal vedligeholdes af Kommissionen. Et sådant system vil kunne sikre, at samlinger, der er opført i registret, reelt anvender foranstaltninger, der indskrænker

udleveringen af prøver af genetiske ressourcer til tredjemand med dokumentation for retmæssig adgang, og etablering af gensidigt aftalte vilkår, hvor dette er nødvendigt. Et system af registrerede samlinger i Unionen forventes i betydelig grad at mindske risikoen for, at genetiske ressourcer, som der ikke er opnået adgang til i henhold til nationale love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele, der gælder i en part i Nagoyaprotokollen, udnyttes i Unionen. Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør kontrollere, om en samling opfylder kravene for at blive anerkendt som en samling, der skal opføres i registret. Brugere, som opnår genetiske ressourcer fra en samling, der er opført i registret, bør anses for at have udvist rettidig omhu i henseende til at søge alle nødvendige oplysninger. Dette forventes at være til særlig gavn for akademiske forskere, universitetsforskere og ikkekommercielle forskere samt for små og mellemstore virksomheder og bør bidrage til at begrænse krav af administrativ og overensstemmelsesmæssig karakter.

(29) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør kontrollere, at brugerne overholder deres forpligtelser, at de har opnået forudgående informeret samtykke og at de har fastsat gensidigt aftalte vilkår. De kompetente myndigheder bør også føre register over det udførte tilsyn, og de relevante oplysninger bør stilles til rådighed i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF ([1]).

(30) Medlemsstaterne bør sikre, at overtrædelser af Nagoyaprotokollens gennemførelsesbestemmelser imødegås med sanktioner, der er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

(31) Af hensyn til den internationale karakter af transaktionerne i relation til adgang og deling af fordele bør medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejde med hinanden, med Kommissionen og med tredjelandes kompetente nationale myndigheder for at sikre, at brugerne overholder denne forordning og støtter en effektiv anvendelse af Nagoyaprotokollens gennemførelsesbestemmelser.

(32) Unionen og medlemsstaterne bør handle proaktivt for at sikre, at målene i Nagoyaprotokollen bliver nået med henblik på at øge midlerne til støtte for bevaringen af biologisk mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele på verdensplan.

(33) Kommissionen og medlemsstaterne bør træffe egnede supplerende foranstaltninger for at øge effektiviteten af denne forordnings gennemførelse og mindske omkostningerne, navnlig hvor dette er til gavn for akademiske forskere, universitetsforskere og ikkekommercielle forskere samt for små og mellemstore virksomheder.

(34) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([2]).

(35) Målet for denne forordning, nemlig i overensstemmelse med Nagoyaprotokollen at støtte en rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske ressourcer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og behovet for at sikre et velfungerende indre marked bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(36) Datoen for denne forordnings ikrafttræden bør være direkte forbundet med Nagoyaprotokollens ikrafttræden for Unionen for at sikre lige betingelser på EU-plan og verdensplan for aktiviteter i relation til adgang til og deling af fordele ved genetiske ressourcer —

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41 af 14.2.2003, s. 26).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning fastsættes bestemmelser om overholdelse af adgang og deling af fordele i forbindelse med genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer i overensstemmelse med bestemmelserne i Nagoya-protokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed (»Nagoyaprotokollen«). Den faktiske gennemførelse af denne forordning skal også bidrage til at bevare den biologiske mangfoldighed og til bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen om den biologiske mangfoldighed (»konventionen«).

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning gælder for genetiske ressourcer, som stater udøver suveræne rettigheder over, og for traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, som der opnås adgang til, efter at Nagoyaprotokollen er trådt i kraft for Unionens vedkommende. Den gælder også for de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer.

2. Denne forordning gælder ikke for genetiske ressourcer, for hvilke adgang og deling af fordele styres af specialiserede internationale instrumenter, der er i overensstemmelse med og ikke strider mod konventionens og Nagoyaprotokollens målsætninger.

3. Denne forordning berører ikke medlemsstaternes bestemmelser om adgang til genetiske ressourcer, som de udøver suveræne rettigheder over inden for rammerne af artikel 15 i konventionen, og medlemsstaternes bestemmelser om artikel 8, litra j), i konventionen vedrørende traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer.

4. Denne forordning gælder for genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, for hvilke love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele, der gælder i Nagoyaprotokollens parter, finder anvendelse.

5. Intet i denne forordning forpligter en medlemsstat til at udlevere oplysninger, hvis videregivelse den betragter som i strid med sine væsentlige sikkerhedsinteresser.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning anvendes definitionerne i konventionen og Nagoyaprotokollen samt følgende definitioner:

1) »genetisk materiale«: ethvert materiale hidrørende fra planter, dyr, mikroorganismer eller af anden oprindelse, indeholdende funktionsdygtige arveenheder

2) »genetiske ressourcer«: genetisk materiale af aktuel eller potentiel værdi

3) »adgang«: erhvervelse af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer i en part i Nagoyaprotokollen

4) »bruger«: en fysisk eller juridisk person, som benytter genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer

5) »udnyttelse af genetiske ressourcer«: udførelse af forskning i og udvikling af genetiske ressourcers genetiske og/eller biokemiske sammensætning, herunder gennem anvendelse af bioteknologi som defineret i konventionens artikel 2

6) »gensidigt aftalte vilkår«: en aftale, som er indgået mellem en ophavsmand til genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer og en bruger, hvori der er fastsat særlige betingelser for rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, og dette kan også omfatte yderligere betingelser og vilkår for en sådan udnyttelse samt senere anvendelser og markedsføring

7) »traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer«: traditionel viden, der findes hos indfødte og lokale samfund, som har betydning for udnyttelsen af genetiske ressourcer, og som er beskrevet som sådan i de gensidigt aftalte vilkår, der gælder for udnyttelsen af genetiske ressourcer

8) »genetiske ressourcer, som der uretmæssigt er opnået adgang til«: genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, som der ikke er opnået adgang til i henhold til nationale love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele, der gælder i ophavslandet, som er part i Nagoyaprotokollen, og som kræver forudgående informeret samtykke

9) »samling«: et sæt indsamlede prøver af genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger, som er akkumuleret og opbevaret, uanset om det indehaves af offentlige eller private enheder

10) »sammenslutning af brugere«: en organisation, der er etableret i overensstemmelse med kravene i den medlemsstat, hvor organisationen er beliggende, og som varetager brugernes interesser, og som deltager i udviklingen af og tilsynet med bedste praksis som omhandlet i artikel 8 i denne forordning

11) »internationalt anerkendt overensstemmelsescertifikat«: en tilladelse eller tilsvarende, som er udstedt på adgangstidspunktet som dokumentation for, at der er opnået adgang til den omhandlede genetiske ressource i overensstemmelse med afgørelsen om at give forudgående informeret samtykke, og for at der er fastlagt gensidigt aftalte vilkår for brugeren og den udnyttelse, der er angivet heri af en kompetent myndighed efter Nagoyaprotokollens artikel 6, stk. 3, litra e), og artikel 13, stk. 2, og som stilles til rådighed for det clearingcenter for adgang og deling af fordele, der etableres i henhold til Nagoyaprotokollens artikel 14, stk. 1.

KAPITEL II

BRUGERNES OVERHOLDELSE

Artikel 4

Forpligtelser, der påhviler brugere

1. Brugerne skal udvise rettidig omhu for at sikre sig, at adgangen til de genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, som de udnytter, er opnået i henhold til gældende love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele, og at fordelene er rimeligt og retfærdigt delt på gensidigt aftalte vilkår i henhold til eventuelle gældende love eller administrative bestemmelser.

2. Genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer må kun overføres og udnyttes i henhold til gensidigt aftalte vilkår, hvis de er nødvendige i henhold til gældende love eller administrative bestemmelser.

3. Brugerne skal med henblik på stk. 1 søge, opbevare og videregive til efterfølgende brugere:

a) det internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikat samt oplysninger om indholdet af de gensidigt aftalte vilkår, der er relevante for efterfølgende brugere, eller

b) hvis der ikke er et internationalt anerkendt overensstemmelsescertifikat til rådighed, oplysninger og relevante dokumenter om:

   i) dato og sted, hvor der er opnået adgang til genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer

   ii) beskrivelse af de genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, der udnyttes

iii) den kilde, hvorfra de genetiske ressourcer eller den traditionelle viden i tilknytning til genetiske ressourcer er direkte opnået, samt efterfølgende brugere af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer

iv) tilstedeværelsen eller fraværet af rettigheder og forpligtelser vedrørende adgang og deling af fordele, herunder rettigheder og forpligtelser vedrørende senere ansøgninger og markedsføring

v) adgangstilladelser, hvis det er relevant

vi) gensidigt aftalte vilkår, herunder ordninger vedrørende deling af fordele, hvis det er relevant.

4. Brugere, som erhverver plantegenetiske ressourcer for fødevarer og jordbrug (PGRFA) i et land, der er part i Nagoyaprotokollen, og som har besluttet, at PGRFA under deres administration og kontrol og i offentligt eje, som ikke er opført i bilag I til den internationale traktat om plantegenetiske ressourcer for fødevarer og jordbrug (ITPGRFA), også skal være omfattet af betingelser og vilkår i den ordinære materialeoverførselsaftale til de formål, der er anført i ITPGRFA, anses for at have udvist rettidig omhu i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3.

5. Hvis de oplysninger, brugerne har i deres besiddelse, er utilstrækkelige, eller der fortsat er usikkerhed om, hvorvidt adgangen og udnyttelsen er retmæssig, skal brugerne indhente en adgangstilladelse eller tilsvarende og fastsætte gensidigt aftalte vilkår eller indstille udnyttelsen

6. Brugerne skal opbevare oplysninger af betydning for adgang og deling af fordele i tyve år efter udnyttelsesperiodens udløb.

7. Brugere, der opnår genetiske ressourcer fra en samling, som er opført i registret over samlinger i Unionen, jf. artikel 5, stk. 1, anses for at have udvist rettidig omhu med hensyn til at søge de relevante oplysninger, der er opført i nærværende artikels stk. 3.

8. Brugere, som erhverver en genetisk ressource, om hvilken det fastlægges, at den er eller med stor sandsynlighed er det patogen, der er årsag til en aktuel eller nært forestående krisesituation på folkesundhedsområdet, der giver anledning til international bekymring, som defineret i det internationale sundhedsregulativ (2005), eller til en alvorlig grænseoverskridende sundhedstrussel som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU ([1]), af hensyn til nødberedskabet i endnu ikke berørte lande og indsatsen i berørte lande på folkesundhedsområdet, skal opfylde forpligtelserne i stk. 3 eller 5 i denne artikel senest:

a) en måned efter at den overhængende eller aktuelle trussel for folkesundheden er forsvundet, eller

b) tre måneder efter at udnyttelsen af den genetiske ressource er påbegyndt

idet den tidligste heraf lægges til grund.

Såfremt forpligtelserne i stk. 3 eller 5 i denne artikel ikke er opfyldt ved de i nærværende artikels stk. 1, litra a) og b), omhandlede fristers udløb, indstilles udnyttelsen.

I tilfælde af en anmodning om markedsføringstilladelse eller omsætningen af produkter, der stammer fra udnyttelse af en genetisk ressource som omhandlet i første afsnit, gælder forpligtelserne i stk. 3 eller 5 fuldt ud og med øjeblikkelig virkning.

Hvis der ikke rettidigt er opnået forudgående informeret samtykke rettidigt og fastsat gensidigt aftalte vilkår, og indtil der er opnået enighed med det pågældende ophavsland, kan en bruger af en udvikling, der er gjort ved hjælp af anvendelse af sådanne patogener, ikke påberåbe sig nogen som helst form for eneret.

Specialiserede internationale instrumenter for adgang og deling af fordele som nævnt i artikel 2 berøres ikke.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU af 22. oktober 2013 om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler og om ophævelse af beslutning nr. 2119/98/EF (EUT L 293 af 5.11.2013, s. 1).

Artikel 5

Register over samlinger

1. Kommissionen opretter og fører et register over samlinger i Unionen (»registret«). Kommissionen sikrer, at registret er internetbaseret og let tilgængeligt for brugerne. Registeret skal omfatte henvisninger til samlinger af genetiske ressourcer, eller til dele af disse samlinger, der anses for at opfylde kriterierne i stk. 3.

2. En medlemsstat skal efter anmodning fra en ejer af en samling under dens jurisdiktion overveje at opføre den pågældende samling eller en del af den i registret. Efter at have kontrolleret, at samlingen eller en del af den opfylder de kriterier, der er fastsat i stk. 3, skal medlemsstaten uden unødig forsinkelse underrette Kommissionen om navn på og kontaktoplysninger for denne samling og dens ejer samt om hvilken type samling, det drejer sig om. Kommissionen skal straks tilføje de modtagne oplysninger i registret.

3. For at en samling eller en del af en samling kan opføres i registret, skal en samling godtgøre sin kapacitet til:

a) at anvende standardiserede procedurer til at udveksle prøver af genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger med andre samlinger og udlevere prøver af genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger til tredjemand med henblik på udnyttelse heraf i overensstemmelse med konventionen og Nagoyaprotokollen

b) kun at udlevere genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger til tredjemand med henblik på udnyttelse heraf sammen med dokumentation for, at der er opnået adgang til de genetiske ressourcer og de tilknyttede oplysninger i henhold til gældende love eller administrative bestemmelser om adgang og deling af fordele og, hvis det er relevant, i henhold til gensidigt aftalte vilkår

c) at føre optegnelser over alle prøver af genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger til tredjemand med henblik på dennes udnyttelse heraf

d) om muligt at oprette eller bruge entydige identifikatorer for prøver af genetiske ressourcer, som udleveres til tredjemand, og

e) at bruge egnede sporings- og overvågningsredskaber til at udveksle prøver af genetiske ressourcer og tilknyttede oplysninger med andre samlinger.

4. Medlemsstaterne kontrollerer regelmæssigt, at hver enkelt samling eller del af en samling inden for deres jurisdiktion, som er opført i registret, opfylder de kriterier, der er fastsat i stk. 3.

Hvis der på grundlag af oplysninger, som forelægges i medfør af stk. 3, foreligger dokumentation for, at en samling eller en del af en samling, der er opført i registret, ikke opfylder de kriterier, der er fastsat i stk. 3, skal den pågældende medlemsstat i dialog med ejeren af den pågældende samling og uden unødig forsinkelse fastsætte afhjælpende tiltag eller foranstaltninger.

En medlemsstat, der finder, at en samling eller en del af en samling inden for dens jurisdiktion ikke længere opfylder kriterierne i stk. 3, orienterer uden unødig forsinkelse Kommissionen herom.

Ved modtagelse af denne oplysning fjerner Kommissionen samlingen eller den berørte del af samlingen fra registret.

5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at fastsætte procedurer for gennemførelsen af denne artikels stk. 1-4. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14, stk. 2.

Artikel 6

Kompetente myndigheder og kontaktpunkter

1. Hver medlemsstat udpeger én eller flere kompetente myndigheder, som har ansvaret for anvendelsen af denne forordning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn og adresse på deres kompetente myndigheder ved denne forordnings ikrafttrædelsesdato. Medlemsstaterne meddeler uden unødig forsinkelse Kommissionen eventuelle ændringer af de kompetente myndigheders navne og adresser.

2. Kommissionen offentliggør en liste over medlemsstaternes kompetente myndigheder, bl.a. via internet. Kommissionen holder listen ajour.

3. Kommissionen udpeger et kontaktpunkt for adgang og deling af fordele med ansvar for at varetage kontakten til konventionens sekretariat med hensyn til spørgsmål, der er omfattet af denne forordning.

4. Kommissionen sikrer, at de EU-organer, der er oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 338/97 ([1]), bidrager til at nå målene for denne forordning.

Artikel 7

Overvågning af, at brugeren overholder kravene

1. Medlemsstaterne og Kommissionen anmoder alle modtagere af forskningsstøtte, som involverer udnyttelse af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, om at erklære, at de udviser rettidig omhu i henhold til artikel 4.

2. På trinnet for den endelige udvikling af et produkt, som er udviklet via udnyttelse af genetiske ressourcer eller traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer, erklærer brugerne over for de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, at de har opfyldt forpligtelserne i henhold til artikel 4, og forelægger samtidig:

a) de relevante oplysninger fra det internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikat, eller

b) de tilknyttede oplysninger som omhandlet i artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i)-v), og artikel 4, stk. 5, herunder oplysning om, at der er fastlagt gensidigt aftalte vilkår, hvis det er relevant.

Brugerne forelægger desuden den kompetente myndighed dokumentation efter anmodning.

3. De kompetente myndigheder forelægger de oplysninger, de har modtaget i medfør af stk. 1 og 2 i denne artikel, for det clearingcenter for adgang og deling af fordele, der er oprettet i henhold til artikel 14, stk. 1, i Nagoyaprotokollen, for Kommissionen og, når det er hensigtsmæssigt, for de kompetente nationale myndigheder, der er omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Nagoyaprotokollen.

4. De kompetente myndigheder samarbejder med clearingcentret for adgang og deling af fordele for at sikre udveksling af de oplysninger, der er anført i artikel 17, stk. 2, i Nagoyaprotokollen, med henblik på at overvåge, at brugerne overholder kravene.

5. De kompetente myndigheder tager behørigt hensyn til overholdelse af forretnings- og fabrikshemmeligheder, hvis dette er omhandlet i EU-ret eller national ret for at beskytte en legitim økonomisk interesse, navnlig vedrørende angivelse af de genetiske ressourcer og angivelse af udnyttelsen.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at fastsætte procedurer for gennemførelsen af stk. 1, 2 og 3. I disse gennemførelsesretsakter fastlægger Kommissionen trinnet for et produkts endelige udvikling med henblik på at identificere sluttrinnet af udnyttelsen i forskellige sektorer. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14, stk. 2.

Artikel 8

Bedste praksis

1. Sammenslutninger af brugere eller andre berørte parter kan indgive en ansøgning til Kommissionen om at få en bestemt kombination af procedurer, værktøjer eller mekanismer, der er udviklet og overvåget af dem, anerkendt som bedste praksis i overensstemmelse med kravene i denne forordning. Ansøgningen underbygges med dokumentation og oplysninger.

2. Finder Kommissionen på grundlag af den dokumentation og de oplysninger, der forelægges i henhold til denne artikels stk. 1, at den specifikke kombination af procedurer, værktøjer eller mekanismer, når en bruger gennemfører denne på effektiv vis, vil sætte brugeren i stand til at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 4 og 7, anerkender Kommissionen denne som bedste praksis.

3. En sammenslutning af brugere eller andre berørte parter meddeler Kommissionen eventuelle ændringer eller ajourføringer af en bedste praksis, som den har fået anerkendt i overensstemmelse med stk. 2.

([1]) Rådets Forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1).

4. Hvis dokumentationen peger i retning af gentagne eller væsentlige tilfælde, hvor brugere, som følger en bedste praksis, ikke har opfyldt deres forpligtelser i henhold til denne forordning, undersøger Kommissionen i dialog med den relevante sammenslutning af brugere eller andre berørte parter, om de pågældende tilfælde peger i retning af eventuelle mangler i bedste praksis.

5. Kommissionen inddrager anerkendelsen af en bedste praksis, når den har fastslået, at ændringer af den bedste praksis bringer en brugers evne til at overholde sine forpligtelser i henhold til artikel 4 og 7 i fare, eller hvis brugeres gentagne eller væsentlige tilfælde af misligholdelse kan henføres til mangler i bedste praksis.

6. Kommissionen opretter og ajourfører et internetbaseret register over anerkendt bedste praksis. Dette register indeholder i ét afsnit en liste med angivelse af bedste praksis, der er anerkendt af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 2, og i et andet afsnit en liste med angivelse af den bedste praksis, der er vedtaget på grundlag af artikel 20, stk. 2, i Nagoyaprotokollen.

7. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at fastsætte procedurer for gennemførelsen af stk. 1-5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14, stk. 2.

Artikel 9

Tilsyn med, at brugeren overholder kravene

1. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, fører tilsyn med, om brugerne overholder deres forpligtelser i henhold til artikel 4 og 7, under hensyntagen til, at hvis en bruger følger en bedste praksis vedrørende adgang og deling af fordele, der er anerkendt i henhold til artikel 8, stk. 2, i denne forordning eller i henhold til artikel 20, stk. 2, i Nagoyaprotokollen, kan dette mindske risikoen for, at denne bruger ikke overholder forpligtelserne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de tilsyn, der udføres i henhold til stk. 1, er effektivt, står i rimeligt forhold til omstændighederne, har afskrækkende virkning og afslører tilfælde, hvor brugerne ikke overholder kravene i denne forordning.

3. De i stk. 1 omhandlede tilsyn foretages:

a) i overensstemmelse med en regelmæssigt revideret plan, der er udviklet på grundlag af en risikobaseret tilgang

b) når en kompetent myndighed er i besiddelse af relevante oplysninger, herunder ved begrundet mistanke fra tredjemands side om, at en bruger ikke overholder kravene i denne forordning. Der tages særligt hensyn til sådanne mistanker, der rejses af ophavslande.

4. De i stk. 1 i denne artikel omhandlede tilsyn kan bestå i en undersøgelse af:

a) de foranstaltninger, hvormed en bruger udviser rettidig omhu, jf. artikel 4

b) dokumentation og optegnelser, som skaber belæg for, at der er udvist rettidig omhu, jf. artikel 4, i forbindelse med specifikke brugsrelaterede aktiviteter

c) tilfælde, hvor en bruger blev pålagt at afgive erklæringer efter artikel 7.

Der kan også foretages tilsyn på stedet, hvis det er hensigtsmæssigt.

5. Brugere skal tilbyde al nødvendig bistand til at fremme udførelsen af de i stk. 1 omhandlede tilsyn.

6. Er der påvist mangler i forbindelse med de i stk. 1 i denne artikel omhandlede tilsyn, pålægger den kompetente myndighed brugeren at træffe udbedrende tiltag eller foranstaltninger, jf. dog artikel 11.

Desuden kan medlemsstaterne afhængigt af manglernes art også straks træffe foreløbige foranstaltninger.

Artikel 10

Tilsynsregister

1. De kompetente myndigheder skal i mindst fem år føre et register over de i artikel 9, stk. 1, omhandlede tilsyn med angivelse af navnlig arten og resultaterne samt et register over eventuelle udbedrende tiltag eller foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 9, stk. 6.

2. De i stk. 1 omhandlede oplysninger stilles til rådighed i overensstemmelse med direktiv 2003/4/EF.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelser af artikel 4 og 7 og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf.

2. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

3. Senest den 11. juni 2015 underretter medlemsstaterne Kommissionen om de i stk. 1 omhandlede bestemmelser og giver den omgående besked om eventuelle efterfølgende ændringer heraf.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 12

Samarbejde

De i artikel 6, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder:

a) samarbejder indbyrdes og med Kommissionen for at sikre, at brugerne overholder kravene i denne forordning

b) hører, hvis det er hensigtsmæssigt, interessenterne om gennemførelsen af Nagoyaprotokollen og denne forordning

c) samarbejder med de kompetente nationale myndigheder, der er omhandlet i artikel 13, stk. 2, i Nagoyaprotokollen, for at sikre, at brugerne overholder kravene i denne forordning

d) underretter de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen om eventuelle alvorlige mangler, der er afsløret ved hjælp af de i artikel 9, stk. 1, omhandlede tilsyn, og om de typer af sanktioner, der pålægges i overensstemmelse med artikel 11

e) udveksler oplysninger om tilrettelæggelsen af deres tilsynssystemer med hensyn til overvågning af brugernes overholdelse af denne forordnings bestemmelser.

Artikel 13

Supplerende foranstaltninger

Når det er hensigtsmæssigt, påhviler det Kommissionen og medlemsstaterne at

a) fremme og tilskynde til aktiviteter i relation til information, bevidstgørelse og uddannelse for at hjælpe interessenterne og de berørte parter med at forstå deres forpligtelser, der opstår i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning og de relevante bestemmelser i konventionen og Nagoyaprotokollen i Unionen

b) tilskynde til udviklingen af sektorspecifikke adfærdskodekser, standardkontraktklausuler, retningslinjer og bedste praksis, især når de vil være til gavn for akademiske forskere, universitetsforskere og ikkekommercielle forskere samt små og mellemstore virksomheder

c) fremme udvikling og brug af omkostningseffektive kommunikationsværktøjer og -systemer til støtte for overvågning og sporing af samlingers og brugeres udnyttelse af genetiske ressourcer og traditionel viden i tilknytning til genetiske ressourcer

d) yde teknisk og anden vejledning til brugerne under hensyntagen til akademiske forskeres, universitetsforskeres og ikkekommercielle forskeres samt små og mellemstore virksomheders situation for at fremme overholdelsen af kravene i denne forordning

e) tilskynde brugere og ophavsmænd til at lade fordelene ved udnyttelsen af genetiske ressourcer komme bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele til gode i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionen

f) fremme foranstaltninger til støtte for samlinger, der bidrager til bevaringen af biologisk mangfoldighed og kulturel mangfoldighed.

Artikel 14

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 15

Høringsforum

Kommissionen sikrer en afbalanceret deltagelse af repræsentanter for medlemsstaterne og andre berørte parter i forbindelse med spørgsmål vedrørende gennemførelsen af denne forordning. De mødes i et høringsforum. Høringsforummets forretningsorden fastsættes af Kommissionen.

Artikel 16

Rapporter og revision

1. Medmindre der fastsættes et alternativt interval for rapporter, der er omhandlet i artikel 29 i Nagoyaprotokollen, forelægger medlemsstaterne Kommissionen en rapport om anvendelsen af denne forordning senest den 11. juni 2017 og derefter hvert femte år.

2. Senest et år efter fristen for fremsendelse af rapporter, der er omhandlet i stk. 1, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder en første vurdering af denne forordnings effektivitet.

3. Hvert tiende år efter at Kommissionen har forelagt sin første rapport, tager Kommissionen denne forordnings virkemåde og effektivitet op til revision ud fra rapporterne om og erfaringerne med anvendelsen af forordningen for at opfylde målene i Nagoyaprotokollen. I sin revision overvejer Kommissionen navnlig de administrative følger for offentlige forskningsinstitutioner, mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder og specifikke sektorer. Den overvejer også nødvendigheden af at tage gennemførelsen af bestemmelserne i denne forordning op til revision på baggrund af udviklingen i andre relevante internationale organisationer.

4. Kommissionen aflægger rapport til konferencen mellem parterne i konventionen i dennes egenskab af møde mellem Nagoyaprotokollens parter om de foranstaltninger, som Unionen træffer for at gennemføre foranstaltninger til overholdelse af Nagoyaprotokollen.

Artikel 17

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Snarest muligt efter deponeringen af Unionens instrument til accept af Nagoyaprotokollen offentliggør Kommissionen en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* med angivelse af den dato, på hvilken Nagoyaprotokollen træder i kraft for Unionen. Denne forordning anvendes fra denne dato.

3. Artikel 4, 7 og 9 i denne forordning finder anvendelse et år efter datoen for Nagoyaprotokollens ikrafttræden for Unionen.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 512/2014

af 16. april 2014

om ændring af forordning (EU) nr. 912/2010 om oprettelse af Det Europæiske GNSS-agentur

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 172,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det følger af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1285/2013 ([3]) sammenholdt med artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 912/2010 ([4]), at Det Europæiske GNSS-agentur (»agenturet«) skal varetage sikkerhedsgodkendelsen af de europæiske satellitnavigationssystemer (i det følgende benævnt »systemerne«) og med henblik herpå indlede og føre tilsyn med implementeringen af sikkerhedsprocedurer og foretage sikkerhedskontrol.

(2) Systemerne er defineret i artikel 2 i forordning (EU) nr. 1285/2013. De er komplekse, og mange interessenter med forskellige funktioner er involveret i etableringen og driften heraf. I denne forbindelse er det altafgørende, at EU's klassificerede informationer behandles og beskyttes af alle de interessenter, der er involveret i gennemførelsen af Galileo- og Egnosprogrammerne (»programmerne«), i overensstemmelse med de grundlæggende principper og minimumsstandarder, der er fastsat i Kommissionens og Rådets sikkerhedsregler til beskyttelse af EU's klassificerede informationer, og at artikel 17 i forordning (EU) nr. 1285/2013, som garanterer et tilsvarende beskyttelsesniveau for EU's klassificerede informationer, i givet fald gælder for alle interessenter, der er involveret i gennemførelsen af programmerne.

(3) De interessenter, der deltager i og er berørt af sikkerhedsgodkendelsesprocessen, er medlemsstater, Kommissionen, de relevante EU-agenturer og Den Europæiske Rumorganisation (ESA) og de parter, der er involveret i Rådets fælles aktion 2004/552/FUSP ([5]).

(4) I betragtning af at systemerne er specifikke og komplekse, at der er forskellige organer involveret i gennemførelsen heraf, og at der er forskellige potentielle brugere, bør sikkerhedsgodkendelsen lettes ved, at der foretages en passende høring af alle relevante parter, såsom de medlemsstaters og tredjelandes nationale myndigheder, der driver netværk forbundet med systemet etableret under Galileoprogrammet med henblik på levering af den statsregulerede tjeneste (PRS), andre relevante myndigheder i medlemsstaterne, ESA eller, hvis det er fastsat i en international aftale, de tredjelande, hvor jordstationer til systemerne er beliggende.

(5) For at muliggøre en hensigtsmæssig udførelse af opgaverne vedrørende sikkerhedsgodkendelse er det yderst vigtigt, at Kommissionen tilvejebringer alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af disse opgaver. Det er også vigtigt, at aktiviteterne i forbindelse med sikkerhedsgodkendelse koordineres med det arbejde, der udføres af de organer, som er ansvarlige for forvaltningen af programmerne i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1285/2013, og af andre enheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af sikkerhedsbestemmelserne.

([1]) EUT C 198 af 10.7.2013, s. 67.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 12.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1285/2013 af 11. december 2013 om etablering og drift af de europæiske satellitbaserede navigationssystemer og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 876/2002 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 683/2008 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 1).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 912/2010 af 22. september 2010 om oprettelse af Det Europæiske GNSS-agentur, om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1321/2004 om forvaltningsstrukturerne for de europæiske programmer for satellitbaseret radionavigation og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 683/2008 (EUT L 276 af 20.10.2010, s. 11).
([5]) Rådets fælles aktion 2004/552/FUSP af 12. juli 2004 om aspekter ved det europæiske satellitbaserede radionavigationssystems drift, som måtte berøre Den Europæiske Unions sikkerhed (EUT L 246 af 20.7.2004, s. 30).

(6) Den risikovurderings- og risikoforvaltningstilgang, der skal anvendes, bør følge bedste praksis. Den bør omfatte anvendelse af sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med begrebet forsvar i dybden. Den bør tage hensyn til sandsynligheden for, at en risiko eller en frygtet hændelse indtræder. Den bør også være forholdsmæssig, passende og omkostningseffektiv under hensyntagen til omkostningerne ved gennemførelse af foranstaltninger til at mindske risici i forhold til den efterfølgende sikkerhedsfordel. Forsvar i dybden har til formål at øge systemernes sikkerhed ved at gennemføre tekniske og ikketekniske sikkerhedsforanstaltninger, der er organiseret som en kæde af forsvarsmekanismer.

(7) Udviklingen, herunder de relevante tilknyttede forskningsaktiviteter, og fremstillingen af PRS-modtagere og PRS-sikkerhedsmoduler udgør særlig følsomme aktiviteter. Det er derfor yderst vigtigt, at der fastlægges procedurer for godkendelse af producenterne af PRS-modtagere og PRS-sikkerhedsmoduler.

(8) I betragtning af den potentielt store mængde netværk og udstyr, der er forbundet med det system, som etableres i henhold til Galileoprogrammet, navnlig til brugen af PRS, bør der desuden i sikkerhedsgodkendelsesstrategien fastlægges principper for sikkerhedsgodkendelse af disse netværk og dette udstyr for at sikre, at denne godkendelse udføres på ensartet vis, uden at dette griber ind i kompetencen hos medlemsstaternes nationale enheder, der har kompetence på sikkerhedsområdet. Anvendelsen af disse principper vil muliggøre en konsekvent risikostyring og mindske behovet for at optrappe alle risikobegrænsende tiltag på systemniveau, hvilket ville have negative konsekvenser for omkostninger, tidsplan, resultater og levering af tjenester.

(9) Produkter og foranstaltninger, som beskytter mod elektromagnetiske emissioner (dvs. mod elektronisk aflytning), og kryptografiske produkter, der anvendes til sikring af systemerne, bør evalueres og godkendes af de nationale enheder med kompetence på sikkerhedsområdet i det land, hvor den virksomhed, der fremstiller sådanne produkter, er etableret. I forbindelse med kryptografiske produkter bør denne evaluering og godkendelse suppleres i overensstemmelse med principperne i punkt 26-30 i bilag IV til Rådets afgørelse 2013/488/EU ([1]). Den myndighed, der er ansvarlig for sikkerhedsgodkendelsen af systemerne, bør godkende udvalget af disse godkendte produkter og foranstaltninger, idet der tages hensyn til de samlede krav til systemerne.

(10) Forordning (EU) nr. 912/2010, særlig kapitel III, fastsætter udtrykkeligt betingelser for agenturets udførelse af sine opgaver vedrørende sikkerhedsgodkendelse af systemerne. Især fastsætter den i princippet, at beslutninger vedrørende sikkerhedsgodkendelse skal træffes uafhængigt af Kommissionen og de organer, der er ansvarlige for gennemførelsen af programmerne, og at myndigheden for sikkerhedsgodkendelse af systemer bør være et uafhængigt organ inden for agenturets rammer, der uafhængigt træffer beslutninger.

(11) I overensstemmelse med dette princip nedsættes ved forordning (EU) nr. 912/2010 Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse af Europæiske GNSS-systemer (»Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse«), som sammen med bestyrelsen og den administrerende direktør udgør agenturets tre organer. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse udfører de opgaver, som agenturet er tildelt med hensyn til sikkerhedsgodkendelse, og er bemyndiget til på agenturets vegne at træffe afgørelser om sikkerhedsgodkendelse. Komitéen bør vedtage sin forretningsorden og udnævne sin formand.

(12) Eftersom Kommissionen i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1285/2013 skal garantere sikkerheden af programmerne, herunder sikkerheden af systemerne og driften heraf, bør Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses aktiviteter begrænses til aktiviteterne vedrørende sikkerhedsgodkendelse af systemerne og bør ikke berøre Kommissionens opgaver og ansvarsområder. Dette bør navnlig gælde i forbindelse med Kommissionens opgaver og ansvarsområder i henhold til artikel 13 i forordning (EU) nr. 1285/2013 og artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1104/2011/EU ([2]), herunder vedtagelse af ethvert dokument vedrørende sikkerhed ved en delegeret retsakt, en gennemførelsesretsakt eller lignende i overensstemmelse med disse artikler. Med forbehold af Kommissionens opgaver og ansvarsområder bør Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse dog i lyset af sin særlige ekspertise inden for sit kompetenceområde have ret til at rådgive Kommissionen om udarbejdelsen af udkast til de retsakter, der er omhandlet i disse artikler.

([1]) Rådets afgørelse 2013/488/EU af 23. september 2013 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 274 af 15.10.2013, s. 1).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1104/2011/EU af 25. oktober 2011 om reglerne for adgang til den statsregulerede tjeneste, der leveres af det globale satellitbaserede navigationssystem etableret under Galileoprogrammet (EUT L 287 af 4.11.2011, s. 1).

(13) Det bør også sikres, at aktiviteter vedrørende sikkerhedsgodkendelse udføres med forbehold af medlemsstaternes nationale kompetencer og prærogativer for så vidt angår sikkerhedsgodkendelse.

(14) I forbindelse med sikkerhed kan begreberne »kontroller« og »test« omfatte sikkerhedsvurderinger, -inspektioner, -kontroller og -test.

(15) Med henblik på at udøve sine aktiviteter effektivt bør Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kunne oprette relevante underorganer, der udfører dens instrukser. Den bør navnlig nedsætte et panel, som bistår den med forberedelse af dens beslutninger.

(16) Der bør under tilsyn af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse nedsættes en gruppe af eksperter fra medlemsstaterne til at udføre de af kryptodistributionsmyndighedens (CDA) opgaver, der er forbundet med forvaltning af EU's kryptografiske materiale. Denne gruppe bør nedsættes midlertidigt for at sikre kontinuiteten i forvaltningen af kommunikationssikkerhedsprodukter i Galileoprogrammets etablerings- og ibrugtagningsfase. Der bør anvendes en holdbar løsning til udførelse af sådanne operationelle opgaver på længere sigt, når det system, der er etableret i henhold til Galileoprogrammet, er fuldt operationelt.

(17) Forordning (EU) nr. 1285/2013 fastlægger den offentlige styringsordning for programmerne for årene 2014-2020. Den giver Kommissionen det overordnede ansvar for programmerne. Den udvider endvidere agenturets opgaver og fastsætter især, at agenturet skal spille en vigtig rolle i driften af systemerne og med hensyn til at maksimere de samfundsøkonomiske fordele ved systemerne.

(18) I denne nye sammenhæng er det yderst vigtigt at sikre, at Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kan udføre det hverv, som den er tildelt, fuldt uafhængigt, især i forhold til agenturets øvrige organer og aktiviteter og for at undgå enhver interessekonflikt. Det er derfor vigtigt inden for agenturets rammer yderligere at adskille de aktiviteter, der er knyttet til sikkerhedsgodkendelse, fra agenturets andre aktiviteter, såsom forvaltning af Galileos sikkerhedsovervågningscenter, bidrag til kommercialiseringen af systemerne og alle de aktiviteter, som Kommissionen måtte delegere til agenturet, især med hensyn til systemernes drift. Med dette formål for øje bør Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og de af agenturets medarbejdere, der er under dennes kontrol, udføre deres arbejde på en måde, der sikrer deres selvstændighed og uafhængighed i forhold til agenturets andre aktiviteter. Der bør senest den 1. januar 2014 foretages en konkret og effektiv strukturel opdeling af agenturets forskellige aktiviteter. Agenturets interne personalevedtægt bør også sikre selvstændighed og uafhængighed for det personale, der er beskæftiget med sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter, i forhold til det personale, der er beskæftiget med agenturets øvrige aktiviteter.

(19) Forordning (EU) nr. 912/2010 bør derfor ændres for at øge Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses og dens formands uafhængighed og beføjelser, og i vidt omfang tilpasse denne uafhængighed og de beføjelser til den uafhængighed og de beføjelser, som agenturets bestyrelse og administrerende direktør har, samtidig med at der fastsættes bestemmelser om en forpligtelse til samarbejde mellem agenturets forskellige organer.

(20) Ved udpegelsen af medlemmerne af bestyrelserne og ved valget af deres formænd og næstformænd bør der i givet fald tages hensyn til betydningen af en afbalanceret repræsentation af kønnene. Endvidere bør relevante ledelsesmæssige, administrative og budgetmæssige kompetencer også tages i betragtning.

(21) Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i modsætning til bestyrelsen bør forberede og godkende den del af agenturets arbejdsprogrammer, der beskriver de operationelle aktiviteter, der er knyttet til sikkerhedsgodkendelse af systemerne, og den del af årsrapporten om agenturets aktiviteter og fremtidsudsigter, der vedrører sikkerhedsgodkendelse af systemerne. Den bør videregive dem i god tid til bestyrelsen, således at de kan blive indarbejdet i agenturets arbejdsprogram og årsrapport. Den bør desuden udøve disciplinærmyndighed over for sin formand.

(22) Det er ønskeligt, at formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse tildeles en rolle i forbindelse med sikkerhedsgodkendelsesaktiviteterne, der er sammenlignelig med den administrerende direktørs i forbindelse med agenturets andre aktiviteter. Foruden sin funktion at repræsentere agenturet som allerede fastsat i forordning (EU) nr. 912/2010 bør formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse derfor forvalte sikkerhedsgodkendelsesaktiviteterne under ledelse af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og sikre gennemførelsen af den del af agenturets arbejdsprogrammer, der vedrører godkendelse. På anmodning af Europa-Parlamentet eller Rådet bør formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse også aflægge rapport om udførelsen af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses opgaver og afgive en erklæring over for dem.

(23) Der bør indføres passende procedurer for det tilfælde, at bestyrelsen ikke godkender agenturets arbejdsprogrammer, for at sikre, at sikkerhedsgodkendelsesprocessen ikke berøres og kan gennemføres uden afbrydelse.

(24) I betragtning af at en række tredjelande er involveret, og at internationale organisationer kan blive involveret i programmerne, herunder vedrørende sikkerhed, bør der fastsættes udtrykkelige bestemmelser om, at repræsentanter for internationale organisationer og tredjelande, navnlig Schweiz, som der bør indgås en samarbejdsaftale med ([1]), undtagelsesvis og på visse betingelser kan deltage i arbejdet i Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse. I overensstemmelse med artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) bør sådanne betingelser fastsættes i en international aftale, der skal indgås med Unionen under hensyntagen til sikkerhedsanliggender og navnlig beskyttelse af EU's klassificerede informationer. Samarbejdsaftalen om satellitnavigation mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater og Kongeriget Norge ([2]) og protokol 31 og 37 til EØS-aftalen danner allerede rammer for Norges deltagelse. I betragtning af dens særlige ekspertise bør det være muligt at høre Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse inden for sit kompetenceområde før eller under forhandlingerne om sådanne internationale aftaler.

(25) Forordning (EU) nr. 912/2010 bør tilpasses principperne i den fælles tilgang til de decentrale agenturer vedtaget af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen henholdsvis den 5. juli, den 26. juni og den 12. juni 2012, især vedrørende reglerne om bestyrelsens vedtagelse af afgørelser, varigheden af mandatperioden for medlemmerne af bestyrelsen og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og for deres formænd, eksistensen af et flerårigt arbejdsprogram, bestyrelsens beføjelser i personalespørgsmål, evaluering og revision af forordningen, forebyggelse og håndtering af interessekonflikter og behandling af følsomme, men ikke-klassificerede informationer. Processen for vedtagelse af det flerårige arbejdsprogram bør gennemføres under fuld overholdelse af principperne om loyalt samarbejde og under hensyntagen til de tidsmæssige begrænsninger, der er forbundet med et sådant arbejdsprogram.

(26) Med hensyn til forebyggelse og håndtering af interessekonflikter er det vigtigt, at agenturet får og bevarer et ry for upartiskhed, integritet og en høj faglig standard. Der bør aldrig være legitim grund til at mistænke, at beslutninger kan påvirkes af interesser, der er i konflikt med agenturets rolle som et organ, der tjener Unionen som helhed, eller af private interesser eller tilknytninger hos et medlem af agenturets personale, en udstationeret national ekspert eller observatør eller et medlem af bestyrelsen eller Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, som ville skabes eller potentielt skabe en konflikt med den pågældende persons korrekte udøvelse af sine officielle pligter. Bestyrelsen og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse bør derfor vedtage omfattende regler om interessekonflikter, som dækker hele agenturet. I disse regler bør der tages hensyn til Revisionsrettens henstillinger i særberetning nr. 15/2012, som blev udarbejdet på anmodning af Europa-Parlamentet, og til nødvendigheden af at undgå interessekonflikter mellem medlemmerne af bestyrelsen og af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse.

(27) For at sikre åbenhed omkring agenturets virksomhed bør dets forretningsorden offentliggøres. Visse offentlige og private interesser bør dog beskyttes gennem undtagelser. For at sikre, at programmerne fungerer tilfredsstillende, bør de flerårige og årlige arbejdsprogrammer og årsrapporten være så detaljerede som muligt. Som følge heraf kan de indeholde materiale, der er følsomt set ud fra et sikkerheds- eller kontraktmæssigt synspunkt. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at der kun offentliggøres en sammenfatning af disse dokumenter. Af hensyn til gennemsigtigheden bør disse sammenfatninger ikke desto mindre være så fuldstændige som muligt.

([1]) EUT L 15 af 20.1.2014, s. 1.
([2]) EUT L 283 af 29.10.2010, s. 12.

(28) Det bør også understreges, at agenturets arbejdsprogrammer bør fastlægges på grundlag af en resultatforvaltningsproces, herunder resultatindikatorer, med henblik på en effektiv vurdering af de opnåede resultater.

(29) Agenturets arbejdsprogrammer bør også indeholde programmering af ressourcer, herunder de menneskelige og finansielle ressourcer, der afsættes til hver aktivitet, og samtidig tage hensyn til den omstændighed, at udgifterne til agenturets nye personalebehov delvis bør opvejes af en passende reduktion i Kommissionens stillingsfortegnelse i samme periode, det vil sige fra 2014 til 2020.

(30) Med forbehold af den politiske beslutning om EU-agenturers hjemsteder, af det ønskelige i geografisk spredning og af de mål, som medlemsstaterne har fastsat vedrørende nye agenturers hjemsteder, jf. konklusionerne vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaterne forsamlet på stats- og regeringschefniveau den 13. december 2003 i Bruxelles og fremhævet i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i juni 2008, bør der tages hensyn til objektive kriterier i beslutningsprocessen, når placeringen af et agenturs lokale kontorer skal fastlægges. Disse kriterier omfatter lokalernes tilgængelighed, relevant uddannelsesinfrastruktur for børn af medarbejdere og udsendte nationale eksperter, adgang til arbejdsmarkedet, socialsikringssystemet og behandling i sundhedsvæsenet for familierne til medarbejdere og udsendte nationale eksperter samt gennemførelses- og driftsomkostninger.

(31) Værtslandene bør gennem særlige ordninger sikre de nødvendige vilkår for et velfungerende agentur, så som passende uddannelses- og transportfaciliteter.

(32) Repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer har ved afgørelse 2010/803/EU ([1]) vedtaget, at agenturet skal have sit hjemsted i Prag. Værtsaftalen mellem Den Tjekkiske Republik og agenturet blev indgået den 16. december 2011 og trådte i kraft den 9. august 2012. Denne værtsaftale og andre særlige ordninger anses for at opfylde kravene i forordning (EU) nr. 912/2010.

(33) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger under hele udgiftscyklussen, navnlig gennem forebyggelse og påvisning af uregelmæssigheder, udførelse af undersøgelser, tilbagesøgning af midler, der er gået tabt, udbetalt uretmæssigt eller forvaltet ukorrekt, og hvis nødvendigt anvendelse af sanktioner.

(34) Eftersom artikel 8 i forordning (EU) nr. 1285/2013 giver medlemsstaterne mulighed for at bidrage med supplerende midler til finansieringen af visse programelementer, bør agenturet have tilladelse til at tildele kontrakter i fællesskab med medlemsstaterne, når dette er hensigtsmæssigt for udførelsen af dets opgaver.

(35) Agenturet bør følge Kommissionens regler for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer. Det bør også være i stand til at fastlægge regler for håndtering af ikke-klassificerede, men følsomme informationer. Disse regler bør kun gælde for agenturets håndtering af sådanne informationer. Ikke-klassificerede, men følsomme informationer er informationer eller materiale, som agenturet bør beskytte som følge af retlige forpligtelser i traktaterne og/eller på grund af følsomheden heraf. De omfatter, men er ikke begrænset til, informationer eller materiale, der er tjenestehemmeligheder, jf. artikel 339 i TEUF, informationer vedrørende de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 ([2]), eller informationer inden for anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ([3]).

(36) Forordning (EU) nr. 912/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

([1]) Afgørelse 2010/803/EU vedtaget ved fælles overenskomst mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer af 10. december 2010 om fastlæggelse af Det Europæiske GNSS-agenturs hjemsted (EUT L 342 af 28.12.2010, s. 15).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) nr. 912/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2-8 affattes således:

»*Artikel 2*

Opgaver

Agenturet varetager de opgaver, der er fastsat i artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1285/2013 (*).

Artikel 3

Organer

1. Agenturets organer er:

a) bestyrelsen

b) den administrerende direktør

c) Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse af Europæiske GNSS-systemer (»Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse«).

2. Agenturets organer udfører deres opgaver som anført i henholdsvis artikel 6, 8 og 11.

3. Bestyrelsen og den administrerende direktør, Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og dennes formand samarbejder for at sørge for agenturets drift og koordination af dets organer i henhold til procedurerne fastsat i agenturets interne regler, såsom bestyrelsens forretningsorden, Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses forretningsorden, de finansielle bestemmelser for agenturet, gennemførelsesbestemmelserne til personalevedtægten og reglerne om aktindsigt.

Artikel 4

Retlig status, lokale kontorer

1. Agenturet er et EU-organ. Det har status som juridisk person.

2. Agenturet har i hver medlemsstat den mest vidtgående rets- og handleevne, som den pågældende stats lovgivning tillægger juridiske personer. Agenturet kan i særdeleshed erhverve og afhænde løsøre og fast ejendom og optræde som part i retssager.

3. Agenturet kan beslutte at oprette lokale kontorer i medlemsstaterne med disses samtykke eller i tredjelande, som deltager i agenturets arbejde i henhold til artikel 23.

4. Valget af disse kontorers placering foretages på grundlag af objektive kriterier, der fastsættes med henblik på at sikre et velfungerende agentur.

Bestemmelserne vedrørende agenturets oprettelse og funktion i værtsmedlemsstaterne og værtstredjelandene og vedrørende de fordele, som de indrømmer den administrerende direktør, medlemmer af bestyrelsen og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og agenturets personale og medlemmer af deres familier, er omfattet af særlige ordninger, som agenturet har truffet aftale om med disse medlemsstater og lande. De særlige ordninger godkendes af bestyrelsen.

5. Værtsmedlemsstater og værtstredjelande sikrer gennem de i stykke 4 omhandlede særlige ordninger de nødvendige vilkår for et velfungerende agentur.

6. Agenturet repræsenteres af sin administrerende direktør, jf. dog artikel 11a, stk. 1, litra f).

Artikel 5

Bestyrelsen

1. Der nedsættes hermed en bestyrelse, som skal udføre de i artikel 6 angivne opgaver.

2. Bestyrelsen sammensættes af:

a) en repræsentant for hver medlemsstat, der udpeges af denne

b) fire repræsentanter udpeget af Kommissionen

c) en repræsentant uden stemmeret udpeget af Europa-Parlamentet.

Medlemmerne af bestyrelsen og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse udpeges på baggrund af deres relevante erfaring og ekspertise.

Bestyrelsesmedlemmernes mandatperiode er fire år og kan fornys én gang. Europa-Parlamentet, Kommissionen og medlemsstaterne tilstræber at begrænse udskiftningen af deres repræsentanter i bestyrelsen.

Formanden eller næstformanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, en repræsentant for Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik (»den højtstående repræsentant«) og en repræsentant for Den Europæiske Rumorganisation (»ESA«) indbydes til at deltage i bestyrelsesmøderne som observatører på de betingelser, der er fastsat i bestyrelsens forretningsorden.

3. Deltagelse af repræsentanter for tredjelande eller internationale organisationer og betingelserne herfor fastsættes, hvor det er relevant, i forbindelse med de i artikel 23, stk. 1, omhandlede aftaler, og skal være i overensstemmelse med bestyrelsens forretningsorden.

4. Bestyrelsen vælger en formand og en næstformand blandt sine medlemmer. Næstformanden afløser automatisk formanden, når denne er forhindret i at udføre sit hverv. Formandens og næstformandens mandatperiode er to år, den kan fornys én gang og hver mandatperiode udløber, når nævnte person ophører med at være medlem af bestyrelsen.

Bestyrelsen har beføjelse til at afskedige formanden, næstformanden eller dem begge.

5. Bestyrelsen træder sammen efter indkaldelse fra formanden.

Den administrerende direktør deltager normalt i drøftelserne, medmindre formanden bestemmer andet.

Bestyrelsen afholder ordinært bestyrelsesmøde to gange om året. Den træder desuden sammen på formandens initiativ eller på anmodning af mindst en tredjedel af medlemmerne.

Bestyrelsen kan indbyde enhver, hvis synspunkt kan være af interesse, til at deltage i sine møder som observatør. Bestyrelsens medlemmer kan, medmindre andet er fastsat i dens forretningsorden, bistås af rådgivere eller eksperter.

Bestyrelsens sekretariatsforretninger varetages af agenturet.

6. Medmindre andet følger af denne forordning, træffer bestyrelsen sine beslutninger med et absolut flertal blandt sine stemmeberettigede medlemmer.

Der kræves et flertal på to tredjedele af alle stemmeberettigede medlemmer til valg og afskedigelse af formanden og næstformanden for bestyrelsen, jf. stk. 4, og til vedtagelse af budgettet og arbejdsprogrammer.

7. Medlemmer, der repræsenterer medlemsstaterne og Kommissionen, har hver én stemme. Den administrerende direktør deltager ikke i afstemninger. Beslutninger på grundlag af artikel 6, stk. 2, litra a) og b), og artikel 6, stk. 5, kan ikke vedtages uden tilslutning fra Kommissionens repræsentanter, bortset fra spørgsmål, der er omfattet af kapitel III.

De nærmere afstemningsregler, herunder betingelserne for, at et medlem kan handle ved fuldmagt fra et andet medlem, fastlægges i bestyrelsens forretningsorden.

Artikel 6

Bestyrelsens opgaver

1. Bestyrelsen sørger for, at agenturet udfører de opgaver, det er blevet pålagt, på de i denne forordning fastsatte betingelser og træffer de nødvendige beslutninger med henblik herpå, uden at dette griber ind i de kompetencer, der er tildelt Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse for så vidt angår de aktiviteter, der henhører under kapitel III.

2. Endvidere skal bestyrelsen:

a) senest den 30. juni i det første år i den flerårige finansielle ramme i henhold til artikel 312 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, vedtage agenturets flerårige arbejdsprogram for den periode, der er omfattet af denne flerårige finansielle ramme, efter uden ændringer at have integreret den del, der er udarbejdet af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i henhold til artikel 11, stk. 4, litra a), og efter at have indhentet udtalelse fra Kommissionen. Europa-Parlamentet høres om dette flerårige arbejdsprogram, forudsat at formålet med høringen er at udveksle synspunkter, og at resultatet er ikke bindende for agenturet

b) senest den 15. november hvert år, vedtage agenturets arbejdsprogram for det følgende år efter uden ændringer at have integreret den del, der er udarbejdet af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, litra b), og efter at have indhentet udtalelse fra Kommissionen

c) varetage sine budgetmæssige opgaver i henhold til artikel 13, stk. 5, 6, 10 og 11, samt artikel 14, stk. 5

d) sikre driften af Galileos sikkerhedsovervågningscenter, jf. artikel 15, stk. 1, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1285/2013

e) vedtage gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 (**) i overensstemmelse med artikel 21 i denne forordning

f) godkende de ordninger, der er omhandlet i artikel 23, stk. 2, efter høring af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse om de bestemmelser i disse ordninger, der vedrører sikkerhedsgodkendelse

g) vedtage de nødvendige tekniske procedurer for udførelsen af sine opgaver

h) vedtage årsrapporten om agenturets aktiviteter og fremtidsplaner og senest den 1. juli videresende den til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten efter uden ændringer at have integreret den del, der er udarbejdet af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, litra c)

i) sikre en fyldestgørende opfølgning af resultaterne og anbefalingerne af de i artikel 26 omhandlede evalueringer og audits såvel som de, der følger af undersøgelser foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og alle interne eller eksterne revisionsberetninger, og videregive alle relevante oplysninger om evalueringsprocedurerne til budgetmyndigheden

j) høres af den administrerende direktør om de uddelegeringsaftaler, der er omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1285/2013, inden disse undertegnes

k) på grundlag af et forslag fra den administrerende direktør, godkende samarbejdsordningerne mellem agenturet og ESA som omhandlet i artikel 14, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1285/2013

l) på baggrund af et forslag fra den administrerende direktør, godkende en strategi til bekæmpelse af svig

m) om nødvendigt og på grundlag af forslag fra den administrerende direktør, godkende agenturets organisationsstrukturer

n) vedtage og offentliggøre sin forretningsorden.

3. Med hensyn til agenturets personale udøver bestyrelsen de beføjelser, der i henhold til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (***) (»tjenestemandsvedtægten«) gælder for ansættelsesmyndigheden og i henhold til ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte gælder for den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (»ansættelsesmyndighedens beføjelser«).

Efter proceduren i tjenestemandsvedtægtens artikel 110 træffer bestyrelsen en beslutning i henhold til artikel 2, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte, hvorved ansættelsesmyndighedens beføjelser, uddelegeres til den administrerende direktør, og fastsætter de betingelser, hvorved denne uddelegering kan ophæves. Den administrerende direktør aflægger rapport til bestyrelsen om udøvelsen af disse delegerede beføjelser. Den administrerende direktør bemyndiges til at subdelegere disse beføjelser.

I medfør af andet afsnit i dette stykke, og når ekstraordinære hensyn kræver dette, kan bestyrelsen beslutte midlertidigt at ophæve delegeringen af ansættelsesmyndighedens beføjelser til den administrerende direktør og de af denne subdelegerede beføjelser og selv udøve disse eller uddelegere dem til sine medlemmer eller til en anden medarbejder end den administrerende direktør.

Uanset andet afsnit uddelegerer bestyrelsen til formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse de i første afsnit nævnte beføjelser vedrørende rekrutteringen, evalueringen og omklassificeringen af det personale, der er beskæftiget med de aktiviteter, der er omfattet af kapitel III, samt de disciplinære foranstaltninger, der træffes over for sådant personale.

Bestyrelsen vedtager gennemførelsesbestemmelserne til tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i overensstemmelse med artikel 110 i tjenestemandsvedtægten. I forbindelse med rekruttering, evaluering og omklassificering af det personale, der er beskæftiget med aktiviteterne i kapitel III, og disciplinære foranstaltninger, der skal træffes over for dette, hører bestyrelsen forinden Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og tager behørigt hensyn til dennes bemærkninger.

Bestyrelsen vedtager også en afgørelse om fastsættelse af bestemmelser for udstationering af nationale eksperter til agenturet. Inden afgørelsen vedtages, hører bestyrelsen Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse med hensyn til udstationeringen af nationale eksperter i forbindelse med de sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter, der er omhandlet i kapitel III og tager behørigt hensyn til dennes bemærkninger.

4. Bestyrelsen udnævner den administrerende direktør og kan forlænge eller afslutte dennes mandat i henhold til artikel 15b, stk. 3 og 4.

5. Bestyrelsen udøver disciplinærmyndighed over for den administrerende direktør for så vidt angår dennes embedsførelse, navnlig vedrørende sikkerhedsanliggender, der henhører under agenturets kompetence, undtagen i forbindelse med aktiviteter, der iværksættes i overensstemmelse med kapitel III.

Artikel 7

Administrerende direktør

Agenturet ledes af dets administrerende direktør, der udfører sit hverv under tilsyn af bestyrelsen, uden at dette griber ind i de beføjelser, der i overensstemmelse med henholdsvis artikel 11 og 11a er tillagt Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse.

Med forbehold af Kommissionens og bestyrelsens beføjelser skal den administrerende direktør være uafhængig i udførelsen af sit hverv og må hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller noget andet organ.

Artikel 8

Den administrerende direktørs opgaver

Den administrerende direktør udfører følgende opgaver:

a) repræsentere agenturet, undtagen i forbindelse med aktiviteter og beslutninger truffet i overensstemmelse med kapitel II og III, og undertegne de uddelegeringsaftaler, der er omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1285/2013 i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, litra j), i nærværende forordning

b) forberede samarbejdsordningerne mellem agenturet og ESA, som omhandlet i artikel 14, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1285/2013, og forelægge dem for bestyrelsen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, litra k), i denne forordning og undertegne dem efter at have fået bestyrelsens godkendelse

c) forberede bestyrelsens arbejde og deltage uden stemmeret i bestyrelsens arbejde med forbehold af artikel 5, stk. 5, andet afsnit

d) gennemføre de afgørelser, der træffes af bestyrelsen

e) udarbejde agenturets flerårige og årlige arbejdsprogrammer og forelægge dem for bestyrelsen til godkendelse med undtagelse af de dele, der udarbejdes og vedtages af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, litra a) og b)

f) gennemføre de flerårige og årlige arbejdsprogrammer med undtagelse af de dele, der gennemføres af formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med artikel 11a, stk. 1, litra b)

g) udarbejde en statusrapport om gennemførelsen af det årlige arbejdsprogram og eventuelt det flerårige arbejdsprogram til hvert bestyrelsesmøde og medtage uden ændringer den del, som formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse har udarbejdet, i overensstemmelse med artikel 11a, stk. 1, litra d)

h) udarbejde årsrapport om agenturets aktiviteter og fremtidsplaner med undtagelse af den del, der udarbejdes og godkendes af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, litra c), vedrørende aktiviteter, der er omfattet af kapitel III, og forelægge denne for bestyrelsen til godkendelse

i) træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder vedtagelse af interne administrative instrukser og offentliggørelse af meddelelser, for at sikre, at agenturet fungerer i overensstemmelse med denne forordning

j) udarbejde overslag over agenturets indtægter og udgifter i henhold til artikel 13 og gennemføre budgettet i henhold til artikel 14

k) sikre, at agenturet som ansvarlig for driften af Galileos sikkerhedsovervågningscenter er i stand til at efterkomme instrukser i henhold til Rådets fælles aktion 2004/552/FUSP (****), og udfylde sin rolle som omhandlet i artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1104/2011/EU (*****)

l) sikre videregivelsen af alle relevante oplysninger mellem agenturets organer, navnlig hvad angår sikkerhedsanliggender som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i denne forordning

m) meddele Kommissionen agenturets synspunkter vedrørende tekniske og operationelle specifikationer, der er nødvendige for at kunne gennemføre udviklingen af systemer, jf. artikel 12, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 1285/2013, herunder for definitionen af procedurerne for accept og revision, og forskningsaktiviteterne til støtte for denne udvikling

n) udarbejde i tæt samarbejde med formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse med hensyn til spørgsmål vedrørende sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter, der er omfattet af kapitel III i denne forordning, agenturets organisationsstrukturer og forelægge dem for bestyrelsen til godkendelse

o) udøve de i artikel 6, stk. 3, første afsnit, nævnte beføjelser over for agenturets personale, i det omfang disse beføjelser tillægges den administrerende direktør i henhold til artikel 6, stk. 3, andet afsnit

p) vedtage med bestyrelsens samtykke de foranstaltninger, der er nødvendige for at oprette lokale kontorer i medlemsstater eller i tredjelande, jf. artikel 4, stk. 3

q) sikre, at Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, de organer, som er omhandlet i artikel 11, stk. 11, og formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse råder over et sekretariat og alle nødvendige ressourcer, så dette kan fungere efter hensigten

r) udarbejde en handlingsplan med henblik på at sikre opfølgningen af resultaterne og anbefalingerne i de evalueringer og audit, der er omhandlet i artikel 26, med undtagelse af den del i handlingsplan, som vedrører de aktiviteter, der er omfattet af kapitel III, og forelægge en halvårlig statusrapport efter uden ændringer at have medtaget den del, som formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse har udarbejdet, for Kommissionen og den forelægges også for bestyrelsen til orientering

s) træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af Unionens finansielle interesser:

   i) forebyggende foranstaltninger over for svig, bestikkelse og alle andre ulovlige aktiviteter og gør brug af effektive kontrolforanstaltninger

   ii) inddrive uberettiget udbetalte beløb og gennemføre i givet fald effektive, afskrækkende administrative og finansielle sanktioner, der står i rimeligt forhold til overtrædelsen

t) udarbejde en strategi til bekæmpelse af svig for agenturet, som står i forhold til risikoen for svig, under henvisning til en cost-benefit-analyse af de foranstaltninger, der skal gennemføres, og tage hensyn til resultaterne og anbefalingerne fra undersøgelser, der er foretaget af OLAF, og forelægge denne for bestyrelsen med henblik på godkendelse.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1285/2013 af 11. december 2013 om etablering og drift af de europæiske satellitbaserede navigationssystemer og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 876/2002 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 683/2008 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

(***) Vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og vilkårene for Unionens øvrige ansatte, som fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 (EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1).

(****) Rådets fælles aktion 2004/552/FUSP af 12. juli 2004 om aspekter ved det europæiske satellitbaserede radionavigationssystems drift, som måtte berøre Den Europæiske Unions sikkerhed (EUT L 246 af 20.7.2004, s. 30).

(*****) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1104/2011/EU af 25. oktober 2011 om reglerne for adgang til den statsregulerede tjeneste, der leveres af det globale satellitbaserede navigationssystem etableret under Galileoprogrammet (EUT L 287 af 4.11.2011, s. 1).«

2) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 8a*

Arbejdsprogram og årsrapport

1. Agenturets flerårige arbejdsprogram, jf. artikel 6, stk. 2, litra a), omfatter de aktiviteter, som agenturet skal gennemføre i løbet af den periode, der er omfattet af den flerårige finansielle ramme i henhold til artikel 312 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, herunder de aktiviteter i forbindelse med internationale relationer og kommunikation, som agenturet er ansvarligt for. Dette program skal indeholde den overordnede strategiske programmering, herunder mål, etaper, forventede resultater og resultatindikatorer, samt programmeringen af ressourcer, herunder de menneskelige og finansielle ressourcer, der afsættes til hver enkelt aktivitet. Det skal tage hensyn til de evalueringer og audit, der er omhandlet i artikel 26 i denne forordning. Det flerårige arbejdsprogram skal desuden til orientering omfatte en beskrivelse af de opgaver, som Kommissionen har pålagt agenturet, herunder programstyringsopgaverne som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1285/2013.

2. Det i artikel 6, stk. 2, litra b), i nærværende forordning omhandlede årlige arbejdsprogram baseres på det flerårige arbejdsprogram. Det fastlægger de aktiviteter, som agenturet skal udføre i løbet af det kommende år, herunder de foranstaltninger, der er knyttet til internationale relationer og den kommunikation, som agenturet er ansvarligt for. Det årlige arbejdsprogram skal indeholde detaljerede mål og forventede resultater, herunder resultatindikatorer. Det anføres klart i programmet, hvilke opgaver der er blevet tilføjet, ændret eller slettet i forhold til det foregående regnskabsår, samt ændringer i resultatindikatorerne og deres målværdier. Programmet skal også fastlægge de menneskelige og finansielle ressourcer, der afsættes til hver enkelt aktivitet. Dette omfatter til orientering de opgaver, som Kommissionen har pålagt agenturet ved hjælp af en uddelegeringsaftale i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1285/2013.

3. Den administrerende direktør fremsender efter godkendelse i bestyrelsen de flerårige og årlige arbejdsprogrammer til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne og offentliggør en sammenfatning deraf.

4. Den årsrapport, der er omhandlet i artikel 8, litra h), i denne forordning skal indeholde oplysninger om:

a) gennemførelsen af de flerårige og årlige arbejdsprogrammer, herunder med hensyn til resultatindikatorer

b) gennemførelsen af budget- og personalepolitikplanen

c) agenturets forvaltning og interne kontrolsystemer samt om de fremskridt, der er gjort med hensyn til at gennemføre projektforvaltningssystemerne og -teknikkerne, som omhandlet i artikel 11, litra e, i forordning (EU) nr. 1285/2013

d) alle foranstaltninger med henblik på at forbedre agenturets miljøvenlighed

e) resultater af interne og eksterne audit og opfølgning af anbefalingerne i audittene og af henstillingen om decharge

f) den administrerende direktørs erklæring om årsrapportens rigtighed.

Der offentliggøres en sammenfatning af årsrapporten.«

3) Artikel 9, stk. 1, affattes således:

»1. I henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1285/2013 anvendes de procedurer, der er fastlagt i fælles aktion 2004/552/FUSP, i de tilfælde, hvor systemernes drift vil kunne berøre Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed.«

4) Artikel 10 og 11 affattes således:

»*Artikel 10*

Almindelige principper

De i dette kapitel omhandlede sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter for europæiske GNSS-systemer foretages i overensstemmelse med følgende principper:

a) sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter og -beslutninger udføres i en kontekst af kollektivt ansvar for Unionens og medlemsstaternes sikkerhed

b) det tilstræbes, at beslutninger træffes ved konsensus

c) sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter udføres ved hjælp af en risikovurderings- og risikoforvaltningstilgang i betragtning af både sikkerhedsrisiciene ved de europæiske GNSS-systemer og konsekvenserne for så vidt angår udgifter og tidsplan i forbindelse med enhver foranstaltning til at mindske risiciene og under hensyntagen til målsætningen om ikke at sænke det generelle sikkerhedsniveau for systemerne

d) beslutninger om sikkerhedsgodkendelse forberedes og træffes af fagfolk, der er behørigt kvalificerede med hensyn til godkendelse af komplekse systemer, og som er sikkerhedsgodkendt på et passende niveau, og som handler på en objektiv måde

e) det tilstræbes at høre alle relevante parter, som har interesse i sikkerhedsanliggender

f) sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter udføres af alle relevante interessenter i overensstemmelse med en sikkerhedsgodkendelsesstrategi, uden at dette berører Europa-Kommissionens rolle som defineret i forordning (EU) nr. 1285/2013

g) ifølge den proces, der er fastlagt i den relevante sikkerhedsgodkendelsesstrategi, baseres beslutninger om sikkerhedsgodkendelse på lokale beslutninger om sikkerhedsgodkendelse, der er truffet af medlemsstaternes behørige nationale myndigheder for sikkerhedsgodkendelse

h) en permanent, gennemsigtig og fuldt forståelig overvågningsproces sikrer, at sikkerhedsrisiciene ved europæiske GNSS-systemer er kendte, at sikkerhedsforanstaltningerne fastlægges, således at disse risici begrænses til et acceptabelt niveau, i betragtning af sikkerhedsbehovene i Unionen og dens medlemsstater og med henblik på programmernes smidige gennemførelse, og at disse foranstaltninger anvendes i overensstemmelse med begrebet forsvar i dybden. Sådanne foranstaltningers effektivitet skal løbende evalueres. Processen i forbindelse med vurdering og forvaltning af sikkerhedsrisici foregår som en gentagelsesproces, der gennemføres i fællesskab af programmernes interessenter

i) beslutninger om sikkerhedsgodkendelse træffes fuldstændig uafhængigt, herunder over for Kommissionen og andre organer, der er ansvarlige for gennemførelsen af programmerne og for levering af tjenester, og over for den administrerende direktør og agenturets bestyrelse

j) sikkerhedsgodkendelsesaktiviteterne udføres under behørigt hensyntagen til nødvendigheden af en passende koordinering mellem Kommissionen og de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af sikkerhedsbestemmelserne

k) EU's klassificerede informationer behandles og beskyttes af alle de interessenter, der er involveret i gennemførelsen af programmerne, i overensstemmelse med de grundlæggende principper og minimumsstandarder, der er fastsat i Rådets og Kommissionens respektive sikkerhedsregler til beskyttelse af EU's klassificerede informationer.

Artikel 11

Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse

1. Der nedsættes hermed en komité for sikkerhedsgodkendelse af europæiske GNSS-systemer (»Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse«) til at udføre opgaverne i denne artikel.

2. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse udfører sine opgaver, uden at dette griber ind i det ansvar, som Kommissionen har fået overdraget i medfør af forordning (EU) nr. 1285/2013, navnlig på sikkerhedsområdet, og uden at dette griber ind i medlemsstaternes kompetencer for så vidt angår sikkerhedsgodkendelse.

3. Som myndighed for sikkerhedsgodkendelse er Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse med hensyn til sikkerhedsgodkendelsen af de europæiske GNSS-systemer ansvarlig for:

a) at fastlægge og godkende en sikkerhedsgodkendelsesstrategi, der omfatter:

   i) omfanget af de aktiviteter, der er nødvendige for at foretage og opretholde godkendelsen af de europæiske GNSS-systemer og deres potentielle sammenkobling med andre systemer

   ii) en sikkerhedsgodkendelsesproces for de europæiske GNSS-systemer med en detaljeringsgrad, der svarer til det krævede sikringsniveau, og som klart angiver godkendelsesbetingelserne. Denne proces udføres i overensstemmelse med de relevante krav, navnlig dem, der er omhandlet i artikel 13 i forordning (EU) nr. 1285/2013

   iii) den rolle, som de relevante interessenter, der er involveret i godkendelsesprocessen, skal spille

   iv) en tidsplan for godkendelse, der er i overensstemmelse med programfaserne, navnlig med hensyn til etablering og ibrugtagning af infrastruktur, levering af tjenester og udvikling

   v) principperne for den sikkerhedsgodkendelse af net forbundet til systemerne og PRS-udstyr forbundet til systemet etableret under Galileoprogrammet, og som skal foretages af de nationale enheder i medlemsstaterne, der har kompetence på sikkerhedsområdet

b) at træffe beslutninger om sikkerhedsgodkendelse, navnlig om godkendelse af opsendelse af satellitter, bemyndigelse til at drive systemerne i deres forskellige konfigurationer og for de forskellige tjenester op til og med signaler i rummet og bemyndigelse til at drive de jordbaserede anlæg. Med hensyn til de net og det PRS-udstyr, der er forbundet til systemet etableret under Galileoprogrammet, træffer Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kun beslutninger om bemyndigelse af organer til at udvikle og fremstille PRS-modtagere eller PRS-sikkerhedsmoduler, idet der tages hensyn til den rådgivning, der ydes af nationale enheder med kompetence på sikkerhedsområdet, og de overordnede sikkerhedsrisici

c) at undersøge og, med undtagelse af de dokumenter, som Kommissionen skal vedtage i henhold til artikel 13 i forordning (EU) nr. 1285/2013 og artikel 8 i afgørelse nr. 1104/2011/EU, at godkende al dokumentation i forbindelse med sikkerhedsgodkendelse

d) at rådgive Kommissionen inden for sit kompetenceområde om udarbejdelsen af tekstudkast til de retsakter, der er omhandlet i artikel 13 i forordning (EU) nr. 1285/2013 og artikel 8 i afgørelse nr. 1104/2011/EU, herunder med hensyn til etableringen af sikkerhedsdriftsprocedurer (SecOPs), og afgive en erklæring med sin endelige holdning

e) at undersøge og godkende den vurdering af sikkerhedsrisici, der er udarbejdet i overensstemmelse med den i artikel 10, litra h), omhandlede overvågningsproces, idet der tages hensyn til, om der er overensstemmelse med de i litra c) i dette stykke omhandlede dokumenter og de dokumenter, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 13 i forordning (EU) nr. 1285/2013 og artikel 8 i afgørelse nr. 1104/2011/EU; at samarbejde med Kommissionen om at definere risikobegrænsende foranstaltninger

f) at kontrollere gennemførelsen af sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med sikkerhedsgodkendelsen af de europæiske GNSS-systemer ved at foretage eller få foretaget sikkerhedsvurderinger, -inspektioner eller -revisioner i henhold til artikel 12, litra b), i denne forordning

g) at godkende udvalget af godkendte produkter og foranstaltninger, som beskytter mod elektronisk aflytning (Tempest), og af godkendte kryptografiske produkter, der anvendes til sikring af de europæiske GNSS-systemer

h) at godkende eller, hvor det er relevant, at deltage i den fælles godkendelse af, sammen med den relevante enhed med kompetence på sikkerhedsområdet, sammenkoblingen af de europæiske GNSS-systemer med andre systemer

i) at blive enige med den relevante medlemsstat om modellen for adgangskontrol som omhandlet i artikel 12, litra c)

j) på grundlag af de i stk. 11 i nærværende artikel omhandlede risikorapporter at orientere Kommissionen om sin risikovurdering og rådgive Kommissionen om mulighederne for håndtering af restrisici ved en given beslutning om sikkerhedsgodkendelse

k) at bistå Rådet med gennemførelsen af fælles aktion 2004/552/FUSP i tæt kontakt med Kommissionen efter specifik anmodning fra Rådet

l) at foretage de høringer, der er nødvendige for at udføre dens opgaver.

4. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse skal også:

a) udarbejde og godkende den del af det flerårige arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8a, stk. 1, om de operationelle aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, og om de finansielle og menneskelige ressourcer, der er nødvendige for disse aktiviteters gennemførelse, og fremsende denne til bestyrelsen i god tid, således at den kan blive integreret i det flerårige arbejdsprogram

b) udarbejde og godkende den del af det årlige arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8a, stk. 2, om de operationelle aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, og om de finansielle og menneskelige ressourcer, der er nødvendige for disse aktiviteters gennemførelse, og fremsende denne til bestyrelsen i god tid, således at den kan blive integreret i det årlige arbejdsprogram

c) udarbejde og godkende den del af årsrapporten, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra h), om de af agenturets aktiviteter og fremtidsudsigter, der er omfattet af dette kapitel, og om de finansielle og menneskelige ressourcer, der er nødvendige for disse aktiviteters og fremtidsudsigters gennemførelse, og fremsende denne til bestyrelsen i god tid, således at den kan blive integreret i årsrapporten

d) vedtage og offentliggøre sin forretningsorden.

5. Kommissionen holder løbende Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse underrettet om konsekvenserne af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses påtænkte beslutninger for den korrekte gennemførelse af programmerne og for gennemførelsen af planerne for håndtering af restrisici. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse tager hensyn til Kommissionens eventuelle bemærkninger.

6. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses beslutninger rettes til Kommissionen.

7. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse sammensættes af én repræsentant fra hver medlemsstat, en repræsentant for Kommissionen og en repræsentant for den højtstående repræsentant. Medlemsstaterne, Kommissionen og den højtstående repræsentant tilstræber at begrænse udskiftningen af deres repræsentanter i Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse. Mandatperioden for medlemmerne af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse er fire år og kan fornyes. En repræsentant for ESA skal indbyde til at deltage i Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses møder som observatør. Repræsentanter for tredjelande eller internationale organisationer kan undtagelsesvis også indbydes til at deltage i møderne som observatører i spørgsmål, der direkte vedrører disse tredjelande eller internationale organisationer. Ordninger for sådan deltagelse af repræsentanter for tredjelande eller internationale organisationer og betingelserne herfor fastsætte i de i artikel 23, stk. 1, omhandlede aftaler og skal være i overensstemmelse med Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses forretningsorden.

8. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse vælger en formand og en næstformand blandt sine medlemmer med et flertal på to tredjedele af alle stemmeberettigede medlemmer. Næstformanden afløser automatisk formanden, når formanden er forhindret i at udføre sit hverv.

Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse har beføjelse til at afskedige formanden, næstformanden eller dem begge. Den træffer beslutningen om afskedigelse med to tredjedeles flertal.

Mandatperioden for formanden og næstformanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse er to år, og kan fornyes én gang. Formandens og næstformandens mandatperioder udløber, når han eller hun ophører med at være medlem af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse.

9. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse skal have adgang til alle de menneskelige og materielle ressourcer, der er nødvendige for at yde passende administrative støttefunktioner, og for at den sammen med de i medfør af stk. 11 oprettede organer kan udføre sine opgaver uafhængigt, især i forbindelse med sagsbehandling, iværksættelse og overvågning af gennemførelsen af sikkerhedskontroller og udførelse af systemsikkerhedskontroller, forberedelse af beslutninger og tilrettelæggelse af dens møder. Den skal endvidere have adgang til alle oplysninger, der har betydning for gennemførelsen af dens arbejdsopgaver, og som agenturet råder over, idet dette dog ikke berører principperne vedrørende komitéens selvstændighed og uafhængighed, jf. artikel 10, litra i).

10. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og de af agenturets medarbejdere, der er under dennes kontrol, arbejder på en måde, der sikrer dens selvstændighed og uafhængighed i forhold til agenturets andre aktiviteter, navnlig de operationelle aktiviteter, der er forbundet med driften af systemerne i overensstemmelse med målene for programmet. Der fastlægges med henblik herpå en effektiv organisatorisk opdeling i agenturet af personale involveret i de aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, og andet personale i agenturet. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse underretter omgående den administrerende direktør, bestyrelsen og Kommissionen om eventuelle forhold, der kan hindre dens selvstændighed eller uafhængighed. Findes der i agenturet ikke en måde at afhjælpe situationen på, undersøger Kommissionen situationen i samråd med de relevante parter. På baggrund af resultatet af denne undersøgelse træffer Kommissionen de passende afbødende foranstaltninger, som agenturet skal gennemføre, og underretter Europa-Parlamentet og Rådet herom.

11. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse opretter under sin myndighed særlige underorganer, som handler i overensstemmelse med dens instrukser, til varetagelse af specifikke opgaver. Under hensyntagen til den nødvendige kontinuitet i arbejdet opretter den navnlig et panel til at foretage sikkerhedsanalysevurderinger og -test med henblik på udarbejdelse af de risikorapporter, der er relevante for, at komitéen kan træffe sine beslutninger. Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kan nedsætte og nedlægge ekspertgrupper til at bidrage til arbejdet i panelet.

12. Uden at dette berører medlemsstaternes kompetence og agenturets opgaver, som omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra a), nr. i), i forordning (EU) nr. 1285/2013, nedsættes der i Galileoprogrammets etablerings- og ibrugtagningsfase under tilsyn af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse en gruppe af eksperter fra medlemsstaterne til at udføre de af kryptodistributionsmyndighedens (CDA'ens) opgaver, der er forbundet med forvaltningen af EU-kryptomateriale, navnlig med henblik på:

i) forvaltningen af flynøgler og andre nøgler, der er nødvendige for, at systemet etableret under Galileoprogrammet kan fungere

ii) kontrollen med fastlæggelsen og håndhævelsen af procedurer med henblik på at kunne stå til regnskab for PRS-nøgler og sikre deres håndtering, opbevaring og distribution.

13. Kan der ikke opnås konsensus i Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med de almindelige principper, der er omhandlet i artikel 10 i denne forordning, træffer Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse sine beslutninger med det flertal, der er fastsat i artikel 16 i traktaten om Den Europæiske Union og med forbehold af artikel 9 i denne forordning. Repræsentanten for Kommissionen og repræsentanten for den højtstående repræsentant stemmer ikke. Formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse undertegner på komitéens vegne de beslutninger, som komitéen har truffet.

14. Kommissionen informerer uden unødigt ophold Europa-Parlamentet og Rådet om sikkerhedsgodkendelsernes indvirkning på den korrekte gennemførelse af programmerne. Finder Kommissionen, at en beslutning truffet af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kan have en betydelig indvirkning på den korrekte gennemførelse af programmerne, for eksempel med hensyn til udgifter, tidsplan og udførelse, underretter den omgående Europa-Parlamentet og Rådet herom.

15. Under hensyntagen til Europa-Parlamentets og Rådets synspunkter, der bør fremsættes inden en måned, kan Kommissionen vedtage enhver passende foranstaltning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1285/2013.

16. Bestyrelsen holdes løbende orienteret om udviklingen i Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses arbejde.

17. Tidsplanen for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses arbejde skal tage hensyn til Kommissionens GNSS-arbejdsprogram, som der henvises til i artikel 27 i forordning (EU) nr. 1285/2013.«

5) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 11a*

Opgaver, der udføres af formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse

1. Formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse skal udføre følgende opgaver:

a) forvalte sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter under tilsyn af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse

b) gennemføre den del af agenturets flerårige og årlige arbejdsprogrammer, der er omfattet af dette kapitel, under tilsyn af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse

c) samarbejde med den administrerende direktør med henblik på at hjælpe denne med at udarbejde den i kapitel 13, stk. 3, omhandlede stillingsfortegnelse og agenturets organisationsstrukturer

d) udarbejde den del af statusrapporten, der er omhandlet i artikel 8, litra g), om de operationelle aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, og fremsende denne til Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse og den administrerende direktør i god tid, således at den kan blive integreret i statusrapporten

e) udarbejde den del af årsrapporten og handlingsplanen, der er omhandlet i henholdsvis artikel 8, litra h) og r), om de operationelle aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, og fremsende denne til den administrerende direktør i god tid

f) repræsentere agenturet for så vidt angår de aktiviteter og beslutninger, der er omfattet af dette kapitel

g) udøve de i artikel 6, stk. 3, første afsnit, nævnte beføjelser over for det personale ved agenturet, der er beskæftiget med aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, i det omfang disse beføjelser tillægges formanden i henhold til artikel 6, stk. 3, fjerde afsnit.

2. Med hensyn til aktiviteter, der er omfattet af dette kapitel, kan Europa-Parlamentet og Rådet anmode formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse om en udveksling af synspunkter om agenturets arbejde og fremtidsudsigter over for disse institutioner, herunder med hensyn til de flerårige og årlige arbejdsprogrammer.«

6) Artikel 12, litra b), affattes således:

»b) tillader, at behørigt bemyndigede personer udpeget af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, efter aftale med og under tilsyn af de nationale enheder, der har kompetence på sikkerhedsområdet, får adgang til oplysninger og til alle områder og/eller anlæg af relevans for systemers sikkerhed, der hører under deres jurisdiktion, i overensstemmelse med nationale love og bestemmelser og uden diskrimination af medlemsstaternes statsborgere på grund af nationalitet, herunder med henblik på sikkerhedskontroller og -test på Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses foranledning og på den i artikel 10, litra h), omhandlede proces til overvågning af sikkerhedsrisici. Disse kontroller og test foretages i overensstemmelse med følgende principper:

i) betydningen af sikkerhed og effektiv risikostyring i de inspicerede enheder understreges

ii) modforanstaltninger til afbødning af de specifikke virkninger i tilfælde af tab af klassificerede informationers fortrolighed, integritet eller tilgængelighed anbefales.«

7) Artikel 13 ændres således:

a) Stykke 3 affattes således:

»3. Den administrerende direktør udarbejder i tæt samarbejde med formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse et udkast til overslag over agenturets indtægter og udgifter for det følgende regnskabsår i forbindelse med aktiviteter, der er omfattet af kapitel III, som klart skelner mellem de elementer i udkastet til overslag, som vedrører sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter og agenturets andre aktiviteter. Formanden for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse kan udarbejde en forklaring til dette udkast, og den administrerende direktør fremsender både udkastet til overslag og forklaringen til bestyrelsen og til Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse ledsaget af et udkast til stillingsfortegnelse.«

b) Stykke 5 og 6 affattes således:

»5. Bestyrelsen udarbejder hvert år i tæt samarbejde med Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse et overslag over agenturets indtægter og udgifter i det følgende regnskabsår i forbindelse med aktiviteter, der er omfattet af kapitel III, på grundlag af udkastet til overslag over agenturets indtægter og udgifter.

6. Bestyrelsen fremsender senest den 31. marts dette overslag samt en foreløbig stillingsfortegnelse og det foreløbige årlige arbejdsprogram til Kommissionen og de tredjelande eller internationale organisationer, med hvilke Unionen har indgået aftaler i henhold til artikel 23, stk. 1.«

8) Artikel 14, stk. 10, affattes således:

»10. Efter henstilling fra Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal, meddeler Europa-Parlamentet inden den 30. april i år N + 2 den administrerende direktør decharge for gennemførelsen af budgettet for regnskabsår N, dog ikke for den del af gennemførelsen af budgettet, der henhører under de arbejdsopgaver, agenturet er pålagt i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1285/2013, hvor proceduren jf. artikel 164 og 165 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (*) finder anvendelse.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).«

9) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IVa

MENNESKELIGE RESSOURCER

Artikel 15a

Personale

1. Agenturets personale er omfattet af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte og de bestemmelser, som Unionens institutioner i fællesskab har vedtaget med henblik på anvendelse af denne vedtægt og disse ansættelsesvilkår på agenturets personale.

2. Agenturets personale består af de medarbejdere, som agenturet har ansat for at kunne udføre sine opgaver. De skal have den fornødne sikkerhedsgodkendelse til klassifikationen af de informationer, som de håndterer.

3. Agenturets interne regler, såsom bestyrelsens forretningsorden, forretningsordenen for Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, de finansielle bestemmelser for agenturet, reglerne for anvendelse af personalevedtægten og reglerne om aktindsigt, sikrer selvstændigheden og uafhængigheden af det personale, der udfører sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter, over for det personale, der varetager agenturets andre aktiviteter, i overensstemmelse med artikel 10, litra i).

Artikel 15b

Udnævnelse af den administrerende direktør og dennes mandatperiode

1. Den administrerende direktør ansættes som midlertidigt ansat ved agenturet i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte.

2. Den administrerende direktør udnævnes af bestyrelsen på grundlag af fortjeneste og dokumenterede administrative og ledelsesmæssige færdigheder samt relevante kvalifikationer og erfaring ud fra en liste over kandidater, som Kommissionen opstiller på grundlag af en almindelig, åben udvælgelsesprøve efter offentliggørelse af en indkaldelse af interessetilkendegivelser i *Den Europæiske Unions Tidende* eller andetsteds.

Den kandidat, som bestyrelsen vælger, kan opfordres til ved førstkommende lejlighed at afgive en erklæring over for Europa-Parlamentet og besvare spørgsmål fra dets medlemmer.

Ved indgåelsen af ansættelseskontrakten med den administrerende direktør repræsenterer bestyrelsesformanden agenturet.

Bestyrelsen træffer beslutning om at udnævne den administrerende direktør med et flertal på to tredjedele af sine medlemmer.

3. Den administrerende direktørs mandatperiode er fem år. Ved udgangen af denne mandatperiode foretager Kommissionen en evaluering af den administrerende direktørs resultater under hensyntagen til agenturets fremtidige opgaver og udfordringer.

På grundlag af en indstilling fra Kommissionen og under hensyntagen til evalueringen, jf. første afsnit, kan bestyrelsen forlænge den administrerende direktørs mandatperiode én gang med op til fire år.

En beslutning om forlængelse af den administrerende direktørs mandatperiode træffes med et flertal på to tredjedele af bestyrelsens medlemmer.

En administrerende direktør, hvis mandatperiode er blevet forlænget, kan ikke derefter deltage i en udvælgelsesprocedure til samme stilling.

Bestyrelsen underretter Europa-Parlamentet om sin hensigt om at forlænge den administrerende direktørs mandatperiode. Inden forlængelsen kan den administrerende direktør opfordres til at afgive en erklæring over for Europa-Parlamentets relevante udvalg og besvare spørgsmål fra medlemmerne.

4. Bestyrelsen kan efter forslag fra Kommissionen eller fra en tredjedel af sine medlemmer afskedige den administrerende direktør ved beslutning vedtaget med et flertal på to tredjedele af sine medlemmer.

5. Europa-Parlamentet og Rådet kan anmode den administrerende direktør om en udveksling af synspunkter om agenturets arbejde og fremtidsudsiger med disse institutioner, herunder om det flerårige og det årlige arbejdsprogram. Denne udveksling af synspunkter må ikke berøre spørgsmål vedrørende de sikkerhedsgodkendelsesaktiviteter, der er omfattet af kapitel III.

Artikel 15c

Udstationerede nationale eksperter

Agenturet kan også anvende nationale eksperter. Disse eksperter skal have den fornødne sikkerhedsgodkendelse til klassifikationen af de informationer, som de håndterer. Vedtægten for tjenestemænd og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte gælder ikke for dette personale.«

10) Artikel 16 og 17 affattes således:

»*Artikel 16*

Bekæmpelse af svig

1. Med henblik på bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter finder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 (*) ubegrænset anvendelse på agenturet. Agenturet tiltræder med henblik herpå den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (**), og vedtager passende bestemmelser for agenturets personale og de udsendte nationale eksperter ved anvendelse af standardafgørelsen i bilaget til nævnte aftale.

2. Revisionsretten har beføjelse til at føre kontrol med modtagerne af agenturets midler og med kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler gennem agenturets, på basis af bilag leveret til den eller ved kontrol på stedet.

3. I forbindelse med tilskud, der finansieres, eller kontrakter, der indgås af agenturet, kan OLAF foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet i henhold til forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 (***), med henblik på bekæmpelse af svig, bestikkelse og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser.

4. Med forbehold af stk. 1, 2 og 3 i denne artikel skal det i samarbejdsaftaler indgået af agenturet med tredjelande eller internationale organisationer, i kontrakter og i støtteaftaler indgået af agenturet med tredjemand og i enhver afgørelse om finansiering truffet af agenturet udtrykkeligt fastsættes, at Revisionsretten og OLAF kan foretage kontrol og undersøgelser i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

Artikel 17

Privilegier og immuniteter

Protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde gælder for agenturet og dets personale som omhandlet i artikel 15a.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

(**) EFT L 136 af 31.5.1999, s. 15.

(***) Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).«

11) Artikel 18 udgår.

12) Artikel 22 og 23 affattes således:

»*Artikel 22*

Regler for sikkerhedsbeskyttelse af klassificerede eller følsomme informationer

1. Agenturet følger Kommissionens regler for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer.

2. Agenturet kan i sine interne regler fastsætte bestemmelser for håndtering af ikke-klassificerede, men følsomme informationer. Sådanne bestemmelser omfatter blandt andet udveksling, håndtering og opbevaring heraf.

Artikel 22a

Interessekonflikter

1. Medlemmer af bestyrelsen og af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, den administrerende direktør samt udstationerede nationale eksperter og observatører afgiver en loyalitetserklæring og en interesseerklæring, hvori de anfører, om de har nogen direkte eller indirekte interesser, der kan anses for at være til skade for deres uafhængighed. Disse erklæringer skal være præcise og fuldstændige. De afgives skriftligt ved de pågældendes tiltræden og fornyes årligt. De ajourføres, når det er nødvendigt, navnlig ved relevante ændringer af de omhandlede personers personlige forhold.

2. Medlemmer af bestyrelsen og af Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse, den administrerende direktør samt udstationerede nationale eksperter og observatører og eksterne eksperter, der deltager i ad hoc-arbejdsgrupper, erklærer forud for hvert møde, som de deltager i, præcist og fuldstændigt, om de har interesser, som kan anses for at være til skade for deres uafhængighed med hensyn til et hvilket som helst punkt på dagsordenen, og undlader at deltage i drøftelserne af og afstemningen om sådanne punkter.

3. Bestyrelsen og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse fastlægger i deres forretningsorden praktiske bestemmelser om den i stk. 1 og 2 nævnte regel om erklæring om interesser og om forebyggelse og håndtering af interessekonflikter.

Artikel 23

Tredjelandes og internationale organisationers deltagelse

1. Tredjelande og internationale organisationer kan deltage i agenturets arbejde. En sådan deltagelse og betingelserne herfor fastsættes i en aftale mellem Unionen og det pågældende tredjeland eller den pågældende internationale organisation i overensstemmelse med proceduren i artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

2. I overensstemmelse med de relevante bestemmelser i disse aftaler udarbejdes der praktiske ordninger for tredjelandes eller internationale organisationers deltagelse i agenturets arbejde, herunder ordninger relateret til deres deltagelse i initiativer taget af agenturet, til finansielle bidrag og til personale.

Artikel 23a

Offentlige indkøb i fællesskab med medlemsstaterne

Agenturet kan til udførelse af sine opgaver tildele kontrakter i fællesskab med medlemsstaterne i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 (*).

(*) Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT L 362 af 31.12.2012, s. 1).«

13) Artikel 26 affattes således:

»*Artikel 26*

Revision, evaluering og audit

1. Senest den 31. december 2016 og derefter hvert femte år evaluerer Kommissionen agenturet, navnlig vedrørende dets resultater, effektivitet, funktion, arbejdsmetoder, behov og anvendelsen af de midler, som det har fået tildelt. Evalueringen omfatter navnlig en vurdering af enhver ændring i omfanget eller arten af agenturets opgaver og af de finansielle konsekvenser heraf. Evalueringen skal omfatte anvendelsen af agenturets politik vedrørende interessekonflikter, og den skal også afspejle alle forhold, der kan have forringet Komitéen for Sikkerhedsgodkendelses uafhængighed og selvstændighed.

2. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet, Rådet, agenturets bestyrelse og Komitéen for Sikkerhedsgodkendelse en rapport om evalueringen og dens konklusioner. Resultaterne af evalueringen gøres offentligt tilgængelige.

3. Hver anden evaluering omfatter en undersøgelse af agenturets status for så vidt angår dets mål og opgaver. Finder Kommissionen, at agenturets opretholdelse ikke længere er berettiget for så vidt angår de mål og opgaver, som det er tildelt, kan Kommissionen i givet fald foreslå, at denne forordning ophæves.

4. Der kan på anmodning af bestyrelsen eller Kommissionen foretages ekstern audit af agenturets resultater.«

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 513/2014

af 16. april 2014

om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, artikel 84 og artikel 87, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionens mål om at sikre et højt sikkerhedsniveau inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i henhold til artikel 67, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) bør bl.a. nås ved hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet og ved koordinerings- og samarbejdsforanstaltninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og andre nationale myndigheder, herunder med Europol eller andre relevante EU-organer samt med relevante tredjelande og internationale organisationer.

(2) For at nå dette mål bør der gøres en øget indsats på EU-plan for at beskytte mennesker og goder mod de i stadig højere grad tværnationale trusler og støtte det arbejde, medlemsstaternes kompetente myndigheder udfører. Bl.a. terrorisme, organiseret kriminalitet, omrejsende kriminalitet, narkotikahandel, korruption, internetkriminalitet, menneskehandel og våbensmugling udgør fortsat en trussel mod Unionens interne sikkerhed.

(3) Strategien for den indre sikkerhed for Den Europæiske Union (»strategien for den indre sikkerhed«), som Rådet vedtog i februar 2010, udgør et fælles program for imødegåelse af disse fælles sikkerhedsproblemer. I Kommissionens meddelelse af 22. november 2010 med titlen »Strategien for EU's indre sikkerhed i praksis — Fem skridt hen imod et mere sikkert EU«, omsættes principperne for og retningslinjerne i strategien til konkrete aktioner ved, at der indkredses fem strategiske mål: at svække internationale kriminelle netværk, at forebygge terrorisme og håndtere radikalisering og rekruttering, at øge sikkerhedsniveauet for borgere og virksomheder i cyberspace, at styrke sikkerheden via grænseforvaltning samt at øge Unionens modstandsdygtighed over for kriser og katastrofer.

(4) Solidaritet mellem medlemsstaterne, en klar opgavefordeling, respekt for de grundlæggende rettigheder og friheds-rettigheder og retsstatsprincippet, et stærkt fokus på det globale perspektiv og på forbindelsen til og den nødvendige sammenhæng med den eksterne sikkerhed bør være hovedprincipperne for gennemførelsen af strategien for Unionens indre sikkerhed.

(5) For at fremme gennemførelsen af strategien for Unionens indre sikkerhed og sikre, at den bliver omsat i praksis, bør der oprettes og drives en fond for intern sikkerhed (»fonden«), via hvilken der kan ydes en passende finansiel EU-støtte til medlemsstaterne.

([1]) EUT C 299 af 4.10.2012, s. 108.
([2]) EUT C 277 af 13.9.2012, s. 23.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.

(6) Fonden bør afspejle behovet for øget fleksibilitet og forenkling og samtidig overholde kravene med hensyn til forudsigelighed og sikre en retfærdig og gennemsigtig fordeling af midlerne med henblik på at opfylde de overordnede og specifikke mål, der er fastsat i denne forordning.

(7) Effektiviteten af foranstaltningerne og kvaliteten af bevillingsanvendelsen er grundprincipper for gennemførelsen af fonden. Endvidere bør fonden gennemføres på den mest effektive og brugervenlige måde.

(8) I en tid med stramme budgetter for Unionens politikker kræves der for at overvinde de økonomiske vanskeligheder fornyet fleksibilitet, innovative organisatoriske foranstaltninger, en bedre udnyttelse af de eksisterende strukturer og koordination mellem Unionens institutioner og agenturer og nationale myndigheder såvel som med tredjelande.

(9) Der er behov for at maksimere virkningen af EU-støtten ved at mobilisere, sammenlægge og supplere offentlige og private finansielle ressourcer.

(10) EU's politikcyklus, som blev fastlagt af Rådet den 8.-9. november 2010, sigter mod at behandle de væsentligste alvorlige og organiserede kriminalitetstrusler mod Unionen på en sammenhængende og metodisk måde gennem bedst muligt samarbejde mellem de relevante tjenester. Med henblik på at støtte en effektiv gennemførelse af denne flerårige cyklus bør der i forbindelse med finansieringen under instrumentet oprettet ved nærværende forordning (»instrumentet«) gøres brug af alle de mulige gennemførelsesmetoder fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ([1]), herunder, hvor det er relevant, ved indirekte forvaltning, for at sikre rettidig og effektiv levering af aktiviteter og projekter.

(11) Som følge af de særlige juridiske forhold, der gør sig gældende i forbindelse med afsnit V i TEUF, er det ikke muligt at oprette fonden som et enkelt finansielt instrument. Fonden bør derfor oprettes som en overordnet ramme for Unionens finansielle støtte på området intern sikkerhed, som omfatter instrumentet, og det instrument for finansiel støtte til ydre grænser og visa, der indføres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 515/2014 ([2]). Denne overordnede ramme bør gennemføres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 ([3]).

(12) Grænseoverskridende forbrydelser, såsom menneskehandel og kriminelle organisationers udnyttelse af ulovlig indvandring, kan behandles effektivt gennem politisamarbejde.

(13) De samlede midler til denne forordning og forordning (EU) nr. 515/2014 bør tilsammen udgøre finansieringsrammen i hele det tidsrum, fonden eksisterer, og udgøre det primære referencegrundlag for Europa-Parlamentet og Rådet under den årlige budgetprocedure, jf. punkt 17 i den interinstitutionelle aftale af 2. december 2013 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin, budgetsamarbejde og forsvarlig økonomisk forvaltning ([4]).

(14) Europa-Parlamentets beslutning af 23. oktober 2013 om organiseret kriminalitet, korruption og hvidvaskning af penge anerkendte, at bekæmpelsen af organiseret kriminalitet er en europæisk udfordring, og opfordrede til et forstærket samarbejde mellem medlemsstaterne på retshåndhævelsesområdet, eftersom effektiv imødegåelse af organiseret kriminalitet er afgørende for at beskytte den lovlige økonomi mod typiske kriminelle aktiviteter såsom hvidvaskning af udbytte fra kriminalitet.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 515/2014 af 16. april 2014 om et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af beslutning nr. 574/2007/EF (Se side 143 i denne EUT).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 af 16. april 2014 om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring (Se side 112 i denne EUT).

([4]) EUT C 373 af 20.12.2013, s. 1.

(15) Inden for den overordnede ramme, som fonden udgør, bør den finansielle støtte, der ydes inden for rammerne af instrumentet, støtte politisamarbejdet, udvekslingen af og adgangen til oplysninger, kriminalitetsforebyggelse og bekæmpelse af tværnational, grov og organiseret kriminalitet, herunder terrorisme, korruption, narkotikasmugling, menneskehandel og våbensmugling, udnyttelse af ulovlig immigration, seksuel udnyttelse af børn, distribution af billeder af børnemisbrug og børnepornografi, internetkriminalitet, hvidvaskning af udbytte fra kriminalitet, beskyttelsen af mennesker og kritisk infrastruktur mod sikkerhedsrelaterede hændelser og en effektiv styring af sikkerhedsrelaterede risici og kriser, idet der tages hensyn til de fælles politikker (strategier, politikcyklusser, programmer og handlingsplaner), lovgivningen og det praktiske samarbejde.

(16) Den finansielle bistand på disse områder bør navnlig støtte aktioner til fremme af fælles tværnationale aktioner, adgang til og udveksling af oplysninger, udveksling af bedste praksis, en lettere og mere sikker kommunikation og koordinering, uddannelse og udveksling af personale, analyse-, overvågnings- og evalueringsaktiviteter, omfattende trussels- og risikovurderinger i overensstemmelse med de kompetencer, der er fastsat i TEUF, bevidstgørelsesaktiviteter, afprøvning og validering af ny teknologi, kriminalteknisk forskning, erhvervelse af teknisk interoperabelt udstyr og samarbejde mellem medlemsstaterne og relevante EU-organer, herunder Europol. Den finansielle bistand på disse områder bør kun anvendes til at støtte aktioner, der er i overensstemmelse med Unionens prioriteter og initiativer, som er fastlagt på EU-plan, navnlig dem der er godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet.

(17) Inden for den omfattende ramme for Den Europæiske Unions narkotikastrategi, hvori der advokeres for en afbalanceret tilgang baseret på en samtidig reduktion af udbud og efterspørgsel, bør den finansielle bistand, der leveres gennem dette instrument, støtte alle aktioner med sigte på at forhindre og bekæmpe narkotikasmugling (udbudsreduktion), og i særdeleshed foranstaltninger rettet mod produktion, fremstilling, udvinding, salg, transport, import og eksport af ulovlige stoffer, herunder besiddelse og køb heraf i den hensigt at deltage i narkotikasmuglingsaktiviteter.

(18) Foranstaltninger i og i forbindelse med tredjelande, der støttes via instrumentet, bør vedtages i synergi og sammenhæng med andre aktioner uden for Unionen, som støttes via Unionens såvel geografiske som tematiske instrumenter for ekstern bistand. Ved gennemførelsen af sådanne aktioner bør der navnlig tilstræbes fuld sammenhæng med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik i tilknytning til det pågældende land eller den pågældende region, de demokratiske principper og værdier, de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, retsstatsprincippet og tredjelandenes suverænitet. Foranstaltningerne bør ikke have til formål at støtte direkte udviklingsorienterede aktioner og bør så vidt muligt supplere den finansielle bistand, der ydes via instrumenterne for ekstern bistand. Det bør også tilstræbes at skabe sammenhæng med Unionens humanitære bistand, navnlig hvad angår gennemførelsen af kriseforanstaltninger.

(19) Instrumentet bør gennemføres under fuldstændig respekt for de rettigheder og principper, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og for Unionens internationale forpligtelser.

(20) I henhold til artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) bør instrumentet støtte aktiviteter, som sikrer beskyttelse af børn mod vold, misbrug, udnyttelse og vanrøgt. Instrumentet bør endvidere støtte beskyttelsesforanstaltninger og bistand til børnevidner og -ofre, navnlig dem der er uledsagede eller på anden måde har behov for værgemål.

(21) Instrumentet bør supplere og styrke de aktiviteter, der gennemføres for at udvikle samarbejdet mellem Europol eller andre relevante EU-organer og medlemsstaterne med henblik på at nå målene i instrumentet inden for politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet og krisestyring. Dette betyder blandt andet, at medlemsstaterne, når de udarbejder deres nationale programmer, bør tage højde for den informationsdatabase, de analytiske redskaber og de operationelle og tekniske retningslinjer, der er udviklet af Europol, navnlig Europols informationssystem (EIS), Europols system for sikker udveksling af information (SIENA) og EU-trusselsvurdering af grov og organiseret kriminalitet (SOCTA).

(22) Med henblik på at sikre en ensartet gennemførelse af fonden bør det EU-budget, der afsættes til instrumentet, gennemføres ved direkte og indirekte forvaltning, for så vidt angår de aktioner, der er af særlig interesse for Unionen (»EU-aktioner«), krisebistanden og den tekniske bistand, og ved delt forvaltning, for så vidt angår de nationale programmer og aktioner, der kræver administrativ fleksibilitet.

(23) For så vidt angår de midler, der er omfattet af delt forvaltning, er det nødvendigt at sikre, at medlemsstaternes nationale programmer er i overensstemmelse med EU-prioriteterne og -målene.

(24) De midler, der tildeles medlemsstaterne til gennemførelse via deres nationale programmer, bør fastsættes i denne forordning og fordeles på grundlag af klare, objektive og målbare kriterier. Disse kriterier bør vedrøre de offentlige goder, som medlemsstaterne skal beskytte, og graden af deres finansielle kapacitet til at sikre et højt internt sikkerhedsniveau, herunder deres befolkningers størrelse, deres territoriale størrelse og deres bruttonationalprodukt. Da SOCTA 2013 peger på den fremherskende betydning af havne og lufthavne som indførsels- og indrejsesteder, hvorigennem kriminelle organisationer kan smugle mennesker og ulovlige varer, bør de særligt svage punkter, som kriminalitetsruterne udgør ved disse ydre grænseovergange, endvidere afspejles i fordelingen af de ressourcer, der er til rådighed til aktioner gennemført af medlemsstaterne, ved hjælp af kriterier som er forbundet med antallet af passagerer og vægten af gods, der passerer gennem internationale luft- og søhavne.

(25) For at øge solidariteten og dele ansvaret for fælles EU-politikker, -strategier og -programmer bør medlemsstaterne opfordres til at anvende en del af de samlede midler, der er til rådighed for nationale programmer, til at behandle Unionens strategiske prioriteter, der er fastsat i bilag I til denne forordning. I forbindelse med projekter, der behandler disse prioriteter, bør Unionens bidrag til de samlede omkostninger øges til 90 % i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 514/2014.

(26) Loftet over de midler, der fortsat er til rådighed for Unionen, bør komplementere de midler, der tildeles medlemsstaterne til gennemførelsen af deres nationale programmer. Dette vil sikre, at Unionen er i stand til i et givet budgetår at støtte aktioner, der er af særlig interesse for Unionen såsom undersøgelser, afprøvning og validering af nye teknologier, tværnationale projekter, netværkssamarbejde og udveksling af bedste praksis, overvågning af gennemførelsen af den relevante EU-ret og af relevante EU-politikker og -aktioner i forbindelse med og i tredjelande. De støttede aktioner bør være i overensstemmelse med prioriteterne i Unionens relevante strategier, programmer, handlingsplaner og risiko- og trusselsvurderinger.

(27) For at bidrage til opfyldelsen af instrumentets generelle mål bør medlemsstaterne sikre, at deres nationale programmer indeholder aktioner, der behandler alle de specifikke mål i instrumentet, og at tildelingen af ressourcer til målene er proportional med udfordringerne og behovene og sikrer, at målene kan opfyldes. Hvis et nationalt program ikke behandler et af de specifikke mål, eller hvis bevillingen ligger under de minimumsprocentsatser, der er fastsat i denne forordning, bør den pågældende medlemsstat fremsætte en begrundelse i programmet.

(28) Med henblik på at styrke Unionens kapacitet til at reagere øjeblikkeligt på sikkerhedsrelaterede hændelser eller nye trusler mod Unionen bør det være muligt at yde krisebistand i overensstemmelse med den ramme, der er fastsat i forordning (EU) nr. 514/2014.

(29) Finansieringen fra EU-budgettet bør koncentreres om aktiviteter, hvor Unionens indgriben kan skabe en merværdi i forhold til medlemsstaternes indsats alene. Unionen er i forhold til medlemsstaterne bedre i stand til at behandle problemer, der går på tværs af grænserne, og skabe en platform for fælles strategier, hvorfor støtteberettigede aktiviteter i medfør af denne forordning navnlig bør være med til at styrke kapaciteten på nationalt plan og EU-plan og samarbejdet og koordineringen på tværs af grænserne og fremme netværkssamarbejdet, den gensidige tillid og udvekslingen af oplysninger og bedste praksis.

(30) For at supplere eller ændre bestemmelserne i denne forordning, hvad angår fastsættelsen af Unionens strategiske prioriteter, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i henhold til artikel 290 i TEUF for så vidt angår at ændre, tilføje eller slette de strategiske EU-prioriteter, der er opført i denne forordning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under det forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(31) Kommissionen bør i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, herunder udarbejdelsen af delegerede retsakter, høre eksperter fra alle medlemsstater.

(32) Kommissionen bør overvåge gennemførelsen af instrumentet i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 514/2014 ved hjælp af nøgleindikatorer til evaluering af resultater og virkninger. Disse indikatorer, herunder relevante baselinescenarier, bør udgøre minimumsgrundlaget for evalueringen af, i hvor høj grad instrumentets mål er blevet opfyldt.

(33) For at måle fondens resultater bør der fastlægges fælles indikatorer i forbindelse med hvert af instrumentets specifikke mål. Målingen af opfyldelsen af de specifikke mål ved hjælp af de fælles indikatorer gør det ikke obligatorisk at gennemføre de aktioner, der er relateret til disse indikatorer.

(34) Rådets afgørelse 2007/125/RIA [1] bør ophæves med forbehold af overgangsbestemmelserne i denne forordning.

(35) Målene for denne forordning, nemlig at styrke koordineringen og samarbejdet mellem de retshåndhævende myndigheder, forebygge og bekæmpe kriminalitet, beskytte mennesker og kritisk infrastruktur mod sikkerhedsrelaterede hændelser og øge medlemsstaternes og Unionens kapacitet til effektivt at forvalte sikkerhedsrelaterede risici og kriser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(36) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(37) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, har Irland givet meddelelse om, at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(38) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(39) Det er hensigtsmæssigt at tilpasse denne forordnings anvendelsesperiode til anvendelsesperioden for Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 [2]. Denne forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

[1] Rådets afgørelse 2007/125/RIA af 12. februar 2007 om oprettelse for perioden 2007-2013 af særprogrammet »Forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet« som en del af det generelle program om sikkerhed og beskyttelse af frihedsrettigheder (EUT L 58 af 24.2.2007, s. 7).

[2] Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Med denne forordning oprettes der et instrument for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring (»instrumentet«) som en del af Fonden for Intern Sikkerhed (»fonden«).

Med denne forordning og forordning (EU) nr. 515/2014 oprettes fonden for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.

2. I denne forordning fastsættes bestemmelser om

a) de mål, de støtteberettigede aktioner og de strategiske prioriteter, hvortil der skal ydes finansiel støtte via dette instrument

b) den generelle ramme for gennemførelsen af støtteberettigede aktioner

c) de midler, der stilles til rådighed inden for rammerne af instrumentet fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020, og hvordan de skal fordeles.

3. Denne forordning fastsætter reglerne for anvendelsen af forordning (EU) nr. 514/2014.

4. Instrumentet finder ikke anvendelse på forhold, der er omfattet af programmet om retlige anliggender som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1382/2013 ([1]). Instrumentet kan dog omfatte aktioner, der sigter mod at tilskynde til samarbejde mellem retsmyndigheder og retshåndhævende myndigheder.

5. Der tilstræbes synergi, sammenhæng og komplementaritet med Unionens andre relevante finansielle instrumenter, som f.eks. civilbeskyttelsesordningen, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU ([2]), Horisont 2020, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1291/2013 ([3]), det tredje flerårige EU-handlingsprogram for sundhed, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 282/2014 ([4]), Den Europæiske Unions Solidaritetsfond og instrumenterne for ekstern bistand, dvs. instrumentet til førtiltrædelsesbistand (IPA II), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 231/2014 ([5]), det europæisk naboskabsinstrument, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 232/2014 ([6]), instrumentet til udviklingssamarbejde, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1382/2013 af 17. december 2013 om oprettelse af et program for retlige anliggender for perioden 2014 til 2020 (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 73).
([2]) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU af 17. december 2013 om en EU-civilbeskyttelsesmekanisme (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 924).
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1291/2013 af 11. december 2013 om Horisont 2020 — rammeprogram for forskning og innovation (2014-2020) og om ophævelse af afgørelse nr. 1982/2006/EF (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 104).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 282/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et tredje EU-handlingsprogram for sundhed (2014-2020) og om ophævelse af afgørelse nr. 1350/2007/EF (EUT L 86 af 21.3.2014, s. 1).
([5]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 231/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et instrument til førtiltrædelsesbistand (IPA II) (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 11).
([6]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 232/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et europæisk naboskabsinstrument (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 27).

233/2014 ([1]), partnerskabsinstrumentet for samarbejde med tredjelande, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 234/2014 ([2]), det europæiske instrument for demokrati og menneskerettigheder, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 235/2014 ([3]), og instrumentet, der bidrager til stabilitet og fred, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 230/2014 ([4]). Aktioner, der finansieres under denne forordning, må ikke modtage finansiel støtte til samme formål fra andre finansielle EU-instrumenter.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »politisamarbejde«: de specifikke foranstaltninger og typer af samarbejde, der inddrager alle medlemsstaternes kompetente myndigheder, jf. artikel 87 i TEUF

b) »udveksling af og adgang til oplysninger«: sikker indsamling, lagring, behandling, analyse og udveksling af oplysninger, der er relevante for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 87 i TEUF, i forbindelse med forebyggelse, påvisning, efterforskning og retsforfølgning af straffelovsovertrædelser, navnlig tværnational, grov og organiseret kriminalitet

c) »forebyggelse af kriminalitet«: alle de foranstaltninger, der har til formål at mindske eller på anden måde bidrage til at mindske kriminaliteten og borgernes følelse af utryghed som defineret i artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse 2009/902/RIA ([5])

d) »organiseret kriminalitet«: en strafbar adfærd, der er knyttet til medlemskab af en kriminel organisation som defineret i Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA ([6])

e) »terrorisme«: alle former for forsætlige handlinger og overtrædelser som defineret i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA ([7])

f) »risiko- og krisestyring«: alle foranstaltninger vedrørende vurdering, forebyggelse, beredskab og konsekvensstyring i forbindelse med terrorisme, organiseret kriminalitet og andre sikkerhedsrelaterede risici

g) »forebyggelse og beredskab«: alle foranstaltninger, der tager sigte på at forebygge og/eller mindske risikoen i forbindelse med mulige terrorangreb og andre sikkerhedsrelaterede risici

h) »konsekvensstyring«: en effektiv koordinering af de aktioner, der er iværksat på nationalt plan og/eller EU-plan for at reagere på og mindske virkningerne af terrorangreb eller andre sikkerhedsrelaterede hændelser

i) »kritisk infrastruktur«: et aktiv, netværk, system eller en del deraf, der er væsentligt eller væsentlig for opretholdelsen af vitale samfundsmæssige funktioner og menneskers sundhed, sikkerhed og økonomiske eller sociale velfærd, og hvis afbrydelse, overtrædelse eller ødelæggelse i væsentlig grad vil påvirke en medlemsstat eller Unionen som følge af, at disse funktioner ikke vil kunne opretholdes

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 233/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et instrument til finansiering af udviklingssamarbejde for perioden 2014-2020 (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 44).
([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 234/2014 af 11. marts om oprettelse af et partnerskabsinstrument for samarbejde med tredjelande (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 77).
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 235/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et finansieringsinstrument for demokrati og menneskerettigheder på verdensplan (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 85).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 230/2014 af 11. marts 2014 om oprettelse af et instrument, der bidrager til stabilitet og fred (EUT L 77 af 15.3.2014, s. 1).
([5]) Rådets afgørelse 2009/902/RIA af 30. november 2009 om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt net (EUCPN) og om ophævelse af afgørelse 2001/427/RIA (EUT L 321 af 8.12.2009, s. 44).
([6]) Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA af 24. oktober 2008 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (EUT L 300 af 11.11.2008, s. 42).
([7]) Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (EUT L 164 af 22.6.2002, s. 3).

j) »krisesituationer«: alle sikkerhedsrelaterede hændelser eller nye trusler, som har eller kan have en betydelig negativ virkning for menneskers sikkerhed i en eller flere medlemsstater.

Artikel 3

Formål

1. Det generelle mål med instrumentet er at bidrage til at sikre et højt sikkerhedsniveau i Unionen.

2. Inden for rammerne af det generelle mål i stk. 1 bidrager instrumentet, i overensstemmelse med prioriteterne i Unionens relevante strategier, politikcyklusser, programmer og trussels- og risikovurderinger, til følgende specifikke mål:

a) kriminalitetsforebyggelse, bekæmpelse af tværnational, grov og organiseret kriminalitet, herunder terrorisme, og styrkelse af koordineringen af og samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og andre nationale myndigheder, herunder med Europol og andre relevante EU-organer samt med relevante tredjelande og internationale organisationer

b) forøgelse af medlemsstaternes og Unionens kapacitet til effektivt at styre sikkerhedsrelaterede risici og kriser samt af beredskabet og beskyttelsen af mennesker og kritisk infrastruktur mod terrorangreb og andre sikkerhedsrelaterede hændelser.

Opfyldelsen af de specifikke mål i instrumentet evalueres i overensstemmelse med artikel 55, stk. 2, i forordning nr. 514/2014 ved hjælp af fælles indikatorer, som fastsat i nærværende forordnings bilag II, og programspecifikke indikatorer, der indgår i nationale programmer.

3. For at nå de i stk. 1 og 2 omhandlede mål bidrager instrumentet til følgende operationelle mål:

a) at fremme og udvikle foranstaltninger for at styrke medlemsstaternes kapacitet til at forebygge kriminalitet og bekæmpe tværnational, grov og organiseret kriminalitet, herunder terrorisme, navnlig via partnerskaber mellem den offentlige og den private sektor, udveksling af oplysninger og bedste praksis, adgang til oplysninger, interoperable teknologier, sammenlignelige statistikker, anvendt kriminologi, offentlig kommunikation og bevidstgørelse

b) at fremme og udvikle den administrative og operationelle koordinering, samarbejdet, den gensidige forståelse og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, andre nationale myndigheder, Europol eller andre relevante EU-organer og, hvor det er relevant, med tredjelande og internationale organisationer

c) at fremme og udvikle efter- og videreuddannelsesordninger, herunder vedrørende tekniske og faglige kompetencer og viden om forpligtelser i forhold til respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, i forbindelse med gennemførelsen af europæiske uddannelsespolitikker, bl.a. via særlige EU-udvekslingsprogrammer inden for retshåndhævelse, for derved at fremme en ægte europæisk rets- og retshåndhævelseskultur

d) at fremme og udvikle foranstaltninger, beskyttelsesforanstaltninger, mekanismer og bedste praksis for tidlig identifikation, beskyttelse af og støtte til vidner og ofre for forbrydelser, herunder terrorofre, og navnlig børnevidner og -ofre, navnlig dem der er uledsagede, eller som på anden måde har behov for værgemål

e) foranstaltninger, der styrker medlemsstaternes administrative og operationelle kapacitet til at beskytte kritisk infrastruktur i alle økonomiske sektorer, herunder via partnerskaber mellem den offentlige og den private sektor og forbedret koordinering, samarbejde, udveksling og formidling af knowhow og erfaringer inden for Unionen og med relevante tredjelande

f) sikre forbindelser og en effektiv koordinering mellem aktørerne i eksisterende sektorspecifikke systemer til tidlig varsling og krisesamarbejdsmekanismer på EU-plan og nationalt plan, herunder situationscentre, for at gøre det muligt hurtigt at få et omfattende og præcist overblik i krisesituationer, koordinere beredskabsforanstaltninger og udveksle offentligt tilgængelige, fortrolige og klassificerede informationer

g) foranstaltninger, der styrker medlemsstaternes og Unionens administrative og operationelle kapacitet til at udarbejde omfattende trussels- og risikovurderinger, som bygger på konkrete oplysninger og i overensstemmelse med prioriteter og initiativer identificeret på EU-plan, navnlig dem, der er godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet, for at sætte Unionen i stand til at udforme integrerede strategier på grundlag af fælles vurderinger i krisesituationer og at øge den gensidige forståelse af medlemsstaternes og partnerlandenes forskellige definitioner af trusselsniveauer.

4. Instrumentet bidrager også til finansieringen af teknisk bistand på medlemsstaternes eller Kommissionens initiativ.

5. Aktioner, der finansieres under instrumentet, skal gennemføres med fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og menneskers værdighed. Aktionerne skal navnlig overholde bestemmelserne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, EU's databeskyttelsesret og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK).

Medlemsstaterne skal navnlig, når som helst det er muligt, være særligt opmærksomme, når de gennemfører aktioner til beskyttelse af udsatte personer, herunder navnlig børn og uledsagede mindreårige.

Artikel 4

Støtteberettigede aktioner under nationale programmer

1. Inden for målene omhandlet i artikel 3 i nærværende forordning, i lyset af de vedtagne konklusioner fra den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014 og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer som omhandlet i artikel 7 i nærværende forordning skal instrumentet støtte aktioner i medlemsstaterne, særlig dem på følgende liste:

a) aktioner til forbedring af politisamarbejdet og koordineringen mellem de retshåndhævende myndigheder, herunder med og mellem relevante EU-organer, særlig Europol og Eurojust, fælles efterforskningsteam og andre former for tværnationalt samarbejde, adgangen til og udvekslingen af oplysninger og interoperable teknologier

b) projekter, der fremmer netværkssamarbejde, offentlig-private partnerskaber, gensidig tillid, forståelse og læring, indkredsning, udveksling og formidling af knowhow, erfaringer og bedste praksis, informationsdeling, fælles situationsforståelse og forudseenhed, beredskabsplanlægning og interoperabilitet

c) analyse-, overvågnings- og evalueringsaktiviteter, herunder undersøgelser og trussels- og risikovurderinger samt konsekvensanalyser, som er evidensbaserede og i overensstemmelse med Unionens prioriteter og initiativer, navnlig dem som er godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet

d) bevidstgørelses-, formidlings- og kommunikationsaktiviteter

e) erhvervelse, vedligeholdelse af Unionens og de nationale it-systemer, der bidrager til opfyldelsen af målene i denne forordning, og/eller yderligere opdatering af IT-systemer og teknisk udstyr, herunder afprøvning af systemernes kompatibilitet, sikre faciliteter, infrastrukturer, tilknyttede bygninger og systemer, særlig informations- og kommunikationsteknologisystemer og komponenter hertil, på EU-plan, bl.a. med henblik på det europæiske samarbejde om internetsikkerhed og internetkriminalitet, navnlig med Europæisk Center til Bekæmpelse af IT-Kriminalitet

f) udveksling og uddannelse af personale og eksperter fra relevante myndigheder, herunder sprogundervisning og fælles øvelser eller programmer

g) foranstaltninger til anvendelse, overførsel, afprøvning og validering af nye metoder eller teknologier, herunder pilotprojekter og opfølgningsforanstaltninger til EU-finansierede sikkerhedsforskningsprojekter.

2. Inden for rammerne af målene i artikel 3 kan instrumentet også yde støtte til følgende aktioner i forbindelse med og i tredjelande:

a) aktioner til forbedring af politisamarbejdet og koordineringen mellem retshåndhævende myndigheder, herunder fælles efterforskningsteam og andre former for fælles operationer på tværs af grænserne, adgangen til og udvekslingen af oplysninger og interoperable teknologier

b) netværkssamarbejde, gensidig tillid, forståelse og læring, indkredsning, udveksling og formidling af knowhow, erfaringer og bedste praksis, informationsdeling, fælles situationsforståelse og forudseenhed, beredskabsplanlægning og interoperabilitet

c) udveksling og uddannelse af personale og eksperter fra relevante myndigheder.

Kommissionen og medlemsstaterne sikrer sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil koordinering vedrørende aktioner i eller i relation til tredjelande, som fastsat i artikel 3, stk. 5, i forordning (EU) nr. 514/2014.

KAPITEL II

FINANSIEL RAMME OG GENNEMFØRELSESRAMME

Artikel 5

Samlet budget og gennemførelse

1. Det samlede budget til gennemførelsen af instrumentet er på 1 004 mio. EUR i løbende priser.

2. De årlige bevillinger godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for rammerne af den flerårige finansielle ramme.

3. Det samlede budget gennemføres ved hjælp af følgende:

a) nationale programmer, jf. artikel 7

b) EU-aktioner, jf. artikel 8

c) teknisk bistand, jf. artikel 9

d) krisebistand, jf. artikel 10.

4. Det budget, der er bevilget under instrumentet til EU-aktioner, som omhandlet i nærværende forordnings artikel 8, til teknisk bistand, som omhandlet i nærværende forordnings artikel 9, og til krisebistand, som omhandlet i nærværende forordnings artikel 10, gennemføres ved henholdsvis direkte og indirekte forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra a) og c), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ([1]).

Det budget, der er bevilget til de nationale programmer, som omhandlet i nærværende forordnings artikel 7, gennemføres ved delt forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra b), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

5. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets prærogativer, skal det samlede budget anvendes som følger:

a) 662 mio. EUR til medlemsstaternes nationale programmer

b) 342 mio. EUR til EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand på Kommissionens initiativ.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

6. Hver medlemsstat skal fordele de beløb, der er angivet i bilag III, til de nationale programmer som følger:

a) mindst 20 % til aktioner vedrørende det specifikke mål som omhandlet i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), og

b) mindst 10 % til aktioner vedrørende det specifikke mål som omhandlet i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra b).

Medlemsstaterne kan afvige fra disse minimumsprocentsatser under forudsætning af, at der i de nationale programmer indgår en forklaring på, hvorfor en ressourcetildeling under dette niveau ikke bringer opfyldelsen af det relevante mål i fare. Denne forklaring vil blive vurderet af Kommissionen i forbindelse med dens godkendelse af de nationale programmer som omhandlet i artikel 7, stk. 2.

7. Sammen med det samlede budget, der fastsættes for forordning (EU) nr. 515/2014, udgør det samlede disponible budget til instrumentet som fastsat i denne artikels stk. 1 finansieringsrammen for fonden det primære referencegrundlag for Europa-Parlamentet og Rådet under den årlige budgetprocedure, jf. punkt 17 i den interinstitutionelle aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin, om samarbejde på budgetområdet og om forsvarlig økonomisk forvaltning.

Artikel 6

Midler til støtteberettigede aktioner i medlemsstaterne

1. Der bevilges 662 mio. EUR til medlemsstaterne som følger:

a) 30 % i forhold til størrelsen af deres befolkninger

b) 10 % i forhold til størrelsen af deres område

c) 15 % i forhold til antallet af passager og 10 % i forhold til tons fragt, der passerer igennem deres internationale luft- og søhavne

d) 35 % omvendt proportionalt med deres bruttonationalprodukt (købekraftstandard pr. indbygger).

2. Referencetallene for de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal være de seneste statistiske tal, som Kommissionen (Eurostat) har udarbejdet på grundlag af de oplysninger, medlemsstaterne har indsendt i henhold til EU-retten. Referencedatoen er den 30. juni 2013. De beløb til nationale programmer, der er beregnet på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i stk. 1, er angivet i bilag III.

Artikel 7

Nationale programmer

1. Det nationale program, der skal udarbejdes inden for rammerne af instrumentet, og det, der skal udarbejdes inden for rammerne af forordning (EU) nr. 515/2014, forelægges Kommissionen som et enkelt nationalt program for fonden i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. Inden for rammerne af de nationale programmer, Kommissionen skal undersøge og godkende i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014, går medlemsstaterne inden for rammerne af de mål, der er anført i nærværende forordnings artikel 3, navnlig efter Unionens strategiske prioriteter, der er opført på listen i bilag I til denne forordning, idet der tages højde for resultaterne af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014. Medlemsstaterne må ikke anvende mere end 8 % af deres samlede bevilling til det nationale program til vedligeholdelse af Unionens IT-systemer og nationale IT-systemer, der bidrager til opfyldelsen af målene i denne forordning, og ikke mere end 8 % til aktioner i relation til eller i tredjelande, der gennemfører Unionens strategiske prioriteter, som er anført i bilag I til denne forordning.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 11 for at ændre Unionens strategiske prioriteter, tilføje sådanne, eller lade sådanne udgå af denne forordnings bilag I.

Artikel 8

EU-aktioner

1. På Kommissionens initiativ kan dette instrument anvendes til at finansiere tværnationale aktioner eller aktioner af særlig interesse for Unionen (»EU-aktioner«) vedrørende de generelle, specifikke og operationelle mål omhandlet i artikel 3.

2. For at være støtteberettigede skal EU-aktionerne være i overensstemmelse med de prioriteter og initiativer, der er fastsat på EU-plan, og navnlig dem der er godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet i Unionens relevante strategier, politikcyklusser, programmer, trussels- og risikovurderinger, og navnlig støtte:

a) forberedende foranstaltninger, kontrolforanstaltninger, administrative og tekniske aktiviteter og udviklingen af den evalueringsmekanisme, der kræves for at gennemføre politikkerne vedrørende politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring

b) tværnationale projekter, der involverer to eller flere medlemsstater eller mindst én medlemsstat og ét tredjeland

c) analyse-, overvågnings- og evalueringsaktiviteter, herunder trussels- og risikovurderinger samt konsekvensanalyser, som er evidensbaserede og i overensstemmelse med de prioriteter og initiativer, der er fastsat på EU-plan, navnlig dem der er godkendt af Europa-Parlamentet og Rådet, og projekter vedrørende kontrol med gennemførelsen af EU-retten og Unionens strategiske mål i medlemsstaterne

d) projekter, der fremmer netværkssamarbejde, offentlig-private partnerskaber, gensidig tillid, forståelse og læring, indkredsning og formidling af bedste praksis og innovative fremgangsmåder på EU-plan, uddannelses- og udvekslingsprogrammer

e) projekter, der støtter udviklingen af metodologiske, navnlig statistiske redskaber og metoder og fælles indikatorer

f) erhvervelse, vedligeholdelse og/eller yderligere opdatering af teknisk udstyr, ekspertise, sikre faciliteter, infrastrukturer, tilknyttede bygninger og systemer, særlig informations- og kommunikationsteknologisystemer og komponenter hertil, på EU-plan, bl.a. med henblik på det europæiske samarbejde om internetsikkerhed og internetkriminalitet, navnlig med Europæisk Center til Bekæmpelse af IT-Kriminalitet

g) projekter, der øger kendskabet til Unionens politikker og mål blandt interessenterne og den brede offentlighed, herunder kommunikation med erhvervslivet om Unionens politiske prioriteter

h) særligt innovative projekter, der er med til at udvikle nye metoder og/eller anvender nye teknologier, og som kan overføres til andre medlemsstater, navnlig projekter med henblik på at afprøve og validere resultaterne af EU-finansierede sikkerhedsforskningsprojekter

i) undersøgelser og pilotprojekter.

3. Inden for rammerne af målene i artikel 3 yder instrumentet også støtte til aktioner i relation til eller i tredjelande, navnlig følgende:

a) aktioner til forbedring af politisamarbejdet og koordineringen mellem de retshåndhævende myndigheder og, hvor det er relevant, internationale organisationer, herunder fælles efterforskningsteam og andre former for tværnationalt samarbejde, adgangen til og udvekslingen af oplysninger og interoperable teknologier

b) netværkssamarbejde, gensidig tillid, forståelse og læring, indkredsning, udveksling og formidling af knowhow, erfaringer og bedste praksis, informationsdeling, fælles situationsforståelse og forudseenhed, beredskabsplanlægning og interoperabilitet

c) erhvervelse, vedligeholdelse og/eller yderligere opdatering af teknisk udstyr, herunder informations- og kommunikationsteknologisystemer og komponenter hertil

d) udveksling og uddannelse af personale og eksperter fra relevante myndigheder, herunder sprogundervisning

e) bevidstgørelses-, formidlings- og kommunikationsaktiviteter

f) trussels- og risikovurderinger og konsekvensanalyser

g) undersøgelser og pilotprojekter.

4. EU-aktionerne gennemføres i henhold til artikel 6 i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 9

Teknisk bistand

1. På Kommissionens initiativ og/eller vegne kan der via instrumentet ydes op til 800 000 EUR om året til teknisk bistand inden for rammerne af fonden, jf. artikel 9 i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. På en medlemsstats initiativ kan instrumentet finansiere tekniske bistandstiltag i overensstemmelse med artikel 20 i forordning (EU) nr. 514/2014. Det beløb, der er afsat til teknisk bistand, overstiger for perioden 2014-2020 ikke 5 % af det samlede beløb, der bevilges en medlemsstat, plus 200 000 EUR.

Artikel 10

Krisebistand

1. Instrumentet yder finansiel bistand til dækning af presserende og konkrete behov i tilfælde af en krisesituation som defineret i artikel 2, litra j).

2. Krisebistanden gennemføres i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i forordning (EU) nr. 514/2014.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 11

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 21. maj 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode på tre år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af syvårsperioden.

3. Den i artikel 7, stk. 3 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 12

Anvendelse af forordning (EU) nr. 514/2014

Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 514/2014 finder anvendelse på instrumentet.

Artikel 13

Ophævelse af retsakt

Afgørelse 2007/125/RIA ophæves med virkning fra den 1. januar 2014.

Artikel 14

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning er ikke til hinder for videreførelse eller ændring, herunder hel eller delvis annullering, af de pågældende projekter indtil deres afslutning eller af bistand, som Kommissionen har godkendt på grundlag af afgørelse 2007/125/RIA eller anden lovgivning, der gælder for bistanden pr. 31. december 2013.

2. Når Kommissionen vedtager afgørelser om samfinansiering efter instrumentet, tager den hensyn til de foranstaltninger, som er vedtaget på grundlag af afgørelse 2007/125/RIA inden den 20. maj 2014, og som har finansielle virkninger i den periode, som samfinansieringen vedrører.

3. Forpligtelser, der er indgået i forbindelse med samfinansieringer, som er godkendt af Kommissionen mellem den 1. januar 2011 og den 31. december 2014, og for hvilke de dokumenter, der er nødvendige for, at foranstaltningerne kan afsluttes, ikke er sendt til Kommissionen inden for fristen for fremlæggelse af den endelige rapport, frigøres automatisk af Kommissionen senest den 31. december 2017, hvilket giver anledning til tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb.

Beløb, der vedrører foranstaltninger, som er suspenderet på grund af en retssag eller en administrativ klage med opsættende virkning, lades ude af betragtning ved beregningen af det beløb, som skal frigøres automatisk.

4. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2015 Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evaluering af afgørelse 2007/125/RIA vedrørende perioden 2007-2013.

Artikel 15

Revision

Europa-Parlamentet og Rådet reviderer på grundlag af forslag fra Kommissionen denne forordning senest den 30. juni 2020.

Artikel 16

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

BILAG I

Liste over Unionens strategiske prioriteter omhandlet i artikel 7, stk. 2

— Foranstaltninger for at forebygge alle former for kriminalitet og bekæmpe tværnational, grov og organiseret kriminalitet, navnlig projekter til gennemførelse af relevante projektcyklusser, narkotikasmugling, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og projekter til indkredsning og opløsning af kriminelle netværk, forbedring af kapaciteten til at bekæmpe korruption, beskyttelse af økonomien mod kriminel infiltration og mindskelse af de finansielle incitamenter ved at beslaglægge, indefryse og konfiskere udbytte af kriminelle aktiviteter.

— Foranstaltninger for at forebygge og bekæmpe internetkriminalitet og øge sikkerhedsniveauet for borgere og virksomheder i cyberspace, navnlig projekter til opbygning af kapacitet på området retshåndhævelse og retsvæsen, projekter, der sikrer samarbejdet med erhvervslivet for at aktivere og beskytte borgerne, og projekter til forbedring af kapaciteten til at håndtere internetangreb.

— Foranstaltninger for at forebygge og bekæmpe terrorisme og tackle problemet med radikalisering og rekruttering, navnlig projekter, der aktivt involverer befolkningen i udviklingen af lokale strategier og forebyggende politikker, projekter, der sætter de kompetente myndigheder i stand til at afskære terrorister fra at få adgang til finansiering og materiel og følge deres transaktioner, projekter, der beskytter transport af passagerer og fragt, og projekter, der øger sikkerheden i forbindelse med sprængstoffer og kemiske, biologiske, radiologiske eller nukleare materialer.

— Foranstaltninger for at øge medlemsstaternes administrative og operationelle kapacitet til at beskytte kritiske infrastrukturer i alle økonomiske sektorer, herunder dem, der er omfattet af direktiv 2008/114/EF [1], navnlig projekter, der fremmer offentlig-private partnerskaber for at skabe tillid og lette samarbejdet, koordineringen, beredskabsplanlægningen og udvekslingen og formidlingen af oplysninger og bedste praksis blandt offentlige og private aktører.

— Foranstaltninger for at øge Unionens modstandskraft mod kriser og katastrofer, navnlig projekter, der udvikler en sammenhængende EU-politik vedrørende risikostyring, som knytter trussels- og risikovurderinger til beslutningstagningen, samt projekter, der understøtter en effektiv og koordineret reaktion på kriser i tilknytning til den eksisterende (sektorspecifikke) kapacitet, ekspertisecentre og situationsovervågningscentre, herunder på områderne sundhed, civilbeskyttelse og terrorisme.

— Foranstaltninger med henblik på at opnå et tættere partnerskab mellem Unionen og tredjelande, navnlig lande ved Unionens eksterne grænser, og udarbejdelse og gennemførelse af operationelle handlingsprogrammer for virkeliggørelse af Unionens ovennævnte strategiske prioriteter.

[1] Rådets direktiv 2008/114/EF af 8. december 2008 om indkredsning og udpegning af europæisk kritisk infrastruktur og vurdering af behovet for at beskytte den bedre (EUT L 345 af 23.12.2008, s. 75).

BILAG II

Liste over fælles indikatorer for måling af de specifikke mål

a) forebyggelse og bekæmpelse af tværnational, grov og organiseret kriminalitet, herunder terrorisme, og styrkelse af koordineringen af og samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og relevante tredjelande

i) antallet af fælles efterforskningsteam og operationelle projekter under European Multidisciplinary Platform against Criminal Threats (EMPACT), der støttes af instrumentet, herunder de deltagende medlemsstater og myndigheder.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014, inddeles denne indikator yderligere i underkategorier, som f.eks.:

— leder (medlemsstat)

— partnere (medlemsstater)

— deltagende myndigheder

— deltagende EU-agenturer (Eurojust, Europol), hvis det er relevant

ii) antallet af personer ansat inden for retshåndhævende myndigheder, der er blevet uddannet i tværnationale problemstillinger med støtte fra instrumentet, og varigheden af deres uddannelse (persondage).

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014, inddeles denne indikator yderligere i underkategorier, som f.eks.:

— efter forbrydelsens art (omhandlet i artikel 83 i TEUF): terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, IT-kriminalitet, organiseret kriminalitet, eller

— efter horisontalt retshåndhævelsesområde: informationsudveksling, operationelt samarbejde

iii) antallet og den økonomiske værdi af projekter inden for kriminalitetsforebyggelse.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014, inddeles denne indikator yderligere efter kriminalitetens art (omhandlet i artikel 83 i TEUF): terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, IT-kriminalitet, organiseret kriminalitet

iv) antallet af projekter, der støttes af instrumentet, med sigte på at forbedre informationsudveksling om retshåndhævelse, der har forbindelse med Europol's datasystemer, datalagre eller kommunikationsværktøjer.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014, inddeles denne indikator yderligere efter kriminalitetens art (omhandlet i artikel 83 i TEUF): dataindlæsningsprogrammer, udvidelse af adgangen til SIENA, projekter der sigter mod at forbedre inputtet til analysedatabaser osv.

b) forøgelse af medlemsstaternes og Unionens kapacitet til effektivt at håndtere sikkerhedsrelaterede risici og kriser samt af beredskabet og beskyttelsen af mennesker og kritisk infrastruktur mod terrorangreb og andre sikkerhedsrelaterede hændelser

i) antallet af redskaber, der er indført og/eller opgraderet med støtte fra instrumentet for at gøre det lettere for medlemsstaterne at beskytte kritisk infrastruktur i alle sektorer af økonomien

ii) antallet af projekter i forbindelse med vurdering og håndtering af risici på området intern sikkerhed, som støttes af instrumentet

iii) antallet af ekspertmøder, workshopper, seminarer, konferencer, publikationer, websteder og (online)høringer, der organiseres med støtte fra instrumentet.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014, inddeles denne indikator yderligere i underkategorier, som f.eks.:

— relateret til beskyttelse af kritisk infrastruktur eller

— relateret til risiko- og krisestyring.

BILAG III

Tal for de nationale programmer

Bevillinger fra Fonden for Intern Sikkerhed — Beløb til de nationale programmer

MS	Befolkning (antal personer)		Område (km²)		# passagerer				# tons fragt				BNP/indbygger (EUR)			Bevilling
	(2013)		(2012)		Luftvej (2012)	Søvej (2011)	Totalt		Luftvej (2012)	Søvej (2011)	Totalt		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014-2020
	Antal	Bevilling	Antal	Bevilling	Antal			Bevilling	Antal			Bevilling	Antal	Nøgle	Bevilling	
AT	8 488 511	3 845 782	83 879	1 321 372	8 196 234	0	8 196 234	3 169 093	219 775	0	219 775	4 651	36 400	16,66	3 822 008	12 162 906
BE	11 183 350	5 066 698	30 528	480 917	8 573 821	0	8 573 821	3 315 088	1 068 434	232 789 000	233 857 434	4 948 770	34 000	17,84	4 091 797	17 903 270
BG	7 282 041	3 299 182	110 900	1 747 038	1 705 825	0	1 705 825	659 561	18 536	25 185 000	25 203 536	533 344	5 400	112,33	25 763 168	32 002 293
CH																
CY	862 011	390 540	9 251	145 734	1 587 211	107 000	1 694 211	655 071	28 934	6 564 000	6 592 934	139 516	20 500	29,59	6 786 396	8 117 257
CZ	10 516 125	4 764 407	78 866	1 242 401	3 689 113	0	3 689 113	1 426 404	58 642	0	58 642	1 241	14 500	41,83	9 594 559	17 029 012
DE	82 020 688	37 160 068	357 137	5 626 095	66 232 970	1 146 000	67 378 970	26 052 237	4 448 191	296 037 000	300 485 191	6 358 712	32 299	18,78	4 307 288	79 504 401
DK																
EE	1 286 479	582 849	45 227	712 475	466 960	61 000	527 960	204 137	23 760	48 479 000	48 502 760	1 026 390	12 700	47,76	10 954 418	13 480 269
ES	46 006 414	20 843 540	505 991	7 971 031	24 450 017	3 591 000	28 041 017	10 842 125	592 192	398 332 000	398 924 192	8 441 827	22 700	26,72	6 128 683	54 227 207
FI	5 426 674	2 458 594	338 432	5 331 428	3 725 547	250 000	3 975 547	1 537 155	195 622	115 452 000	115 647 622	2 447 275	35 600	17,04	3 907 896	15 682 348
FR	65 633 194	29 735 595	632 834	9 969 228	48 440 037	906 000	49 346 037	19 079 761	1 767 360	322 251 000	324 018 360	6 856 709	31 100	19,50	4 473 348	70 114 640
GR	11 290 067	5 115 047	131 957	2 078 760	5 992 242	66 000	6 058 242	2 342 434	72 187	135 314 000	135 386 187	2 864 972	17 200	35,27	8 088 437	20 489 650
HR	4 398 150	1 992 614	87 661	1 380 951	4 526 664	5 000	4 531 664	1 752 179	6 915	21 862 000	21 868 915	462 779	10 300	58,89	13 506 904	19 095 426
HU	9 906 000	4 487 985	93 024	1 465 432	1 327 200	0	1 327 200	513 165	61 855	0	61 855	1 309	9 800	61,90	14 196 032	20 663 922
IE	4 582 769	2 076 257	69 797	1 099 534	3 139 829	0	3 139 829	1 214 022	113 409	45 078 000	45 191 409	956 317	35 700	16,99	3 896 950	9 243 080
IS																
IT	59 394 207	26 908 977	301 336	4 747 041	21 435 519	1 754 000	23 189 519	8 966 282	844 974	499 885 000	500 729 974	10 596 188	25 700	23,60	5 413 273	56 631 761
LI																
LT	2 971 905	1 346 443	65 300	1 028 692	504 461	0	504 461	195 051	15 425	42 661 000	42 676 425	903 096	11 000	55,15	12 647 374	16 120 656

MS	Befolkning (antal personer)		Område (km^2)		# passagerer				# tons fragt				BNP/indbygger (EUR)			Bevilling
	(2013)		(2012)		Luftvej (2012)	Søvej (2011)	Totalt		Luftvej (2012)	Søvej (2011)	Totalt		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014-2020
	Antal	Bevilling	Antal	Bevilling	Antal			Bevilling	Antal			Bevilling	Antal	Nøgle	Bevilling	
LU	537 039	243 309	2 586	40 738	365 944	0	365 944	141 493	615 287	0	615 287	13 020	83 600	7,26	1 664 128	2 102 689
LV	2 017 526	914 055	64 562	1 017 066	1 465 671	676 000	2 141 671	828 082	31 460	67 016 000	67 047 460	1 418 824	10 900	55,65	12 763 405	16 941 431
MT	421 230	190 841	316	4 978	335 863	0	335 863	129 862	16 513	5 578 000	5 594 513	118 388	16 300	37,21	8 535 037	8 979 107
NL	16 779 575	7 602 108	41 540	654 399	23 172 904	0	23 172 904	8 959 858	1 563 499	491 695 000	493 258 499	10 438 081	35 800	16,94	3 886 065	31 540 510
NO																
PL	38 533 299	17 457 791	312 679	4 925 731	4 219 070	9 000	4 228 070	1 634 793	68 306	57 738 000	57 806 306	1 223 267	9 900	61,27	14 052 637	39 294 220
PT	10 487 289	4 751 342	92 212	1 452 643	5 534 972	0	5 534 972	2 140 110	116 259	67 507 000	67 623 259	1 431 008	15 600	38,88	8 918 020	18 693 124
RO	21 305 097	9 652 429	238 391	3 755 444	1 239 298	0	1 239 298	479 177	28 523	38 918 000	38 946 523	824 166	6 200	97,84	22 438 889	37 150 105
SE	9 555 893	4 329 367	438 576	6 909 023	5 757 921	1 320 000	7 077 921	2 736 695	144 369	181 636 000	181 780 369	3 846 742	43 000	14,11	3 235 375	21 057 201
SI	2 058 821	932 764	20 273	319 367	513 394	0	513 394	198 505	9 015	16 198 000	16 207 015	342 964	17 200	35,27	8 088 437	9 882 037
SK	5 410 836	2 451 419	49 036	772 480	330 166	0	330 166	127 659	20 894	0	20 894	442	13 200	45,95	10 539 478	13 891 478
UK																
Total	438 355 190	198 600 000	4 202 290	66 200 000	246 928 853	9 891 000	256 819 853	99 300 000	12 150 336	3 116 175 000	3 128 325 336	66 200 000	606 599	1 010	231 700 000	662 000 000
Andel af budgetbevilling		198 600 000		66 200 000				99 300 000				66 200 000			231 700 000	662 000 000

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 514/2014

af 16. april 2014

om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, artikel 79, stk. 2 og 4, artikel 82, stk. 1, artikel 84 og artikel 87, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Formålet med Unionens politik for indre anliggender er at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed: et område uden indre grænser, som folk frit kan rejse ind i, og hvor de frit kan færdes, bo og arbejde i fuld tillid til, at deres rettigheder respekteres, og hvor de kan føle sig trygge, uden at glemme de fælles udfordringer, som hører med, såsom udvikling af en omfattende EU-indvandringspolitik, som skal øge Unionens konkurrenceevne og sociale samhørighed, oprettelse af et fælles europæisk asylsystem, forebyggelse af trusler i form af alvorlig og organiseret kriminalitet og bekæmpelse af ulovlig indvandring, menneskehandel, internetkriminalitet og terrorisme.

(2) Der er behov for en integreret tilgang til spørgsmål i forbindelse med migrationspres og asylansøgninger samt til forvaltningen af Unionens ydre grænser, idet der sikres fuld overholdelse af folkeretten og menneskerettighedslovgivningen, herunder i forbindelse med aktioner, der gennemføres i tredjelande, idet der vises solidaritet mellem alle medlemsstater, og idet der udvises opmærksomhed om behovet for at respektere nationale ansvarsområder, samtidig med at der sikres en klar fastlæggelse af opgaverne.

(3) EU-finansiering til at støtte udviklingen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør tilføre Unionen merværdi og være et konkret tegn på den solidaritet og ansvarsdeling, som er absolut nødvendig for at tackle fælles problemer.

(4) En fælles retlig ramme bør sikre den nødvendige sammenhæng, forenkling og ensartede gennemførelse af denne EU-finansiering inden for de pågældende politikområder.

(5) Anvendelsen af midlerne på det område, bør koordineres for at sikre komplementaritet, effektivitet og synlighed og for at opnå budgetmæssige synergier.

([1]) EUT C 299 af 4.10.2012, s. 108.
([2]) EUT C 277 af 13.9.2012, s. 23.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.

(6) En fælles ramme bør fastlægge bistandsprincipperne og medlemsstaternes og Kommissionens ansvar for at sikre, at disse principper anvendes, herunder forebyggelse og afsløring af uregelmæssigheder og svig.

(7) En sådan EU-finansiering ville blive mere effektiv og målrettet, hvis samfinansieringen af de støtteberettigede aktioner var baseret på en strategisk flerårig programmering, som hver medlemsstat udarbejder i dialog med Kommissionen.

(8) Foranstaltninger i og med tilknytning til tredjelande, som støttes via særforordningerne som defineret i denne forordning (»særforordningerne«), bør gennemføres i synergi og sammenhæng med andre aktioner uden for Unionen, som støttes gennem Unionens instrumenter for ekstern bistand, både geografisk og tematisk. Ved gennemførelsen af sådanne aktioner vil det navnlig blive tilstræbt at skabe fuld overensstemmelse med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik over for det pågældende land eller den pågældende region. Hensigten med foranstaltningerne bør ikke være at støtte aktioner, som er direkte orienteret mod udvikling, og de bør, hvor det er hensigtsmæssigt, supplere den finansielle bistand, der ydes gennem instrumenter for ekstern bistand. Princippet om sammenhæng i udviklingspolitikken, jf. punkt 35 i den europæiske konsensus om udvikling, bør overholdes. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at gennemførelsen af krisebistand hænger sammen med og, hvor dette er relevant, supplerer Unionens humanitære politik og overholder de humanitære principper, der er fastsat i den europæiske konsensus om humanitær bistand.

(9) Der bør være konsekvens og sammenhæng i optræden udadtil, jf. artikel 18, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

(10) Medlemsstaterne og Kommissionen bør føre en politisk dialog for derigennem at nå frem til en sammenhængende strategi for hver enkelt medlemsstat forud for udarbejdelsen af de flerårige programmer, som skal tjene til at opfylde målsætningerne med EU-finansieringen. Efter afslutningen af den politiske dialog bør hver medlemsstat forelægge Kommissionen et nationalt program, der beskriver, hvordan den agter at nå målsætningerne i den relevante særforordning for perioden 2014-2020. Kommissionen bør undersøge, om det nationale program stemmer overens med disse målsætninger og med resultatet af den politiske dialog. Endvidere bør Kommissionen undersøge, om fordelingen af EU-finansieringen mellem målsætningerne overholder de minimumsprocentsatser, der er fastsat for de enkelte målsætninger i den relevante særforordning. Det bør være muligt for medlemsstaterne at afvige fra disse minimumsprocentsatser, i hvilket tilfælde de bør anføre grundene til afvigelsen i deres nationale program. Såfremt de af den pågældende medlemsstat anførte grunde ikke skønnes tilstrækkelige, vil Kommissionen kunne undlade at godkende det nationale program. Kommissionen bør regelmæssigt orientere Europa-Parlamentet om resultatet af de politiske dialoger om den samlede programmeringsproces, herunder udarbejdelsen af de nationale programmer, der også omfatter overholdelsen af de for de enkelte målsætninger fastsatte minimumsprocentsatser i de relevante særforordninger som defineret i denne forordning, og om gennemførelsen af de nationale programmer.

(11) Der bør foretages en midtvejsevaluering af strategien for at sikre korrekt finansiering i perioden 2018-2020.

(12) Medlemsstaterne bør på en måde, der er forenelig med proportionalitetsprincippet og behovet for at minimere den administrative byrde, etablere et partnerskab med de relevante myndigheder og organer for at udvikle og gennemføre deres nationale programmer i hele den flerårige periode. Medlemsstaterne bør sikre, at der ikke er nogen interessekonflikter mellem partnerne i programmeringscyklussens forskellige faser. Hver medlemsstat bør nedsætte et udvalg til at overvåge det nationale program og hjælpe den med at revidere gennemførelsen og de fremskridt, der gøres med at opfylde programmålene. Hver medlemsstat bør være ansvarlig for at fastlægge de nærmere praktiske ordninger for nedsættelsen af overvågningsudvalget.

(13) Hvorvidt udgifter under de nationale programmer er støtteberettigede, bør afgøres i medfør af national ret, med forbehold af fælles principper i denne forordning. Der bør fastsættes datoer for begyndelse og udløb af de perioder, hvor udgifter er støtteberettigede, så der sikres ensartede og rimelige regler for de nationale programmer.

(14) Teknisk bistand bør sætte medlemsstaterne i stand til at støtte gennemførelsen af deres nationale programmer og hjælpe støttemodtagerne med at opfylde deres forpligtelser og overholde EU-retten. Hvor dette er relevant, kan den tekniske bistand omfatte omkostninger, som kompetente myndigheder i tredjelande har afholdt.

(15) For at sikre en hensigtsmæssig ramme, der gør det muligt hurtigt at yde krisebistand, bør denne forordning tillade støtte til aktioner, hvortil udgifterne blev afholdt, inden der blev anmodet om krisebistand, dog ikke før den 1. januar 2014, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ([1]), som tillader en sådan fleksibilitet i behørigt begrundede undtagelsestilfælde. Støtten kan udgøre 100 % af de støtteberettigede udgifter i behørigt begrundede tilfælde, hvor dette er nødvendigt for den påtænkte aktion, navnlig såfremt støttemodtageren er en international eller ikkestatslig organisation. Aktioner, der støttes med krisebistand, bør udgå direkte af krisesituationen og ikke træde i stedet for medlemsstaternes langsigtede investeringer.

(16) Beslutninger, der træffes, og som er af relevans for bidraget fra EU-budgettet, bør dokumenteres korrekt, så der fortsat sikres et passende revisionsspor.

(17) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssigt afpassede foranstaltninger i hele udgiftscyklussen, herunder forebyggelse, afsløring og efterforskning af uregelmæssigheder, inddrivelse af tabte, uberettiget udbetalte eller ukorrekt anvendte midler, og i givet fald administrative og finansielle sanktioner i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

(18) I forbindelse med beskyttelsen af Unionens finansielle interesser kan den kontrol og revision på stedet, som gennemføres af medlemsstaterne, Kommissionen, Revisionsretten og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig nedsat ved Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom ([2]) (»OLAF«), ske med eller uden varsel, i overensstemmelse med gældende ret.

(19) Den nye struktur til finansiering på området for indre anliggender har til formål at forenkle de gældende regler og mindske den administrative byrde for støttemodtagerne. Kontrolmekanismen bør dog fortsat være effektiv, og det er derfor vigtigt at minde om de gældende regler om beskyttelse af Unionens finansielle interesser, der muliggør kontrol og revision på stedet, som kan ske med eller uden varsel.

(20) Medlemsstaterne bør vedtage passende foranstaltninger til at sikre, at forvaltnings- og kontrolsystemet fungerer effektivt, og at kvaliteten af gennemførelsen af deres nationale programmer er i orden. Det er derfor nødvendigt at fastsætte de overordnede principper og nødvendige funktioner, som systemerne bør opfylde.

(21) Medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til forvaltnings- og kontrolsystemer samt forebyggelse, afsløring og korrektion af uregelmæssigheder og overtrædelser af EU-retten bør fastlægges for at sikre en effektiv og korrekt gennemførelse af deres nationale programmer.

(22) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet bør medlemsstaterne ved hjælp af deres forvaltnings- og kontrolsystemer have det primære ansvar for gennemførelsen af og kontrollen med nationale programmer. Den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, bør gennemføres i tæt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

(23) Medlemsstaterne bør udnytte den viden, ekspertise og erfaring, som offentlige og/eller private instanser har indhøstet ved anvendelsen af tidligere fonde på området for indre anliggender.

(24) Kun ansvarlige myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget, giver tilstrækkelig forsikring om, at den fornødne kontrol er foretaget, før der ydes støtte fra EU-budgettet til støttemodtagerne. Det bør derfor udtrykkeligt fremgå, at kun udgifter, som er afholdt af udpegede ansvarlige myndigheder, kan godtgøres af EU-budgettet.

(25) Det bør fastlægges, hvilke beføjelser og hvilket ansvar Kommissionen har for at kontrollere, at forvaltnings- og kontrolsystemerne fungerer effektivt, og for at kræve, at medlemsstaterne griber ind.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

([2]) Kommissionens afgørelse 1999/352/EF, EKSF, Euratom: af 28. april 1999 om oprettelse af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136 af 31.5.1999, s. 20).

(26) EU-budgetforpligtelserne bør indgås årligt. For at sikre effektiv programforvaltning skal der fastlægges fælles regler for betaling af den årlige saldo og den endelige saldo.

(27) Udbetalingen af forfinansiering ved starten af programmerne sikrer, at medlemsstaterne har midlerne til at yde støtte til støttemodtagere i forbindelse med gennemførelsen af programmet fra programmets vedtagelse. Der bør derfor fastsættes bestemmelser om de første forfinansieringsbeløb. Den første forfinansiering bør være fuldstændig udlignet ved afslutningen af programmet. De ansvarlige myndigheder bør sikre, at støttemodtagere omgående modtager det samlede skyldige beløb.

(28) Derudover bør der tilvejebringes årlig forfinansiering med henblik på at sikre, at medlemsstaterne har tilstrækkelige midler til at gennemføre deres nationale programmer. Den årlige forfinansiering bør hvert år være udlignet ved betalingen af den årlige saldo.

(29) Den revision, der foretages af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 hvert tredje år, medfører ændringer i metoden med delt forvaltning, som der skal tages hensyn til.

(30) For at styrke ansvarligheden for udgifter, som samfinansieres over EU-budgettet i et givet år, bør der etableres en hensigtsmæssig ramme for den årlige regnskabsafslutning. Ifølge denne ramme bør den ansvarlige myndighed i forbindelse med et nationalt program sende Kommissionen de dokumenter, som er nævnt i bestemmelserne om delt forvaltning med medlemsstaterne i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

(31) Til støtte for den erklæring, der ligger til grund for den årlige regnskabsafslutning i Unionen, bør der indføres fælles bestemmelser om, hvilken form for og grad af kontrol, medlemsstaterne skal foretage.

(32) Det kan blive nødvendigt for Kommissionen at foretage finansielle korrektioner for at sikre, at EU-midlerne forvaltes forsvarligt. For at sikre retssikkerhed for medlemsstaterne er det vigtigt at fastlægge, under hvilke omstændigheder overtrædelser af gældende EU-ret eller national ret kan føre til finansielle korrektioner fra Kommissionens side. For at sikre, at eventuelle finansielle korrektioner, som Kommissionen måtte pålægge medlemsstaterne, hænger sammen med beskyttelsen af Unionens finansielle interesser, bør de kun anvendes i tilfælde, hvor overtrædelsen af EU-retten eller den nationale ret direkte eller indirekte vedrører aktioners og de dermed forbundne udgifters støtteberettigelse, formelle rigtighed eller forvaltningen og kontrollen heraf. For at sikre proportionalitet er det vigtigt, at Kommissionen tager hensyn til overtrædelsens karakter og alvor, når den træffer afgørelse om størrelsen af en finansiel korrektion. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastlægge kriterierne for Kommissionens anvendelse af finansielle korrektioner og den procedure, som kan føre til en beslutning om en finansiel korrektion.

(33) For at fastlægge det økonomiske forhold mellem de ansvarlige myndigheder og EU-budgettet bør Kommissionen hvert år afslutte regnskaberne for disse myndigheder. Afgørelsen om regnskabsafslutning bør omfatte fuldstændigheden, nøjagtigheden og rigtigheden af regnskabet, men ikke udgifternes overensstemmelse med EU-retten.

(34) Da Kommissionen i medfør af artikel 17 i TEU er ansvarlig for, at EU-retten anvendes korrekt, bør den afgøre, om de udgifter, medlemsstaterne har afholdt, er i overensstemmelse med EU-retten. Medlemsstaterne bør have ret til at begrunde deres afgørelser om at foretage udbetalinger. For at give medlemsstaterne retlig og økonomisk sikkerhed med hensyn til udgifter, der er afholdt i fortiden, bør der fastsættes en maksimal frist for Kommissionen til at afgøre, hvilke økonomiske konsekvenser en manglende overholdelse bør have.

(35) Det er vigtigt at sikre forsvarlig økonomisk forvaltning og effektiv gennemførelse, samtidig med at der sikres gennemsigtighed, retssikkerhed, adgang til finansiering og ligebehandling af støttemodtagere.

(36) Med henblik på at forenkle anvendelsen af midlerne og mindske risikoen for fejl, samtidig med at der gives mulighed for differentiering, når det er nødvendigt for at afspejle de særlige politikforhold, er det hensigtsmæssigt at fastlægge støtteformerne og de harmoniserede betingelser for udgifternes støtteberettigelse, herunder forenklede omkostningsmuligheder. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør medlemsstaterne vedtage nationale regler for udgifternes støtteberettigelse.

(37) For at tilskynde til finansiel disciplin bør der fastlægges regler for frigørelse af en given del af budgetforpligtelsen i et nationalt program, især hvis et beløb kan udelukkes fra frigørelsen, f.eks. hvis forsinkelser i gennemførelsen skyldes en retssag eller rekurs med opsættende virkning eller force majeure.

(38) For at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af de generelle bestemmelser om frigørelse bør reglerne præcisere, hvordan fristerne for frigørelse fastsættes, og hvordan de pågældende beløb beregnes.

(39) Det er vigtigt at gøre den brede offentlighed opmærksom på de resultater, der opnås med EU-finansiering. Borgerne har ret til at vide, hvordan Unionens finansielle midler anvendes. Ansvaret for at sikre, at offentligheden får relevante oplysninger, bør ligge hos Kommissionen, de ansvarlige myndigheder og støttemodtagerne. For at sikre en mere effektiv kommunikation til den brede offentlighed og større synergieffekt mellem de kommunikationsaktiviteter, der iværksættes på Kommissionens initiativ, bør de midler, der afsættes til kommunikationsaktiviteter under denne EU-finansiering, også bidrage til at dække koncernkommunikation om Unionens politiske prioriteringer, forudsat at de vedrører de overordnede formål med EU-finansiering på området for indre anliggender.

(40) Med henblik på at sikre en bred formidling af oplysninger om EU-finansiering på området for indre anliggender og oplyse potentielle støttemodtagere om støttemuligheder bør der fastlægges nærmere regler vedrørende oplysnings- og kommunikationsforanstaltninger samt visse tekniske karakteristika ved sådanne foranstaltninger på grundlag af denne forordning, og hver medlemsstat bør oprette mindst et websted eller en webportal med de nødvendige oplysninger. Medlemsstaterne bør gennemføre mere direkte former for kommunikationskampagner med henblik på at informere potentielle støttemodtagere ved bl.a. at afholde regelmæssige offentlige begivenheder, såkaldte informationsdage og kurser.

(41) Evalueringen af de støttede aktioner og formidlingen af resultaterne er også bestemmende for, hvor virkningsfulde aktionerne er. Medlemsstaternes og Kommissionens respektive ansvar på dette område og de ordninger, der skal sikre, at evalueringen er pålidelig, og at de tilhørende oplysninger er af ordentlig kvalitet, bør formaliseres.

(42) For at ændre denne forordnings bestemmelser om de fælles principper for udgifters støtteberettigelse bør Kommissionen have beføjelse til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(43) I forbindelse med anvendelsen af denne forordning, herunder udarbejdelsen af delegerede retsakter, bør Kommissionen høre eksperter fra alle medlemsstater.

(44) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]).

(45) Undersøgelsesproceduren bør anvendes ved gennemførelsesretsakter, der pålægger medlemsstaterne fælles forpligtelser, navnlig om meddelelse af oplysninger til Kommissionen, mens rådgivningsproceduren bør anvendes ved vedtagelsen af gennemførelsesretsakter, som vedrører de modeller, der skal anvendes ved meddelelse af oplysninger til Kommissionen, da de er af rent teknisk art.

(46) Målet for denne forordning, nemlig at fastlægge generelle bestemmelser for gennemførelsen af særforordningerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(47) For så vidt som denne forordning fastsætter generelle bestemmelser, som er en forudsætning for gennemførelsen af særforordninger, hvorved nærværende forordnings anvendelighed på disse særforordninger fastlægges, og som er retsakter, der bygger på Schengenreglerne, i forhold til lande, som de pågældende særforordninger finder anvendelse på i medfør af relevante protokoller, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, eller i medfør af relevante aftaler, bør denne forordning finde anvendelse sammen med de pågældende særforordninger. Dermed indebærer dette, at denne forordning kan etablere en sammenhæng med og indvirke direkte på bestemmelserne i de pågældende særforordninger om udvikling af Schengenreglerne og således påvirke sidstnævntes retlige ramme.

(48) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(49) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(50) Det er hensigtsmæssigt at afstemme anvendelsesperioden for denne forordning med anvendelsesperioden for Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ([1]). Nærværende forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

Denne forordning fastlægger almindelige regler for gennemførelsen af særforordningerne for så vidt angår:

a) finansieringen af udgifter

b) partnerskab, programmering, rapportering, overvågning og evaluering

c) forvaltnings- og kontrolsystemerne, som skal indføres af medlemsstaterne

d) regnskabsafslutningen.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »Særforordninger«:

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 ([2])

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 ([3]), og

— enhver anden forordning, som indeholder bestemmelser om anvendelsen af nærværende forordning.

b) »programmering«: den tilrettelæggelse, beslutningstagning og finansiering, der finder sted i flere faser for over en flerårig periode at gennemføre Unionens og medlemsstaternes fælles aktioner for at opfylde målsætningerne i særforordningerne

([1]) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af en asyl-, migrations- og integrationsfond, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF (Se side 168 i denne EUT).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 af 16. april 2014 om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA (Se side 93 i denne EUT).

c) »foranstaltning«: et projekt eller en gruppe projekter, der er udvalgt af den ansvarlige myndighed for det pågældende nationale program, eller under dennes ansvar, og som bidrager til de generelle og særlige målsætninger i særforordningerne

d) »EU-aktion«: en tværnational aktion eller en aktion af særlig interesse for Unionen som fastlagt i særforordningerne

e) »projekt«: det specifikke, praktiske middel, som en modtager af et EU-bidrag anvender til at gennemføre en hel aktion eller en del af en aktion

f) »krisebistand«: et projekt eller en gruppe projekter, som vedrører en krisesituation som defineret i særforordningerne

g) »støttemodtager«: modtageren af et EU-bidrag som led i projekt, hvad enten der er tale om et offentligt eller et privat organ, en international organisation eller Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC) eller Det Internationale Forbund af Røde Kors- og Røde Halvmåne-selskaber.

KAPITEL II

PRINCIPPER FOR BISTAND

Artikel 3

Generelle principper

1. Særforordningerne yder støtte gennem nationale programmer, EU-aktioner og krisebistand, som supplerer nationale, regionale og lokale tiltag, hvorved Unionens målsætninger søges opfyldt, og Unionen tilføres merværdi.

2. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne og af medlemsstaterne, er i overensstemmelse med Unionens relevante aktiviteter, politikker og prioriteter, og at den supplerer Unionens øvrige instrumenter under hensyntagen til hver enkelt medlemsstats specifikke forhold.

3. Den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, gennemføres i tæt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

4. For så vidt angår aktioner i og med tilknytning til tredjelande sikrer Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive ansvar sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (»EU-Udenrigstjenesten«) samordning mellem denne forordning, særforordningerne og Unionens øvrige relevante politikker, strategier og instrumenter, herunder dem, der vedrører Unionens optræden udadtil.

5. Kommissionen og medlemsstaterne påser, sammen med EU-Udenrigstjenesten når det er hensigtsmæssigt, at aktioner i eller med tilknytning til tredjelande, gennemføres i synergi og sammenhæng med andre aktioner uden for Unionen, som støttes gennem EU-instrumenter. De påser navnlig, at de pågældende aktioner:

a) hænger sammen med Unionens udenrigspolitik, overholder princippet om udviklingsvenlig politikkohærens og stemmer overens med de strategiske programmeringsdokumenter for den pågældende region eller det pågældende land

b) koncentreres om foranstaltninger, der ikke er udviklingsorienterede

c) tjener interesserne i Unionens interne politikker og stemmer overens med aktiviteter, der iværksættes internt i Unionen.

6. Kommissionen og medlemsstaterne anvender princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, navnlig principperne om sparsommelighed, produktivitet og effektivitet, jf. artikel 30 i nævnte forordning.

7. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, er effektiv, herunder gennem overvågning, rapportering og evaluering.

8. Kommissionen og medlemsstaterne udfører deres respektive opgaver i forbindelse med denne forordning og særforordningerne med henblik på at mindske den administrative byrde for støttemodtagerne, medlemsstaterne og Kommissionen under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

Artikel 4

Overensstemmelse med EU-retten og national ret

Aktioner, der finansieres af særforordningerne, skal være i overensstemmelse med gældende EU-ret og national ret.

Artikel 5

Beskyttelse af Unionens finansielle interesse

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser bliver beskyttet, når der gennemføres aktioner, der finansieres i henhold til denne forordning og særforordningerne; beskyttelsen skal sikres ved foranstaltninger til forebyggelse af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol, ved inddrivelse af de uretmæssigt udbetalte beløb, hvis der konstateres uregelmæssigheder, samt i givet fald ved administrative og finansielle sanktioner, der skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne forebygger, afslører og korrigerer uregelmæssigheder og inddriver uretmæssigt udbetalte beløb, inkl. eventuelle morarenter. De underretter Kommissionen om sådanne uregelmæssigheder og holder den underrettet om enhver betydelig udvikling med hensyn til administrative og retlige skridt i den forbindelse.

3. Når beløb, der er udbetalt uretmæssigt til en støttemodtager, som følge af fejl eller forsømmelse fra en medlemsstats side, ikke kan inddrives, er den pågældende medlemsstat ansvarlig for, at de relevante beløb tilbagebetales til EU-budget.

4. Medlemsstaterne sikrer effektiv forebyggelse af svig, navnlig med hensyn til de områder, hvor risikoen er høj. En sådan forebyggelse skal have en afskrækkende virkning under hensyntagen til fordelene ved og rimeligheden af foranstaltningerne.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 vedrørende de medlemsstatsforpligtelser, der er fastsat i denne artikels stk. 2 og 3.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter hyppigheden af rapporteringen af uregelmæssigheder og det rapporteringsformat, som skal anvendes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

7. Kommissionen eller dens befuldmægtigede og Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne.

8. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 [1] og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 [2] foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud, en afgørelse om ydelse af tilskud eller en kontrakt finansieret i overensstemmelse med nærværende forordning og særforordningerne.

9. Samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud som følge af gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne skal indeholde bestemmelser, der udtrykkeligt giver Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage denne revision og undersøgelse i overensstemmelse med deres respektive beføjelser; denne bestemmelse berører ikke stk. 1, 7 og 8.

[1] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

[2] Rådets Forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

KAPITEL III

FINANSIEL RAMME FOR EU-AKTIONER, KRISEBISTAND OG TEKNISK BISTAND

Artikel 6

Gennemførelsesramme

1. Kommissionen fastsætter det overordnede beløb, der stilles til rådighed til EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand på Kommissionens initiativ fra de årlige bevillinger på EU-budgettet.

2. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter arbejdsprogrammet for EU-aktioner og krisebistand. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

3. Kommissionen kan særskilt vedtage et arbejdsprogram for krisebistand for at sikre, at ressourcerne stilles til rådighed rettidigt.

4. EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand, som Kommissionen tager initiativ til, kan gennemføres direkte af Kommissionen eller af forvaltningsorganer eller indirekte af andre enheder og personer end medlemsstater i overensstemmelse med artikel 60 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Artikel 7

Krisebistand

1. Som reaktion på en krisesituation som defineret i særforordningerne kan Kommissionen beslutte at yde krisebistand. I så tilfælde underretter den Europa-Parlamentet og Rådet i god tid.

2. Krisebistanden kan inden for grænserne af de til rådighed værende ressourcer beløbe sig til 100 % af de støtteberettigede udgifter.

3. Krisebistanden kan bestå af bistand i medlemsstaterne og i tredjelande i overensstemmelse med de målsætninger og aktioner, der er fastlagt i særforordningerne.

4. Krisebistand kan støtte udgifter, som blev afholdt forud for indgivelsen af ansøgningen om tilskud eller bistand, dog ikke før den 1. januar 2014, hvis det er nødvendigt for foranstaltningens gennemførelse.

5. Krisebistanden kan tage form af direkte tilskud til EU-agenturer.

Artikel 8

EU-aktioner og krisebistand i eller med tilknytning til tredjelande

1. Kommissionen kan beslutte at finansiere EU-aktioner og krisebistand i eller med tilknytning til tredjelande i overensstemmelse med de målsætninger og aktioner, der er fastlagt i særforordningerne.

2. Når sådanne aktioner gennemføres direkte, har følgende enheder mulighed for at indgive ansøgninger om tilskud:

a) medlemsstaterne

b) tredjelande i behørigt begrundede tilfælde, hvor et tilskud er nødvendigt for at opfylde målsætningerne i denne forordning og særforordningerne

c) fælles organer, der er oprettet af tredjelande og Unionen eller af medlemsstaterne

d) internationale organisationer, herunder regionale organisationer, FN-organer, FN-afdelinger og FN-missioner, internationale finansielle institutioner og udviklingsbanker og institutioner med international jurisdiktion for så vidt som de bidrager til målsætningerne i den/de relevante særforordning(er)

e) ICRC og Det Internationale Forbund af Røde Kors- og Røde Halvmåne-selskaber

f) ikkestatslige organisationer, der er etableret og registreret i Unionen og i de lande, der deltager som associerede lande i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne

g) EU-agenturer for krisebistand.

Artikel 9

Teknisk bistand på Kommissionens initiativ

1. Særforordningerne kan på Kommissionens initiativ eller på dens vegne finansiere forberedende foranstaltninger, overvågningsforanstaltninger, administrativ og teknisk bistand samt evaluerings-, revisions- og kontrolforanstaltninger og aktiviteter, der er nødvendige for at gennemføre denne forordning og særforordningerne.

2. De i stk. 1 nævnte foranstaltninger og aktiviteter kan omfatte:

a) bistand til projektforberedelse og -vurdering

b) støtte til institutionsopbygning og opbygning af administrativ kapacitet med henblik på en effektiv forvaltning af denne forordning og særforordningerne

c) foranstaltninger vedrørende analyse, forvaltning, overvågning, informationsudveksling og gennemførelse af denne forordning og af særforordningerne samt foranstaltninger vedrørende gennemførelsen af kontrolsystemer og teknisk og administrativ bistand

d) evalueringer, ekspertvurderinger, statistikker og undersøgelser, herunder generelle undersøgelser af, hvordan særforordningerne fungerer

e) aktioner til formidling af oplysninger, netværksarbejde, kommunikationsaktiviteter, bevidstgørelse samt fremme af samarbejde og udveksling af erfaringer, bl.a. med tredjelande. For at sikre en mere effektiv kommunikation til den brede offentlighed og bedre synergieffekt mellem de kommunikationsaktiviteter, der iværksættes på Kommissionens initiativ, skal de midler, der afsættes til kommunikationsaktioner i medfør af denne forordning, også bidrage til at dække kommunikation om Unionens politiske prioriteter, forudsat at disse vedrører de overordnede målsætninger i denne forordning og særforordningerne

f) oprettelse, ajourføring, drift og sammenkobling af elektroniske systemer til forvaltning, overvågning, revision, kontrol og evaluering

g) udarbejdelse af en fælles ramme for evaluering og overvågning samt et system til fastlæggelse af indikatorer, hvori der om nødvendigt tages hensyn til nationale indikatorer

h) aktioner, som forbedrer evalueringsmetoder og udveksling af oplysninger om evalueringspraksis

i) konferencer, seminarer, workshops og andre fælles oplysnings- og uddannelsesforanstaltninger vedrørende gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne for de kompetente myndigheder og støttemodtagere

j) aktioner vedrørende afsløring og forebyggelse af svig

k) aktioner vedrørende revision.

3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger og aktiviteter kan også vedrøre de forudgående og de kommende finansielle rammer.

KAPITEL IV

NATIONALE PROGRAMMER

AFSNIT 1

Programmerings- og gennemførelsesramme

Artikel 10

Programmering

Målsætningerne i særforordningerne forfølges inden for rammerne af den flerårige programmering for perioden 2014-2020, idet der foretages en midtvejsevaluering, jf. artikel 15.

Artikel 11

Subsidiær og proportional indsats

1. Medlemsstaterne og deres kompetente myndigheder som fastsat i artikel 25, er ansvarlige for at gennemføre programmer og udføre de opgaver, de har i medfør af denne forordning og særforordningerne, på det relevante niveau i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats institutionelle, juridiske og finansielle rammer, og på betingelse af, at denne forordning og særforordningerne overholdes.

2. Ordninger om gennemførelse og anvendelse af den støtte, der ydes i medfør af særforordningerne, navnlig de økonomiske og administrative ressourcer, som er nødvendige i forbindelse med rapportering, evaluering, forvaltning og kontrol, skal tage højde for proportionalitetsprincippet under hensyntagen til det tildelte støtteniveau og derved reducere den administrative byrde og fremme en effektiv gennemførelse.

Artikel 12

Partnerskab

1. Hver medlemsstat tilrettelægger efter gældende nationale regler og national praksis og under hensyn til eventuelle gældende sikkerhedskrav et partnerskab med relevante myndigheder og organer for at udføre den rolle, der er fastsat i stk. 3. Partnerskabet skal udgå fra relevante offentlige myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt plan, hvor dette er relevant. Det skal også, hvor det skønnes hensigtsmæssigt, omfatte relevante internationale organisationer, ikkestatslige organisationer og arbejdsmarkedets parter.

2. Partnerskabet gennemføres i fuld overensstemmelse med de forskellige partnerkategoriers respektive institutionelle, juridiske og økonomiske beføjelser.

3. Medlemsstaten inddrager partnerskabet i udarbejdelsen, gennemførelsen, overvågningen og evalueringen af de nationale programmer. Partnerskabets sammensætning kan variere i programmets forskellige faser.

4. Hver medlemsstat nedsætter et overvågningsudvalg til støtte for gennemførelsen af de nationale programmer.

5. Kommissionen kan give vejledning om overvågning af nationale programmer og kan om nødvendigt og efter aftale med den pågældende medlemsstat deltage i overvågningsudvalgets arbejde i en rådgivende funktion.

Artikel 13

Politisk dialog

1. For at gøre det lettere at udarbejde de nationale programmer skal hver medlemsstat og Kommissionen føre en dialog på højere embedsmandsniveau under hensyntagen til de relevante vejledende tidsfrister fastsat i artikel 14. Dialogen skal fokusere på de samlede resultater, der skal opnås via de nationale programmer for at opfylde medlemsstaternes behov og prioriteter på de indsatsområder, der er omfattet af særforordningerne, under hensyntagen til den pågældende medlemsstats udgangssituation og særforordningernes målsætninger. Dialogen giver også mulighed for at udveksle synspunkter om EU-aktioner. Dialogens resultater skal tjene som vejledning ved udarbejdelsen og godkendelsen af de nationale programmer og skal bl.a. give en indikation om den forventede tidsfrist for medlemsstaternes indgivelse af de nationale programmer til Kommissionen, så programmet kan vedtages i tide. Dette resultat skal optages i en vedtaget protokol.

2. Aktioner, der skal gennemføres i og med tilknytning, til tredjelande må ikke være direkte udviklingsorienterede, og den politiske dialog skal tilstræbe fuld overensstemmelse med principperne og de generelle målsætninger i Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik så vidt angår det pågældende land eller den pågældende region.

3. Efter afslutningen af de politiske dialoger underretter Kommissionen Europa-Parlamentet om det samlede resultat.

4. Hvis en medlemsstat og Kommissionen finder det hensigtsmæssigt, kan den politiske dialog gentages efter den i artikel 15 omtalte midtvejsrevision for at tage den pågældende medlemsstats behov og Unionens prioriteringer op til fornyet vurdering.

Artikel 14

Udarbejdelse og godkendelse af nationale programmer

1. Den enkelte medlemsstat foreslår på grundlag af resultaterne af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, et flerårigt nationalt program i overensstemmelse med særforordningerne.

2. Hvert af de foreslåede nationale programmer dækker regnskabsårene for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020 og består af følgende elementer:

a) en beskrivelse af udgangssituationen i medlemsstaten suppleret med de faktuelle oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere behovets omfang korrekt

b) en analyse af behovene i medlemsstaten og af de nationale målsætninger, som er udarbejdet for at opfylde disse behov i den periode, som programmet dækker

c) en hensigtsmæssig strategi, som fastlægger de målsætninger, der skal realiseres med støtten fra EU-budgettet, og som indeholder konkrete mål for, hvornår de er opfyldt, en vejledende tidsplan og eksempler på aktioner, som overvejes for at opfylde disse målsætninger

d) en beskrivelse af, hvordan målsætningerne i særforordningerne dækkes

e) de mekanismer, der sikrer koordinering mellem de instrumenter, der er indført ved særforordningerne og andre EU-instrumenter og nationale instrumenter

f) oplysninger om den overvågnings- og evalueringsramme, der skal indføres, og de indikatorer, der skal anvendes til at måle fremskridt med gennemførelsen af målsætningerne under hensyntagen til medlemsstatens udgangssituation

g) gennemførelsesbestemmelser for det nationale program med fastlæggelse af de kompetente myndigheder og en sammenfattende beskrivelse af det planlagte forvaltnings- og kontrolsystem

h) en sammenfattende beskrivelse af den fremgangsmåde, der er valgt til gennemførelse af det partnerskabsprincip, der er fastlagt i artikel 12

i) et udkast til en finansieringsplan, der vejledende er opdelt på de enkelte regnskabsår i perioden, herunder en indikation om udgifterne til teknisk bistand

j) de mekanismer og metoder, som skal anvendes til at offentliggøre det nationale program.

3. Medlemsstaterne indgiver de foreslåede nationale programmer til Kommissionen senest tre måneder efter afslutningen af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13.

4. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter den model, som de nationale programmer udarbejdes efter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

5. Før Kommissionen godkender et forslag til et nationalt program, undersøger den:

a) om det stemmer overens med målsætningerne i særforordningerne og med resultatet af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1

b) EU-finansieringens fordeling mellem målsætningerne i lyset af særforordningens krav og, hvor det er relevant, begrundelsen for enhver afvigelse fra de minimumsandele, der er fastsat i særforordningerne.

c) om målsætningerne, målene, indikatorerne, tidsplanen og eksemplerne på de påtænkte aktioner i de foreslåede nationale programmer er relevante i lyset af den strategi, som medlemsstaterne foreslår

d) om de gennemførelsesbestemmelser, der er omhandlet i stk. 2, litra g), er relevante i lyset af de påtænkte aktioner

e) om det foreslåede program er i overensstemmelse med EU-retten

f) om der er komplementaritet med den støtte, der ydes fra andre EU-fonde, herunder fra Den Europæiske Socialfond

g) hvor dette er relevant i medfør af en særforordning, om der for så vidt angår målsætninger og eksempler på aktioner i eller med tilknytning til tredjelande er sammenhæng med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik over for det pågældende land eller den pågældende region.

6. Kommissionen fremsætter bemærkninger senest tre måneder efter datoen for indgivelsen af det foreslåede nationale program. Hvis Kommissionen finder, at et foreslået nationalt program ikke stemmer overens med målsætningerne i særforordningen i lyset af den nationale strategi, eller at den EU-finansiering, der skal tildeles til disse målsætninger, er utilstrækkelig, eller at programmet ikke overholder EU-retten, opfordrer den den pågældende medlemsstat til at give alle nødvendige yderligere oplysninger og eventuelt at ændre det foreslåede nationale program.

7. Kommissionen godkender hvert enkelt nationalt program senest seks måneder efter, at medlemsstaten formelt har forelagt det, forudsat at eventuelle bemærkninger fra Kommissionen i tilstrækkelig grad er blevet taget i betragtning.

8. Med forbehold af stk. 7 underretter Kommissionen Europa-Parlamentet om det samlede resultat af anvendelsen af stk. 5 og 6, herunder overensstemmelsen med eller fravigelsen af de minimumsprocentsatser, der er fastsat for de enkelte målsætninger i de relevante særforordninger.

9. Et godkendt nationalt program kan på Kommissionens eller den pågældende medlemsstats initiativ tages op til fornyet overvejelse og kan om nødvendigt revideres for resten af programmeringsperioden, såfremt der opstår nye eller uforudsete omstændigheder.

Artikel 15

Midtvejsevaluering

1. I 2018 foretager Kommissionen og de enkelte medlemsstater en evaluering af situationen i lyset af de foreløbige evalueringsrapporter, som medlemsstaterne har indgivet i overensstemmelse med artikel 57, stk. 1, litra a), og i lyset af udviklingen i Unionens politikker og i den pågældende medlemsstat.

2. Efter den i stk. 1 omhandlede evaluering og i lyset af resultatet heraf vil de nationale programmer kunne blive revideret.

3. Reglerne i artikel 14 om udarbejdelse og godkendelse af nationale programmer finder tilsvarende anvendelse på udarbejdelsen og godkendelsen af de reviderede nationale programmer.

4. Når midtvejsevalueringen er afsluttet, forelægger Kommissionen som led i den foreløbige evaluering, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, litra a), Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget en rapport om midtvejsevalueringen.

Artikel 16

Finansieringsstruktur

1. Finansielle bidrag fra de nationale programmer har form af tilskud.

2. Aktioner, der støttes af de nationale programmer, skal samfinansieres af offentlige eller private kilder, være af almennyttig karakter og må ikke modtage støtte fra andre kilder, som er omfattet af EU-budgettet.

3. Bidraget fra EU-budgettet må ikke overstige 75 % af et projekts samlede støtteberettigede udgifter.

4. Bidraget fra EU-budgettet kan øges til 90 % til særlige aktioner eller strategiske prioriteter som fastlagt i særforordningerne.

5. Bidraget fra EU-budgettet kan også øges til 90 % i ekstraordinære, behørigt begrundede tilfælde, f.eks. hvis projekterne som følge af det økonomiske pres på det nationale budget ellers ikke ville blive gennemført, og målsætningerne i det nationale program ellers ikke ville blive opfyldt.

6. Bidraget fra EU-budgettet til teknisk bistand på medlemsstaternes initiativ kan udgøre op til 100 % af de samlede støtteberettigede udgifter.

Artikel 17

Generelle principper for støtteberettigelse

1. Det er nationale regler, der afgør om udgifter er støtteberettigede, medmindre der er fastsat særlige regler i denne forordning eller særforordningerne.

2. For at være støtteberettigede skal udgifterne i henhold til særforordningerne være:

a) omfattet af anvendelsesområdet for særforordningerne og deres målsætninger

b) nødvendige for at gennemføre de aktiviteter, der er omfattet af det pågældende projekt

c) rimelige og i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, navnlig nytteværdi og omkostningseffektivitet.

3. Udgifter er støtteberettigede i medfør af særforordningerne, hvis:

a) de er afholdt af en støttemodtager mellem den 1. januar 2014 og den 31. december 2022 og

b) de er blevet betalt af den udpegede ansvarlige myndighed mellem den 1. januar 2014 og den 30. juni 2023.

4. Som en undtagelse fra stk. 3 er udgifter betalt i 2014 også støtteberettigede, når de er betalt af den ansvarlige myndighed inden dens formelle udpegelse i overensstemmelse med artikel 26, forudsat at de forvaltnings- og kontrolsystemer, der blev anvendt inden den formelle udpegelse, i alt væsentligt er de samme som dem, der er i kraft efter den ansvarlige myndigheds formelle udpegelse.

5. De udgifter, der medtages i betalingsanmodninger fra støttemodtageren til den ansvarlige myndighed, skal underbygges af fakturaer eller bilag med tilsvarende bevisværdi, undtagen ved de støtteformer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) og d). Ved disse støtteformer skal de beløb, der er omfattet af betalingsanmodningen uanset denne artikels stk. 3 være de omkostninger, som støttemodtageren har fået godtgjort af den ansvarlige myndighed.

6. Nettoindtægter, der genereres direkte ved gennemførelsen af et projekt, og som der ikke er taget hensyn til, da projektet blev godkendt, fratrækkes projektets støtteberettigede udgifter senest i den endelige betalingsanmodning, som støttemodtageren indgiver.

Artikel 18

Støtteberettigede udgifter

1. Støtteberettigede udgifter kan godtgøres ved:

a) refusion af faktisk afholdte og betalte støtteberettigede udgifter samt eventuel afskrivning

b) standardsatser for enhedsomkostninger

c) faste beløb

d) finansiering efter en fast takst, som fastsættes ved anvendelse af en procentsats på en eller flere nærmere afgrænsede udgiftskategorier.

2. De muligheder, der er omhandlet i stk. 1, kan kombineres, når de hver især dækker forskellige udgiftskategorier, eller hvis de anvendes til forskellige projekter, der udgør en del af en aktion, eller til flere på hinanden følgende faser af en aktion.

3. Hvis et projekt gennemføres udelukkende gennem offentlige udbud af bygge- og anlægsarbejder, varer eller tjenesteydelser, finder kun stk. 1, litra a), anvendelse. Hvis det offentlige udbud i forbindelse med et projekt er begrænset til visse kategorier af udgifter, kan alle valgmulighederne i stk. 1 anvendes.

4. De beløb, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), fastlægges på en af følgende måder:

a) en rimelig, afbalanceret og kontrollerbar beregningsmetode baseret på:

   i) statistiske data eller andre objektive oplysninger,

ii) verificerede historiske data for individuelle støttemodtagere eller

iii) anvendelse af individuelle støttemodtageres sædvanlige praksis for omkostningsberegning

b) i overensstemmelse med reglerne for anvendelsen af en tilsvarende standardsats for enhedsomkostninger, faste beløb og faste takster, der gælder i EU-politikker for en lignende type projekt og støttemodtager

c) i overensstemmelse med reglerne for anvendelsen af en tilsvarende standardsats for enhedsomkostninger, faste beløb og faste takster, der anvendes under ordninger for tilskud, som finansieres fuldt ud af den pågældende medlemsstat for en lignende type projekt og støttemodtager.

5. Det dokument, der fastlægger støttebetingelserne for hvert projekt, skal foreskrive, hvilken metode der skal anvendes til at fastlægge projektets omkostninger og betingelserne for udbetaling af tilskuddet.

6. Hvis gennemførelsen af et projekt giver anledning til indirekte omkostninger, kan de beregnes som en fast takst på en af følgende måder:

a) en fast takst på op til 25 % af de støtteberettigede direkte omkostninger, hvis taksten beregnes på grundlag af en rimelig, afbalanceret og kontrollerbar beregningsmetode eller en metode, der anvendes ved ordninger for tilskud, som finansieres fuldt ud af den pågældende medlemsstat for en lignende type projekt og støttemodtager

b) en fast takst på op til 15 % af de støtteberettigede direkte personaleudgifter uden krav om, at den pågældende medlemsstat skal fastsætte den gældende takst på grundlag af en beregning,

c) en fast takst for de støtteberettigede direkte udgifter baseret på eksisterende metoder og tilsvarende takster, der gælder i EU-politikker for en lignende type projekt og støttemodtager.

7. Med henblik på at fastsætte personaleudgifterne i forbindelse med gennemførelsen af et projekt kan den timesats, der skal anvendes, beregnes ved at dividere de seneste dokumenterede årlige bruttoarbejdskraftomkostninger med 1 720 timer.

8. I tillæg til de i stk. 4 fastsatte metoder, kan de beløb, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), når bidraget fra EU-budgettet ikke overstiger 100 000 EUR, fastsættes i hvert enkelt tilfælde med henvisning til et budgetudkast, som den ansvarlige myndighed forudgående har godkendt.

9. Afskrivningsomkostninger kan betragtes som støtteberettigede, når følgende betingelser er opfyldt:

a) det nationale programs regler om støtteberettigelse giver mulighed for det

b) udgifterne er behørigt dokumenteret ved hjælp af bilag med bevisværdi svarende til fakturaer for støtteberettigede udgifter, når de refunderes i den form, der er omhandlet i stk. 1, litra a).

c) omkostningerne vedrører udelukkende projektets støtteperiode

d) støtte fra EU-budgettet har ikke bidraget til erhvervelsen af de afskrevne aktiver.

10. Med forbehold af artikel 43 kan medlemsstater, hvis valuta ikke er euroen, med henblik på stk. 8 i nærværende artikel anvende den omregningskurs for euroen, som er fastsat på datoen for projektgodkendelsen eller undertegnelsen af projektaftalen baseret på den månedlige regnskabsvekselkurs, som offentliggøres elektronisk af Kommissionen. Omregningskursen for euroen vil ikke blive ændret i løbet af projektet.

Artikel 19

Udgifter, der ikke er støtteberettigede

Følgende omkostninger er ikke berettigede til bidrag fra EU-budgettet i medfør af særforordningerne:

a) renter af gæld

b) køb af ubebygget jord

c) køb af bebygget jord, hvis jorden er nødvendig for gennemførelsen af projektet, med et beløb, der overstiger 10 % af projektets samlede støtteberettigede omkostninger

d) moms, bortset fra moms, der ikke kan blive tilbagebetalt i henhold til national momsret.

Artikel 20

Teknisk bistand på medlemsstaternes initiativ

1. På en medlemsstats initiativ kan særforordningerne for hvert nationalt program finansiere aktioner vedrørende forberedelse, forvaltning, overvågning, evaluering, oplysning og kommunikation, netværksarbejde, kontrol og revision, og foranstaltninger, der skal styrke den administrative kapacitet med henblik på gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte:

a) udgifter til forberedelse, udvælgelse, bedømmelse, forvaltning og overvågning af programmet, aktioner eller projekter

b) udgifter i forbindelse med revision og kontrol på stedet af aktioner eller projekter

c) udgifter til evaluering af programmet, aktioner eller projekter

d) udgifter til oplysning, videreformidling og åbenhed i forbindelse med programmet, aktioner eller projekter, herunder udgifter som følge af anvendelsen af artikel 53 og udgifter til oplysnings- og bevidstgørelseskampagner vedrørende programmets formål, som bl.a. organiseres på lokalt plan

e) udgifter til erhvervelse, installering og vedligeholdelse af computersystemer til forvaltning, overvågning og evaluering af denne forordning og særforordningerne

f) udgifter til overvågningsudvalgenes og underudvalgenes møder vedrørende aktionernes gennemførelse, herunder omkostninger vedrørende eksperter og andre deltagere i disse udvalg, og herunder deltagere fra tredjelande, hvis disse personers tilstedeværelse er nødvendig for at sikre en effektiv gennemførelse af programmerne, aktionerne eller projekterne

g) udgifter til at styrke den administrative kapacitet til gennemførelse af denne forordning og særforordningerne.

3. Medlemsstaterne kan anvende bevillingerne til at støtte aktioner til at mindske administrative byrder for støttemodtagerne og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 25, herunder elektroniske dataudvekslingssystemer, og aktioner til at styrke kapaciteten hos medlemsstaternes myndigheder og støttemodtagerne til at forvalte og anvende den støtte, der ydes i medfør særforordningerne.

4. Aktionerne kan også vedrøre de forudgående og de kommende finansielle rammer.

5. Hvor en eller flere kompetente myndigheder er fælles for mere end ét nationalt program, kan bevillingerne til udgifterne til teknisk bistand til hvert af de berørte programmer sammenlægges helt eller delvis.

AFSNIT 2

Forvaltning og kontrol

Artikel 21

Generelle principper for forvaltnings- og kontrolsystemer

Hver medlemsstat opretter med henblik på gennemførelsen af sit nationale program forvaltnings- og kontrolsystemer, der skal give:

a) en beskrivelse af, hvilke funktioner der udføres af de enkelte forvaltnings- og kontrolmyndigheder, og hvordan de fordeles inden for hver myndighed

b) overholdelse af princippet om adskillelse af funktioner mellem og inden for sådanne myndigheder

c) procedurer til at sikre, at de anmeldte udgifter er korrekte og formelt rigtige

d) edb-systemer til regnskabsføring, lagring og overførsel af finansielle data og data om indikatorer med henblik på overvågning og rapportering

e) rapporterings- og overvågningssystemer, hvis den ansvarlige myndighed uddelegerer udførelsen af opgaver til et andet organ

f) ordninger for revision af forvaltnings- og kontrolsystemernes funktionsmåde

g) systemer og procedurer til sikring af et passende revisionsspor

h) forebyggelse, afsløring og korrektion af uregelmæssigheder, herunder svig, og inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb, inkl. eventuelle morarenter.

Artikel 22

Ansvar i forbindelse med delt forvaltning

I overensstemmelse med principperne om delt forvaltning har medlemsstaterne og Kommissionen ansvar for forvaltningen af og kontrollen med nationale programmer i overensstemmelse med deres respektive ansvarsområder, der er fastlagt i denne forordning og særforordningerne.

Artikel 23

Støttemodtagernes ansvar

Støttemodtagerne samarbejder fuldt ud med Kommissionen og kompetente myndigheder, når de udfører de funktioner og opgaver, de har i medfør af denne forordning og særforordningerne.

Artikel 24

Medlemsstaternes ansvarsområder

1. Medlemsstaterne opfylder deres forvaltnings-, kontrol- og revisionsforpligtelser og påtager sig det deraf følgende ansvar som fastsat i reglerne om delt forvaltning i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 og nærværende forordning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres forvaltnings- og kontrolsystemer for de nationale programmer etableres i overensstemmelse med denne forordning, og at de pågældende systemer fungerer effektivt.

3. Medlemsstaterne tildeler de ressourcer, som er nødvendige for, at den enkelte kompetente myndighed kan udføre sine funktioner i hele programmeringsperioden.

4. Medlemsstaterne indfører gennemsigtige regler og procedurer for udvælgelsen og gennemførelsen af projekter i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne.

5. Al officiel udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen foregår ved brug af et elektronisk dataudvekslingssystem. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de betingelser og vilkår, som det pågældende elektroniske dataudvekslingssystem skal overholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 25

Kompetente myndigheder

1. Ved de kompetente myndigheder forstås i denne forordning og særforordningerne:

a) en ansvarlig myndighed: et offentligt organ i den pågældende medlemsstat, som er det udpegede organ i medfør af artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, og som har eneansvaret for, at det nationale program forvaltes og kontrolleres korrekt, og som varetager al kommunikation med Kommissionen

b) en revisionsmyndighed: en national offentlig myndighed eller et nationalt offentligt organ, der arbejder uafhængigt af den ansvarlige myndighed, og som har ansvaret for at afgive den årlige udtalelse, der er omhandlet i artikel 59, stk. 5, andet afsnit, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

c) hvor det er relevant, en eller flere delegerede myndigheder: et offentligt eller privat organ, som varetager visse af den ansvarlige myndigheds opgaver på den ansvarlige myndigheds ansvar.

2. Hver medlemsstat fastsætter regler for forbindelserne mellem de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, og for deres forbindelser til Kommissionen.

Artikel 26

Udpegelse af ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om den formelle udpegelse i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 på ministerplan af de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne med ansvar for forvaltning og kontrol af udgifterne i medfør af denne forordning hurtigst muligt efter godkendelsen af det nationale program.

2. Den i stk. 1 omhandlede udpegelse foretages, forudsat at organet opfylder de udpegelseskriterier for interne forhold, kontrolaktiviteter, oplysning, kommunikation og overvågning, der er fastsat i eller på grundlag af denne forordning.

3. Udpegelsen af en ansvarlig myndighed baseres på en udtalelse fra et revisionsorgan, eventuelt revisionsmyndigheden, som vurderer, om den ansvarlige myndighed opfylder udpegelseskriterierne. Dette organ kan være den uafhængige offentlige institution, der har ansvaret for overvågning, evaluering og revision af administrationen. Revisionsorganet fungerer uafhængigt af den ansvarlige myndighed og udfører sit arbejde i overensstemmelse med internationalt anerkendte revisionsstandarder. I overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 kan medlemsstaterne basere deres udpegelsesafgørelse på, om forvaltnings- og kontrolsystemerne i det væsentlige er de samme som dem, der allerede var indført for den foregående periode, og om de har fungeret effektivt. Hvis de eksisterende revisions- og kontrolresultater viser, at de udpegede organer ikke længere opfylder udpegelseskriterierne, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der rettes op på manglerne i gennemførelsen af disse organers opgaver, herunder ved at bringe udpegelsen til ophør.

4. For at sikre at systemet fungerer godt, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 vedrørende:

a) minimumsbetingelser for udpegelse af de ansvarlige myndigheder med hensyn til interne forhold, kontrolaktiviteter, oplysning og kommunikation og overvågning samt regler om proceduren for at foretage udpegelsen og for at bringe den til ophør

b) regler for overvågning og proceduren for fornyet undersøgelse af udpegelsen af de ansvarlige myndigheder

c) de ansvarlige myndigheders forpligtelser med hensyn til offentlig indgriben samt indholdet af deres forvaltnings- og kontrolansvar.

Artikel 27

Generelle principper for de ansvarlige myndigheders kontrol

1. De ansvarlige myndigheder foretager en systematisk administrativ kontrol og supplerer en sådan kontrol med kontrol på stedet, herunder, når det er relevant, uanmeldt kontrol på stedet, af de udgifter, der vedrører endelige betalingsanmodninger fra de støttemodtagere, der er angivet i årsregnskaberne, med henblik på at opnå tilstrækkelig sikkerhed.

2. Med hensyn til kontrol på stedet udtager den ansvarlige myndighed sin kontrolprøve fra hele gruppen af støttemodtagere, herunder eventuelt en vilkårlig del og en risikobaseret del, for at sikre en repræsentativ fejlprocent og et minimum af pålidelighedsniveau, idet kontrollen også målrettes de største fejl.

3. Den ansvarlige myndighed udarbejder en kontrolrapport om hvert kontrolbesøg på stedet.

4. Hvis de konstaterede problemer ser ud til at være af systemisk art og derfor indebærer risici for andre projekter, sikrer den ansvarlige myndighed, at der foretages en yderligere undersøgelse, herunder om nødvendigt ekstra kontrol, for at fastlægge problemernes omfang og fastslå, om fejlprocenten ligger over et acceptabelt niveau. Den ansvarlige myndighed træffer de nødvendige forebyggende og korrigerende foranstaltninger og meddeler Kommissionen disse i oversigten, jf. artikel 59, stk. 5, første afsnit, litra b), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

5. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de nødvendige regler for at opnå en ensartet anvendelse af denne artikel. Disse regler kan især vedrøre:

a) reglerne om den administrative kontrol og kontrol på stedet, herunder uanmeldt kontrol på stedet, som den ansvarlige myndighed udfører med hensyn til overholdelse af de forpligtelser, tilsagn og regler om støtteberettigelse, der følger af anvendelsen af denne forordning og af særforordningerne, herunder reglerne vedrørende hvor længe bilag skal opbevares

b) reglerne om det minimumsniveau af kontrol på stedet, der er nødvendigt for at sikre en effektiv risikostyring, samt de betingelser, hvorunder medlemsstaterne skal øge en sådan kontrol eller reducere den, såfremt forvaltnings- og kontrolsystemerne fungerer godt, og fejlprocenterne er på et acceptabelt niveau

c) reglerne om og metoderne for rapportering om den kontrol, der foretages, og resultaterne heraf.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 28

Betaling til støttemodtagere

De ansvarlige myndigheder sikrer, at støttemodtagerne modtager det samlede beløb af den offentlige støtte så hurtigt som muligt og fuldt ud. Der foretages ikke fradrag eller tilbageholdelse af noget beløb, og der pålægges ikke nogen specifik afgift eller andre afgifter med tilsvarende virkning, der kan nedsætte beløbene til støttemodtagerne.

Artikel 29

Revisionsmyndighedens funktioner

1. Til støtte for den udtalelse, som afgives i henhold til artikel 59 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, sikrer revisionsmyndigheden, at der foretages revision af forvaltnings- og kontrolsystemerne og af et passende udsnit af udgifterne i årsregnskaberne. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 58 vedrørende revisionsmyndighedernes status og de betingelser, som deres revisioner skal opfylde.

2. Hvis revisionerne foretages af et andet organ end revisionsmyndigheden, sikrer revisionsmyndigheden, at det pågældende organ har den fornødne faglige ekspertise og arbejder uafhængigt.

3. Revisionsmyndigheden sikrer, at revisionen opfylder internationalt anerkendte revisionsstandarder.

Artikel 30

Samarbejde med revisionsmyndighederne

1. Kommissionen samarbejder med revisionsmyndighederne med henblik på at samordne deres respektive revisionsplaner og -metoder og udveksler hurtigst muligt resultaterne af revisionerne af forvaltnings- og kontrolsystemerne for at udnytte kontrolressourcerne optimalt og proportionalt og undgå unødigt dobbeltarbejde.

2. Kommissionen og revisionsmyndighederne mødes regelmæssigt for at udveksle synspunkter om spørgsmål vedrørende forbedring af forvaltnings- og kontrolsystemerne.

Artikel 31

Kommissionens kontrol og revision

1. Kommissionen vurderer på grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder udpegelsesproceduren, anmodningen om betaling af den årlige saldo som omhandlet i artikel 44, de årlige gennemførelsesrapporter og revisioner, som udføres af nationale organer og EU-organer, hvorvidt medlemsstaterne har indført forvaltnings- og kontrolsystemer, der er i overensstemmelse med denne forordning, og hvorvidt disse systemer fungerer effektivt under gennemførelsen af de nationale programmer.

2. Uden at dette berører medlemsstaternes revisioner, kan tjenestemænd ved Kommissionen eller bemyndigede kommissionsrepræsentanter foretage revisioner eller kontrol på stedet efter at have givet varsel herom mindst 12 dage forinden til den kompetente nationale myndighed undtagen i hastende tilfælde. Kommissionen skal respektere proportionalitetsprincippet ved at tage hensyn til behovet for at undgå, at medlemsstaterne udfører unødigt dobbeltarbejde i forbindelse med revisioner eller kontrol, at EU-budgettet bringes i fare samt behovet for, at den administrative byrde nedbringes for støttemodtagerne. Medlemsstatens embedsmænd eller bemyndigede repræsentanter kan deltage i sådanne revisioner eller kontrolbesøg.

3. Revision og kontrol kan bl.a. omfatte:

a) en undersøgelse af, om forvaltnings- og kontrolsystemerne i et nationalt program eller en del heraf fungerer effektivt

b) en undersøgelse af, om den administrative praksis er i overensstemmelse med EU-reglerne

c) en undersøgelse af, om de nødvendige bilag findes, og om de svarer til de aktioner, der er ydet støtte til i de nationale programmer

d) en undersøgelse af på hvilke betingelser aktionerne er truffet og kontrolleret

e) en vurdering af, om der er foretaget en forsvarlig økonomisk forvaltning af aktionerne og/eller af det nationale program.

4. Kommissionens tjenestemænd eller bemyndigede repræsentanter, der har den behørige beføjelse til at foretage revision eller kontrol på stedet, skal have adgang til alle nødvendige fortegnelser, dokumenter og metadata, uanset hvilket medium de er lagret på, vedrørende projekter og teknisk bistand eller forvaltnings- og kontrolsystemer. Medlemsstaterne udleverer genparter af disse fortegnelser, dokumenter og metadata til Kommissionen efter anmodning. De beføjelser, der er fastsat i dette stykke, berører ikke anvendelsen af nationale bestemmelser, ifølge hvilke visse handlinger er forbeholdt myndighedspersoner, der er specifikt udpeget efter national lov. Kommissionens tjenestemænd eller bemyndigede repræsentanter deltager bl.a. ikke i besøg på privat bopæl eller foretager formel udspørgen af personer inden for rammerne af national lovgivning. De skal dog have adgang til de oplysninger, der således tilvejebringes, uden at tilsidesætte de nationale domstoles kompetencer og med fuld respekt for de berørte retssubjekters grundlæggende rettigheder.

5. På anmodning af Kommissionen og med den pågældende medlemsstats samtykke foretager medlemsstatens kompetente organer supplerende kontrol eller undersøgelser af aktioner, der er omfattet af denne forordning. Ansatte i Kommissionen eller personer, der er bemyndiget af denne, kan deltage i sådan kontrol. For at forbedre kontrollen kan Kommissionen med de pågældende medlemsstaters samtykke anmode disse medlemsstaters myndigheder om at deltage i bestemte kontroller eller undersøgelser.

6. Kommissionen kan kræve, at en medlemsstat iværksætter de fornødne aktioner til at sikre, at dens forvaltnings- og kontrolsystemer fungerer effektivt, eller at udgifterne er korrekte i henhold til de gældende regler.

AFSNIT 3

Økonomisk forvaltning

Artikel 32

Budgetforpligtelser

1. Unionens budgetforpligtelser i forbindelse med de enkelte nationale programmer indgås i årlige rater i perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.

2. Kommissionens afgørelse om godkendelse af et nationalt program udgør en finansieringsafgørelse, jf. artikel 84 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, og når den er meddelt den pågældende medlemsstat, udgør den en retlig forpligtelse i finansforordningens forstand.

3. For hvert nationalt program følger budgetforpligtelsen for første rate efter Kommissionens godkendelse af det nationale program.

4. Budgetforpligtelserne vedrørende de efterfølgende rater indgås af Kommissionen inden den 1. maj hvert år på grundlag af den afgørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, undtagen hvis artikel 16 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 finder anvendelse.

Artikel 33

Fælles regler for betalinger

1. Kommissionens betalinger af bidraget fra EU-budgettet til det enkelte nationale program foretages i overensstemmelse med budgetbevillingerne, forudsat at der er midler til rådighed. Hver betaling konteres den tidligst indgåede budgetmæssige forpligtelse.

2. Betalingerne foretages i form af en første forfinansiering, årlig forfinansiering, betaling af den årlige saldo og betaling af den endelige saldo.

3. Artikel 90 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 finder anvendelse.

Artikel 34

Akkumulering af første forfinansiering og årlig saldo

1. Det samlede beløb af betalinger af første forfinansiering og den årlige saldo må ikke overstige 95 % af bidraget fra EU-budgettet til det pågældende nationale program.

2. Når loftet på 95 % er nået, kan medlemsstaterne fortsætte med at sende betalingsanmodninger til Kommissionen.

Artikel 35

Forfinansieringsordninger

1. Når Kommissionen har truffet afgørelse om godkendelse af det nationale program, betaler den inden for fire måneder et første forfinansieringsbeløb for hele programmeringsperioden til den udpegede ansvarlige myndighed. Dette første forfinansieringsbeløb skal udgøre 4 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program. Det kan deles i to trancher, afhængigt af om de nødvendige budgetmidler er til rådighed.

2. Et årligt forfinansieringsbeløb på 3 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program betales inden den 1. februar i 2015. For årene i perioden 2016-2022 skal det udgøre 5 % af det samlede bidrag fra EU-budgettet til det pågældende nationale program.

3. Hvis et nationalt program godkendes i 2015 eller senere, udbetales den første forfinansiering og den årlige forfinansiering senest 60 dage efter godkendelsen af det nationale program afhængigt af de tilgængelige budgetmidler.

4. I tilfælde af ændringer af det samlede bidrag fra EU-budgettet til et nationalt program skal såvel det første som det årlige forfinansieringsbeløb revideres i overensstemmelse hermed, og dette skal afspejles i finansieringsbeslutningen.

5. Forfinansiering må kun anvendes til at foretage betalinger til støttemodtagere, som gennemfører det nationale program samt til de kompetente myndigheder hvad angår udgifter til teknisk bistand. Den stilles straks til rådighed til dette formål for den ansvarlige myndighed.

Artikel 36

Udligning af forfinansiering

1. Det beløb, der er udbetalt som første forfinansiering, skal være udlignet fuldstændigt i Kommissionens regnskab, jf. artikel 40, senest når programmet afsluttes.

2. Det beløb, der er udbetalt som årlig forfinansiering, skal være udlignet i Kommissionens regnskab i overensstemmelse med artikel 39.

3. Det samlede beløb, der er udbetalt som forfinansiering, tilbagebetales til Kommissionen, hvis der ikke er fremsendt nogen udgiftsanmeldelse, jf. artikel 44, inden for 36 måneder efter, at Kommissionen udbetalte første tranche af det første forfinansieringsbeløb.

4. De renter, der påløber første forfinansiering, anvendes til det pågældende nationale program og fratrækkes de offentlige udgifter, som er angivet i den endelige udgiftsanmeldelse.

Artikel 37

Interne formålsbestemte indtægter

1. Følgende betragtes som interne formålsbestemte indtægter i henhold til artikel 21 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012:

i) beløb, som i henhold til artikel 45 og 47 i nærværende forordning betales til EU-budgettet, herunder påløbne renter

ii) beløb, som efter afslutningen af programmer under den forudgående flerårige finansielle ramme, betales til EU-budgettet, herunder renter.

2. De i stk. 1 omhandlede beløb betales til EU-budgettet og skal i tilfælde af genanvendelse i første omgang anvendes til at finansiere udgifter under særforordningerne.

Artikel 38

Definition af regnskabsåret

I denne forordning omfatter regnskabsåret, jf. artikel 59 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, udgifter, der er betalt, og indtægter, der er modtaget og bogført i den ansvarlige myndigheds regnskab i perioden, der starter den 16. oktober i år »n-1« og slutter den 15. oktober i år »n«.

Artikel 39

Betaling af den årlige saldo

1. Kommissionen betaler den årlige saldo på grundlag af den gældende finansieringsplan, årsregnskabet for det tilsvarende regnskabsår for det nationale program og den tilhørende afgørelse om regnskabsafslutning.

2. Årsregnskabet omfatter de betalinger, som den ansvarlige myndighed har foretaget, herunder betalinger vedrørende teknisk bistand, i løbet af det regnskabsår, hvori kontrolkravene i artikel 27 er blevet opfyldt.

3. Afhængigt af disponible budgetmidler betales den årlige saldo senest seks måneder efter, at Kommissionen har konstateret, at de oplysninger og dokumenter, der er omhandlet i artikel 44, stk. 1, og artikel 54 er tilfredsstillende, og det seneste årsregnskab er blevet afsluttet.

Artikel 40

Afslutning af programmet

1. Medlemsstaterne fremlægger senest den 31. december 2023 følgende dokumenter:

a) de oplysninger, der kræves for det seneste årsregnskab i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1

b) en anmodning om udbetaling af den endelige saldo og

c) den endelige gennemførelsesrapport for det nationale program, jf. artikel 54, stk. 1.

2. De betalinger, den ansvarlige myndighed foretager fra den 16. oktober 2022 til den 30. juni 2023, inkluderes i det sidste årsregnskab.

3. Efter at have modtaget dokumenterne i stk. 1 betaler Kommissionen den endelige saldo på grundlag af den gældende finansieringsplan, det sidste årsregnskab og den tilhørende afgørelse om regnskabsafslutning.

4. Afhængigt af disponible budgetmidler udbetales den endelige saldo den seneste af følgende datoer: senest tre måneder efter datoen for regnskabsafslutningen for det sidste regnskabsår eller senest en måned efter datoen for godkendelsen af den endelige gennemførelsesrapport. De beløb, der stadig er forpligtede, efter at saldoen er betalt, skal frigøres af Kommissionen inden for en periode på seks måneder, jf. dog artikel 52.

Artikel 41

Afbrydelse af betalingsfristen

1. Den betalingsfrist, der følger efter en betalingsanmodning, kan afbrydes af den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede som omhandlet i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 i en periode på højst seks måneder, når mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

a) når der ifølge oplysninger fra et nationalt revisionsorgan eller et EU-revisionsorgan er en klar begrundet mistanke om, at der er alvorlige mangler i forvaltnings- og kontrolsystemet

b) når den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede skal foretage supplerende kontrol som følge af oplysninger, han modtager, og som gør ham opmærksom på, at der til udgifterne i en betalingsanmodning knytter sig en uregelmæssighed med alvorlige økonomiske konsekvenser

c) når et eller flere af de dokumenter, der kræves i artikel 44, stk. 1, ikke er blevet indgivet.

Medlemsstaten kan aftale en forlængelse af afbrydelsesperioden på yderligere tre måneder.

2. Den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede begrænser afbrydelsen til kun at omfatte den del af udgifterne, som er omfattet af den betalingsanmodning, der er berørt af de i stk. 1, første afsnit, omhandlede elementer, medmindre det er umuligt at identificere den berørte del af udgifterne. Den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede underretter straks skriftligt medlemsstaten og den ansvarlige myndighed om årsagen til afbrydelsen og beder dem om at rette op på situationen. Afbrydelsen bringes til ophør af den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede, så snart de fornødne foranstaltninger er truffet.

Artikel 42

Suspension af betalinger

1. Kommissionen kan suspendere hele eller en del af den årlige saldo, hvis:

a) der er konstateret en væsentlig mangel ved det nationale programs forvaltnings- og kontrolsystems effektive funktionsmåde, som har bragt EU-bidraget til i fare, og der ikke er truffet korrigerende foranstaltninger på dette punkt

b) udgifterne i årsregnskaberne er forbundet med en uregelmæssighed med alvorlige økonomiske konsekvenser, som ikke er korrigeret, eller

c) medlemsstaten har undladt at iværksætte de nødvendige aktioner til at rette op på den situation, der gav anledning til en afbrydelse i henhold til artikel 41.

2. Kommissionen kan beslutte at suspendere hele eller en del af den årlige saldo efter at have givet den pågældende medlemsstat mulighed for at fremsætte bemærkninger.

3. Kommissionen bringer suspensionen af hele eller en del af den årlige saldo til ophør, når den pågældende medlemsstat har truffet de nødvendige foranstaltninger, som gør det muligt at ophæve suspensionen.

Artikel 43

Anvendelse af euroen

1. Beløb i de nationale programmer, som medlemsstaterne indgiver, samt beløb i udgiftsoverslag, udgiftsoversigter, betalingsanmodninger, årsregnskaber og i de årlige og endelige gennemførelsesrapporter udtrykkes i euro.

2. De medlemsstater, hvis valuta ikke er euroen på datoen for betalingsanmodningen, omregner udgifterne i national valuta til euro. Disse beløb omregnes til euro til Kommissionens månedlige regnskabsvekselkurs for den måned, hvor udgifterne er registreret i det regnskab, som den ansvarlige myndighed for det nationale program fører. Kommissionen offentliggør hver måned denne regnskabsvekselkurs elektronisk.

3. I de tilfælde, hvor euroen bliver en medlemsstats valuta, finder omregningsproceduren i stk. 2 fortsat anvendelse på alle udgifter, der er opført i den ansvarlige myndigheds regnskaber inden ikrafttrædelsesdatoen for den faste omregningskurs mellem den nationale valuta og euroen.

AFSNIT 4

Regnskabsafslutning og finansielle korrektioner

Artikel 44

Anmodning om betaling af den årlige saldo

1. Senest den 15. februar i året efter afslutningen af et regnskabsår forelægger medlemsstaten Kommissionen de dokumenter og oplysninger, der kræves i henhold til artikel 59, stk. 5, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. De indleverede dokumenter fungerer som anmodning om betaling af den årlige saldo. Fristen den 15. februar kan undtagelsesvis forlænges af Kommissionen til senest den 1. marts efter meddelelse fra den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne kan på det relevante niveau offentliggøre disse oplysninger.

2. Kommissionen kan anmode en medlemsstat om at give yderligere oplysninger med henblik på den årlige regnskabsafslutning. Hvis en medlemsstat ikke forelægger de ønskede oplysninger inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan Kommissionen træffe sin afgørelse om regnskabsafslutningen på grundlag af de oplysninger, den er i besiddelse af.

3. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de modeller i henhold til hvilke, de i stk. 1 anførte dokumenter udarbejdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

Artikel 45

Årlig regnskabsafslutning

1. Inden den 31. maj i året efter regnskabsåret træffer Kommissionen afgørelse om regnskabsafslutningen for hvert nationalt program. I afgørelsen om regnskabsafslutning vurderes det, om de forelagte årsregnskaber er fuldstændige, nøjagtige og pålidelige, hvilket dog ikke er til hinder for eventuelle senere finansielle korrektioner.

2. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter ordningerne for gennemførelsen af den årlige regnskabsafslutning med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes i forbindelse med vedtagelse af afgørelsen og dens gennemførelse, herunder udvekslingen af oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne, og de frister, der skal overholdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 46

Medlemsstaternes finansielle korrektioner

Medlemsstaterne foretager de nødvendige finansielle korrektioner i forbindelse med enkeltstående eller systemiske uregelmæssigheder, som konstateres i forbindelse med de nationale programmer. Finansielle korrektioner består i at aflyse hele eller dele af bidraget fra det pågældende EU-budget. Medlemsstaterne tager hensyn til arten og grovheden af uregelmæssighederne og det økonomiske tab for EU-budgettet og foretager en forholdsmæssig korrektion. Beløb, der annulleres, og beløb, der inddrives, samt renter heraf, genanvendes til det pågældende nationale program, med undtagelse af de beløb, der skyldes uregelmæssigheder, som Revisionsretten og Kommissionens tjenestegrene, herunder OLAF, har påpeget. Når det nationale program er afsluttet, refunderer den pågældende medlemsstat de beløb, der er inddrevet, til EU-budgettet.

Artikel 47

Kommissionens efterprøvende regnskabsafslutning og finansielle korrektioner

1. Kommissionen foretager finansielle korrektioner ved at annullere hele eller dele af EU-bidraget til et nationalt program og foretage inddrivelse fra den pågældende medlemsstat for at udelukke enhver udgift, som overtræder gældende ret, fra EU-finansiering, idet dette også omfatter mangler ved medlemsstaternes forvaltnings- og kontrolsystemer, som Kommissionen eller Revisionsretten har konstateret.

2. En overtrædelse af gældende ret medfører kun en finansiel korrektion i forbindelse med udgifter, der er anmeldt til Kommissionen, og hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

a) overtrædelsen har påvirket valget af et projekt under det nationale program, eller, i tilfælde, hvor det på grund af overtrædelsens art ikke er muligt at bevise denne virkning, der er begrundet risiko for, at overtrædelsen har haft en sådan virkning

b) overtrædelsen har påvirket størrelsen af de udgifter, som er anmeldt med henblik på refusion fra EU-budgettet, eller der er i tilfælde, hvor det på grund af overtrædelsens art ikke er muligt at sætte tal på dens finansielle virkning, begrundet risiko for, at overtrædelsen har haft en sådan virkning.

3. Når Kommissionen fastsætter en finansiel korrektion, jf. stk. 1, overholder den proportionalitetsprincippet ved at tage hensyn til arten og grovheden af overtrædelsen af gældende ret og de finansielle virkninger for EU-budgettet.

4. Forud for enhver afgørelse om afvisning af finansiering skal resultaterne af Kommissionens efterprøvning og den pågældende medlemsstats svar foreligge i form af skriftlige meddelelser, hvorefter de to parter forsøger at blive enige om, hvilke konsekvenser der skal drages.

5. Finansiering kan ikke afvises, når der er tale om:

a) udgifter, som den ansvarlige myndighed har afholdt mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning

b) udgifter vedrørende flerårige aktioner, som udgør en del af anvendelsesområdet for de nationale programmer, for hvilke den sidste forpligtelse, der påhviler modtageren, ligger mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning

c) udgifter vedrørende aktioner i nationale programmer, bortset fra de i litra b) anførte, for hvilke betalingen eller eventuelt den endelige betaling fra den ansvarlige myndighed er sket mere end 36 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler medlemsstaten resultatet af sin efterprøvning.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter ordninger for gennemførelsen af den efterprøvende regnskabsafslutning med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes i forbindelse med vedtagelse af afgørelsen og dens gennemførelse, herunder udvekslingen af oplysninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne og de frister, der skal overholdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 59, stk. 3.

Artikel 48

Medlemsstaternes forpligtelser

En finansiel korrektion foretaget af Kommissionen berører ikke medlemsstatens forpligtelse til at søge inddrivelse i henhold til artikel 21, litra h), i denne forordning og til at inddrive statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF og artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 ([1]).

Artikel 49

Tilbagebetaling

1. Enhver skyldig tilbagebetaling til EU-budgettet foretages inden den forfaldsdato, der er anført i indtægtsordren, som er udstedt i henhold til artikel 80 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Forfaldsdatoen er den sidste dag i anden måned efter indtægtsordrens udstedelse.

2. Enhver forsinkelse i tilbagebetalingen giver anledning til morarenter fra forfaldsdatoen indtil datoen for den faktiske betaling. Rentesatsen er den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender i sine vigtigste refinansieringstransaktioner den første arbejdsdag i den måned, hvor beløbet forfalder til betaling, forhøjet med 1,5 procentpoint.

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om den Europæiske unions funktionsmåde (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

AFSNIT 5

Frigørelse

Artikel 50

Principper

1. Nationale programmer underkastes en frigørelsesprocedure, som fastlægges efter det princip, at beløb, der er knyttet til en forpligtelse, og som ikke er omfattet af den første og årlige forfinansiering, jf. artikel 35, og af en betalingsanmodning, jf. artikel 44, frigøres senest den 31. december i andet år efter budgetforpligtelsen. Med henblik på frigørelsen beregner Kommissionen beløbet ved at tilføje en sjettedel af den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2014 til hver af budgetforpligtelserne for 2015-2020.

2. Uanset stk. 1 finder fristen for frigørelse ikke anvendelse på den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2014.

3. Hvis den første årlige budgetforpligtelse vedrører det samlede årlige bidrag for 2015, finder fristen for frigørelse, uanset stk. 1, ikke anvendelse på den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2015. I sådanne tilfælde beregner Kommissionen beløbet i stk. 1 ved at tilføje en femtedel af den årlige budgetforpligtelse vedrørende det samlede årlige bidrag for 2015 til hver af budgetforpligtelserne for 2016-2020.

4. Forpligtelsen vedrørende det sidste år i perioden frigøres i overensstemmelse med de regler, der følges med henblik på programmernes afslutning.

5. Forpligtelser, som der ikke er disponeret over den sidste dag i fristen for udgifters støtteberettigelse, jf. artikel 17, stk. 3, og for hvilke den ansvarlige myndighed ikke har indgivet en betalingsanmodning senest seks måneder efter denne dato, frigøres automatisk.

Artikel 51

Undtagelser fra frigørelsen

1. Det beløb, frigørelsen berører, nedsættes med de beløb, som den ansvarlige myndighed ikke har været i stand til at anmelde til Kommissionen på grund af:

a) aktioner, der er suspenderet på grund af en retssag eller en rekurs med opsættende virkning, eller

b) force majeure, der i væsentlig grad berører gennemførelsen af hele eller dele af det nationale program. De ansvarlige myndigheder, som påberåber sig force majeure, skal påvise dens direkte konsekvenser for gennemførelsen af hele eller dele af det nationale program.

Der kan anmodes om nedsættelse én gang, hvis suspensionen eller force majeure-forholdet har varet i op til et år. Hvis suspensionen eller force majeure-forholdet har varet i mere end et år, kan der anmodes om nedsættelse flere gange svarende til varigheden af force majeure-forholdet eller antallet af år mellem datoen for den retlige eller administrative afgørelse om at suspendere gennemførelsen af aktionen og datoen for den endelige retlige eller administrative afgørelse.

2. Medlemsstaten sender senest den 31. januar Kommissionen oplysninger om de undtagelser, der er omhandlet i stk. 1, med henblik på at beløbet anmeldes ved udgangen af foregående år.

3. Den del af budgetforpligtelserne, for hvilken der er indgivet en betalingsanmodning, men hvor betalingen er blevet reduceret eller suspenderet af Kommissionen den 31. december i år N + 2 tages ikke med i betragtning ved beregningen af den automatiske frigørelse.

Artikel 52

Procedure

1. Hver gang der er risiko for frigørelse efter artikel 50, underretter Kommissionen medlemsstaterne herom hurtigst muligt.

2. På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over pr. 31. januar, underretter den den ansvarlige myndighed om frigørelsesbeløbet på grundlag af de oplysninger, som den er i besiddelse af.

3. Den pågældende medlemsstat har to måneder til at godkende frigørelsesbeløbet eller fremsætte bemærkninger.

4. Kommissionen foretager den automatiske frigørelse senest ni måneder efter den seneste frist, der følger af anvendelsen af stk. 1-3.

5. I tilfælde af automatisk frigørelse nedsættes bidraget fra EU-budgettet til det pågældende nationale program for så vidt angår det pågældende år med det automatisk frigjorte beløb. Unionens bidrag i finansieringsplanen vil blive nedsat forholdsmæssigt, medmindre medlemsstaten udarbejder en revideret finansieringsplan.

KAPITEL V

OPLYSNING, KOMMUNIKATION, OVERVÅGNING, EVALUERING OG RAPPORTERING

Artikel 53

Oplysning og PR

1. Medlemsstaterne og de ansvarlige myndigheder er ansvarlige for:

a) et websted eller en webportal, som giver oplysninger om og adgang til de nationale programmer i den pågældende medlemsstat

b) at oplyse potentielle støttemodtagere om finansieringsmulighederne under de nationale programmer

c) at oplyse borgere i Unionen om den rolle, særforordningerne spiller, og de resultater, de giver, ved hjælp af oplysning- og kommunikationsaktioner om resultaterne og virkningerne af de nationale programmer.

2. Medlemsstaterne sikrer gennemsigtighed i gennemførelsen af de nationale programmer og vedligeholder en fortegnelse over de aktioner, som får støtte fra de enkelte nationale programmer, og som skal være tilgængelige på webstedet eller webportalen. Fortegnelsen over aktioner indeholder ajourførte oplysninger om de endelige modtagere, projekttitlerne og størrelsen af den tildelte EU-finansiering.

3. Generelt offentliggøres oplysningerne, undtagen hvis de er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelse af personoplysninger.

4. Kommissionen har beføjelse til ved delegerede retsakter at vedtage regler i overensstemmelse artikel 58 om oplysnings- og PR-foranstaltninger rettet mod offentligheden og oplysningsforanstaltninger rettet mod støttemodtagerne.

5. Kommissionen definerer ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvilke tekniske karakteristika oplysnings- og PR-foranstaltningerne skal have. Disse gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 59 stk. 3.

Artikel 54

Gennemførelsesrapporter

1. Inden den 31. marts 2016 og inden den 31. marts i hvert efterfølgende år til og med 2022 forelægger den ansvarlige myndighed Kommissionen en årlig rapport om gennemførelsen af hvert nationalt program i det foregående regnskabsår og kan på det relevante niveau offentliggøre disse oplysninger. Den rapport, der forelægges i 2016, skal omfatte regnskabsårene 2014 og 2015. Medlemsstaterne forelægger en endelig rapport om gennemførelsen af de nationale programmer senest den 31. december 2023.

2. De årlige gennemførelsesrapporter skal indeholde oplysninger om:

a) gennemførelsen af det nationale program med henvisning til de finansielle data og indikatorerne

b) eventuelle større problemer, som påvirker det nationale programs resultater.

3. I lyset af midtvejsevalueringen, jf. artikel 15, skal den årlige gennemførelsesrapport, som forelægges i 2017, beskrive og vurdere:

a) de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2

b) de fremskridt, der er sket med hensyn til at opfylde de målsætninger i de nationale programmer, som søges opfyldt med bidraget fra EU-budgettet

c) inddragelsen af relevante partnere, jf. artikel 12.

4. Den årlige gennemførelsesrapport, som forelægges i 2020, og den endelige gennemførelsesrapport skal sammen med oplysningerne og vurderingen i stk. 2 omfatte oplysninger om og en vurdering af de fremskridt, der er gjort med at opfylde målene i det nationale program, idet der tages hensyn til resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13, stk. 1.

5. De årlige gennemførelsesrapporter omhandlet i stk. 1-4 betragtes som tilfredsstillende, hvis de indeholder alle de oplysninger, der kræves i de pågældende stykker. Senest 15 arbejdsdage fra datoen for modtagelsen af den årlige gennemførelsesrapport underretter Kommissionen den pågældende medlemsstat, hvis rapporten ikke er tilfredsstillende; i modsat fald betragtes den som tilfredsstillende.

6. Kommissionen underretter den pågældende medlemsstat om sine bemærkninger til den årlige gennemførelsesrapport senest to måneder efter tidspunktet for modtagelsen af gennemførelsesrapporten. Hvis Kommissionen ikke har fremsat bemærkninger inden denne frist, anses rapporten for at være godkendt.

7. Kommissionen kan fremsætte bemærkninger vedrørende emner i den ansvarlige myndigheds årlige gennemførelsesrapport, der berører gennemførelsen af det nationale program. Hvis der fremsættes sådanne bemærkninger, tilvejebringer den ansvarlige myndighed alle nødvendige oplysninger med hensyn til disse bemærkninger og underretter, hvor det er relevant, Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet. Kommissionen underrettes senest tre måneder efter, at den har fremsat sådanne bemærkninger.

8. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de modeller i henhold til hvilke, de årlige og endelige gennemførelsesprogrammer udarbejdes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 59, stk. 2.

Artikel 55

Den fælles overvågnings- og evalueringsramme

1. Kommissionen overvåger regelmæssigt denne forordning og særforordningerne, hvor det er hensigtsmæssigt i samarbejde med medlemsstaterne.

2. Gennemførelsen af særforordningerne vurderes af Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 57.

3. Der etableres en fælles overvågnings- og evalueringsramme for at måle aktionernes relevans, effektivitet, merværdi og bæredygtighed samt forenklingen og reduktionen af den administrative byrde i lyset af målsætningerne i denne forordning og særforordningerne, og hvor godt denne forordning og særforordningerne fungerer som instrumenter, der bidrager til udviklingen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at videreudvikle den fælles overvågnings- og evalueringsramme.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at overvåge og evaluere denne forordning og særforordningerne.

6. Kommissionen vurderer også komplementariteten mellem de aktioner, der gennemføres i medfør af særforordningerne, og de aktioner, der henhører under andre relevante EU-politikker, EU-instrumenter og EU-initiativer.

7. Kommissionen skal være særlig opmærksom på overvågningen og evalueringen af aktioner og programmer vedrørende tredjelande, jf. artikel 8.

Artikel 56

Medlemsstaternes evaluering af nationale programmer

1. Medlemsstaterne foretager de evalueringer, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Den evaluering, der foretages i 2017, skal bidrage til at forbedre de nationale programmers udformning og gennemførelse i overensstemmelse med den fælles overvågnings- og evalueringsramme.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer for at udarbejde og indsamle de data, der er nødvendige for de i stk. 1 omhandlede evalueringer, herunder data vedrørende indikatorerne i den fælles overvågnings- og evalueringsramme.

3. De i artikel 57, stk. 1, omhandlede evalueringer foretages af eksperter, der arbejder uafhængigt af de ansvarlige myndigheder, revisionsmyndighederne og de myndigheder, til hvilke der er uddelegeret opgaver. Disse eksperter kan være tilknyttet en uafhængig offentlig institution med ansvar for overvågning, evaluering og revision af administrationen. Kommissionen opstiller retningslinjer for, hvordan evalueringerne foretages.

4. De i artikel 57, stk. 1, omhandlede evalueringer offentliggøres i deres helhed, undtagen hvis oplysningerne er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelsen af personoplysninger.

Artikel 57

Medlemsstaternes og Kommissionens evalueringsrapporter

1. I overensstemmelse med den fælles overvågnings- og evalueringsramme forelægger medlemsstaterne Kommissionen:

a) en foreløbig evalueringsrapport om gennemførelsen af aktioner og de fremskridt, der er gjort med at opfylde målene i deres nationale programmer senest den 31. december 2017

b) en efterfølgende evalueringsrapport om virkningerne af aktioner under deres nationale programmer senest den 31. december 2023.

2. På grundlag af rapporterne i stk. 1 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget:

a) en foreløbig evalueringsrapport om gennemførelsen af denne forordning og særforordningerne på EU-plan senest den 30. juni 2018. Denne foreløbige evalueringsrapport skal indeholde en vurdering af den midtvejsevaluering, der er foretaget i overensstemmelse med denne forordning og særforordningerne

b) en efterfølgende evalueringsrapport om virkningerne af denne forordning og særforordningerne efter afslutning af de nationale programmer senest den 30. juni 2024.

3. Det skal også fremgå af Kommissionens efterfølgende evaluering, hvilken virkning særforordningerne har på udviklingen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed med hensyn til følgende mål:

a) udviklingen af en fælles kultur for grænsesikkerhed, samarbejde om retshåndhævelse og krisestyring

b) den effektive forvaltning af migrationsstrømmene til Unionen

c) udviklingen af det fælles europæiske asylsystem

d) den fair og lige behandling af tredjelandsstatsborgere

e) solidaritet og samarbejde mellem medlemsstater i forbindelse med spørgsmål om migration og intern sikkerhed

f) en fælles EU-tilgang til migration og sikkerhed over for tredjelande.

4. Alle evalueringsrapporter i henhold til denne artikel offentliggøres i deres helhed, undtagen hvis oplysningerne er klassificerede på grund af deres fortrolige karakter, navnlig hvad angår sikkerhed, den offentlige orden, strafferetlige undersøgelser og beskyttelse af personoplysninger.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 58

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 21. maj 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode på tre år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af syvårsperioden.

3. Den i artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 5, artikel 26, stk. 4, artikel 29, stk. 1, artikel 53, stk. 4, og artikel 55, stk. 4„ træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 59

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget vedrørende asyl-, migrations- og integrationsfonden og fonden for intern sikkerhed. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, undtagen i forbindelse med artikel 14, stk. 4, artikel 24, stk. 5, artikel 45, stk. 2, artikel 47, stk. 6, og artikel 53, stk. 5, i nærværende forordning.

Artikel 60

Revision

Europa-Parlamentet og Rådet tager, på grundlag af et forslag fra Kommissionen, denne forordning op til revision senest den 30. juni 2020.

Artikel 61

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 515/2014

af 16. april 2014

om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af beslutning nr. 574/2007/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionens mål om at sikre et højt sikkerhedsniveau inden for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, jf. artikel 67, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) bør bl.a. nås gennem fælles foranstaltninger for personers passage af de indre grænser og for grænsekontrol ved de ydre grænser samt den fælles visumpolitik som led i et konvergerende system med flere lag, der kan gøre det muligt at udveksle data og få fuldt overblik over situationen, og som sigter mod at lette lovlig rejseaktivitet og at bekæmpe ulovlig indvandring.

(2) Unionen har brug for en mere sammenhængende tilgang til de interne og eksterne aspekter af forvaltningen af migrationsstrømme og intern sikkerhed og bør etablere en sammenhæng mellem bekæmpelsen af ulovlig indvandring med en forbedring af sikkerheden ved Unionens ydre grænser samt forstærke samarbejdet og dialogen med tredjelande med henblik på håndtering af ulovlig indvandring og fremme af lovlig migration.

(3) Det er nødvendigt at udforme en integreret tilgang til spørgsmål, der opstår i forbindelse med presset fra migration og asylansøgninger, samt til forvaltningen af Unionens ydre grænser og at sikre, at der er et budget og tilstrækkelige ressourcer til rådighed til håndtering af krisesituationer som et udtryk for respekt for menneskerettighederne og solidaritet mellem alle medlemsstater, samtidig med at man holder sig de nationale ansvarsområder for øje og sikrer en klar opgavefordeling.

(4) Strategien for Den Europæiske Unions indre sikkerhed (»strategien for indre sikkerhed«), som Rådet vedtog i februar 2010, udgør en fælles dagsorden for at tage de fælles udfordringer på sikkerhedsområdet op. Kommissionens meddelelse af november 2010 med titlen »Strategien for EU's indre sikkerhed i praksis« omsætter strategiens principper og retningslinjer til konkrete aktioner ved at indkredse fem strategiske mål: at svække internationale kriminelle netværk, at forebygge terrorisme og tage fat på problemet med radikalisering og rekruttering, at øge sikkerhedsniveauet for borgere og virksomheder i cyberspace, at styrke sikkerheden via grænseforvaltning samt at øge Unionens modstandsdygtighed over for kriser og katastrofer.

(5) I henhold til strategien for indre sikkerhed er frihed, sikkerhed og retfærdighed mål, der bør forfølges sideløbende, og for at opnå frihed og retfærdighed bør målet om sikkerhed altid forfølges i overensstemmelse med traktaternes principper, retsstatsprincippet og Unionens forpligtelser med hensyn til grundlæggende rettigheder.

(6) Solidaritet mellem medlemsstaterne, en klar opgavefordeling, overholdelse af grundlæggende frihedsrettigheder, menneskerettigheder og retsstatsprincippet, skarp fokus på det globale perspektiv og sammenhængen med ekstern sikkerhed samt konsekvens og sammenhæng i forhold til Unionens udenrigspolitiske mål som fastsat i artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) bør være nøgleprincipper i gennemførelsen af strategien for indre sikkerhed.

(7) Med henblik på at fremme gennemførelsen af strategien for indre sikkerhed og sikre, at den omsættes til virkelighed, bør medlemsstaterne ydes tilstrækkelig finansiel EU-støtte gennem oprettelsen af en fond for intern sikkerhed (»fonden«).

([1]) EUT C 299 af 4.10.2012, s. 108
([2]) EUT C 277 af 13.9.2012, s. 23.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014

(8) På grund af de særlige juridiske forhold, der knytter sig til afsnit V i TEUF, er det ikke juridisk muligt at oprette fonden som ét samlet finansielt instrument. Fonden bør derfor have karakter af en fælles ramme for Unionens finansielle støtte på området indre sikkerhed, som omfatter instrumentet for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik (»instrumentet«), der oprettes ved denne forordning, samt instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring, der oprettes ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 ([1]). Denne omfattende ramme bør suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 ([2]), som denne forordning bør henvise til for så vidt angår regler for programmering, finansiel forvaltning, forvaltning og kontrol, regnskabsafslutning, programafslutning, rapportering og evaluering.

(9) Den nye struktur med to søjler for finansieringen på området for indre anliggender bør bidrage til at gøre finansieringen på dette område mere enkel, rationel, konsolideret og gennemsigtig. Synergi, sammenhæng og komplementaritet med andre fonde og programmer bør tilstræbes, bl.a. med henblik på tildeling af midler til fælles mål. Det bør dog samtidig undgås, at forskellige finansieringsinstrumenter overlapper hinanden.

(10) Fonden bør afspejle behovet for øget fleksibilitet og forenkling og samtidig respektere kravene med hensyn til forudsigelighed og sikre en retfærdig og gennemsigtig fordeling af midlerne med henblik på at opfylde de overordnede og specifikke mål, der er fastsat i denne forordning.

(11) Foranstaltningernes effektivitet og kvaliteten af bevillingsanvendelsen er styrende principper for gennemførelsen af fonden. Endvidere bør fonden gennemføres på den mest effektive og brugervenlige måde.

(12) Fonden bør tage særligt hensyn til medlemsstater, som på grund af deres geografiske beliggenhed står overfor uforholdsmæssigt store byrder som følge af migrationsstrømme.

(13) Solidaritet og ansvarsdeling mellem medlemsstaterne og Unionen er et grundlæggende element i den fælles politik for forvaltningen af de ydre grænser.

(14) Fonden bør udtrykke solidaritet gennem finansiel støtte både til de medlemsstater, som varetager håndhævelsen af Schengenreglerne om de ydre grænser, og de, der forbereder sig på fuld deltagelse i Schengen, og bør af medlemsstaterne anvendes til gavn for Unionens fælles politisk for forvaltning af de ydre grænser.

(15) Som bidrag til opfyldelsen af fondens overordnede mål bør medlemsstaterne sikre, at deres nationale programmer sigter på at opfylde instrumentets specifikke mål, og at fordelingen af midler mellem målene står i forhold til udfordringer og behov og sikrer, at målene kan opfyldes. Såfremt et nationalt program ikke omfatter et af de specifikke mål, eller det afsatte beløb er under minimumsprocenterne for visse mål for de nationale programmer, der er fastsat i denne forordning, bør den pågældende medlemsstat give en begrundelse i programmet.

(16) For at kunne måle fondens resultater bør der fastlægges fælles indikatorer i forbindelse med hvert af de specifikke mål i instrumentet. Målingen af opfyldelsen af de specifikke mål ved hjælp af de fælles indikatorer medfører ikke en forpligtelse til at gennemføre aktioner i relation til disse indikatorer.

(17) En medlemsstat bør ikke samtidig deltage i fonden og i et midlertidigt finansielt EU-instrument, som hjælper de støtteberettigede medlemsstater med at finansiere aktioner ved Unionens nye ydre grænser med henblik på at gennemføre Schengenreglerne om grænser, visum og kontrol ved de ydre grænser.

(18) Instrumentet bør tage udgangspunkt i den kapacitetsudbygning, som har fundet sted med støtte fra Fonden for De Ydre Grænser for perioden 2007-2013, som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 574/2007/EF ([3]), og bør udstrække den, så der tages hensyn til den seneste udvikling.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 af 16. april 2014 om et instrument for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA (Se side 93 i denne EUT).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 af 16. april 2014 om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring (Se side 112 i denne EUT).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 574/2007/EF af 23. maj 2007 om oprettelse af Fonden for De Ydre Grænser for perioden 2007-2013 som en del af det generelle program om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme (EUT L 144 af 6.6.2007, s. 22)

(19) Når medlemsstaterne varetager opgaver ved de ydre grænser og i konsulaterne i overensstemmelse med Schengenreglerne om grænser og visum, sker det på vegne af alle andre medlemsstater i Schengenområdet og i deres interesse, og de udfører dermed en offentlig tjeneste for Unionen. Instrumentet bør bidrage til at dække driftsomkostningerne ved grænsekontrol og visumpolitik og sætte medlemsstaterne i stand til at opretholde den kapacitet, der er afgørende for at kunne udføre denne tjeneste på alles vegne. Støtten består i fuld refusion af udvalgte omkostninger, der specifikt vedrører instrumentets mål, og bør udgøre en integreret del af de nationale programmer.

(20) Instrumentet bør supplere og forstærke de aktiviteter, der er iværksat for at udvikle det operationelle samarbejde i regi af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (»Frontex«), som blev oprettet ved forordning (EF) nr. 2007/2004 ([1]), herunder de nye aktiviteter, som følger af ændringerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2011 ([2]), og dermed yderligere styrke solidaritet mellem de medlemsstater, der varetager kontrollen ved de ydre grænser på hele Schengenområdets vegne. Det betyder bl.a., at medlemsstaterne, når de udarbejder deres nationale programmer, bør tage hensyn til de analyseværktøjer og operationelle og tekniske retningslinjer, Frontex har udarbejdet, samt til dets uddannelsesprogram, nærmere betegnet det fælles grundlæggende uddannelsesprogram for grænsevagter, herunder dets elementer vedrørende grundlæggende rettigheder og adgang til international beskyttelse. Med henblik på at udbygge komplementariteten mellem Frontex' mission og medlemsstaternes opgaver inden for kontrol og overvågning af de ydre grænser samt sikre sammenhæng og undgå omkostningsineffektivitet bør Kommissionen høre Frontex om de udkast til nationale programmer, som medlemsstaterne fremlægger, og navnlig om de aktiviteter heri, der skal modtage driftsstøtte.

(21) Instrumentet bør gennemføres under fuld overholdelse af de rettigheder og principper, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser, og uden at det berører anvendelse af særlige bestemmelser om retten til asyl og international beskyttelse.

(22) Ensartet kontrol af høj kvalitet ved de ydre grænser er af afgørende betydning for styrkelsen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Instrumentet bør i overensstemmelse med de fælles EU-standarder støtte foranstaltninger vedrørende forvaltningen af de ydre grænser, der skal gennemføres i overensstemmelse med den firstrengede adgangskontrolmodel, der omfatter foranstaltninger i tredjelande, samarbejde med nabolande, kontrolforanstaltninger ved grænsen og kontrolforanstaltninger inden for området med fri bevægelighed med henblik på at forhindre ulovlig indvandring og grænseoverskridende kriminalitet inden for Schengenområdet.

(23) I overensstemmelse med artikel 3 i TEU bør instrumentet støtte aktiviteter, som sikrer beskyttelse af børn, der befinder sig i en udsat situation, ved de ydre grænser. Medlemsstaterne bør navnlig, når de gennemfører aktioner, i størst muligt omfang sørge for, at udsatte personer, herunder især børn og uledsagede mindreårige, identificeres, modtager øjeblikkelig hjælp og overlades til tjenester, der kan yde dem den fornødne omsorg.

(24) For at sikre ensartet kontrol af høj kvalitet ved de ydre grænser og lette lovlig rejseaktivitet over de ydre grænser inden for rammerne af strategien for indre sikkerhed bør instrumentet bidrage til udviklingen af et fælles integreret europæisk grænseforvaltningssystem. Dette system omfatter alle foranstaltninger vedrørende politik, lovgivning, systematisk samarbejde, byrdefordeling, vurdering af situationen og skiftende omstændigheder med hensyn til overgangssteder for ulovlige migranter, personale, udstyr og teknologi, der træffes på forskellige niveauer af medlemsstaternes kompetente myndigheder i samarbejde med Frontex, tredjelande og, om nødvendigt, med andre aktører, herunder navnlig Europol og Agenturet for den Operationelle Forvaltning af Store IT-systemer, bl.a. under anvendelse af Unionens firstrengede grænsesikkerhedsmodel og integrerede risikoanalyse.

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2011 af 25. oktober 2011 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 1).

(25) I overensstemmelse med protokol nr. 5 til tiltrædelsesakten af 2003 om persontransitten mellem Kaliningradregionen og de andre dele af Den Russiske Føderation bør instrumentet afholde eventuelle supplerende omkostninger, der opstår som følge af gennemførelsen af de specifikke bestemmelser i gældende EU-ret vedrørende sådan transit, dvs. Rådets forordning (EF) nr. 693/2003 ([1]) og Rådets forordning (EF) nr. 694/2003 ([2]). Behovet for fortsat finansiel støtte til dækning af mistede gebyrer bør dog afhænge af den gældende visumordning mellem Unionen og Den Russiske Føderation.

(26) Instrumentet bør omfatte støtte til nationale foranstaltninger og samarbejde mellem medlemsstaterne om visumpolitik og andre førgrænse-aktiviteter, der finder sted i en fase, som går forud for kontrollen ved de ydre grænser, og bør anvende visuminformationssystemet (VIS) fuldt ud. Den effektive forvaltning af aktiviteter, der organiseres af medlemsstaternes tjenester i tredjelande, er til gavn for den fælles visumpolitik som led i et system med flere lag, der sigter mod at lette lovlig rejseaktivitet og bekæmpe ulovlig indvandring i Unionen, og udgør en integreret del af det fælles integrerede grænseforvaltningssystem.

(27) Instrumentet bør desuden støtte foranstaltninger i Schengenområdet som led i udviklingen af et fælles integreret grænseforvaltningssystem, som får det samlede Schengenområde til at fungere bedre.

(28) Instrumentet bør også bidrage til, at Unionen udvikler IT-systemer baseret på nuværende og/eller nye IT-systemer, som kan give medlemsstaterne redskaber til at forvalte tredjelandsstatsborgeres grænsepassage mere effektivt og til at sikre identifikation og kontrol af rejsende, således at det bliver lettere at rejse, og grænsesikkerheden øges. Til det formål bør der oprettes et program på linje med informationsstyringsstrategien for EU's interne sikkerhed, der kan dække omkostningerne ved udviklingen af både de centrale og nationale dele af sådanne systemer, således at den tekniske overensstemmelse og interoperabiliteten med andre IT-systemer i Unionen sikres, omkostningerne nedbringes og gennemførelsen i medlemsstaterne smidiggøres. Disse IT-systemer bør overholde grundlæggende rettigheder, herunder retten til beskyttelse af personlige oplysninger.

(29) Medlemsstaterne bør afsætte de midler, der er nødvendige for at sikre at systemet er velfungerende, til det europæiske grænseovervågningssystem (Eurosur), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1052/2013 ([3]).

(30) For at kunne reagere øjeblikkeligt på uforudset migrationspres og risici for grænsesikkerheden bør det være muligt at yde krisebistand i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 514/2014.

(31) Herudover bør den pågældende medlemsstat, hvor der, navnlig i forbindelse med en Schengenevaluering, konstateres svagheder eller mulige risici, med henblik på en øget solidaritet i Schengenområdet som helhed følge sagen op på passende vis, i givet fald ved at anvende midler fra sit nationale program efter prioritet som supplement til krisebistandsforanstaltningerne.

(32) Med henblik på at fremme solidariteten og ansvarsdelingen mellem medlemsstaterne bør de tilskyndes til at anvende en del af de disponible midler under deres nationale programmer til specifikke prioriteter defineret af Unionen såsom indkøb af teknisk udstyr til Frontex og udvikling af konsulært samarbejde til gavn for Unionen. Det er nødvendigt at maksimere virkningen af EU-finansieringen ved at mobilisere, sammenlægge og geare offentlige og private finansielle midler. Der bør sikres størst mulig gennemsigtighed, ansvarlighed og demokratisk kontrol for innovative finansielle instrumenter og mekanismer, som involverer EU-budgettet.

(33) Med henblik på anvendelsen af Schengenreglerne i hele Schengenområdet bør gennemførelsen af Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 ([4]) tillige støttes under instrumentet som et vigtigt redskab, der gavner gennemførelsen af Unionens politikker inden for området med frihed, retfærdighed og sikkerhed ved at sikre, at der opretholdes et højt beskyttelsesniveau ved de ydre grænser, og at der ikke forekommer grænsekontrol inden for Schengenområdet.

(34) I lyset af erfaringen med Fonden for De Ydre Grænser samt udviklingen af SIS II og VIS anses det for passende at tillade en vis grad af fleksibilitet med hensyn til overførsel af midler mellem de forskellige redskaber til

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 693/2003 af 14. april 2003 om indførelse af et særligt, forenklet transitdokument (FTD) og et forenklet jernbanetransitdokument (FRTD) samt om ændring af de fælles konsulære instrukser og Den Fælles Håndbog (EUT L 99 af 17.4.2003, s. 8).

([2]) Rådets forordning (EF) nr. 694/2003 af 14. april 2003 om ensartet udformning af forenklede transitdokumenter (FTD) og forenklede jernbanetransitdokumenter (FRTD) som omhandlet i forordning (EF) nr. 693/2003/EF (EUT L 99 af 17.4.2003, s. 15).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1052/2013 af 22. oktober 2013 om oprettelse af det europæiske grænseovervågningssystem (Eurosur) (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 11).

([4]) Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 af 7. oktober 2013 om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 om nedsættelse af et stående udvalg for evaluering og anvendelse af Schengenreglerne (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27).

gennemførelse de mål, der forfølges under instrumentet, uden at det berører princippet om, at programmerne og medlemsstaternes driftsstøtte fra begyndelsen skal sikres en kritisk masse og finansiel stabilitet og med forbehold af Europa-Parlamentets og Rådets kontrol.

(35) Tilsvarende bør anvendelsesområdet for aktionerne og loftet for de midler, som Unionen fortsat har til disposition (»EU-aktioner«), forøges med henblik på at øge Unionens kapacitet til i et givet budgetår at udføre en række forskellige aktiviteter i relation til forvaltningen af de ydre grænser og den fælles visumpolitik til gavn for Unionen som helhed, såfremt og i det omfang behovet opstår. Sådanne EU-aktioner omfatter undersøgelser og pilotprojekter med henblik på at fremme forvaltningen af de ydre grænser og den fælles visumpolitik og deres anvendelse, uddannelsen af grænsevagter i beskyttelse af menneskerettighederne, foranstaltninger eller ordninger i tredjelande til imødegåelse af migrationspres fra de pågældende lande som led i en optimering af forvaltningen af migrationsstrømme til Unionen og i en effektiv organisering af de hermed forbundne opgaver ved de ydre grænser og konsulater.

(36) Foranstaltninger i og i relation til tredjelande, som støttes via instrumentet, bør gennemføres i overensstemmelse med andre aktioner uden for Unionen, der støttes via Unionens geografiske og tematiske instrumenter for ekstern bistand. Særlig bør der ved gennemførelsen af sådanne aktioner tilstræbes fuld overensstemmelse med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik over for det pågældende land eller den pågældende region. De bør ikke have til formål at støtte aktioner, der er direkte udviklingsorienterede og de bør eventuelt supplere den finansielle støtte, der ydes via eksterne bistandsinstrumenter. Der tilstræbes også overensstemmelse med Unionens humanitære politik, særlig for så vidt angår gennemførelsen af kriseforanstaltninger.

(37) Finansiering over EU-budgettet bør koncentreres om aktiviteter, hvor handling på EU-plan kan tilføre merværdi i forhold til handling alene i medlemsstaterne. Da Unionen bedre end medlemsstaterne er i stand til at skabe rammerne for EU-solidaritet inden for grænsekontrol, visumpolitik og forvaltning af migrationsstrømme, samt skabe grundlag for at udvikle fælles IT-systemer, der kan understøtte politikken på disse områder, vil finansiel støtte i henhold til denne forordning særlig bidrage til at styrke medlemsstaternes og Unionens kapacitet på disse områder.

(38) Denne forordning bør fastsætte tildelingen af grundbeløb til medlemsstaterne. Grundbeløbet til hver medlemsstat bør beregnes på grundlag af de beløb, som Fonden for De Ydre Grænser har tildelt de enkelte medlemsstater i årene 2010-2012, ved at dividere det pågældende tal med de samlede bevillinger, der har været til rådighed for delt forvaltning i de tre år. Beregningerne blev foretaget i overensstemmelse med de fordelingskriterier, som er fastlagt i artikel 14 og 15 i afgørelse nr. 574/2007/EF.

(39) Kommissionen bør overvåge gennemførelsen af instrumentet i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 514/2014 ved hjælp af nøgleindikatorer til vurdering af resultater og virkninger. Disse indikatorer, herunder relevante udgangssituationer, bør udgøre minimumsgrundlaget for evalueringen af, i hvor høj grad instrumentets mål er blevet opfyldt.

(40) For at supplere eller ændre bestemmelserne i denne forordning om definitionen af specifikke aktioner i henhold til nationale programmer bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(41) Kommissionen bør i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, herunder udarbejdelsen af delegerede retsakter, høre eksperter fra alle medlemsstater.

(42) For at sikre en ensartet, effektiv og rettidig gennemførelse af bestemmelserne om driftsstøtte i denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]).

(43) Målet for nærværende forordning, nemlig solidaritet og ansvarsdeling mellem medlemsstaterne og Unionen i forvaltningen af de ydre grænser og visumpolitikken, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. ovennævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(44) Beslutning nr. 574/2007/EF bør ophæves med forbehold af overgangsbestemmelserne i denne forordning.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(45) For så vidt angår Island og Norge er denne forordning et led i udviklingen af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([1]), der falder ind under det område, der er omhandlet i artikel 1, litra A og B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ([2]).

(46) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([3]), der henhører under de områder, der er nævnt i artikel 1, litra A og B, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ([4]).

(47) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([5]), der henhører under de områder, der er nævnt i artikel 1, litra A og B, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ([6]).

(48) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(49) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF ([7]). Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(50) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF ([8]). Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(51) Det er hensigtsmæssigt at tilpasse denne forordnings anvendelsesperiode til anvendelsesperioden for Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ([9]). Nærværende forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning oprettes instrumentet for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik (»instrumentet«) som en del af Fonden for Intern Sikkerhed (»fonden«).

Ved denne forordning sammen med forordning (EU) nr. 513/2014 oprettes fonden for perioden 1. januar 2014 til 31. december 2020.

([1]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.
([2]) Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).
([3]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.
([4]) Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).
([5]) EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.
([6]) Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).
([7]) Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).
([8]) Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).
([9]) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

2. Ved denne forordning fastsættes:

a) målene med den finansielle støtte og de støtteberettigede aktioner

b) den overordnede ramme for gennemførelsen af støtteberettigede aktioner

c) de midler, der stilles til rådighed under instrumentet fra 1. januar 2014 til 31. december 2020, og fordelingen af dem

d) anvendelsesområdet for og formålet med de forskellige specifikke metoder til finansiering af udgifterne til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik.

3. Denne forordning indeholder bestemmelser om anvendelsen af reglerne i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »ydre grænser«: medlemsstaternes landegrænser, herunder grænser ved indre vandveje (floder og søer), søgrænser samt lufthavne, søhavne og havne ved indre vandveje (floder og søer), der er omfattet af EU-rettens bestemmelser om passage af de ydre grænser, uanset om disse grænser er midlertidige eller ej

b) »fælles EU-standarder«: ensartet og sammenhængende anvendelse af operationelle foranstaltninger for at opnå et højt og ensartet sikkerhedsniveau på grænsekontrol- og visumområdet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ([1]), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ([2]), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 ([3]), forordning (EF) nr. 2007/2004, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1931/2006 ([4]), Schengen-kataloget over kontrol ved de ydre grænser, den praktiske vejledning for grænsevagter, visumhåndbogen, Eurosur-håndbogen og eventuelle andre forordninger og retningslinjer vedrørende grænsekontrol og visa, som vedtages på EU-plan

c) »midlertidige ydre grænser«:

   i) den fælles grænse mellem en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, og en medlemsstat, der i henhold til sin tiltrædelsesakt er forpligtet til at anvende Schengenreglerne fuldt ud, men for hvilken den relevante rådsafgørelse om bemyndigelse af den pågældende medlemsstat til at anvende disse regler fuldt ud endnu ikke er trådt i kraft

   ii) den fælles grænse mellem to medlemsstater, der i henhold til de respektive tiltrædelsesakter er forpligtet til at anvende Schengenreglerne fuldt ud, men for hvilke den relevante rådsafgørelse om bemyndigelse af de pågældende medlemsstater til at anvende disse regler fuldt ud endnu ikke er trådt i kraft.

d) »grænseovergangssted«: et af de kompetente myndigheder godkendt overgangssted for passage af de ydre grænser som meddelt i overensstemmelse med artikel 34, stk. 2, i forordning (EF) nr. 562/2006

e) »Schengenevaluerings- og overvågningsmekanisme«: kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne som fastsat i forordning (EU) nr. 1053/2013

f) »krisesituation«: en situation opstået på grund af et akut og ekstraordinært pres, hvor et stort eller uforholdsmæssigt højt antal tredjelandsstatsborgere passerer eller forventes at passere en eller flere medlemsstaters ydre grænse, samt enhver anden behørigt dokumenteret krisesituation, der kræver hurtig handling ved de ydre grænser

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).
([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1931/2006 af 20. december 2006 om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser og om ændring af Schengen-konventionen (EUT L 405 af 30.12.2006, s. 1).

g) »ydre grænseafsnit«: hele eller en del af en medlemsstats ydre land- eller søgrænse som defineret i national ret eller fastsat af det nationale koordinationscenter eller en anden ansvarlig national myndighed med henblik på gennemførelse af forordning (EU) nr. 1052/2013.

Artikel 3

Mål

1. Det overordnede mål med instrumentet er at bidrage til et højt sikkerhedsniveau i Unionen og samtidig lette lovlig rejseaktivitet via et ensartet og højt niveau af kontrol ved de ydre grænser og en effektiv behandling af Schengen-visa i overensstemmelse med Unionens engagement i grundlæggende frihedsrettigheder og menneskerettigheder.

2. Inden for det overordnede mål, der er fastsat i stk. 1, skal instrumentet — i overensstemmelse med prioriteterne i relevante EU-strategier, programmer, trusselsvurderinger og risikovurderinger — bidrage til følgende specifikke mål:

a) støtte til en fælles visumpolitik for at lette lovlig rejseaktivitet, yde visumansøgere en service af høj kvalitet, sikre ligebehandling af tredjelandsstatsborgere og bekæmpe ulovlig indvandring

b) støtte til integreret grænseforvaltning, herunder ved fremme af yderligere harmonisering af grænseforvaltningsrelaterede foranstaltninger i overensstemmelse med fælles EU-standarder og ved informationsdeling mellem medlemsstater samt mellem medlemsstater og Frontex for at sikre såvel et ensartet og højt kontrol- og beskyttelsesniveau ved de ydre grænser, herunder ved at bekæmpe ulovlig indvandring, som en gnidningsløs passage af de ydre grænser i overensstemmelse med Schengenreglerne og samtidig sikre adgang til international beskyttelse for personer, som har behov herfor, i overensstemmelse med de forpligtelser, medlemsstaterne har indgået med hensyn til menneskerettigheder, herunder princippet om non-refoulement.

Opfyldelsen af de specifikke mål for instrumentet skal vurderes i overensstemmelse med artikel 55, stk. 2, i forordning (EU) nr. 514/2014 ved hjælp af fælles indikatorer, jf. bilag IV til nærværende forordning, og programspecifikke indikatorer, der indgår i nationale programmer.

3. Som led i opnåelsen af målene i stk. 1 og 2 skal instrumentet bidrage til at nå følgende operationelle mål:

a) fremme af udviklingen, gennemførelsen og håndhævelsen af politikker til sikring af, at ingen personer uanset nationalitet kontrolleres ved passage af de indre grænser, og politikker for gennemførelsen af personkontrol og effektiv overvågning ved passage af de ydre grænser

b) gradvis indførelse af et integreret forvaltningssystem for de ydre grænser baseret på solidaritet og ansvarlighed, navnlig ved hjælp af:

   i) styrkelse af systemerne for kontrol og overvågning ved de ydre grænser og af myndighedssamarbejdet ved de ydre grænser mellem medlemsstaternes grænsekontrol-, told-, migrations- og asylmyndigheder og retshåndhævende myndigheder, herunder i området omkring søgrænserne

   ii) foranstaltninger inden for territoriet vedrørende forvaltningen af ydre grænser og nødvendige ledsageforanstaltninger vedrørende dokumentsikkerhed, identitetshåndtering og indkøbt teknisk udstyrs interoperabilitet

   iii) enhver anden foranstaltning, der ligeledes bidrager til at forhindre og bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet ved de ydre grænser i forbindelse med personbevægelser, herunder menneskehandel og menneskesmugling

c) fremme af udviklingen og gennemførelsen af den fælles politik vedrørende visa og andre tilladelser til kortvarigt ophold samt af forskellige former for konsulært samarbejde med henblik på at sikre en bedre konsulær dækning og harmonisering af praksis for visumudstedelse

d) oprettelse og drift af IT-systemer samt hertil knyttet kommunikationsinfrastruktur og -udstyr, der støtter den fælles visumpolitik, grænsekontrollen og -overvågningen ved de ydre grænser samt fuldt ud overholder databeskyttelseslovgivningen

e) styrkelse af situationsforståelse ved de ydre grænser og medlemsstaternes reaktionskapacitet

f) sikring af en effektiv og ensartet anvendelse af gældende EU-ret om grænser og visum, herunder at Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen fungerer effektivt

g) styrkelse af medlemsstaternes aktioner, som bidrager til en forstærkning af samarbejdet mellem medlemsstater, der opererer i tredjelande, for så vidt angår tilstrømning af tredjelandsstatsborgere til medlemsstaters område, herunder forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig indvandring, og samarbejdet med tredjelande herom, i fuld overensstemmelse med målene og principperne for Unionens optræden udadtil og dens humanitære politik.

4. Aktioner, der finansieres under instrumentet, skal gennemføres i fuld overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og respekt for menneskers værdighed. Aktionerne skal navnlig være i overensstemmelse med principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, EU-databeskyttelseslovgivning, den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, princippet om en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, retten til asyl og international beskyttelse, princippet om non-refoulement samt Unionens og medlemsstaternes internationale forpligtelser, der følger af de internationale instrumenter, som de har undertegnet, bl.a. Genève-konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951 som suppleret med New York-protokollen af 31. januar 1967.

Medlemsstaterne skal navnlig, når de gennemfører aktioner, i størst muligt omfang sørge for, at udsatte personer, herunder især børn og uledsagede mindreårige, identificeres, modtager øjeblikkelig hjælp og overlades til tjenester, der kan yde dem den fornødne omsorg.

5. Medlemsstaterne skal i forbindelse med gennemførelsen af aktioner, der finansieres under dette instrument, som vedrører overvågning af søgrænser, være særligt opmærksomme på de forpligtelser, som de i henhold til international havret har til at yde bistand til personer i nød. Udstyr og systemer, som modtager støtte fra instrumentet, kan i den forbindelse anvendes til håndtering af eftersøgnings- og redningssituationer, som måtte opstå under en grænseovervågningsoperation til søs, og dermed bidrage til at beskytte og redde migranters liv.

6. Instrumentet skal også bidrage til finansiering af teknisk bistand på medlemsstaternes eller Kommissionens initiativ.

Artikel 4

Støtteberettigede aktioner

1. Inden for målene i nærværende forordnings artikel 3, og i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014 og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer, jf. artikel 9 i nærværende forordning, støtter instrumentet aktioner iværksat i eller af medlemsstaterne, særlig følgende:

a) infrastruktur, bygninger og systemer, der er nødvendige ved grænseovergangssteder og for overvågning mellem grænseovergangssteder med henblik på at forhindre og bekæmpe ulovlig grænsepassage, ulovlig indvandring og grænseoverskridende kriminalitet samt sikre glidende rejsestrømme

b) operativt udstyr samt transportmidler og kommunikationssystemer, der er nødvendige for effektiv og sikker grænsekontrol og opdagelse af personer

c) IT-og kommunikationssystemer til effektiv forvaltning af migrationsstrømme på tværs af grænserne, herunder investering i eksisterende og fremtidige systemer

d) infrastruktur, bygninger, kommunikations- og IT-systemer og operativt udstyr, der er nødvendigt for behandling af visumansøgninger og konsulært samarbejde samt andre aktioner til forbedring af kvaliteten af den service, som ydes visumansøgere

e) uddannelse i brug af det udstyr og de systemer, der er nævnt i litra b, c) og d), og fremme af standarder for forvaltning af høj kvalitet samt uddannelse af grænsevagter, herunder om fornødent i tredjelande, vedrørende udførelsen af deres overvågnings- rådgivnings- og kontrolopgaver i overensstemmelse med den internationale menneskerettighedslovgivning, herunder identifikation af ofre for menneskehandel og menneskesmugling

f) udstationering af indvandringsforbindelsesofficerer og dokumentrådgivere i tredjelande samt udveksling og udstationering af grænsevagter mellem medlemsstater eller mellem en medlemsstat og et tredjeland

g) undersøgelser, uddannelse, pilotprojekter og andre aktioner med henblik på gradvis etablering af et integreret forvaltningssystem for de ydre grænser, jf. artikel 3, stk. 3, herunder aktioner med henblik på at fremme samarbejdet mellem myndigheder, enten inden for medlemsstater eller mellem medlemsstater, og aktioner vedrørende interoperabilitet og harmonisering af grænseforvaltningssystemer

h) undersøgelser, pilotprojekter og aktioner, der sigter mod at gennemføre de henstillinger, operationelle standarder og bedste praksisser, der er et resultat af det operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne og EU-organer.

2. Inden for målene i nærværende forordnings artikel 3, og i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014 og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer, jf. artikel 9 i nærværende forordning, skal instrumentet støtte aktioner med relation til og i tredjelande, særlig:

a) informationssystemer, redskaber og udstyr til informationsudveksling mellem medlemsstater og tredjelande

b) aktioner vedrørende operationelt samarbejde mellem medlemsstater og tredjelande, herunder fælles operationer

c) projekter i tredjelande, der har til formål at forbedre overvågningssystemer med henblik at sikre samarbejdet med Eurosur

d) undersøgelser, seminarer, workshops, konferencer, uddannelse, udstyr og pilotprojekter med henblik på at bibringe tredjelande ad hoc teknisk og operationel ekspertise

e) undersøgelser, seminarer, workshops, konferencer, uddannelse, udstyr og pilotprojekter med henblik på at gennemføre specifikke anbefalinger, operationelle standarder og bedste praksis, der fremkommer som resultat af det operationelle samarbejde mellem medlemsstater og EU-organer i tredjelande.

Kommissionen og medlemsstaterne sikrer sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil koordinering for så vidt angår aktioner i eller i forbindelse med tredjelande, jf. artikel 3, stk. 5, i forordning (EU) nr. 514/2014.

3. De i stk. 1, litra a), omhandlede aktioner er ikke støtteberettigede for så vidt angår midlertidige ydre grænser.

4. Aktionerne i forbindelse med midlertidig og ekstraordinær genindførelse af kontrol ved de indre grænser som omhandlet i Schengengrænsekodeksen er ikke støtteberettigede.

5. Aktioner, hvis eneste formål eller virkning er varekontrol, er ikke støtteberettigede.

KAPITEL II

FINANSIEL RAMME OG GENNEMFØRELSESRAMME

Artikel 5

Samlede midler og anvendelse

1. De samlede midler til gennemførelse af instrumentet fastsættes til 2 760 mio. EUR i løbende priser.

2. De årlige bevillinger godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den flerårige finansielle ramme.

3. De samlede midler anvendes til følgende:

a) nationale programmer, jf. artikel 9 og 12

b) driftsstøtte inden for rammerne af de nationale programmer og på de betingelser, der er fastsat i artikel 10

c) den særlige transitordning, jf. artikel 11

d) EU-aktioner, jf. artikel 13

e) krisebistand, jf. artikel 14

f) gennemførelse af et program til etablering af IT-systemer, som støtter forvaltningen af migrationsstrømme på tværs af de ydre grænser på de betingelser, der er fastsat i artikel 15

g) teknisk bistand, jf. artikel 16.

4. Budgettet, som under instrumentet tildeles EU-aktioner, jf. artikel 13 i nærværende forordning, krisebistanden, jf. artikel 14 i nærværende forordning, og den tekniske bistand, jf. artikel 16, stk. 1, i nærværende forordning, skal gennemføres ved direkte forvaltning, jf. artikel 58, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ([1]) og, hvor det er relevant, ved indirekte forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra c), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Budgettet, som tildeles de nationale programmer, jf. artikel 9, driftsstøtte, jf. artikel 10, og den særlige transitordning, jf. artikel 11, skal gennemføres ved delt forvaltning, jf. artikel 58, stk. 1, litra b), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Budgettet, som tildeles de lande, som er associeret i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, jf. nærværende artikels stk. 7, skal gennemføres ved indirekte forvaltning, jf. artikel 58, stk. 1, litra c), nr. i), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012

Den eller de metoder, som skal anvendes ved gennemførelsen af budgettet for programmet for udvikling af IT-systemer baseret på eksisterende og/eller nye IT-systemer, fastlægges i de relevante lovgivningsmæssige EU-retsakter, med forbehold af deres vedtagelse.

5. De samlede midler anvendes som følger:

a) 1 551 mio. EUR til medlemsstaternes nationale programmer

b) 791 mio. EUR til udvikling af IT-systemer baseret på eksisterende og/eller nye IT-systemer til forvaltning af migrationsstrømme på tværs af Unionens ydre grænser, med forbehold af vedtagelsen af de relevante lovgivningsmæssige EU-retsakter

Såfremt dette beløb ikke tildeles eller udnyttes, omfordeler Kommissionen det ved hjælp af en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 17, til en eller flere af de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b) og c), samt nærværende stykkes litra d). Denne delegerede retsakt skal indeholde en vurdering af udviklingen i de relevante IT-systemer, herunder gennemførelsen af budgettet og forventede uudnyttede beløb. Omfordelingen kan finde sted efter vedtagelsen af den relevante lovgivningsmæssige retsakt eller i forbindelse med midtvejsevalueringen, jf. artikel 8.

c) 154 mio. EUR til den særlige transitordning

d) 264 mio. EUR til EU-aktioner, krisebistand og teknisk bistand på Kommissionens initiativ, hvoraf mindst 30 % skal anvendes til EU-aktioner.

6. De samlede disponible midler til instrumentet, jf. stk. 1, udgør sammen med de samlede midler til forordning (EU) nr. 513/2014 finansieringsrammen for fonden og udgør det primære referencebeløb for Europa-Parlamentet og Rådet under den årlige budgetprocedure, jf. punkt 17 i den interinstitutionelle aftale af 2. december 2013 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin, om samarbejde på budgetområdet og om forsvarlig økonomisk forvaltning ([2]).

7. De lande, der er associeret i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, deltager i instrumentet i overensstemmelse med denne forordning.

Der indgås aftaler om disse landes finansielle bidrag til instrumentet og de supplerende regler, der er nødvendige for landenes deltagelse, herunder bestemmelser, som sikrer beskyttelse af Unionens finansielle interesser og Revisionsrettens revisionsbeføjelser.

De finansielle bidrag fra de pågældende lande skal lægges til de samlede disponible midler fra EU-budgettet som omhandlet i stk. 1.

Artikel 6

Midler til støtteberettigede aktioner i medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne tildeles et vejledende beløb på 1 551 mio. EUR fordelt som følger:

a) 1 276 mio. EUR som anført i bilag I

b) 147 mio. EUR på grundlag af den mekanisme, der er omhandlet i artikel 7

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).
([2]) EUT C 373 af 20.12.2013, s. 1.

c) i forbindelse med midtvejsevalueringen, jf. artikel 8, og fra og med budgetåret 2018, 128 mio. EUR, de resterende disponible bevillinger i henhold til denne artikel eller et andet beløb som fastsat i henhold til stk. 2 på grundlag af risikoanalysen og midtvejsevalueringen.

2. Hver medlemsstat fordeler grundbeløbene til nationale programmer, jf. bilag I, på følgende måde:

a) mindst 10 % til aktioner vedrørende artikel 9, stk. 2, litra a)

b) mindst 25 % til aktioner vedrørende artikel 9, stk. 2, litra b)

c) mindst 5 % til aktioner vedrørende artikel 9, stk. 2, litra c), d), e) og f).

Medlemsstaterne kan afvige fra disse minimumsprocenter, forudsat at der i det nationale program gøres rede for, hvorfor tildeling af beløb under disse minimumssatser ikke bringer opnåelsen af det relevante mål i fare. Redegørelsen vil blive vurderet af Kommissionen i forbindelse med dens godkendelse af det nationale program som omhandlet i artikel 9, stk. 2.

3. Medlemsstaterne afsætter de midler til Eurosur, der er nødvendige for at sikre et velfungerende system.

4. For korrekt at opfylde instrumentets mål i tilfælde af uforudsete eller nye omstændigheder og/eller for at sikre en effektiv gennemførelse af det budget, der er til rådighed under instrumentet, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at justere det vejledende beløb, der er fastsat i stk. 1, litra c), i nærværende artikel.

5. Medlemsstater, der tiltræder Unionen i perioden 2012-2020, kan ikke få del i de midler, der tildeles nationale programmer i henhold til instrumentet, så længe de er omfattet af et midlertidigt EU-instrument, som bidrager til støtteberettigede medlemsstaters finansiering af aktioner ved de nye ydre grænser med henblik på gennemførelse af Schengenreglerne om grænser, visum og kontrol ved de ydre grænser.

Artikel 7

Midler til specifikke aktioner

1. Medlemsstaterne kan ud over det beløb, som de tildeles i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, litra a), modtage et ekstra beløb, forudsat at det er øremærket som sådan i det nationale program og skal anvendes til at gennemføre specifikke aktioner, jf. bilag II.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 17 med henblik på at revidere listen over specifikke aktioner i bilag II, hvis det skønnes nødvendigt, herunder i forbindelse med midtvejsevalueringen. På grundlag af de nye specifikke aktioner kan medlemsstaterne modtage ekstra beløb som fastsat i nærværende artikels stk. 1, med forbehold af disponible midler.

3. De ekstra beløb i henhold til denne artikel tildeles de berørte medlemsstater ved individuelle finansieringsafgørelser, der godkender eller reviderer deres nationale program efter proceduren i artikel 14 i forordning (EU) nr. 514./2014.

Artikel 8

Midler i forbindelse med midtvejsevalueringen

1. For at tildele det beløb, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, litra c), senest den 1. juni 2017 tager Kommissionen hensyn til medlemsstaternes byrder i forbindelse med grænseforvaltning, herunder eftersøgnings- og redningsaktiviteter, som måtte blive nødvendige under en grænseovervågningsoperation til søs, og vurderingsrapporter udfærdiget som led i Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen, og trusselsniveauerne ved de ydre grænser for perioden 2017-2020 samt de faktorer, der påvirkede sikkerhedssituationen ved de ydre grænser i 2014-2016. Beløbet fordeles mellem medlemsstaterne på grundlag af vægtningen af følgende grænsekategorier under hensyntagen til nærværende artikels stk. 6:

a) 45 % til ydre søgrænser

b) 38 % til ydre landgrænser

c) 17 % til lufthavne.

2. For så vidt angår de ydre sø- og landgrænser baseres beregningen af beløbet på de ydre grænseafsnits længde ganget med et trusselsniveau (minimum, normal, middel, høj) for hvert grænseafsnit som følger:

a) koefficienten 0,5 for minimum trussel

b) koefficienten 1 for normal trussel

c) koefficienten 3 for middel trussel

d) koefficienten 5 for høj trussel.

3. For så vidt angår lufthavne beregnes tildelingen til hver medlemsstat som følger:

a) 50 % på grundlag af det antal personer, der passerer de ydre grænser

b) 50 % på grundlag af det antal tredjelandsstatsborgere, der nægtes indrejse ved de ydre grænser.

4. I overensstemmelse med Frontex' risikoanalyse og i samråd med Frontex samt i relevant omfang med andre EU-organer fastlægger Kommissionen trusselsniveauerne for hvert af medlemsstaternes ydre grænseafsnit for perioden 2017-2020. Trusselsniveauerne baseres på følgende elementer:

a) grænseforvaltningsbyrden ved de ydre grænser

b) de faktorer, som påvirkede sikkerheden ved medlemsstaternes ydre grænser i perioden 2014-2016

c) ændringer i Unionens politikker, f.eks. på visumområdet

d) mulige fremtidige tendenser i migrationsstrømme og risici for ulovlige aktiviteter i relation til ulovlig passage af personer ved de ydre grænser, og

e) den sandsynlige politiske, økonomiske og sociale udvikling i tredjelande, navnlig nabolande.

Inden Kommissionen fremlægger sin rapport med fastlæggelse af trusselsniveauer, afholder den en drøftelse med medlemsstaterne.

5. For så vidt angår fordelingen af midler i henhold til stk. 1, gælder følgende:

a) den linje mellem områderne, der er omhandlet i artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 866/2004 [1], men ikke søgrænsen nord for denne linje, tages i betragtning, selv om den ikke udgør en ydre landgrænse, så længe bestemmelserne i artikel 1 i protokol nr. 10 om Cypern til tiltrædelsesakten af 2003 er gældende

b) ved udtrykket »ydre søgrænser« forstås de ydre grænser for medlemsstaternes søterritorium, som defineret i overensstemmelse med artikel 4-16 i De Forenede Nationers havretskonvention. I tilfælde, hvor der regelmæssigt er behov for operationer over store afstande for at forhindre ulovlig grænsepassage, forstås ved nævnte udtryk den ydre grænse for områder med højt trusselsniveau. Disse ydre grænser fastlægges under hensyntagen til de relevante data for disse operationer i 2014-2016, som de pågældende medlemsstater indgiver.

6. Desuden kan medlemsstaterne på opfordring af Kommissionen frem til den 1. juni 2017 modtage en ekstra tildeling, forudsat at den er øremærket som sådan i det nationale program og skal anvendes til at gennemføre specifikke aktioner, som fastlægges i lyset af Unionens prioriteter på det tidspunkt.

7. De ekstra beløb i henhold til denne artikel tildeles de berørte medlemsstater ved en individuel finansieringsafgørelse, der godkender eller reviderer deres nationale program i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014.

[1] Rådets forordning (EF) nr. 866/2004 af 29. april 2004 om en ordning i henhold til artikel 2 i protokol nr. 10 til tiltrædelsesakten (EUT L 161 af 30.4.2004, s. 128).

Artikel 9

Nationale programmer

1. Det nationale program, der inden for rammerne af instrumentet skal udarbejdes under hensyn til resultatet af den politiske dialog, der er omhandlet i artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og det program, der skal udarbejdes i henhold til forordning (EU) nr. 513/2014, forelægges Kommissionen som ét nationalt program for fonden og i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. Inden for rammerne af de nationale programmer, der skal undersøges og godkendes af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014, skal medlemsstaterne i henhold til målene i nærværende forordnings artikel 3 og under hensyn til resultatet af den politikdialog, som er nævnt i artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, navnlig forfølge følgende mål:

a) udvikling af Eurosur i overensstemmelse med EU-retten og EU-retningslinjer

b) understøttelse og udvikling af den eksisterende kapacitet på nationalt plan inden for visumpolitik og forvaltning af de ydre grænser samt understøttelse og udvikling af foranstaltninger truffet inden for området for fri bevægelighed i relation til forvaltningen af ydre grænser, idet der især tages hensyn til nye teknologier, udviklinger og/eller standarder med relation til migrationsstrømme

c) støtte til videreudvikling af den forvaltning af migrationsstrømme, der udføres af medlemsstaternes konsulære og øvrige tjenester i tredjelande, herunder oprettelse af konsulære samarbejdsmekanismer for at lette lovlig rejseaktivitet i overensstemmelse med EU-retten eller den pågældende medlemsstats lovgivning, og forebygge ulovlig indvandring i Unionen.

d) styrkelse af integreret grænseforvaltning ved at afprøve og indføre nye redskaber, interoperable systemer og arbejdsmetoder med henblik på at styrke informationsudveksling inden for medlemsstaten eller at forbedre samarbejde mellem myndigheder

e) udvikling af projekter med henblik på sikring af en ensartet kontrol af høj kvalitet ved de ydre grænser i overensstemmelse med fælles EU-standarder og med sigte på at forøge interoperabiliteten af grænseforvaltningssystemer mellem medlemsstaterne

f) støtte til aktioner, efter høring af Frontex, der sigter mod en yderligere harmonisering af grænseforvaltningen og navnlig af den teknologiske kapacitet i overensstemmelse med fælles EU-standarder

g) sikring af en korrekt og ensartet anvendelse af gældende EU-ret vedrørende grænsekontrol og visum til imødegåelse af svagheder, der er konstateret på EU-plan og dokumenteret af resultater inden for rammerne af Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen

h) opbygning af kapaciteten til at imødegå kommende udfordringer, herunder nuværende og fremtidige trusler og pres ved de ydre grænser, navnlig under hensyntagen til risikoanalyser udført af relevante EU-organer.

3. Medlemsstaterne kan inden for deres nationale programmer og som led i forfølgelsen af målene i stk. 2 støtte aktioner i og vedrørende tredjelande, herunder via informationsdeling og operationelt samarbejde.

4. Kommissionen hører Frontex om de udkast til nationale programmer, som medlemsstaterne fremlægger, og navnlig om de aktiviteter heri, der skal modtage driftsstøtte, med henblik på at udbygge komplementariteten mellem Frontex' mission og medlemsstaternes opgaver inden for kontrol og overvågning af de ydre grænser samt for at sikre sammenhæng og undgå omkostningsineffektivitet.

Artikel 10

Driftsstøtte under medlemsstaternes nationale programmer

1. En medlemsstat kan anvende op til 40 % af det beløb, som inden for rammerne af instrumentet er tildelt dets nationale program, til at finansiere driftsstøtte til de offentlige myndigheder, der har ansvaret for at udføre sådanne opgaver og tjenester, som udgør offentlige tjenester for Unionen.

2. Der gives driftsstøtte, såfremt den pågældende medlemsstat opfylder følgende betingelser:

a) overholdelse af gældende EU-ret vedrørende grænser og visa

b) overholdelse af målene i det nationale program

c) overholdelse af fælles EU-standarder med henblik på at styrke koordinering mellem medlemsstaterne og undgå overlapning, fragmentering og omkostningsineffektivitet inden for grænsekontrol.

3. Med henblik herpå vurderer Kommissionen, inden den godkender de nationale programmer, udgangssituationen i de medlemsstater, som har angivet, at de agter at anmode om driftsstøtte under hensyntagen til Schengenevalueringsrapporterne, hvor dette er relevant.

Kommissionens resultater drøftes med den berørte medlemsstat.

Efter drøftelsen kan Kommissionens godkendelse af en medlemsstats budgetstøtte inden for rammerne af det nationale program gøres betinget af programmering og fuldførelse af en række aktioner, der har til formål at sikre, at de betingelser, der er fastsat i stk. 2, er opfyldt fuldt ud på tidspunktet for budgetstøtten.

4. Driftsstøtten skal koncentreres om konkrete opgaver og/eller tjenester og skal fokusere på målene som fastsat i bilag III. Den indebærer fuld refusion for afholdte udgifter ved udførelsen af de opgaver og/eller tjenester, der er fastsat i det nationale program, inden for de økonomiske rammer, som programmet og loftet i stk. 1 fastlægger.

5. Driftsstøtten er genstand for overvågning og informationsudveksling mellem Kommissionen og den berørte medlemsstat set i forhold til denne medlemsstats udgangssituation, de mål, der skal nås, og de indikatorer, der skal anvendes til at måle fremskridt.

6. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter procedurer for indberetninger om anvendelsen af denne bestemmelse og andre praktiske foranstaltninger, som medlemsstaterne og Kommissionen måtte træffe for at efterleve denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 18, stk. 2.

Artikel 11

Driftsstøtte til den særlige transitordning

1. Instrumentet yder støtte til dækning af de mistede gebyrer for udstedelse af transitvisa og de yderligere omkostninger, der er afholdt ved gennemførelsen af Forenklet Transitdokument- og Forenklet Jernbanetransitdokumentordningen i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 693/2003 og forordning (EF) nr. 694/2003.

2. De midler, der tildeles Litauen i henhold til stk. 1, må ikke overstige 154 mio. EUR for perioden 2014-2020 og stilles til rådighed for Litauen i form af yderligere specifik driftsstøtte.

3. Med henblik på stk. 1 forstås ved yderligere omkostninger de omkostninger, der følger direkte af de specifikke krav i forbindelse med gennemførelsen af forvaltningen af den særlige transitordning, og som ikke opstår som følge af udstedelsen af transitvisa eller andre visa.

Følgende former for yderligere omkostninger kan finansieres:

a) infrastrukturinvesteringer

b) uddannelse af personale, der gennemfører den særlige transitordning

c) yderligere driftsomkostninger, herunder løn til personale, der specifikt beskæftiger sig med at gennemføre den særlige transitordning.

4. De mistede gebyrer, som er omhandlet i denne artikels stk. 1, beregnes på grundlag af visagebyrniveauet og gebyrfritagelser, der er fastsat ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation om lettelse af udstedelsen af visa til statsborgere i Den Europæiske Union og Den Russiske Føderation ([1]), inden for den finansielle ramme, der er fastsat i denne artikels stk. 2.

([1]) EUT L 129 af 17.5.2007, s. 27.

5. Kommissionen og Litauen tager anvendelsen af denne artikel op til revision i tilfælde af ændringer med konsekvenser for den særlige transitordnings eksistens og/eller den måde, ordningen fungerer på.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter procedurer for indberetninger om anvendelsen af denne bestemmelse og andre finansielle og praktiske foranstaltninger i øvrigt, som Litauen og Kommissionen måtte træffe for at efterleve denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 18, stk. 2.

7. Med henblik på at sikre, at den særlige transitordning fungerer tilfredsstillende, kan Kommissionen indføre særlige ordninger for mellemliggende betalinger, som fraviger bestemmelserne i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 12

Programmering i overensstemmelse med resultaterne af Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen

Efter vedtagelsen af en Schengenevalueringsrapport i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1053/2013 undersøger den berørte medlemsstat sammen med Kommissionen og Frontex, hvordan der skal reageres på rapportens resultater, herunder eventuelle påviste mangler, og hvordan dens henstillinger skal efterkommes inden for rammerne af medlemsstatens nationale program.

Om nødvendigt reviderer medlemsstaten sit nationale program i overensstemmelse med artikel 14, stk. 9, i forordning (EU) nr. 514/2014 for at tage hensyn til rapportens resultater og henstillinger.

Finansieringen af korrigerende aktioner skal prioriteres. Den berørte medlemsstat foretager i samråd med Kommissionen og Frontex en omfordeling af midler i det nationale program, herunder midler til driftsstøtte, og/eller iværksætter eller tilpasser aktioner med henblik på at afhjælpe svaghederne i overensstemmelse med Schengenevalueringsrapportens resultater og henstillinger.

Artikel 13

EU-aktioner

1. På Kommissionens initiativ kan instrumentet anvendes til at finansiere tværnationale aktioner eller aktioner af særlig interesse for Unionen (»EU-aktioner«) vedrørende de generelle, specifikke og operationelle mål, der er omhandlet i artikel 3.

2. For at være berettiget til støtte skal EU-aktioner navnlig forfølge følgende mål:

a) at støtte forberedende aktiviteter, kontrolaktiviteter, administrative og tekniske aktiviteter, som kræves for at gennemføre politikker for de ydre grænser og visum, herunder at forbedre styringen af Schengenområdet gennem udvikling og gennemførelse af evalueringsmekanismen som fastsat ved forordning (EU) nr. 1053/2013 til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og Schengengrænsekodeksen, navnlig rejseudgifterne for Kommissionens og medlemsstaternes eksperter, som deltager i besøg på stedet

b) at forbedre kendskabet til og forståelsen af de forhold, der er fremherskende i medlemsstaterne og i tredjelande, gennem analyser, evaluering og nøje overvågning af politikker

c) at støtte udvikling af statistiske værktøjer, herunder fælles statistiske værktøjer, metoder og fælles indikatorer

d) at støtte og overvåge gennemførelsen af EU-retten og Unionens politiske mål i medlemsstaterne samt vurdere effektiviteten og virkningerne heraf, herunder med hensyn til respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, i det omfang de falder inden for instrumentets anvendelsesområde

e) at fremme netværkssamarbejde, gensidige læringsprocesser samt kortlægning og udbredelse af bedste praksis og innovative tilgange blandt forskellige berørte parter på EU-plan

f) at fremme projekter, der sigter mod harmonisering af og interoperabilitet i grænseforvaltningsrelaterede foranstaltninger i overensstemmelse med fælles EU-standarder med henblik på at udvikle et integreret europæisk grænseforvaltningssystem

g) at højne bevidstheden om EU-politikker og -mål hos berørte parter og i den brede offentlighed, herunder gennem koncernkommunikation om Unionens overordnede politiske prioriteter

h) at styrke de europæiske netværks evne til at vurdere, fremme, støtte og videreudvikle EU-politikker og -mål

i) at støtte særligt innovative projekter for udvikling af nye metoder og/eller teknologier, som kan overføres til andre medlemsstater, især projekter, som har til formål at afprøve og validere forskningsprojekter

j) at støtte aktioner i relation til tredjelande som omhandlet i artikel 4, stk. 2.

3. EU-aktioner gennemføres i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 14

Krisebistand

1. Instrumentet yder finansiel støtte med henblik på at dække akutte og specifikke behov i tilfælde af krisesituationer som defineret i artikel 2, litra f).

2. Krisebistand gennemføres i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 15

Oprettelse af et program for udvikling af IT-systemer

Programmet for udvikling af IT-systemer baseret på eksisterende og/eller nye IT-systemer gennemføres med forbehold for vedtagelsen af de lovgivningsmæssige EU-retsakter, hvori sådanne IT-systemer og deres kommunikationsinfrastruktur defineres, navnlig med henblik på at forbedre forvaltningen og kontrollen med rejsestrømme ved de ydre grænser gennem styrket grænsekontrol og hurtigere grænsepassage for lovligt rejsende. Der skal i relevant omfang søges synergier med eksisterende IT-systemer med henblik på at undgå dobbeltudgifter.

Fordelingen af det i artikel 5, stk. 5, litra b), anførte beløb skal foretages enten i de relevante lovgivningsmæssige EU-retsakter eller, i forlængelse af vedtagelsen af disse lovgivningsmæssige retsakter, ved en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 17.

Kommissionen orienterer Europa-Parlamentet og Rådet om fremskridtene i udviklingen af de pågældende IT-systemer mindst én gang om året, og når det i øvrigt er hensigtsmæssigt.

Artikel 16

Teknisk bistand

1. På Kommissionens initiativ og/eller vegne kan instrumentet yde op til 1,7 mio. EUR om året i teknisk bistand til fonden, jf. artikel 9 i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. På en medlemsstats initiativ kan instrumentet finansiere tekniske bistandsaktiviteter, jf. artikel 20 i forordning (EU) nr. 514/2014. Det beløb, der afsættes til teknisk bistand, må for perioden 2014-2020 ikke overstige 5 % af det samlede beløb, der tildeles en medlemsstat, plus 500 000 EUR.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, stk. 5, litra b), artikel 6, stk. 4, artikel 7, stk. 2, og artikel 15, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den den 21. maj 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode på tre år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af syvårsperioden.

3. Den i artikel 5, stk. 5, litra b), artikel 6, stk. 4, artikel 7, stk. 2, og artikel 15 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 5, litra b), artikel 6, stk. 4, artikel 7, stk. 2, og artikel 15 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 18

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af »udvalget vedrørende asyl-, migrations- og integrationsfonden og fonden for intern sikkerhed«, nedsat ved artikel 59, stk. 1, i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 19

Anvendelse af forordning (EU) nr. 514/2014

Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 514/2014 finder anvendelse på instrumentet.

Artikel 20

Ophævelse

Beslutning nr. 574/2007/EF ophæves med virkning fra den 1. januar 2014.

Artikel 21

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning er ikke til hinder for videreførelse eller ændring, herunder hel eller delvis annullering, af projekterne og årlige programmer indtil deres afslutning eller af støtte, som Kommissionen har godkendt på grundlag af beslutning nr. 574/2007/EF eller anden lovgivning, der gælder for støtten pr. 31. december 2013.

2. Når Kommissionen vedtager afgørelser om samfinansiering under instrumentet, tager den hensyn til de foranstaltninger, som er vedtaget på grundlag af beslutning nr. 574/2007/EF inden den 20. maj 2014, og som har finansielle virkninger i den periode, som samfinansieringen vedrører.

3. Forpligtelser, der er indgået i forbindelse med samfinansiering, som er godkendt af Kommissionen mellem den 1. januar 2011 og den 31. december 2014, og for hvilke de dokumenter, der er nødvendige for, at foranstaltningerne kan afsluttes, ikke er sendt til Kommissionen inden for fristen for fremlæggelse af den endelige rapport, frigøres automatisk af Kommissionen senest den 31. december 2017, hvilket giver anledning til tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb.

4. Beløb, der vedrører foranstaltninger, som er suspenderet på grund af retsforfølgning eller administrativ klage med opsættende virkning, lades ude af betragtning ved beregningen af det beløb, som skal frigøres automatisk.

5. Medlemsstaterne forelægger senest den 30. juni 2015 Kommissionen en evalueringsrapport om resultaterne og virkningerne af de foranstaltninger, som samfinansieres i henhold til beslutning nr. 574/2007/EF, vedrørende perioden 2011-2013.

6. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2015 Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget den efterfølgende evalueringsrapport i henhold til beslutning nr. 574/2007/EF vedrørende perioden 2011 til 2013.

Artikel 22

Revision

Europa-Parlamentet og Rådet tager på grundlag af forslag fra Kommissionen denne forordning op til revision senest den 30. juni 2020.

Artikel 23

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

BILAG I

Beløb, der udgør grundlaget for medlemsstaternes nationale programmer (i EUR)

Medlemsstat/associeret stat	Minimumsbeløb	Fast del fordelt på grundlag af gennemsnittet for 2010-2012	% 2010-2012 med Kroatien	I ALT
AT	5 000 000	9 162 727	0,828 %	14 162 727
BE	5 000 000	12 519 321	1,131 %	17 519 321
BG	5 000 000	35 366 130	3,196 %	40 366 130
CH	5 000 000	13 920 284	1,258 %	18 920 284
CY	15 000 000	19 507 030	1,763 %	34 507 030
CZ	5 000 000	9 381 484	0,848 %	14 381 484
DE	5 000 000	46 753 437	4,225 %	51 753 437
DK	5 000 000	5 322 133	0,481 %	10 322 133
EE	5 000 000	16 781 752	1,516 %	21 781 752
ES	5 000 000	190 366 875	17,201 %	195 366 875
FI	5 000 000	31 934 528	2,886 %	36 934 528
FR	5 000 000	79 999 342	7,229 %	84 999 342
GR	5 000 000	161 814 388	14,621 %	166 814 388
HR	4 285 714	31 324 057	2,830 %	35 609 771
HU	5 000 000	35 829 197	3,237 %	40 829 197
IE				
IS	5 000 000	326 980	0,030 %	5 326 980
IT	5 000 000	151 306 897	13,672 %	156 306 897
LI	5 000 000	0	0,000 %	5 000 000
LT	5 000 000	19 704 873	1,780 %	24 704 873
LU	5 000 000	400 129	0,036 %	5 400 129
LV	5 000 000	10 521 704	0,951 %	15 521 704
MT	15 000 000	38 098 597	3,442 %	53 098 597
NL	5 000 000	25 609 543	2,314 %	30 609 543
NO	5 000 000	9 317 819	0,842 %	14 317 819
PL	5 000 000	44 113 133	3,986 %	49 113 133
PT	5 000 000	13 900 023	1,256 %	18 900 023
RO	5 000 000	56 151 568	5,074 %	61 151 568

Medlemsstat/associeret stat	Minimumsbeløb	Fast del fordelt på grundlag af gennemsnittet for 2010-2012	% 2010-2012 med Kroatien	I ALT
SE	5 000 000	6 518 706	0,589 %	11 518 706
SI	5 000 000	25 669 103	2,319 %	30 669 103
SK	5 000 000	5 092 525	0,460 %	10 092 525
UK				
TOTAL	169 285 714	1 106 714 286	100,00 %	1 276 000 000

BILAG II

Fortegnelse over specifikke aktioner

1. Oprettelsen af konsulære samarbejdsmekanismer mellem mindst to medlemsstater, der giver stordriftsfordele i forbindelse med behandling af ansøgninger og udstedelse af visa på konsulaterne, i overensstemmelse med visumkodeksens principper om samarbejde, herunder fælles centre for visumansøgninger.
2. Indkøb af transportmidler og operativt udstyr, der anses for nødvendigt for afviklingen af fælles Frontex-operationer, og som skal stilles til rådighed for Frontex i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, andet og tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 2007/2004.

BILAG III

Mål for driftsstøtte inden for de nationale programmer

Mål 1: fremme af udviklingen og gennemførelsen af politikker, der skal sikre, at ingen personer uanset nationalitet kontrolleres ved passage af de indre grænser, og at der foretages personkontrol og effektiv overvågning ved passage af de ydre grænser

— operationer

— personaleomkostninger, herunder til uddannelse

— omkostninger til tjenesteydelser, bl.a. vedligeholdelse og reparationer

— opgradering/udskiftning af udstyr

— fast ejendom (afskrivning, renovering)

Mål 2: fremme af udviklingen og gennemførelsen af den fælles politik vedrørende visa og andre tilladelser til kortvarigt ophold, herunder konsulært samarbejde

— operationer

— personaleomkostninger, herunder til uddannelse

— omkostninger til tjenesteydelser, bl.a. vedligeholdelse og reparationer

— opgradering/udskiftning af udstyr

— fast ejendom (afskrivning, renovering)

Mål 3: etablering og drift af sikre IT-systemer, disses kommunikationsinfrastruktur og udstyr til forvaltning af migrationsstrømme på tværs af Unionens ydre grænser, herunder overvågning af disse

— operationel forvaltning af SIS, VIS og nye systemer, der skal oprettes

— personaleomkostninger, herunder til uddannelse

— omkostninger til tjenesteydelser, bl.a. vedligeholdelse og reparationer

— kommunikationsinfrastruktur og -sikkerhed samt forhold relateret til databeskyttelse

— opgradering/udskiftning af udstyr

— leje af sikrede lokaler og/eller renovering

BILAG IV

Liste over fælles indikatorer for måling af de specifikke mål

a) Støtte til en fælles visumpolitik for at lette lovlig rejseaktivitet, sikre ligebehandling af tredjelandsstatsborgere og bekæmpe ulovlig indvandring.

i) Antal konsulære samarbejdsaktiviteter, der er udviklet med instrumentets hjælp

Af hensyn til de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 opdeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— samlokaliseringer

— fælles ansøgningscentre

— repræsentationer

— andet

ii) Antal medarbejdere, der har modtaget uddannelse, og antal uddannelseskurser, der har været afholdt, i aspekter relateret til den fælles visumpolitik med instrumentets hjælp

iii) Antal specialstillinger i tredjelande med støtte fra instrumentet

Af hensyn til de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 opdeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— indvandringsforbindelsesofficerer,

— andre

iv) Procentandel og antal af konsulater, som er oprettet eller opgraderes med instrumentets hjælp, set i forhold til det samlede antal konsulater

b) Støtte til grænseforvaltning, bl.a. via informationsdeling mellem medlemsstater og mellem medlemsstater og Frontex, for at sikre dels et højt beskyttelsesniveau ved de ydre grænser, herunder gennem bekæmpelse af ulovlig indvandring, dels en gnidningsløs passage af de ydre grænser i overensstemmelse med Schengenreglerne.

i) Antal medarbejdere, der har modtaget uddannelse, og antal uddannelseskurser, der har været afholdt, i aspekter relateret til grænseforvaltning med instrumentets hjælp

ii) Antal infrastrukturer og hjælpemidler til grænsekontrol (kontrol og overvågning), der er oprettet eller opgraderet med instrumentets hjælp

Af hensyn til de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 opdeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— infrastruktur

— køretøjer samt luft- og søfartøjer

— udstyr

— andet.

iii) Antal grænseovergangssteder ved de ydre grænser med automatisk grænsekontrol (ABC) med støtte fra instrumentet i forhold til det samlede antal grænseovergangssteder

iv) Antal nationale grænseovervågningsinfrastrukturer, der er oprettet/udbygget i Eurosur-regi

Af hensyn til de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 opdeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— nationale koordinationscentre

— regionale koordinationscentre

— lokale koordinationscentre

— andre typer koordinationscentre

v) Antal hændelser indberettet af medlemsstaterne til det europæiske situationsbillede

Af hensyn til de årlige gennemførelsesrapporter, jf. artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 opdeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— ulovlig indvandring, herunder hændelser, hvor der var risiko for migranters liv

— grænseoverskridende kriminalitet

— krisesituationer.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 516/2014

af 16. april 2014

om oprettelse af asyl-, migrations- og integrationsfonden, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, og artikel 79, stk. 2 og 4,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionens mål om at oprette et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør bl.a. opnås gennem fælles foranstaltninger, der danner rammen om en asyl- og indvandringspolitik, som er baseret på solidaritet mellem medlemsstaterne og er retfærdig over for tredje lande og deres statsborgere. Det Europæiske Råd anerkendte den 2. december 2009, at de finansielle midler inden for EU bør gøres mere fleksible og sammenhængende, både i henseende til omfang og anvendelsesområde, for at støtte politikudviklingen inden for asyl og migration.

(2) For at bidrage til udviklingen af en fælles EU-politik for asyl og indvandring og styrke området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i lyset af principperne om solidaritet og ansvarsdeling mellem medlemsstaterne og samarbejde med tredjelande bør der ved denne forordning oprettes en asyl-, migrations- og integrationsfond (»fonden«).

(3) Fonden bør afspejle behovet for øget fleksibilitet og forenkling og samtidig dels overholde kravene vedrørende forudsigelighed, dels sikre en retfærdig og transparent fordeling af ressourcerne i forbindelse med opfyldelsen af de generelle og specifikke mål i denne forordning.

(4) Foranstaltningernes effektivitet og kvaliteten af udgifterne udgør de vejledende principper for gennemførelsen af fonden. Endvidere bør fonden gennemføres på den mest effektive og brugervenlige måde.

(5) Den nye struktur med to søjler for finansieringen på området for indre anliggender bør bidrage til at gøre finansieringen på dette område mere enkel, rationel, konsolideret og gennemsigtig. Det bør tilstræbes at skabe synergier, sammenhæng og komplementaritet mellem forskellige fonde og programmer, herunder med henblik på tildeling af midler til fælles formål. Enhver overlapning mellem de forskellige finansieringsinstrumenter bør dog undgås.

(6) Fonden skal udstikke en fleksibel ramme, så medlemsstaterne kan modtage finansielle midler i henhold til deres nationale programmer til at støtte de politikområder, der er omfattet af denne fond alt efter deres specifikke situation og behov og i lyset af fondens generelle og specifikke mål, som den finansielle støtte vil være mest effektiv og passende for.

(7) Fonden bør udvise solidaritet gennem økonomisk bistand til medlemsstaterne. Den bør fremme den effektive forvaltning af migrationsstrømme til EU på områder, hvor EU giver så stor en merværdi som muligt, navnlig ved at dele ansvaret mellem medlemsstaterne og ved at dele ansvaret og styrke samarbejdet med tredjelande.

([1]) EUT C 299 af 4.10.2012, s. 108.
([2]) EUT C 277 af 13.9.2012, s. 23.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.

(8) For at bidrage til opnåelsen af det generelle mål med fonden bør medlemsstaterne sikre, at deres nationale programmer omfatter aktioner, der er rettet mod de specifikke mål i denne forordning, og at fordelingen af ressourcer mellem målene sikrer, at målene kan nås. Skulle det ske, at en medlemsstat ønsker at fravige mindsteprocentsatserne i denne forordning, bør den pågældende medlemsstat fremlægge en detaljeret begrundelse i sit nationale program.

(9) For at sikre en ensartet asylpolitik af høj kvalitet og anvende højere standarder for international beskyttelse bør fonden bidrage til et effektivt fungerende fælles europæisk asylsystem, der omfatter foranstaltninger vedrørende politik, lovgivning og kapacitetsopbygning, i samarbejde med medlemsstaterne, EU-agenturerne og tredjelande.

(10) Det er hensigtsmæssigt at støtte og forbedre den indsats, som medlemsstaterne gør for fuldt ud og på korrekt vis at gennemføre den gældende EU-ret vedrørende asyl, navnlig at tilbyde passende modtagelsesforhold for fordrevne personer og ansøgere af og personer med international beskyttelse, sikre den korrekte fastsættelse af deres status i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ([1]), at anvende retfærdige og effektive asylprocedurer og fremme god praksis på asylområdet for at håndhæve rettighederne for personer, der har behov for international beskyttelse, og give medlemsstaternes asylsystemer mulighed for at fungere effektivt.

(11) Fonden bør yde passende støtte til medlemsstaternes fælles bestræbelser på at fastlægge, udveksle og fremme bedste praksis og oprette effektive samarbejdsstrukturer for at forbedre kvaliteten af beslutningstagningen inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem.

(12) Fonden bør supplere og styrke de aktiviteter, der iværksættes af Det Europæiske Asylstøttekontor (»EASO«), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 ([2]) for at koordinere det praktiske samarbejde mellem medlemsstaterne på asylområdet, støtte de medlemsstater, der er udsat for et særligt pres på deres asylsystemer, og bidrage til gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem. Kommissionen kan gøre brug af den mulighed, som Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ([3]) giver, til at lade EASO udføre specifikke opgaver og ad hoc-opgaver, såsom at koordinere medlemsstaternes aktioner i forbindelse med genbosættelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 439/2010.

(13) Fonden bør støtte Unionens og medlemsstaternes bestræbelser på at fremme medlemsstaternes kapacitet til at udvikle, overvåge og evaluere deres asylpolitik i lyset af deres forpligtelser i henhold til eksisterende EU-ret.

(14) Fonden bør støtte medlemsstaternes bestræbelser på at tilbyde flygtninge og fordrevne, der af FN's Højkommissariat for Flygtninge (»UNHCR«) er udpeget som berettigede til genbosættelse, international beskyttelse og en varig løsning på deres område, herunder vurdering af behovet for genbosættelse og overførelse af de pågældende personer til deres område for at give dem en sikker retsstilling og fremme en effektiv integration.

(15) Fonden bør yde støtte til nye tilgange vedrørende sikrere adgang til asylprocedurer, navnlig rettet mod de vigtigste transitlande, som f.eks. beskyttelsesprogrammer for særlige grupper eller visse procedurer for behandling af asylansøgninger

(16) Det ligger i fondens natur, at den bør kunne yde støtte til frivillig byrdefordeling, som er aftalt mellem medlemsstaterne, og som består i overførelse af personer, der nyder international beskyttelse, og af ansøgere om international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden.

(17) Partnerskaber og samarbejde med tredjelande for at sikre en hensigtsmæssig forvaltning af tilstrømning af personer, der ansøger om asyl eller andre former for international beskyttelse, er en vigtig del af EU's asylpolitik. Med henblik på at give adgang til international beskyttelse og varige løsninger på et så tidligt stadium som muligt, herunder inden for rammerne af regionale beskyttelsesprogrammer, bør fonden omfatte en markant EU-genbosættelsesdel.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor (EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

(18) For at forbedre og styrke integrationsprocessen i de europæiske samfund bør fonden lette lovlig migration til EU i overensstemmelse med medlemsstaternes økonomiske og sociale behov og foregribe forberedelsen af integrationsprocessen allerede i det land, som de tredjelandsstatsborgere, der rejser til EU, kommer fra.

(19) For at være effektiv og sikre størst merværdi bør fonden tilstræbe en mere målrettet tilgang, der støtter sammenhængende strategier, som specifikt tager sigte på at fremme integration af tredjelandsstatsborgere på nationalt, lokalt og/eller regionalt niveau, hvor dette er relevant. Sådanne strategier bør hovedsagelig gennemføres af lokale eller regionale myndigheder og ikkestatslige aktører, uden at det udelukker nationale myndigheder, navnlig hvis den specifikke administrative struktur i den pågældende medlemsstat kræver det, eller hvis integrationsaktioner i en medlemsstat falder inden for en kompetence, der deles mellem staten og den decentrale forvaltning. De gennemførende organisationer bør blandt en række mulige foranstaltninger vælge dem, der er mest egnede i netop deres situation.

(20) Gennemførelsen af fonden bør ske i overensstemmelse med Unionens fælles grundlæggende principper om integration som fastlagt i det fælles program for integration.

(21) Integrationsforanstaltningerne bør også omfatte personer med international beskyttelse for at sikre en samlet tilgang til integration under hensyntagen til disse målgruppers særlige karakteristika. Når integrationsforanstaltninger kombineres med modtagelsesforanstaltninger, bør aktioner, hvis det er hensigtsmæssigt, også kunne omfatte ansøgere om international beskyttelse.

(22) For at sikre, at Unionens indsats for at integrere tredjelandsstatsborgere er sammenhængende, bør de aktioner, der finansieres af fonden, være specifikke og supplere de aktioner, som finansieres i henhold til Den Europæiske Socialfond. Med henblik herpå bør det kræves, at de myndigheder i medlemsstaterne, som er ansvarlige for gennemførelsen af denne fond, etablerer mekanismer for samarbejde og koordinering med de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget til at forvalte interventioner inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond.

(23) Af praktiske grunde kan visse aktioner omfatte en gruppe mennesker, der bedre kan nås som helhed uden at skelne mellem gruppens enkelte medlemmer. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at give de medlemsstater, der måtte ønske det, mulighed for i deres nationale programmer at fastlægge, at integrationsaktioner kan omfatte tredjelandsstatsborgeres nærmeste pårørende i det omfang, det er nødvendigt for at kunne gennemføre sådanne aktioner effektivt. Ved udtrykket »nærmeste pårørende« forstås ægtefæller, partnere og enhver anden, der har direkte familiemæssig tilknytning i nedstigende eller opstigende linje med den tredjelandsstatsborger, som integrationsforanstaltningen er rettet mod, og som ellers ikke ville være omfattet af fondens anvendelsesområde.

(24) Fonden bør støtte medlemsstaterne i at udarbejde strategier for lovlig migration og fremme deres mulighed for at udvikle, gennemføre, overvåge og generelt evaluere alle indvandrings- og integrationsstrategier, -politikker og -foranstaltninger for tredjelandsstatsborgere, herunder Unionens retlige instrumenter. Fonden bør også støtte udveksling af oplysninger, bedste praksis og samarbejde mellem forskellige forvaltningsstrukturer og med andre medlemsstater.

(25) Unionen bør fortsat udvide anvendelsen af mobilitetspartnerskaber som den vigtigste strategiske, samlede og langsigtede samarbejdsramme for migrationsforvaltning med tredjelande. Fonden bør støtte aktiviteter inden for rammerne af mobilitetspartnerskaber, som gennemføres enten i EU eller i tredjelande, og som tager sigte på Unionens behov og prioriteter, navnlig aktioner, der sikrer kontinuitet i tildelingen af støtte og omfatter både Unionen og tredjelande.

(26) Det er hensigtsmæssigt fortsat at støtte og opmuntre den indsats, som medlemsstaterne gør for at forbedre alle aspekter af forvaltningen af tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med henblik på at støtte en løbende, retfærdig og effektiv gennemførelse af de fælles standarder for tilbagesendelse, som navnlig fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([1]). Fonden bør fremme udviklingen af tilbagesendelsesstrategier på nationalt niveau inden for rammerne af begrebet integreret forvaltning af tilbagesendelse og ligeledes foranstaltninger, der støtter en effektiv gennemførelse i tredjelande.

(27) Hvad angår frivillig tilbagevenden af personer, herunder personer, som ønsker at vende tilbage, selv om de ikke er forpligtet til at forlade området, bør der påtænkes incitamenter for sådanne tilbagevendende personer, såsom fortrinsbehandling i form af øget bistand til tilbagevenden. Denne form for frivillig tilbagevenden er både i de tilbagevendende personers og myndighedernes interesse hvad angår dens omkostningseffektivitet. Medlemsstaterne bør tilskyndes til at prioritere frivillig tilbagevenden.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

(28) Politisk hænger frivillig tilbagevenden og tvangsmæssig tilbagesendelse imidlertid sammen og virker gensidigt forstærkende, og medlemsstaterne bør derfor tilskyndes til at styrke komplementariteten mellem de to former for foranstaltninger i deres forvaltning af tilbagesendelse. Der er behov for at gennemføre udsendelser for at beskytte integriteten af Unionens indvandrings- og asylpolitik og medlemsstaternes indvandrings- og asylsystemer. Muligheden for udsendelser er derfor en forudsætning for, at man kan sikre, at denne politik ikke undergraves, og for, at retsstatsprincippet respekteres, hvilket i sig selv er vigtigt for oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Fonden bør derfor støtte medlemsstaternes aktioner for at lette udsendelser i overensstemmelse med de i EU-retten fastsatte standarder, hvor dette er relevant, og med fuld respekt for tilbagesendtes grundlæggende rettigheder og værdighed.

(29) Det er afgørende, at fonden støtter specifikke foranstaltninger for de tilbagevendende i bestemmelseslandet for at sikre deres effektive tilbagevenden til deres hjemby eller hjemegn under gode forhold og lette en holdbar reintegration i det pågældende samfund.

(30) EU-tilbagetagelsesaftaler er en integreret del af EU's tilbagesendelsespolitik og et centralt værktøj for en effektiv forvaltning af migrationsstrømme, da de sikrer en smidig tilbagesendelse af ulovlige migranter. Disse aftaler er et vigtigt led i dialogen og samarbejdet med tredjelande, som er hjem- og transitlande for ulovlige migranter, og gennemførelsen af disse aftaler i tredjelande bør støttes for at sikre effektive tilbagesendelsesstrategier på nationalt niveau og EU-niveau.

(31) Fonden bør supplere og styrke de aktiviteter, der varetages af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser, der blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 ([1]), som bl.a. har til opgave at yde den nødvendige støtte i forbindelse med medlemsstaternes tilrettelæggelse af fælles tilbagesendelsesoperationer og at udvikle bedste praksis for erhvervelse af rejselegitimation og udsendelse af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt på medlemsstaternes område, samt bistå medlemsstaterne under omstændigheder, hvor der er brug for øget teknisk og operationel assistance ved de ydre grænser, under hensyn til, at det i nogle situationer kan dreje sig om humanitære nødsituationer og redningsaktioner til søs.

(32) Fonden bør udover at støtte tilbagesendelse af personer i henhold til denne forordning også støtte andre foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig indvandring eller omgåelse af eksisterende regler for lovlig migration, således at integriteten i medlemsstaternes indvandringssystemer beskyttes.

(33) Fonden bør gennemføres med fuld respekt for de rettigheder og principper, der følger af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og for de grundlæggende rettigheder, der følger af de relevante internationale instrumenter, herunder relevant retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Støtteberettigede aktioner bør tage højde for den menneskerettighedsbaserede tilgang til beskyttelse af migranter, flygtninge og asylansøgere og bør især sikre, at der rettes særlig opmærksomhed mod og specifikt ageres i forhold til den særlige situation, som sårbare personer, navnlig kvinder, uledsagede mindreårige og andre udsatte mindreårige, befinder sig i.

(34) Udtrykkene »sårbare personer« og »familiemedlemmer« er defineret forskelligt i forskellige retsakter med relevans for denne forordning. De bør derfor forstås i betydningen af den relevante retsakt under hensyn til den kontekst, de indgår i. Med hensyn til genbosættelse bør medlemsstater, der genbosætter, rådføre sig nøje med UNHCR for så vidt angår udtrykket »familiemedlemmer« i forbindelse med deres genbosættelsespraksis og egentlige genbosættelsesforløb.

(35) Foranstaltninger vedrørende og i relation til tredjelande, som støttes via fonden, bør vedtages i synergi og i overensstemmelse med andre aktioner uden for Unionen, der støttes gennem EU-instrumenter for ekstern bistand, både geografisk og tematisk. Når der gennemføres sådanne aktioner, vil der navnlig blive tilstræbt fuld overensstemmelse med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil og udenrigspolitik i forhold til det pågældende land eller den pågældende region. Foranstaltningerne bør ikke tage sigte på at støtte aktioner, der er direkte orienteret mod udvikling, og de bør eventuelt supplere økonomisk bistand ydet gennem instrumenter for ekstern bistand. Princippet om sammenhæng i udviklingspolitikken som fastlagt i punkt 35 i den europæiske konsensus om udvikling bør overholdes. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at implementeringen af krisebistand hænger sammen med og, hvis det er relevant, supplerer EU's humanitære politik og overholder de humanitære principper, der er fastsat i den europæiske konsensus om humanitær bistand.

(36) En stor del af fondens midler bør tildeles i forhold til det ansvar, som den enkelte medlemsstat har i forbindelse med bestræbelserne på at forvalte migrationsstrømme på basis af objektive kriterier. I den henseende anvendes de

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1).

senest tilgængelige statistiske data indsamlet af Eurostat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([1]) for migrationsstrømme, f.eks. antal første asylansøgninger, positive afgørelser om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse, antal genbosatte flygtninge, antal tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold, antal tredjelandsstatsborgere, der har fået opholdstilladelse i en medlemsstat, antal afgørelser om tilbagesendelse truffet af de nationale myndigheder og antal gennemførte tilbagesendelser.

(37) Tildelingen af grundbeløb til medlemsstaterne er fastsat i denne forordning. Grundbeløbet består af et minimumsbeløb og et beløb beregnet på grundlag af gennemsnittet af tildelinger i 2011, 2012 og 2013 for hver medlemsstat under Den Europæiske Flygtningefond oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 573/2007/EF ([2]), Den Europæiske Fond for Integration af Tredjelandsstatsborgere oprettet ved Rådets afgørelse 2007/435/EF ([3]) og Den Europæiske Tilbagesendelsesfond oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 575/2007/EF ([4]). Beregningen af tildelingerne blev foretaget i overensstemmelse med de fordelingskriterier, som er fastlagt i afgørelse nr. 573/2007/EF, afgørelse 2007/435/EF og afgørelse nr. 575/2007/EF. I lyset af Det Europæiske Råds konklusioner af 7.-8. februar 2013, hvori det blev understreget, at der vil blive lagt særlig vægt på øsamfund, der står over for uforholdsmæssigt store migrationsudfordringer, er det hensigtsmæssigt at forhøje minimumsbeløbene for Cypern og Malta.

(38) Det er hensigtsmæssigt at tildele hver medlemsstat et beløb med udgangspunkt i de senest tilgængelige statistiske data, men en del af fondens tilgængelige midler bør også fordeles med henblik på gennemførelse af specifikke aktioner, som kræver en fælles indsats fra medlemsstaternes side og skaber en betydelig EU-merværdi, og med henblik på gennemførelse af EU-genbosættelsesprogram og overførelsen af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden.

(39) I den henseende bør forordningen opstille en liste med specifikke aktioner, der kan modtage støtte fra fonden. Der bør tildeles yderligere beløb til de medlemsstater, som forpligter sig til at gennemføre sådanne aktioner.

(40) I lyset af den gradvise gennemførelse af EU-genbosættelsesprogram bør fonden yde målrettet støtte i form af finansielle incitamenter (faste beløb) for hver genbosat person. Kommissionen bør i samarbejde med EASO og i overensstemmelse med deres respektive kompetencer føre tilsyn med den faktiske gennemførelse af genbosættelsesoperationer, der finansieres via fonden.

(41) For at gøre EU-genbosættelsesindsatsen mere effektiv med hensyn til at yde beskyttelse til personer, der har behov for international beskyttelse, og øge den strategiske virkning af genbosættelse ved i højere grad at rette indsatsen mod de personer, der har mest behov for genbosættelse, bør der fastsættes fælles prioriteter for genbosættelse på EU-niveau. Disse fælles prioriteter bør kun ændres, hvis der er en klar begrundelse for at gøre det, eller på baggrund af eventuelle henstillinger fra UNHCR på grundlag af de generelle kategorier, der er specificeret i forordningen.

(42) Da nogle kategorier af personer, der har behov for international beskyttelse, er særligt udsatte, bør de altid indgå i de fælles EU-prioriteter for genbosættelse.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007, af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF af 23. maj 2007 om oprettelse af Den Europæiske Flygtningefond for perioden 2008-2013 som en del af det generelle program om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme og om ophævelse af Rådets beslutning 2004/904/EF (EUT L 144 af 6.6.2007, s. 1).

([3]) Rådets beslutning 2007/435/EF af 25. juni 2007 om oprettelse af Den Europæiske Fond for Integration af Tredjelandsstatsborgere for perioden 2007-2013 som en del af det generelle program om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme (EUT L 168 af 28.6.2007, s. 18).

([4]) Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 575/2007/EF af 23. maj 2007 om oprettelse af Den Europæiske Tilbagesendelsesfond for perioden 2008-2013 som en del af det generelle program om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme (EUT L 144 af 6.6.2007, s. 45).

(43) I betragtning af de genbosættelsesbehov, der fastsættes i de fælles EU-prioriteter for genbosættelse, er det også nødvendigt at skabe yderligere finansielle incitamenter for genbosættelse af personer for så vidt angår specifikke geografiske regioner og nationaliteter og specifikke kategorier af personer, der skal genbosættes, når genbosættelse betragtes som den mest hensigtsmæssige løsning på deres særlige behov.

(44) For at styrke solidariteten og sikre en bedre ansvarsdeling mellem medlemsstaterne, især i forhold til de medlemsstater, der er mest berørt af asylstrømme, bør der indføres en lignende mekanisme baseret på finansielle incitamenter med henblik på overførelsen af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden. En sådan mekanisme bør mindske presset på medlemsstater, der modtager flest asylansøgere og personer med international beskyttelse enten i absolutte eller proportionale tal.

(45) Fondens støtte vil være mere effektiv og give større merværdi, hvis der opstilles et begrænset antal obligatoriske mål i denne forordning, som skal opfyldes i de programmer, som hver medlemsstat udarbejder under hensyn til sin særlige situation og behov.

(46) For at styrke solidariteten er det vigtigt, at fonden ved samordning og i synergi med den humanitære bistand, der forvaltes af Kommissionen, hvis det er relevant, tilvejebringer yderligere støtte til at tackle krisesituationer med et stort migrationspres i medlemsstaterne eller i tredjelande eller i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer i overensstemmelse med Rådets direktiv 2001/55/EF ([1]) via krisebistand. Krisebistand bør også omfatte støtte til humanitære ad hoc-indrejseprogrammer med sigte på at tillade midlertidigt ophold på en medlemsstats område i tilfælde af akutte humanitære kriser i tredjelande. Sådanne andre humanitære indrejseprogrammer foregriber dog ikke og bør heller ikke undergrave Unionens genbosættelsesprogram, der udtrykkeligt tager sigte på fra begyndelsen at finde en holdbar løsning for personer med behov for international beskyttelse, som er overført til Unionen fra tredjelande. Medlemsstaterne bør i den forbindelse ikke have lov til at modtage yderligere faste beløb i forbindelse med personer, der får midlertidigt ophold på en medlemsstats område i forbindelse med sådanne andre humanitære indrejseprogrammer.

(47) Forordningen bør sikre økonomisk bistand til aktiviteterne i Det Europæiske Migrationsnetværk, der blev oprettet ved Rådets beslutning 2008/381/EF ([2]) i overensstemmelse med forordningens mål og opgaver.

(48) Beslutning 2008/381/EF bør derfor ændres for at tilpasse procedurerne og for at lette tilrådighedsstillelsen af tilstrækkelig og rettidig økonomisk støtte til de nationale kontaktpunkter, der henvises til i nævnte beslutning.

(49) I lyset af formålet med de finansielle incitamenter, der ydes til medlemsstaterne i form af faste beløb med henblik på genbosættelse og/eller overførelsen af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden, og da de udgør en lille andel af de faktiske omkostninger, er det nødvendigt, at forordningen giver mulighed for visse undtagelser fra reglerne om støtteberettigede udgifter.

(50) For at supplere eller ændre bestemmelserne i denne forordning om de faste beløb til genbosættelse og overførelse af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden samt om definitionen af specifikke aktioner og Unionens fælles prioriteter for genbosættelse bør beføjelserne til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) delegeres til Kommissionen. Det er særlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører hensigtsmæssige høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(51) I forbindelse med anvendelsen af denne forordning, herunder udarbejdelsen af delegerede retsakter, bør Kommissionen høre eksperter fra alle medlemsstater.

(52) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([3]).

([1]) Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

([2]) Rådets beslutning 2008/381/EF af 14. maj 2008 om oprettelse af et europæisk migrationsnetværk (EUT L 131 af 21.5.2008, s. 7).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(53) Finansiering over EU-budgettet bør koncentreres om aktiviteter, hvor Unionens involvering kan give en merværdi i forhold til medlemsstaternes indsats alene. Da Unionen i højere grad end medlemsstaterne har mulighed for at skabe rammer for Unionens solidaritet med hensyn til forvaltning af migrationsstrømme, bør finansiel støtte i henhold til denne forordning navnlig bidrage til at styrke medlemsstaternes og Unionens kapacitet på dette område.

(54) Det er nødvendigt at maksimere virkningen af EU-finansieringen ved at mobilisere, sammenlægge og supplere offentlige og private finansielle ressourcer.

(55) Kommissionen bør overvåge gennemførelsen af fonden i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 ([1]) ved hjælp af fælles indikatorer til evaluering af resultater og virkninger. Disse indikatorer, herunder relevante referencescenarier, bør udgøre minimumsgrundlaget for evalueringen af, i hvor høj grad fondens målsætninger er blevet opfyldt.

(56) For at måle fondens resultater bør der fastlægges fælles indikatorer i forbindelse med hvert af dens specifikke mål. De fælles indikatorer må ikke påvirke den valgfri eller obligatoriske karakter af gennemførelsen af dertil knyttede aktioner, jf. denne forordning.

(57) Med henblik på forvaltning og gennemførelse bør fonden indgå i en sammenhængende ramme bestående af denne forordning og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 ([2]). I forbindelse med fonden bør partnerskabet i forordning (EU) nr. 514/2014 omfatte relevante internationale organisationer, ikkestatslige organisationer og arbejdsmarkedsparter. Den enkelte medlemsstat bør være ansvarlig for at fastlægge partnerskabets sammensætning og de praktiske forhold vedrørende gennemførelsen heraf.

(58) Målet for denne forordning, nemlig at bidrage til den effektive forvaltning af migrationsstrømme og til gennemførelse, styrkelse og udvikling af den fælles politik for asyl, subsidiær beskyttelse og midlertidig beskyttelse og den fælles indvandringspolitik, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(59) I henhold til artikel 8 og 10 i TEUF bør fonden tage højde for integreringen af ligestilling mellem kvinder og mænd og bekæmpelse af forskelsbehandling.

(60) Beslutning nr. 573/2007/EF, nr. 575/2007/EF og 2007/435/EF bør ophæves med forbehold af overgangsbestemmelserne i denne forordning.

(61) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(62) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(63) Det er hensigtsmæssigt at afstemme denne forordnings anvendelsesperiode med anvendelsesperioden for Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ([3]). Nærværende forordning bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 514/2014 af 16. april 2014 om almindelige bestemmelser om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og om instrumentet for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring (se side 112 i denne EUT).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 513/2014 af 16. april 2014 om et instrument for finansiel støtte til politisamarbejde, forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt krisestyring som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af Rådets afgørelse 2007/125/RIA (se side 93 i denne EUT).

([3]) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning oprettes asyl-, migrations- og integrationsfonden (»fonden«) for perioden 1. januar 2014 til 31. december 2020.

2. Ved denne forordning fastsættes:

a) målet med den finansielle støtte og de støtteberettigede aktioner

b) den generelle ramme for gennemførelsen af støtteberettigede aktioner

c) de disponible finansielle midler og deres fordeling

d) principperne og mekanismen for fastsættelsen af Unionens fælles genbosættelsesprioriteter, og

e) den finansielle bistand til Det Europæiske Migrationsnetværks aktiviteter.

3. Denne forordning fastlægger reglerne for anvendelse af forordning (EU) nr. 514/2014, jf. dog artikel 4 i nærværende forordning.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »genbosættelse«: den proces, hvorved tredjelandsstatsborgere efter anmodning fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (»UNHCR«) baseret på en persons behov for international beskyttelse overføres fra et tredjeland til en medlemsstat, hvor de får ret til ophold med følgende status:

   i) »status som flygtning« i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU,

   ii) »subsidiær beskyttelsesstatus« i henhold til artikel 2, litra g), i direktiv 2011/95/EU, eller

   iii) enhver anden status, som giver de samme rettigheder og fordele efter national ret og EU-retten som dem, der er nævnt i nr. i) og ii).

b) »andre humanitære indrejseprogrammer«: en ad hoc-proces, hvorved en medlemsstat tillader en række tredjelandsstatsborgere at opholde sig på dens område midlertidigt for at beskytte dem mod akutte humanitære kriser som følge af begivenheder som f.eks. den politiske udvikling eller konflikter

c) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU

d) »tilbagesendelse«: processen i forbindelse med en tredjelandsstatsborgers tilbagevenden — enten frivilligt i overensstemmelse med en forpligtelse til at vende tilbage eller tvangsmæssigt, jf. artikel 3 i direktiv 2008/115/EF

e) »tredjelandsstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i TEUF. Henvisning til tredjelandsstatsborgere omfatter statsløse personer og personer, hvis statsborgerskab er uafklaret

f) »udsendelse«: håndhævelse af forpligtelsen til at vende tilbage, dvs. den fysiske transport ud af medlemsstaten, jf. artikel 3 i direktiv 2008/115/EF

g) »frivillig udrejse«: opfyldelse af forpligtelsen til at vende tilbage inden for den frist, der er fastsat herfor i afgørelsen om tilbagesendelse, jf. artikel 3 i direktiv 2008/115/EF

h) »uledsaget mindreårig«: en tredjelandsstatsborger under 18 år, som ankommer eller er ankommet til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for vedkommende, enten i henhold til loven eller ifølge national praksis i den pågældende medlemsstat, og så længe vedkommende ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt; det omfatter mindreårige, der efterlades uledsaget efter indrejse på en medlemsstats område

i) »sårbar person«: enhver tredjelandsstatsborger, som opfylder definitionen i henhold til den EU-ret, der er relevant for det indsatsområde, der støttes under fonden

j) »familiemedlem«: enhver tredjelandsstatsborger, som opfylder definitionen i henhold til den EU-ret, der er relevant for det indsatsområde, der støttes under fonden

k) »krisesituation«: en situation, der følger af:

i) et stort migrationspres i en eller flere medlemsstater karakteriseret ved en stor og uforholdsmæssigt stor tilstrømning af tredjelandsstatsborgere, hvilket stiller store og hastende krav til deres modtagelsesfaciliteter og faciliteter til brug for frihedsberøvelse, asylsystemer og -procedurer

ii) anvendelsen af mekanismerne for midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF, eller

iii) et stort migrationspres i tredjelande, hvor flygtninge er strandet på grund af begivenheder som f.eks. den politiske udvikling eller konflikter.

Artikel 3

Mål

1. Det overordnede mål med fonden er at bidrage til en effektiv forvaltning af migrationsstrømme og til gennemførelse, styrkelse og udvikling af den fælles politik for asyl, subsidiær beskyttelse og midlertidig beskyttelse og den fælles indvandringspolitik under fuld overholdelse af de rettigheder og principper, der følger af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

2. Inden for rammerne af dette overordnede mål bidrager fonden til at nå følgende fælles specifikke mål:

a) styrke og udvikle alle aspekter af det fælles europæiske asylsystem, herunder dets eksterne dimension

b) støtte lovlig migration til medlemsstaterne i overensstemmelse med deres økonomiske og sociale behov, herunder arbejdsmarkedsbehov, samtidig med at integriteten i medlemsstaternes indvandringssystemer beskyttes, og fremme en effektiv integration af tredjelandsstatsborgere

c) styrke retfærdige og effektive tilbagesendelsesstrategier i medlemsstaterne, som bidrager til at bekæmpe ulovlig indvandring, med vægt på holdbar tilbagesendelse og effektiv tilbagetagelse i oprindelses- og transitlandene

d) fremme solidariteten og ansvarsdelingen mellem medlemsstaterne, navnlig i forhold til de lande, der er mest berørt af migrations- og asylstrømme, herunder gennem praktisk samarbejde.

Resultaterne af denne fonds specifikke mål evalueres i overensstemmelse med artikel 55, stk. 2, i forordning (EU) nr. 514/2014 ved hjælp af fælles indikatorer, jf. bilag IV til denne forordning, og programspecifikke indikatorer, der indgår i nationale programmer.

3. De foranstaltninger, der træffes til opfyldelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede mål, er i fuld overensstemmelse med foranstaltninger, der støttes via Unionens eksterne finansieringsinstrumenter, og med principperne og de generelle mål for Unionens optræden udadtil.

4. De i stk. 1 og 2 omhandlede mål gennemføres under behørig hensyntagen til principperne og målene for Unionens humanitære politik. Sammenhængen med de foranstaltninger, der støttes af Unionens eksterne finansieringsinstrumenter, sikres i overensstemmelse med artikel 24.

Artikel 4

Partnerskab

Med henblik på fonden bør partnerskabet i artikel 12 i forordning (EU) nr. 514/2014 omfatte relevante internationale organisationer, ikkestatslige organisationer og arbejdsmarkedsparter.

KAPITEL II

ET FÆLLES EUROPÆISK ASYLSYSTEM

Artikel 5

Modtagelses- og asylsystemer

1. Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), og i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer fastlagt i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden aktioner, der fokuserer på en eller flere af følgende kategorier af tredjelandsstatsborgere:

a) personer, som har flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU

b) personer, som har ansøgt om en af de former for international beskyttelse omhandlet i litra a) og endnu ikke har modtaget en endelig afgørelse

c) personer, som er omfattet af midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF

d) personer, som er i færd med at blive eller er blevet genbosat i eller flyttet fra en medlemsstat.

Hvad angår modtagelsesforhold og asylprocedurer støtter fonden navnlig følgende aktioner med fokus på de kategorier af personer omhandlet i dette stykkes første afsnit:

a) tilvejebringelsen af materiel hjælp, herunder bistand ved grænsen, uddannelse, støttetjenester og læge- og psykolog-hjælp

b) tilvejebringelsen af støttetjenester som f.eks. oversættelse og tolkning, uddannelse, herunder sprogundervisning, og andre initiativer, som er i overensstemmelse med den pågældende persons status

c) oprettelsen og forbedringen af administrative strukturer, systemer for og uddannelse af personale og relevante myndigheder for at sikre asylansøgere effektiv og let adgang til asylprocedurer samt effektive asylprocedurer af høj kvalitet, navnlig for om nødvendigt at støtte udviklingen af den gældende EU-ret vedrørende asyl

d) tilvejebringelsen af social bistand, oplysning eller hjælp i forbindelse med administrative og/eller juridiske formaliteter og oplysning eller rådgivning om det mulige resultat af asylproceduren, herunder om aspekter som procedurer for tilbagevenden

e) tilvejebringelsen af juridisk bistand og repræsentation

f) identifikationen af sårbare grupper og specifik bistand til sårbare personer, navnlig i overensstemmelse med litra a)-e)

g) etableringen, udviklingen og forbedringen af alternative foranstaltninger til frihedsberøvelse.

Hvis det er relevant, og der er fastsat bestemmelser herom i en medlemsstats nationale program, kan fonden også støtte integrationsrelaterede foranstaltninger, f.eks. de i artikel 9, stk. 1, omhandlede foranstaltninger vedrørende modtagelse af personer omhandlet i dette stykkes første afsnit.

2. Inden for rammerne af det specifikke mål i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), og i overensstemmelse med de nationale programmers mål i artikel 19 med hensyn til indkvarteringsfaciliteter og modtagelsessystemer støtter fonden navnlig følgende aktioner:

a) forbedringen og vedligeholdelsen af eksisterende indkvarteringsfaciliteter og -tjenester

b) styrkelsen og forbedringen af administrative strukturer og systemer

c) oplysninger til lokalsamfundene

d) uddannelsen af personale ved myndigheder, herunder lokale myndigheder, som skal have kontakt med de i stk. 1 omhandlede personer i forbindelse med deres modtagelse

e) oprettelsen, driften og udviklingen af nye indkvarteringsfaciliteter og -tjenester samt af administrative strukturer og systemer, navnlig for at takle medlemsstaternes strukturelle behov, hvis det er relevant.

3. Inden for rammerne af de specifikke mål fastsat i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a) og d), og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i artikel 19 støtter fonden også aktioner svarende til de aktioner, der er opført i stk. 1 i nærværende artikel, når disse aktioner vedrører personer, som midlertidigt forbliver:

— i transit- og sagsbehandlingscentre for flygtninge, navnlig for at støtte genbosættelsesoperationer i samarbejde med UNHCR, eller

— på en medlemsstats område i forbindelse med andre humanitære indrejseprogrammer.

Artikel 6

Medlemsstaternes kapacitet til at udvikle, overvåge og evaluere deres asylpolitik og -procedurer

Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 med hensyn til aktioner i forbindelse med forbedring af medlemsstaternes evne til at udvikle, overvåge og evaluere deres asylpolitik og -procedurer, yder fonden støtte til især følgende aktioner:

a) aktioner, der forbedrer medlemsstaternes kapacitet — herunder i forbindelse med den mekanisme for tidlig varsling, beredskab og krisestyring, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 ([1]) — til at indsamle, analysere og formidle kvalitative og kvantitative data og statistikker om asylprocedurer, modtagelseskapacitet, genbosættelse og overførelsen af ansøgere om og/eller personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden

b) aktioner, der forbedrer medlemsstaternes kapacitet til at indsamle, analysere og formidle oplysninger om oprindelseslande

c) aktioner, der direkte bidrager til evalueringen af asylpolitikkerne, f.eks. nationale konsekvensanalyser, undersøgelser blandt målgrupper og andre relevante parter og til udviklingen af indikatorer og benchmarking.

Artikel 7

Genbosættelse, overførelse af ansøgere om og personer med international beskyttelse og anden humanitær ad hoc-indrejse

1. Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a) og litra d), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden navnlig følgende aktioner vedrørende genbosættelse for tredjelandsstatsborgere, der bliver eller er blevet genbosat i en medlemsstat, samt andre humanitære indrejseprogrammer:

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 31).

a) oprettelsen og udviklingen af nationale programmer for genbosættelse og strategier og andre humanitære indrejseprogrammer, herunder behovsanalyse, forbedring af indikatorer og evaluering

b) oprettelsen af hensigtsmæssig infrastruktur og tjenester til at sikre en smidig og effektiv gennemførelse af genbosættelsesaktioner og aktioner vedrørende andre humanitære indrejseprogrammer, herunder sproglig bistand

c) oprettelsen af strukturer, systemer og uddannelse af personale til gennemførelse af missioner til tredjelande og/eller andre medlemsstater med henblik på samtaler og på foretagelse af læge- og sikkerhedsundersøgelser

d) vurderingen af mulige tilfælde af genbosættelse og/eller anden humanitær indrejse gennemført af medlemsstaternes kompetente myndigheder, f.eks. gennemførelse af missioner til tredjelande, føring af samtaler og foretagelse af læge- og sikkerhedsundersøgelser

e) sundhedsvurdering og lægehjælp inden afrejsen, materiel hjælp inden afrejsen, informations- og integrationsforanstaltninger inden afrejsen, rejsearrangementer, herunder ledsagelse af lægeligt personale

f) information og bistand umiddelbart eller kort efter ankomsten, herunder tolkning

g) aktioner med henblik på familiesammenføring af personer, som er genbosat i en medlemsstat

h) styrkelsen af infrastruktur og tjenester, der er relevante for migration og asyl i de lande, der er udpeget til gennemførelse af regionale beskyttelsesprogrammer.

i) indførelse af betingelser, der fremmer genbosatte flygtninges integration, selvstændighed og uafhængighed på lang sigt.

2. Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra d), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden også aktioner svarende til de aktioner, der er opført i denne artikels stk. 1, hvor det anses for passende i lyset af politikudviklingen inden for fondens gennemførelsesperiode, eller hvis en medlemsstats nationale program fastsætter sådanne bestemmelser vedrørende overførelsen af ansøgere om og/eller personer med international beskyttelse. Sådanne operationer udføres med deres samtykke fra den medlemsstat, der har givet dem international beskyttelse eller er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning, til en anden interesseret medlemsstat, hvor de vil få tilsvarende beskyttelse, eller hvor deres ansøgning om international beskyttelse vil blive behandlet.

KAPITEL III

INTEGRATION AF TREDJELANDSSTATSBORGERE OG LOVLIG MIGRATION

Artikel 8

Indvandring og foranstaltninger før afrejse

Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra b), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden aktioner i et tredjeland, som fokuserer på tredjelandsstatsborgere, der opfylder specifikke foranstaltninger før afrejse og/eller betingelser i national ret og i henhold til EU-retten, hvor det er relevant, herunder betingelser vedrørende evnen til at blive integreret i samfundet i en medlemsstat. I den henseende støtter fonden især følgende aktioner:

a) informationspakker og oplysningskampagner for at gøre opmærksom på og fremme interkulturel dialog, bl.a. gennem brugervenlig kommunikations- og informationsteknologi og websites

b) vurderingen af kompetencer og kvalifikationer samt større gennemsigtighed og overensstemmelse hvad angår kompetencer og kvalifikationer i et tredjeland i forhold til i en medlemsstat

c) uddannelse for at forbedre beskæftigelsesegnetheden i en medlemsstat

d) generelle kurser om samfundsorientering og sprogundervisning

e) bistand i forbindelse med ansøgninger om familiesammenføring i henhold til Rådets direktiv 2003/86/EF ([1]).

Artikel 9

Integrationsforanstaltninger

1. Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra b), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden aktioner, som finder sted inden for rammerne af sammenhængende strategier, under hensyntagen til integrationsbehovene hos tredjelandsstatsborgere på lokalt og/eller regionalt niveau. I den henseende støtter fonden især følgende aktioner, der fokuserer på tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, eller eventuelt er ved at opnå lovligt ophold i en medlemsstat:

a) indførelse og udvikling af integrationsstrategier med deltagelse af lokale eller regionale aktører, når det er relevant, herunder behovsanalyser, forbedring af integrationsindikatorer og evaluering, herunder deltagerbaserede vurderinger, for at identificere de bedste praksisser

b) rådgive og yde bistand med hensyn til f.eks. bolig, underhold, administrativ og juridisk vejledning, sundhedspleje, psykolog- og socialhjælp, børnepasning og familiesammenføring

c) aktioner, der introducerer tredjelandsstatsborgere til værtssamfundet, og aktioner, der sætter dem i stand til at tilpasse sig samfundet, oplyser dem om deres rettigheder og forpligtelser, deltage i det civile og kulturelle liv og tilslutte sig de værdier, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

d) foranstaltninger, der fokuserer på uddannelse, herunder sprogkurser og forberedende aktioner, der letter adgangen til arbejdsmarkedet

e) aktioner, der skal fremme selvbevidstheden og gøre det muligt for tredjelandsstatsborgere at forsørge sig selv

f) aktioner, der fremmer meningsfuld kontakt og konstruktiv dialog mellem tredjelandsstatsborgere og værtssamfundet, og aktioner, der fremmer accepten i værtssamfundet, bl.a. ved at inddrage medierne

g) aktioner, der fremmer både lige adgang og lige muligheder i forbindelse med tredjelandsstatsborgeres kontakter med offentlige og private tjenester, herunder tilpasning af disse tjenester til tredjelandsstatsborgere

h) opbygning af støttemodtageres kapacitet, som defineret i artikel 2, litra g), i forordning (EU) nr. 514/2014, herunder gennem udveksling af erfaring og bedste praksis, og skabelse af netværk.

2. De aktioner, der er nævnt i stk. 1, skal, hvor det er nødvendigt, tage højde for de specifikke behov hos de forskellige kategorier af tredjelandsstatsborgere, herunder personer med international beskyttelse, genbosatte eller overførte personer og navnlig sårbare personer.

3. Nationale programmer kan give mulighed for, at de i stk. 1 omhandlede aktioner kan omfatte de af tredjelandsstatsborgeres nærmeste pårørende, der er omfattet af målgruppen i det nævnte stykke, i det omfang, det er nødvendigt for at kunne gennemføre sådanne aktioner effektivt.

4. Med henblik på programmering og gennemførelse af de aktioner, der er nævnt i denne artikels stk. 1, omfatter det partnerskab, der er nævnt i artikel 12 i forordning (EU) nr. 514/2014, de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget til at forvalte Den Europæiske Socialfonds interventioner.

Artikel 10

Praktisk samarbejde og kapacitetsopbyggende foranstaltninger

Inden for rammerne af det fælles specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra b), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 støtter fonden aktioner, der fokuserer på en eller flere af følgende:

([1]) Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).

a) opbygning af strategier, der fremmer lovlig indvandring for at gøre det lettere at udvikle og gennemføre smidige indrejseprocedurer

b) støtte til samarbejdet mellem tredjelande og rekrutteringsbureauerne, arbejdsformidlingerne og indvandringsmyndighederne i medlemsstaterne samt støtte til medlemsstaterne i deres gennemførelse af EU-migrationsret, høringer af relevante parter og ekspertrådgivning eller informationsudveksling om metoder, som tager sigte på specifikke nationaliteter eller kategorier af tredjelandsstatsborgere hvad angår arbejdsmarkedernes behov

c) styrkelse af medlemsstaternes kapacitet til at udvikle, gennemføre, overvåge og evaluere deres indvandringsstrategier, -politikker og -foranstaltninger på tværs af de forskellige niveauer og -afdelinger i forvaltningen, især styrkelse af deres kapacitet til at indsamle, analysere og formidle detaljerede og systematiske data og statistikker om migrationsprocedurer og -strømme og opholdstilladelser og udvikling af overvågningsværktøjer, evalueringssystemer, indikatorer og benchmarking til måling af resultatet af sådanne strategier

d) uddannelse af støttemodtagere som defineret i artikel 2, litra g), i forordning (EU) nr. 514/2014 og af personale, som leverer offentlige og private tjenester, herunder uddannelsesinstitutioner, fremme af udveksling af erfaring og bedste praksis, samarbejde og skabelse af netværk og interkulturel kapacitet samt højnelse af de leverede tjenesters kvalitet

e) opbygning af holdbare organisationsstrukturer for integration og forvaltning af mangfoldighed, bl.a. gennem samarbejde mellem forskellige interesserede parter, som gør det muligt for ansatte på forskellige niveauer i de nationale forvaltninger hurtigt at indhente oplysninger om erfaringer og bedste praksis andre steder og samle ressourcerne, når det er muligt, mellem relevante myndigheder såvel som mellem statslige og ikkestatslige organer for at levere tjenester til tredjelandsstatsborgere mere effektivt, bl.a. via centrale kontaktpunkter (dvs. koordinerede integrationsstøttecentre)

f) bidrag til en dynamisk tovejsproces med gensidig interaktion, der er fundamentet for integrationsstrategierne på lokalt og regionalt niveau, ved at udvikle platforme til høring af tredjelandsstatsborgere, udveksling af oplysninger mellem interesserede parter og platforme for tværkulturel og tværreligiøs dialog mellem forskellige tredjelandsstatsborgeres samfund, mellem disse samfund og værtssamfundet og/eller mellem disse samfund og de politikformulerende og beslutningstagende myndigheder

g) aktioner til fremme og styrkelse af det praktiske samarbejde mellem de relevante myndigheder i medlemsstaterne, med fokus på bl.a. udveksling af oplysninger, bedste praksis og strategier og udviklingen og gennemførelsen af fælles aktioner, herunder med henblik på at beskytte integriteten i medlemsstaternes indvandringssystemer.

KAPITEL IV

TILBAGESENDELSE

Artikel 11

Foranstaltninger, der ledsager tilbagesendelsesprocedurer

Inden for rammerne af det specifikke mål fastsat i artikel nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra c), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 med hensyn til foranstaltninger, der ledsager tilbagesendelsesprocedurer, fokuserer fonden på en eller flere af følgende kategorier af tredjelandsstatsborgere:

a) tredjelandsstatsborgere, som endnu ikke har modtaget endeligt afslag på deres ansøgning om ophold, lovlig bopæl og/eller international beskyttelse i en medlemsstat, og som kan vælge at gøre brug af frivillig tilbagevenden

b) tredjelandsstatsborgere, som har ret til ophold, har lovlig bopæl og/eller har fået international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU eller midlertidig beskyttelse i henhold til direktiv 2001/55/EF i en medlemsstat, og som har valgt at gøre brug af frivillig tilbagevenden

c) tredjelandsstatsborgere, som opholder sig i en medlemsstat, og som ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse og/eller ophold i en medlemsstat, herunder tredjelandsstatsborgere, hvis udsendelse er udsat i henhold til artikel 9 og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF.

I den henseende støtter fonden navnlig følgende aktioner, som fokuserer på de i første afsnit omhandlede kategorier af personer:

a) indførelsen, udviklingen og forbedringen af alternative foranstaltninger til frihedsberøvelse

b) tilvejebringelsen af social bistand, oplysninger eller bistand i forbindelse med administrative og/eller juridiske formaliteter og information og rådgivning

c) leveringen af juridisk og sproglig bistand

d) særlig bistand til sårbare personer

e) indførelsen og forbedringen af uafhængige og effektive ordninger for tilsyn med tvangsmæssig tilbagesendelse, jf. artikel 8, stk. 6, i direktiv 2008/115/EF

f) oprettelsen, vedligeholdelsen og forbedringen af infrastruktur, tjenester og forhold i forbindelse med indkvartering, modtagelse eller frihedsberøvelse

g) oprettelsen af administrative strukturer og systemer, herunder it-redskaber

h) uddannelsen af personale for at sikre problemfrie og effektive tilbagesendelsesprocedurer, herunder forvaltning og gennemførelse heraf.

Artikel 12

Tilbagesendelsesforanstaltninger

Inden for rammerne af det fælles specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra c), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 med hensyn til tilbagesendelsesforanstaltninger støtter fonden aktioner, der fokuserer på de i nærværende forordnings artikel 11 omhandlede personer. I den henseende støtter fonden især følgende aktioner:

a) nødvendige foranstaltninger til forberedelse af tilbagesendelsesoperationer, herunder operationer, der fører til identifikation af tredjelandsstatsborgere, til udstedelse af rejselegitimation og opsporing af familie

b) samarbejde med tredjelandes konsulære myndigheder og indvandringsmyndigheder for at opnå rejselegitimation, lette hjemsendelse og sikre tilbagetagelse

c) støttet frivillig tilbagevenden, herunder lægeundersøgelser og bistand, rejsearrangementer, finansielle bidrag og rådgivning og bistand før og efter tilbagevenden

d) tilbagesendelsesoperationer, herunder relaterede foranstaltninger, i overensstemmelse EU-rettens standarder, undtagen tvangsudstyr

e) foranstaltninger til iværksættelse af reintegration med henblik på den tilbagesendtes personlige udvikling, såsom økonomiske incitamenter, uddannelse, jobformidling og hjælp til at finde arbejde og startstøtte til selvstændig erhvervsvirksomhed

f) faciliteter og tjenester i tredjelande, der sikrer passende midlertidig indkvartering og modtagelse efter ankomst

g) særlig bistand til sårbare personer.

Artikel 13

Praktisk samarbejde og kapacitetsopbyggende foranstaltninger

Inden for rammerne af det fælles specifikke mål fastsat i nærværende forordnings artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra c), i lyset af resultatet af den politiske dialog, jf. artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, og i overensstemmelse med målene for de nationale programmer i nærværende forordnings artikel 19 med hensyn til praktisk samarbejde og kapacitetsopbyggende foranstaltninger støtter fonden navnlig følgende aktioner:

a) aktioner, der fremmer, udvikler og styrker det operationelle samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de myndigheder, der er ansvarlige for tilbagesendelse, og andre myndigheder i medlemsstaterne, der er involveret i tilbagesendelse, herunder samarbejde med konsulære myndigheder og indvandringsmyndigheder i tredjelande samt fælles tilbagesendelsesoperationer

b) aktioner, der støtter samarbejdet mellem tredjelande og de myndigheder i medlemsstaterne, der er ansvarlige for tilbagesendelse, herunder foranstaltninger, der tager sigte på at styrke tredjelandenes kapacitet til at gennemføre tilbagetagelses- og reintegrationsaktiviteter, navnlig inden for rammerne af tilbagetagelsesaftaler

c) aktioner, der styrker kapaciteten til at udvikle effektive og holdbare tilbagesendelsespolitikker, bl.a. ved at udveksle oplysninger om situationen i tilbagesendelseslandene, bedste praksis, dele erfaringer og samle medlemsstaternes ressourcer

d) aktioner, der styrker kapaciteten til at indsamle, analysere og formidle detaljerede og systematiske data og statistikker om tilbagesendelsesprocedurer og foranstaltninger, modtagelsesfaciliteter og faciliteter til frihedsberøvelse, tvungen tilbagesendelse og frivillig tilbagevenden, overvågning og reintegration

e) aktioner, der bidrager direkte til evaluering af tilbagesendelsespolitikker, som f.eks. nationale konsekvensanalyser, undersøgelser blandt målgrupper, udvikling af indikatorer og benchmarking

f) oplysningsforanstaltninger og -kampagner i tredjelande med henblik på at gøre opmærksom på de hensigtsmæssige lovlige kanaler til indvandring og risiciene ved ulovlig indvandring.

KAPITEL V

FINANSIEL RAMME OG GENNEMFØRELSESRAMME

Artikel 14

Samlede midler og gennemførelse

1. De samlede midler til gennemførelsen af denne forordning er fastsat til 3 137 mio. EUR i løbende priser.

2. De årlige bevillinger til fonden godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den flerårige finansielle ramme.

3. De samlede midler iværksættes på følgende måde:

a) nationale programmer i overensstemmelse med artikel 19

b) EU-aktioner i overensstemmelse med artikel 20

c) krisebistand i overensstemmelse med artikel 21

d) Det Europæiske Migrationsnetværk i overensstemmelse med artikel 22

e) teknisk bistand i overensstemmelse med artikel 23.

4. Det budget, der i henhold til denne forordning tildeles de EU-aktioner, der er omhandlet i denne forordnings artikel 20, den krisebistand, der er omhandlet i denne forordnings artikel 21, Det Europæiske Migrationsnetværk, der er omhandlet i denne forordnings artikel 22, og den tekniske bistand, der er omhandlet i denne forordnings artikel 23, gennemføres ved direkte forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra a), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 og, hvor hensigtsmæssigt, ved indirekte forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra c), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Det budget, der tildeles de nationale programmer, som er omhandlet i nærværende forordnings artikel 19, gennemføres ved delt forvaltning i overensstemmelse med artikel 58, stk. 1, litra b), i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

5. Kommissionen er fortsat ansvarlig for at gennemføre Unionens budget, jf. artikel 317 i TEUF, og underretter Europa-Parlamentet og Rådet om operationer, der gennemføres af andre enheder end medlemsstaterne.

6. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets prærogativer, anvendes den primære referencefinansieringsramme vejledende som følger:

a) 2 752 mio. EUR til medlemsstaternes nationale programmer

b) 385 mio. EUR til EU-aktioner, krisebistand, Det Europæiske Migrationsnetværk og teknisk bistand fra Kommissionen, hvoraf mindst 30 % anvendes til EU-aktioner og Det Europæiske Migrationsnetværk.

Artikel 15

Midler til støtteberettigede aktioner i medlemsstaterne

1. Der tildeles vejledende et beløb på 2 752 mio. EUR til medlemsstaterne som følger:

a) 2 392 mio. EUR tildeles som anført i bilag I. Medlemsstaterne tildeler mindst 20 % af disse midler til det specifikke mål i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), og mindst 20 % til det specifikke mål i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra b). Medlemsstaterne kan kun fravige disse minimumsprocentsatser, hvis der i det nationale program udførligt redegøres for, hvorfor tildeling af midler under dette niveau ikke bringer opfyldelsen af målet i fare. For så vidt angår det specifikke mål i artikel 3, stk. 2, første afsnit, litra a), må de medlemsstater, der har strukturelle mangler inden for indkvartering, infrastruktur og tjenester, ikke komme under den minimumsprocentsats, der er fastsat i denne forordning

b) 360 mio. EUR tildeles på baggrund af fordelingsmekanismen til specifikke aktioner som nævnt i artikel 16 til EU-genbosættelsesprogrammet som nævnt i artikel 17 og til overførsel af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden som nævnt i artikel 18.

2. Det beløb, der er nævnt i stk. 1, litra b), støtter:

a) specifikke aktioner, jf. bilag II

b) EU-genbosættelsesprogrammet i overensstemmelse med artikel 17, og/eller overførsel af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden i overensstemmelse med artikel 18.

3. I tilfælde af at et beløb stadig står til rådighed i henhold til denne artikels stk. 1, litra b), eller at et andet beløb står til rådighed, vil det blive tildelt i forbindelse med midtvejsevalueringen, jf. artikel 15 i forordning (EU) nr. 514/2014, i forhold til grundbeløbene til de nationale programmer anført i bilag I til denne forordning.

Artikel 16

Midler til specifikke aktioner

1. Der kan tildeles et yderligere beløb, jf. artikel 15, stk. 2, litra a), til medlemsstaterne, forudsat at det er øremærket hertil i programmet og at det anvendes til at gennemføre de specifikke aktioner, der er opført i bilag II.

2. For at tage højde for den seneste politiske udvikling bemyndiges Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 26 med henblik på at revidere bilag II i forbindelse med midtvejsevalueringen, jf. artikel 15 i forordning (EU) nr. 514/2014. På grundlag af den reviderede liste over specifikke aktioner kan medlemsstaterne modtage yderligere beløb i overensstemmelse med stk. 1 i denne artikel, hvis der er midler til rådighed.

3. De yderligere beløb, der er nævnt i stk. 1 og 2 i denne artikel, tildeles medlemsstaterne i individuelle finansieringsafgørelser, der godkender eller reviderer deres nationale program som led i midtvejsevalueringen efter proceduren i artikel 14 og 15 i forordning (EU) nr. 514/2014. Disse beløb må kun anvendes til gennemførelse af de specifikke aktioner anført i bilag II til denne forordning.

Artikel 17

Midler til EU-genbosættelsesprogrammet

1. Medlemsstaterne modtager ud over deres tildeling beregnet i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, litra a), hvert andet år et yderligere beløb i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, litra b), som et fast beløb på 6 000 EUR for hver genbosat person.

2. Det faste beløb, der er nævnt i stk. 1, forhøjes til 10 000 EUR for hver person, der genbosættes i overensstemmelse med de fælles EU-genbosættelsesprioriteter, som er fastlagt i henhold til stk. 3 og anført i bilag III, og for hver sårbar person, jf. stk. 5.

3. De fælles EU-genbosættelsesprioriteter baseres på følgende generelle kategorier af personer:

a) personer fra et land eller en region, der er udpeget til gennemførelse af et regionalt beskyttelsesprogram

b) personer fra et land eller en region, der er identificeret i UNHCR's vejledende prognose for behovet for genbosættelse, og hvor fælles EU-aktioner vil bidrage væsentligt til at opfylde beskyttelsesbehovene

c) personer, der tilhører en specifik kategori, der er omfattet af UNHCR's genbosættelseskriterier.

4. Kommissionen bemyndiges til at vedtage delegerede retsakter efter artikel 26 med henblik på at ændre bilag III på grundlag af de generelle kategorier i stk. 3 i denne artikel, hvis dette er klart begrundet eller i lyset af eventuelle henstillinger fra UNHCR.

5. Følgende sårbare grupper af personer er også berettigede til det faste beløb, der er nævnt i stk. 2:

a) kvinder og børn, der er udsatte

b) uledsagede mindreårige

c) personer med behov for lægehjælp, som kun kan dækkes gennem genbosættelse

d) personer, der har behov for nødgenbosættelse eller omgående genbosættelse af juridiske årsager eller fysiske beskyttelseshensyn, herunder ofre for vold eller tortur.

6. Når en medlemsstat genbosætter en person, som falder ind under mere end en af de i stk. 1 og 2 omhandlede kategorier, modtager den kun én gang et fast beløb for denne person.

7. Hvis det er relevant, kan medlemsstaterne også være berettigede til faste beløb for familiemedlemmer til personer omhandlet i stk. 1, 3 og 5, forudsat at disse familiemedlemmer er blevet genbosat i overensstemmelse med denne forordning.

8. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter tidsplanen og andre gennemførelsesbetingelser for mekanismen for tildeling af midler til EU-genbosættelsesprogrammet. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 27, stk. 2.

9. De yderligere beløb, der er nævnt i stk. 1 og 2 i nærværende artikel, tildeles hvert andet år medlemsstaterne, første gang i de individuelle finansieringsafgørelser, der godkender deres nationale program efter proceduren i artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014, og efterfølgende i en finansieringsafgørelse, der vedlægges som bilag til de afgørelser, der godkender deres nationale program. Disse beløb overføres ikke til andre aktioner i det nationale program.

10. For effektivt at opfylde målene i EU-genbosættelsesprogrammet og inden for rammerne af de midler, der er til rådighed, bemyndiges Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter efter artikel 26 med henblik på om nødvendigt at justere de faste beløb, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1 og 2, navnlig under hensyntagen til den aktuelle inflation, relevant udvikling inden for genbosættelse samt faktorer, som kan optimere anvendelsen af det finansielle incitament, som de faste beløb indebærer.

Artikel 18

Midler til overførelse af personer med international beskyttelse

1. Med henblik på gennemførelse af princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling og i lyset af politikudviklingen i Unionen inden for fondens gennemførelsesperiode modtager medlemsstaterne ud over deres tildeling beregnet i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, litra a), et yderligere beløb i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, litra b), som et fast beløb på 6 000 EUR for hver person med international beskyttelse, der overføres fra en anden medlemsstat.

2. Medlemsstater kan også være berettigede til faste beløb for familiemedlemmer til personer omhandlet i stk. 1, hvis det er relevant, forudsat at disse familiemedlemmer er blevet overført i overensstemmelse med denne forordning.

3. De yderligere beløb, der er nævnt i denne artikels stk. 1, tildeles medlemsstaterne første gang i de individuelle finansieringsafgørelser, der godkender deres nationale program efter proceduren i artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014, og efterfølgende i en finansieringsafgørelse, der vedlægges som bilag til den afgørelse, der godkender deres nationale program. Disse beløb overføres ikke til andre aktioner i det nationale program.

4. For effektivt at forfølge målene om solidaritet og ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, jf. artikel 80 i TEUF, og inden for rammerne af de disponible midler bemyndiges Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter efter nærværende forordnings artikel 26 med henblik på at justere det faste beløb, der er nævnt i denne artikels stk. 1, navnlig under hensyntagen til den aktuelle inflation, relevant udvikling inden for overførsel af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden samt faktorer, som kan optimere anvendelsen af det finansielle incitament, som de faste beløb indebærer.

Artikel 19

Nationale programmer

1. Inden for rammerne af de nationale programmer, der skal gennemgås og godkendes i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) nr. 514/2014, skal medlemsstaterne inden for målene fastsat i nærværende forordnings artikel 3 og under hensyntagen til resultaterne af den politikdialog, som er nævnt i artikel 13 i forordning (EU) nr. 514/2014, navnlig forfølge følgende mål:

a) at styrke oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem ved at sikre en effektiv og ensartet anvendelse af den gældende EU-ret vedrørende asyl og sikre, at forordning (EU) nr. 604/2013 fungerer hensigtsmæssigt. Disse aktioner kan også omfatte oprettelse og udvikling af EU-genbosættelsesprogrammet

b) at oprette og udvikle integrationsstrategier omfattende forskellige aspekter af en dynamisk tovejsproces, der efter omstændighederne skal gennemføres på nationalt/lokalt/regionalt niveau under hensyntagen til integrationsbehovene hos tredjelandsstatsborgere på lokalt/regionalt niveau, og som opfylder de specifikke behov hos forskellige kategorier af migranter og udvikler effektive partnerskaber mellem relevante interesserede parter

c) at udvikle et tilbagesendelsesprogram, hvori indgår en del vedrørende bistået frivillig tilbagevenden og vedrørende reintegration, hvis det er relevant.

2. Medlemsstaterne sikrer, at alle aktioner, som støttes af fonden, gennemføres i fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og respekt for den menneskelige værdighed. Aktionerne skal navnlig fuldt ud respektere rettighederne og principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

3. Med forbehold af kravet om at forfølge ovennævnte mål tilsigter medlemsstaterne under hensyntagen til deres nationale forhold at opnå en rimelig og gennemsigtig fordeling af midler mellem de specifikke mål, der er fastsat i artikel 3, stk. 2.

Artikel 20

EU-aktioner

1. På Kommissionens initiativ kan fondens midler anvendes til at finansiere tværnationale aktioner eller aktioner af særlig interesse for Unionen (»EU-aktioner«) vedrørende de generelle og specifikke mål, der er nævnt i artikel 3.

2. For at være støtteberettigede skal EU-aktioner navnlig støtte:

a) en styrkelse af samarbejdet på EU-plan om gennemførelsen af EU-retten og udveksling af bedste praksis med hensyn til asyl, navnlig vedrørende genbosættelse og overførelsen af ansøgere om og/eller personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden, herunder gennem netværk og udveksling af oplysninger, vedrørende lovlig indvandring, vedrørende integration af tredjelandsstatsborgere, herunder bistand efter ankomsten og koordinationsaktiviteter til at fremme genbosættelse i de lokalsamfund, som skal tage imod genbosatte flygtninge, og vedrørende tilbagesendelse

b) etableringen af tværnationale samarbejdsnetværk og pilotprojekter, herunder innovative projekter, der er baseret på tværnationale partnerskaber mellem organer beliggende i to eller flere medlemsstater, og som har til formål at fremme innovation og gøre det lettere at udveksle erfaringer og bedste praksis

c) undersøgelser af og forskning i mulige nye former for EU-samarbejde inden for asyl, indvandring, integration og tilbagesendelse og relevant EU-ret, formidling og udveksling af oplysninger om bedste praksis og om alle andre aspekter af asyl-, indvandrings-, integrations- og tilbagesendelsespolitikker, herunder koncern kommunikation om Unionens politiske prioriteter

d) medlemsstaternes udvikling og anvendelse af fælles statistiske værktøjer, metoder og indikatorer til måling af den politiske udvikling inden for asyl, lovlig migration, integration og tilbagesendelse

e) forberedelse, overvågning, administrativ og teknisk bistand, udvikling af en evalueringsmekanisme til gennemførelse af asyl- og indvandringspolitikkerne

f) samarbejde med tredjelande på grundlag af Unionens samlede strategi for migration og mobilitet, navnlig inden for rammerne af gennemførelsen af tilbagetagelsesaftaler, mobilitetspartnerskaber og regionale beskyttelsesprogrammer

g) oplysningsforanstaltninger og -kampagner i tredjelande med henblik på at gøre opmærksom på relevante lovlige kanaler for indvandring og risiciene ved ulovlig indvandring.

3. EU-aktioner gennemføres i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EU) nr. 514/2014.

4. Kommissionen sikrer en retfærdig og gennemsigtig fordeling af midlerne blandt de mål, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2.

Artikel 21

Krisebistand

1. Fonden yder finansiel bistand til at afhjælpe akutte og specifikke behov i forbindelse med en krisesituation, jf. artikel 2, litra k). De foranstaltninger, der gennemføres i tredjelande i henhold til denne artikel, skal være i overensstemmelse med og, hvor det er relevant, supplere Unionens humanitære politik samt overholde de humanitære principper, der er fastsat i konsensussen om humanitær bistand.

2. Krisebistand ydes i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i forordning (EU) nr. 514/2014.

Artikel 22

Det Europæiske Migrationsnetværk

1. Fonden støtter Det Europæiske Migrationsnetværk og tilvejebringer den finansielle bistand, der er nødvendig for dets aktiviteter og fremtidige udvikling.

2. Det beløb, der stilles til rådighed for Det Europæiske Migrationsnetværk i forbindelse med fondens årlige bevillinger og det årlige arbejdsprogram med fastsættelse af prioriteterne for netværkets aktiviteter, vedtages af Kommissionen efter godkendelse fra styrelsesrådet efter proceduren i artikel 4, stk. 5, litra a), i beslutning 2008/381/EF. Kommissionens afgørelse udgør en finansieringsafgørelse i henhold til artikel 84 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

3. Den finansielle bistand til Det Europæiske Migrationsnetværks aktiviteter tager form af tilskud til de nationale kontaktpunkter som omhandlet i artikel 3 i beslutning 2008/381/EF og eventuelt offentlige kontrakter i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Bistanden sikrer passende og rettidig finansiel støtte til disse nationale kontaktpunkter. Omkostninger i forbindelse med gennemførelsen af aktioner truffet af disse nationale kontaktpunkter, som modtager støtte i form af tilskud i 2014, kan tages i betragtning fra den 1. januar 2014.

4. I beslutning 2008/381/EF foretages følgende ændringer:

a) artikel 4, stk. 5, litra a), affattes således:

»a) udarbejde udkastet til det årlige arbejdsprogram over aktiviteter og godkende dette, navnlig hvad angår mål, tematiske prioriteter og vejledende beløb for et budget for hvert enkelt nationalt kontaktpunkt, med henblik på at sikre, at EMN fungerer tilfredsstillende, på basis af et udkast fra formanden«

b) i artikel 6 foretages følgende ændringer:

i) stk. 4 affattes således:

»4. Kommissionen overvåger gennemførelsen af det årlige arbejdsprogram over aktiviteter og rapporterer regelmæssigt til styrelsesrådet om gennemførelsen af dette og om EMN's udvikling.«

ii) stk. 5-8, udgår

c) artikel 11 udgår

d) artikel 12 udgår.

Artikel 23

Teknisk bistand

1. På initiativ af og/eller på Kommissionens vegne anvendes indtil 2,5 mio. EUR af fondens midler årligt til teknisk bistand i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. På initiativ af en medlemsstat kan fonden finansiere tekniske bistandsaktiviteter i overensstemmelse med artikel 20 i forordning (EU) nr. 514/2014. Det beløb, der afsættes til teknisk bistand, må for perioden 2014-2020 ikke overstige 5,5 % af det samlede beløb, der er afsat til en medlemsstat, plus EUR 1 000 000.

Artikel 24

Koordination

Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, hvor det er relevant, at aktioner i og i relation til tredjelande gennemføres i synergi og i overensstemmelse med andre aktioner uden for Unionen, der støttes gennem EU-instrumenter. De sørger især for, at disse aktioner:

a) er i overensstemmelse med Unionens udenrigspolitik, overholder princippet om sammenhæng i udviklingspolitikken og er forenelige med de strategiske planlægningsdokumenter for det pågældende land eller den pågældende region

b) koncentreres om ikkeudviklingsorienterede foranstaltninger

c) er i Unionens interne politikkers interesse og forenelige med de aktiviteter, der gennemføres inden for Unionen.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 25

Specifikke bestemmelser om faste beløb til genbosættelse og overførsel af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden

Uanset reglerne om støtteberettigede udgifter i artikel 18 i forordning (EU) nr. 514/2014, navnlig hvad angår faste beløb og faste takster, vil de faste beløb, der tildeles medlemsstaterne til genbosættelse og/eller overførsel af personer med international beskyttelse fra én medlemsstat til en anden i medfør af denne forordning:

a) være fritaget for forpligtelsen til at være baseret på statistiske eller historiske data, og

b) blive ydet, hvis den person, som det faste beløb ydes til, faktisk er blevet genbosat og/eller overført i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 26

Udøvelse af delegation

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 16, stk. 2, artikel 17, stk. 4 og 10, og artikel 18, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 21. maj 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af syvårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode på tre år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af syvårsperioden.

3. Den i artikel 16, stk. 2, artikel 17, stk. 4 og 10, og artikel 18, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er trådt i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 16, stk. 2, artikel 17, stk. 4 og 10, og artikel 18, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse imod den inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 27

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget vedrørende asyl-, migrations- og integrationsfonden og fonden for intern sikkerhed, som er nedsat ved artikel 59, stk. 1, i forordning (EU) nr. 514/2014.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 28

Revision

Europa-Parlamentet og Rådet tager på baggrund af et forslag fra Kommissionen denne forordning op til revision senest den 30. juni 2020.

Artikel 29

Anvendelse af forordning (EU) nr. 514/2014

Bestemmelserne i forordning (EU) nr. 514/2014 finder anvendelse på fonden, jf. dog artikel 4 i denne forordning.

Artikel 30

Ophævede retsakter

Med virkning fra den 1. januar 2014 ophæves beslutning nr. 573/2007/EF, nr. 575/2007/EF og 2007/435/EF.

Artikel 31

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning er ikke til hinder for videreførelse eller ændring, herunder hel eller delvis annullering, af de pågældende projekter og årlige programmer indtil deres afslutning eller af den finansielle bistand, som Kommissionen har godkendt på grundlag af beslutning nr. 573/2007/EF, beslutning nr. 575/2007/EF og beslutning 2007/435/EF eller anden lovgivning, der gælder for bistanden pr. 31. december 2013. Denne forordning er ikke til hinder for, at den finansielle støtte, som Kommissionen har godkendt på grundlag af beslutning 2008/381/EF eller enhver anden retsforskrift, der finder anvendelse på den pågældende støtte pr. 31. december 2013, videreføres eller ændres, herunder annulleres helt eller delvis.

2. Når Kommissionen vedtager afgørelser om samfinansiering i henhold til denne forordning, tager den hensyn til de foranstaltninger, som er vedtaget på grundlag af beslutning nr. 573/2007/EF, beslutning nr. 575/2007/EF, beslutning 2007/435/EF og beslutning 2008/381/EF før den 20. maj 2014, og som har finansielle virkninger i den periode, samfinansieringen vedrører.

3. Forpligtelser, der er indgået i forbindelse med samfinansieringer, som er godkendt af Kommissionen mellem den 1. januar 2011 og den 31. december 2014, og for hvilke de dokumenter, der er nødvendige for, at aktionerne kan afsluttes, ikke er sendt til Kommissionen inden for fristen for fremlæggelse af den endelige rapport, frigøres automatisk af Kommissionen senest den 31. december 2017, hvilket giver anledning til tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb.

4. Beløb, der vedrører aktioner, som er suspenderet på grund af retsforfølgning eller administrativ klage med opsættende virkning, lades ude af betragtning ved beregningen af det beløb, som skal frigøres automatisk.

5. Medlemsstaterne forelægger senest den 30. juni 2015 Kommissionen evalueringsrapporter om resultaterne og virkningerne af aktioner, der er samfinansieret i henhold til beslutning nr. 573/2007/EF, nr. 575/2007/EF og 2007/435/EF vedrørende perioden 2011-2013.

6. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2015 Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget efterfølgende evalueringsrapporter i henhold til beslutning nr. 573/2007/EF, nr. 575/2007/EF og 2007/435/EF vedrørende perioden 2011-2013.

Artikel 32

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

BILAG I

Flerårig fordeling pr. medlemsstat for perioden 2014-2020 (i EUR)

Medlemsstat	Mindstebeløb	Gennemsnitlige tildelinger i % 2011-2013 ERF+IF+RF	Gennemsnitligt beløb 2011-2013	I ALT
AT	5 000 000	2,65 %	59 533 977	64 533 977
BE	5 000 000	3,75 %	84 250 977	89 250 977
BG	5 000 000	0,22 %	5 006 777	10 006 777
CY	10 000 000	0,99 %	22 308 677	32 308 677
CZ	5 000 000	0,94 %	21 185 177	26 185 177
DE	5 000 000	9,05 %	203 416 877	208 416 877
EE	5 000 000	0,23 %	5 156 577	10 156 577
ES	5 000 000	11,22 %	252 101 877	257 101 877
FI	5 000 000	0,82 %	18 488 777	23 488 777
FR	5 000 000	11,60 %	260 565 577	265 565 577
GR	5 000 000	11,32 %	254 348 877	259 348 877
HR	5 000 000	0,54 %	12 133 800	17 133 800
HU	5 000 000	0,83 %	18 713 477	23 713 477
IE	5 000 000	0,65 %	14 519 077	19 519 077
IT	5 000 000	13,59 %	305 355 777	310 355 777
LT	5 000 000	0,21 %	4 632 277	9 632 277
LU	5 000 000	0,10 %	2 160 577	7 160 577
LV	5 000 000	0,39 %	8 751 777	13 751 777
MT	10 000 000	0,32 %	7 178 877	17 178 877
NL	5 000 000	3,98 %	89 419 077	94 419 077
PL	5 000 000	2,60 %	58 410 477	63 410 477
PT	5 000 000	1,24 %	27 776 377	32 776 377
RO	5 000 000	0,75 %	16 915 877	21 915 877
SE	5 000 000	5,05 %	113 536 877	118 536 877
SI	5 000 000	0,43 %	9 725 477	14 725 477
SK	5 000 000	0,27 %	5 980 477	10 980 477
UK	5 000 000	16,26 %	365 425 577	370 425 577
Medlemsstater i alt	145 000 000	100,00 %	2 247 000 000	2 392 000 000

BILAG II

Liste over specifikke aktioner omhandlet i artikel 16

1. Oprettelse og udvikling i Unionen af transit- og sagsbehandlingscentre for flygtninge, navnlig støtte til genbosættelsesoperationer i samarbejde med UNHCR.
2. Nye tilgange i samarbejde med UNHCR vedrørende adgang til asylprocedurer rettet mod de vigtigste transitlande, som f.eks. beskyttelsesprogrammer for særlige grupper eller visse procedurer for behandling af asylansøgninger.
3. Fælles initiativer blandt medlemsstaterne på integrationsområdet, som f.eks. benchmarking, peer reviews eller afprøvning af europæiske moduler, f.eks. vedrørende erhvervelse af sprogkundskaber eller udvikling af introduktionsprogrammer, med det formål at forbedre samordningen af politikker mellem medlemsstaterne, regionerne og de lokale myndigheder.
4. Fælles initiativer, der tager sigte på at identificere og gennemføre nye tilgange vedrørende procedurer ved det første møde og beskyttelsesstandarder for og bistand til uledsagede mindreårige.
5. Fælles tilbagesendelsesoperationer, herunder fælles aktioner for gennemførelsen af EU-tilbagetagelsesaftaler.
6. Fælles reintegrationsprojekter i oprindelseslandene for at sikre en holdbar tilbagevenden, samt fælles aktioner for at styrke tredjelandes kapacitet til at implementere EU-tilbagetagelsesaftaler.
7. Fælles initiativer, der tager sigte på at genetablere familiens enhed og reintegrere uledsagede mindreårige i deres oprindelsesland.
8. Fælles initiativer blandt medlemsstaterne om lovlig indvandring, herunder oprettelse af fælles migrationscentre i tredjelande samt fælles projekter for at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at befordre brug udelukkende af lovlige migrationskanaler og oplyse om risiciene ved ulovlig indvandring.

BILAG III

Liste over fælles EU-genbosættelsesprioriteter

1. Det regionale beskyttelsesprogram i Østeuropa (Belarus, Moldova, Ukraine).
2. Det regionale beskyttelsesprogram på Afrikas Horn (Djibouti, Kenya, Yemen).
3. Det regionale beskyttelsesprogram i Nordafrika (Egypten, Libyen, Tunesien).
4. Flygtninge i Østafrika/De Store Søer.
5. Irakiske flygtninge i Syrien, Libanon, Jordan.
6. Irakiske flygtninge i Tyrkiet.
7. Syriske flygtninge i regionen.

BILAG IV

Liste over fælles indikatorer for måling af de fælles specifikke mål

a) Styrke og udvikle alle aspekter af det europæiske asylsystem, herunder dets eksterne dimension.

i) Antal personer i målgruppen, der under denne fond har modtaget bistand gennem projekter vedrørende modtagelsesforhold og asylordninger.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter som omhandlet i artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 inddeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— antal personer i målgruppen, der modtager information og bistand gennem hele asylproceduren

— antal personer i målgruppen, der modtager juridisk bistand og repræsentation

— antal sårbare personer og uledsagede mindreårige, der modtager særlig bistand.

ii) Kapaciteten (dvs. antal pladser) i nye indkvarteringsfaciliteter til modtagelse, som er oprettet i overensstemmelse med den gældende EU-rets krav til modtagelsesforhold, og i eksisterende indkvarteringsfaciliteter til modtagelse, som er forbedret i overensstemmelse med samme krav som følge af projekter, der er støttet i henhold til fonden, og procentdelen af den samlede kapacitet for indkvartering ved modtagelsen.

iii) Antal personer, der har modtaget uddannelse i asylrelaterede emner med bistand fra fonden, og dette antal som en procentdel af det samlede personale, der har modtaget uddannelse i disse emner.

iv) Antal produkter og undersøgelsesmissioner, der giver oplysninger om oprindelseslande, fremstillet eller udført med bistand fra fonden.

v) Antal projekter, der er støttet i henhold til fonden for at udvikle, overvåge og evaluere asylpolitikker i medlemsstaterne.

vi) Antal personer, der er blevet genbosat med støtte fra fonden.

b) Støtte lovlig migration til medlemsstaterne i overensstemmelse med deres økonomiske og sociale behov, f.eks. arbejdsmarkedsbehov, samtidig med at misbrug af lovlig migration nedbringes, og fremme en effektiv integration af tredjelandsstatsborgere.

i) Antal personer i målgruppen, som deltog i foranstaltninger før afrejse, der er støttet i henhold til fonden.

ii) Antal personer i målgruppen, som er blevet bistået af fonden gennem integrationsforanstaltninger inden for rammerne af nationale, lokale og regionale strategier.

Med henblik på de årlige gennemførelsesrapporter som omhandlet i artikel 54 i forordning (EU) nr. 514/2014 inddeles denne indikator yderligere i underkategorier såsom:

— antal personer i målgruppen, som er blevet bistået gennem foranstaltninger, der fokuserer på uddannelse, herunder sprogkurser og forberedende aktioner, der letter adgangen til arbejdsmarkedet

— antal personer i målgruppen, som har modtaget støtte gennem rådgivning og bistand på området bolig

— antal personer i målgruppen, som er blevet bistået gennem sundhedspleje og psykologhjælp

— antal personer i målgruppen, som er blevet bistået gennem foranstaltninger med henblik på demokratisk deltagelse.

iii) Antal lokale, regionale og nationale politikrammer/foranstaltninger/redskaber, der er iværksat med henblik på integration af tredjelandsstatsborgere, og som inddrager civilsamfundet, og migrantsamfundene og alle andre relevante interessenter, som et resultat af foranstaltninger støttet i henhold til fonden.

iv) Antal samarbejdsprojekter med andre medlemsstater om integration af tredjelandsstatsborgere, der er støttet i henhold til fonden.

v) Antal projekter, der er støttet i henhold til fonden for at udvikle, overvåge og evaluere integrationspolitikker i medlemsstaterne.

c) Styrke retfærdige og effektive tilbagesendelsesstrategier i medlemsstaterne, som støtter bekæmpelsen af ulovlig indvandring, med vægt på holdbar tilbagesendelse og effektiv tilbagetagelse i oprindelses- og transitlandene.

i) Antal personer, som med fondens bistand er blevet uddannet i tilbagesendelsesrelaterede emner.

ii) Antal tilbagesendte, som før eller efter deres tilbagesendelse modtog reintegrationsbistand samfinansieret af fonden.

iii) Antal tilbagevendte, hvis tilbagevenden blev samfinansieret af fonden, personer, som vendte tilbage frivilligt, og personer, som blev udsendt.

iv) Antal overvågede udsendelsesoperationer, der er samfinansieret af fonden.

v) Antal projekter, der er støttet i henhold til fonden for at udvikle, overvåge og evaluere tilbagesendelsespolitikker i medlemsstaterne.

d) Fremme solidariteten og ansvarsdelingen mellem medlemsstaterne, navnlig i forhold til de lande, der er mest berørt af migrations- og asylstrømme.

i) Antal ansøgere om og personer med international beskyttelse, som er blevet overført fra én medlemsstat til en anden med støtte fra fonden.

ii) Antal samarbejdsprojekter med andre medlemsstater om fremme af solidariteten og ansvarsdelingen mellem medlemsstaterne, der er støttet i henhold til fonden.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 517/2014

af 16. april 2014

om fluorholdige drivhusgasser og om ophævelse af forordning (EF) nr. 842/2006

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge den fjerde vurderingsrapport fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (»IPCC«) under FN's rammekonvention om klimaændringer (»klimakonventionen«), som Unionen er part i ([3]), vil de udviklede lande på grundlag af de eksisterende videnskabelige data skulle reducere drivhusgasemissionerne med 80 % til 95 % i forhold til 1990-niveauet frem til 2050 for at begrænse de globale klimaændringer til en temperaturstigning på 2 °C og dermed undgå uønskede klimakonsekvenser.

(2) For at nå dette mål vedtog Kommissionen en køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050, som Rådet noterede sig i dets konklusioner af 17. maj 2011, og som blev støttet af Europa-Parlamentet i dets beslutning af 15. marts 2012. I køreplanen fastlagde Kommissionen en omkostningseffektiv metode til at opnå de fornødne samlede emissionsreduktioner i Unionen frem til 2050. Køreplanen fastlægger de nødvendige sektorbidrag på seks områder. Andre emissioner end CO_2, herunder fluorholdige drivhusgasser, men undtagen andre emissioner end CO_2 fra landbruget, bør i forhold til 1990-niveauet reduceres med 72 % til 73 % frem til 2030 og med 70 % til 78 % frem til 2050. Hvis 2005 benyttes som referenceår, er det nødvendigt at reducere andre emissioner end CO_2, undtagen fra landbruget, med 60 % til 61 % frem til 2030. Emissionerne af fluorholdige drivhusgasser blev anslået til 90 mio. ton CO_2-ækvivalenter i 2005. En reduktion på 60 % betyder, at emissionerne skal reduceres til tilnærmelsesvis 35 mio. ton CO_2-ækvivalenter frem til 2030. Da emissionerne anslås til 104 mio. ton CO_2-ækvivalenter i 2030 ved fuld anvendelse af den gældende EU-lovgivning, er det nødvendigt med en yderligere reduktion på tilnærmelsesvis 70 mio. ton CO_2-ækvivalenter.

(3) I Kommissionens beretning af 26. september 2011 om anvendelsen, virkningen og tilstrækkeligheden af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 ([4]) konkluderes det, at de aktuelle indeslutningsforanstaltninger, hvis de anvendes fuldt ud, har potentiale til at reducere emissionerne af fluorholdige drivhusgasser. Disse foranstaltninger bør derfor opretholdes og præciseres på grundlag af de erfaringer, der er gjort ved gennemførelsen. Visse foranstaltninger bør også udvides til at omfatte andre apparater, hvor der anvendes betydelige mængder af fluorholdige drivhusgasser, f.eks. kølelastbiler og kølepåhængskøretøjer dertil. Forpligtelsen til at etablere og føre journaler over anlæg eller udstyr, der indeholder sådanne gasser, bør også omfatte elektriske koblingsanlæg. Da indeslutningsforanstaltninger ved bortskaffelse af produkter og anlæg eller udstyr indeholdende fluorholdige drivhusgasser har stor betydning, bør medlemsstaterne tage hensyn til værdien af producentansvarsordninger og opfordre til oprettelse heraf på baggrund af eksisterende bedste praksis.

(4) I denne beretning konkluderes det også, at der kan gøres mere for at reducere emissionerne af fluorholdige drivhusgasser i Unionen, navnlig ved at undgå at anvende sådanne gasser, når der findes sikre og energieffektive alternative teknologier med ingen eller en mindre indvirkning på klimaet. En nedgang på op til to tredjedele i emissionerne i 2010 frem til 2030 er omkostningseffektiv, fordi der findes dokumenterede og afprøvede og virksomme alternativer i mange sektorer.

([1]) EUT C 271 af 19.9.2013, s. 138.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 12.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.
([3]) Rådets afgørelse 94/69/EF af 15. december 1993 om indgåelse af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (EFT L 33 af 7.2.1994, s. 11).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af 17. maj 2006 om visse fluorholdige drivhusgasser (EUT L 161 af 14.6.2006, s. 1).

(5) I Europa-Parlamentets beslutning af 14. september 2011 om en samlet tilgang til ikke-CO_2-klimarelevante menneskeskabte udledninger glæder det sig over Unionens tilsagn om at støtte tiltag for hydrofluorcarboner under Montrealprotokollen om stoffer, der nedbryder ozonlaget (»Montrealprotokollen«) som et fremragende eksempel på en ikkemarkedsbaseret tilgang til at reducere drivhusgasemissionerne. I beslutningen opfordres der også indtrængende til at undersøge mulighederne for at fremme en øjeblikkelig nedtrapning af hydrofluorcarboner på internationalt plan ved hjælp af Montrealprotokollen.

(6) For at fremme brugen af teknologier med ingen eller en mindre indvirkning på klimaet bør uddannelsen af fysiske personer, der udfører aktiviteter i forbindelse med fluorholdige drivhusgasser, omfatte oplysninger om teknologier, der kan erstatte og mindske anvendelsen af fluorholdige drivhusgasser. Da visse alternativer til fluorholdige drivhusgasser, der anvendes i produkter og anlæg eller udstyr for at erstatte og mindske anvendelsen af fluorholdige drivhusgasser, kan være giftige, letantændelige eller under højt tryk, bør Kommissionen undersøge eksisterende EU-lovgivning, der omfatter uddannelse af fysiske personer i sikker håndtering af alternative kølemidler og bør, hvis det er relevant, forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag om ændring af den relevante EU-lovgivning.

(7) Autorisations- og uddannelsesprogrammer bør oprettes eller tilpasses under hensyntagen til de programmer, der er oprettet i henhold til forordning (EF) nr. 842/2006, og kan integreres i erhvervsuddannelsessystemerne.

(8) For at sikre sammenhængen med overvågnings- og indberetningskravene i henhold til klimakonventionen og med beslutning 4/CMP.7 fra partskonferencen, der tjener som møde for parterne i Kyotoprotokollen til klimakonventionen, vedtaget på den syvende partskonference afholdt i Durban den 11. december 2011, bør de globale opvarmningspotentialer (»GWP'er«) beregnes på grundlag af det globale opvarmningspotentiale for et kilogram gas over en periode på 100 år set i forhold til et kilogram CO_2. Beregningen bør så vidt muligt baseres på den fjerde vurderingsrapport vedtaget af IPPC.

(9) Effektiv overvågning af emissioner af fluorholdige drivhusgasser er af afgørende betydning for at følge fremskridtene i retning af opfyldelse af emissionsreduktionsmålene og for at vurdere virkningerne af denne forordning. Anvendelsen af konsekvente data af høj kvalitet er af afgørende betydning for at sikre kvaliteten af indberetningen af emissioner af fluorholdige drivhusgasser. Medlemsstaternes indførelse af indberetningssystemer for emissioner af fluorholdige drivhusgasser vil sikre overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 ([1]). Data om lækage af fluorholdige drivhusgasser fra udstyr, der indsamles af virksomheder i henhold til nærværende forordning, kan i væsentlig grad forbedre disse emissionsindberetningssystemer. På den måde bør det være muligt at tjekke, om de data, der anvendes til at aflede emissioner, er konsekvente, og at forbedre tilnærmelser baseret på beregninger og dermed danne grundlag for en bedre vurdering af emissioner af fluorholdige drivhusgasser i de nationale drivhusgasopgørelser.

(10) I betragtning af, at der findes egnede alternativer, bør det aktuelle forbud mod anvendelse af svovlhexafluorid til magnesiumstøbning og genanvendelse af magnesiumstøbelegeringer udvides til at omfatte anlæg, der anvender mindre end 850 kg svovlhexafluorid pr. år. Tilsvarende bør det med en passende overgangsperiode forbydes at anvende kølemidler med et meget højt globalt opvarmningspotentiale på 2 500 eller derover til servicering eller vedligeholdelse af køleanlæg eller udstyr med en fyldningsstørrelse på 40 ton CO_2-ækvivalenter eller derover.

(11) Der bør indføres forbud mod markedsføring af nye anlæg eller nyt udstyr til køling, luftkonditionering og brandsikring, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af, specifikke fluorholdige drivhusgasser, når der findes egnede alternativer til anvendelsen af disse stoffer. Når der ikke findes alternativer, eller disse ikke kan anvendes af tekniske eller sikkerhedsmæssige grunde, eller brugen af disse alternativer ville medføre urimeligt store udgifter, bør Kommissionen kunne give tilladelse til en undtagelse, således at sådanne produkter og anlæg eller sådant udstyr kan markedsføres i en tidsbegrænset periode. På baggrund af fremtidig teknisk udvikling bør Kommissionen yderligere vurdere forbud mod markedsføring af nye anlæg eller nyt udstyr til sekundære mellemspændingskoblingsanlæg og nye små, todelte luftkonditioneringsanlæg (splitanlæg).

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).

(12) Anlæg eller udstyr, som indeholder fluorholdige drivhusgasser, bør tillades markedsført, hvis de samlede drivhusgasemissioner fra dette anlæg eller udstyr i hele livscyklussen under hensyntagen til lækage- og genvindingsrater er lavere end emissionerne fra ækvivalente anlæg eller ækvivalent udstyr uden fluorholdige drivhusgasser, for hvilke det maksimalt tilladte energiforbrug er fastsat i de relevante gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF ([1]). Regelmæssig og rettidig revision af disse gennemførelsesforanstaltninger i overensstemmelse med nævnte direktiv vil bidrage til at sikre, at disse gennemførelsesforanstaltninger fortsat er effektive og hensigtsmæssige.

(13) En gradvis reduktion af mængden af hydrofluorcarboner, der kan markedsføres, er blevet identificeret som den mest effektive og omkostningseffektive måde at reducere emissionerne af disse stoffer på langt sigt.

(14) Med henblik på gradvis at reducere mængden af hydrofluorcarboner, der kan markedsføres i Unionen, bør Kommissionen tildele markedsføringskvoter til individuelle producenter og importører på en sådan måde, at den samlede kvantitative begrænsning for markedsføringen af hydrofluorcarboner ikke overskrides. For at beskytte integriteten af den gradvise reduktion af mængden af hydrofluorcarboner, der kan markedsføres, bør der i Unionens kvotesystem tages hensyn til hydrofluorcarboner, der er indeholdt i anlæg eller udstyr. Såfremt hydrofluorcarbonerne i anlægget eller udstyret ikke er blevet markedsført forud for påfyldningen af anlægget eller udstyret, bør der kræves en overensstemmelseserklæring som dokumentation for, at der er taget hensyn til disse hydrofluorcarboner i Unionens kvotesystem.

(15) Beregningen af referenceværdierne og tildelingen af kvoter til individuelle producenter og importører bør i starten baseres på de mængder hydrofluorcarboner, som de indberettede som markedsført i referenceperioden fra 2009 til 2012. For ikke at udelukke små virksomheder bør 11 procent af den samlede kvantitative begrænsning dog forbeholdes importører og producenter, der ikke har markedsført mere end ét ton fluorholdige drivhusgasser i referenceperioden.

(16) Kommissionen bør gennem en regelmæssig genberegning af referenceværdierne og kvoterne sikre, at virksomheder kan fortsætte deres aktiviteter på grundlag af de gennemsnitlige mængder, de har markedsført i de seneste år.

(17) Produktionsprocessen for visse fluorholdige gasser kan medføre betydelige emissioner af andre fluorholdige drivhusgasser produceret som biprodukter. Markedsføring af fluorholdige drivhusgasser bør ske på betingelse af, at sådanne biproduktemissioner destrueres eller genvindes med henblik på efterfølgende anvendelse.

(18) Kommissionen bør sikre, at der findes et centralt elektronisk register til forvaltning af kvoterne for markedsføring af hydroflourcarboner, herunder indberetning af markedsførte anlæg eller markedsført udstyr, navnlig når anlægget eller udstyret på forhånd er påfyldt hydrofluorcarboner, som ikke var markedsført inden påfyldningen, og som derfor kræver kontrol, ved en overensstemmelseserklæring og efterfølgende tredjepartskontrol, af, at der i Unionens kvotesystem er taget hensyn til mængderne af hydroflourcarboner.

(19) For at opretholde fleksibiliteten på markedet for hydrofluorcarboner i bulk bør det være muligt at overdrage kvoter tildelt på grundlag af referenceværdier til en anden producent eller importør i Unionen eller til en anden producent eller importør, som er repræsenteret i Unionen af en enerepræsentant.

(20) For at gøre det muligt at overvåge denne forordnings effektivitet bør de nuværende indberetningsforpligtelser udvides til også at omfatte andre fluorholdige stoffer, der har et betydeligt GWP eller formentlig vil erstatte de fluorholdige drivhusgasser, der er opført i bilag I. Af samme årsag bør destruktion af fluorholdige drivhusgasser og import til Unionen af sådanne gasser i produkter og anlæg eller udstyr også indberettes. Der bør fastsættes bagatelgrænser for at undgå administrative byrder, som ikke står i rimeligt forhold til målet, navnlig for små og mellemstore virksomheder og mikrovirksomheder.

(21) Kommissionen bør løbende overvåge virkningerne af reduktionen af mængden af hydrofluorcarboner, der kan markedsføres, herunder reduktionens virkning for udbuddet af udstyr, når anvendelsen af hydrofluorcarboner ville give lavere livscyklusemissioner, end hvis der blev anvendt en alternativ teknologi. Kommissionen bør senest ved

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energiforbrugende produkter (EUT L 285 af 31.10.2009, s. 10).

udgangen af 2020 udarbejde en rapport om tilgængeligheden af hydrofluorcarboner på EU-markedet. Kommissionen bør foretage en omfattende revision senest ved udgangen af 2022 med henblik på en rettidig tilpasning af bestemmelserne i denne forordning på baggrund af dens gennemførelse og nye udviklinger samt internationale forpligtelser og med henblik på at foreslå yderligere reduktionsforanstaltninger, hvis det er relevant.

(22) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]).

(23) For at ændre visse ikkevæsentlige bestemmelser i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»TEUF«). Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(24) Da denne forordning er vedtaget i henhold til artikel 192, stk. 1, i TEUF er den ikke til hinder for, at den enkelte medlemsstat opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger, som er forenelige med TEUF. I henhold til artikel 193 i TEUF skal medlemsstaterne meddele Kommissionen alle sådanne foranstaltninger.

(25) Denne forordning ændrer og supplerer genstanden for forordning (EF) nr. 842/2006, som derfor bør ophæves. For at sikre en problemfri overgang fra den gamle ordning til den nye ordning er det imidlertid hensigtsmæssigt, at Kommissionens forordning (EF) nr. 1493/2007 ([2]), (EF) nr. 1494/2007 ([3]), (EF) nr. 1497/2007 ([4]), (EF) nr. 1516/2007 ([5]), (EF) nr. 303/2008 ([6]), (EF) nr. 304/2008 ([7]), (EF) nr. 305/2008 ([8]), (EF) nr. 306/2008 ([9]), (EF) nr. 307/2008 ([10]) og (EF) nr. 308/2008 ([11]) fortsat gælder og finder anvendelse, medmindre og indtil de ophæves ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der vedtages af Kommissionen i henhold til denne forordning.

(26) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den grænseoverskridende karakter af de miljømæssige problemer, der behandles, og forordningens virkning på handel inden for Unionen og på ekstern handel bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

([2]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1493/2007 af 17. december 2007 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af, hvordan indberetningen fra producenter, importører og eksportører af visse fluorholdige drivhusgasser skal udformes (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 7).

([3]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1494/2007 af 17. december 2007 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mærkernes udformning og supplerende mærkningskrav, hvad angår produkter og udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 25).

([4]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1497/2007 af 18. december 2007 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af standardlækagekontrolkrav til stationære brandsikringssystemer, der indeholder fluorholdige drivhusgasser (EUT L 333 af 19.12.2007, s. 4).

([5]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1516/2007 af 19. december 2007 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af standardlækagekontrolkrav til stationært køle-, luftkonditionerings- og varmepumpeudstyr, der indeholder visse fluorholdige drivhusgasser (EUT L 335 af 20.12.2007, s. 10).

([6]) Kommissionens forordning (EF) nr. 303/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mindstekrav og betingelser for gensidig anerkendelse af certificering af virksomheder og personale vedrørende stationært køle-, luftkonditionerings- og varmepumpeudstyr, der indeholder visse fluorholdige drivhusgasser (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 3).

([7]) Kommissionens forordning (EF) nr. 304/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mindstekrav og betingelser for gensidig anerkendelse i forbindelse med autorisation af virksomheder og personale for så vidt angår stationære brandsikringssystemer og brandslukkere indeholdende visse fluorholdige drivhusgasser (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 12).

([8]) Kommissionens forordning (EF) nr. 305/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mindstekrav og betingelser for gensidig anerkendelse i forbindelse med autorisation af personale, som genvinder visse fluorholdige drivhusgasser fra højspændingsanlæg (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 17).

([9]) Kommissionens forordning (EF) nr. 306/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mindstekrav og betingelser for gensidig anerkendelse i forbindelse med autorisation af personale, der genvinder visse opløsningsmidler, som er baseret på fluorholdige drivhusgasser, fra udstyr (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 21).

([10]) Kommissionens forordning (EF) nr. 307/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af mindstekrav til uddannelsesprogrammer og betingelser for gensidig anerkendelse af uddannelsesbeviser for personale for så vidt angår luftkonditioneringsanlæg i visse motorkøretøjer, der indeholder visse fluorholdige drivhusgasser (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 25).

([11]) Kommissionens forordning (EF) nr. 308/2008 af 2. april 2008 om fastsættelse i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 842/2006 af formatet til meddelelse om medlemsstaternes uddannelses- og autorisationsprogrammer (EUT L 92 af 3.4.2008, s. 28).

overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Formålet med denne forordning er at beskytte miljøet ved at reducere emissionerne af fluorholdige drivhusgasser. Ved denne forordning fastsættes således:

a) bestemmelser for indeslutning, anvendelse, genvinding og destruktion af fluorholdige drivhusgasser samt for ledsageforanstaltninger i tilknytning hertil

b) betingelser for markedsføring af specifikke produkter og anlæg eller specifikt udstyr, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af, fluorholdige drivhusgasser,

c) betingelser for specifikke anvendelser af fluorholdige drivhusgasser og

d) kvantitative begrænsninger for markedsføring af hydrofluorcarboner.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »fluorholdige drivhusgasser«: hydrofluorcarboner, perfluorcarboner, svovlhexafluorid og andre drivhusgasser, der indeholder fluor, som opført i bilag I eller blandinger, der indeholder et af disse stoffer

2) »hydrofluorcarboner« eller »HFC'er«: stoffer, som er opført i del 1 i bilag I, eller blandinger, der indeholder et af disse stoffer

3) »perfluorcarboner« eller »PFC'er«: stoffer, som er opført i del 2 i bilag I, eller blandinger, der indeholder et af disse stoffer

4) »svovlhexafluorid« eller »SF6«: stof, som er opført i del 3 i bilag I, eller blandinger, der indeholder dette stof

5) »blanding«: en væske, der består af to eller flere stoffer, hvoraf mindst et er et stof opført i bilag I eller bilag II

6) »globalt opvarmningspotentiale« eller »GWP«: en drivhusgas' klimaopvarmningspotentiale set i forhold til kuldioxids (CO_2) potentiale beregnet som opvarmningspotentialet af et kilogram drivhusgas over en periode på 100 år set i forhold til et kilogram CO_2 som fastsat i bilag I, II og IV, eller for så vidt angår blandinger beregnet i overensstemmelse med bilag IV

7) »ton(s) CO_2-ækvivalenter«: en mængde drivhusgasser udtrykt som produktet af drivhusgassernes vægt i ton og deres globale opvarmningspotentiale

8) »operatør«: den fysiske eller juridiske person, der har den faktiske kompetence til at træffe beslutninger om den tekniske funktion af de produkter og anlæg eller udstyr, der er omfattet af denne forordning; en medlemsstat kan i veldefinerede særlige situationer udpege ejeren som den, der er ansvarlig for operatørens forpligtelser

9) »anvendelse«: anvendelse af fluorholdige drivhusgasser i forbindelse med produktion, vedligeholdelse eller servicering, herunder genpåfyldning, af produkter og anlæg eller udstyr, eller i forbindelse med andre processer, der omhandles i denne forordning

10) »markedsføring«: første levering til eller tilrådighedsstillelse for tredjemand i Unionen mod eller uden betaling eller, hvis der er tale om en producent, anvendelse for egen regning; dette omfatter også toldmæssig overgang til fri omsætning i Unionen

11) »hermetisk lukkede anlæg eller hermetisk lukket udstyr«: anlæg eller udstyr, hvor alle dele, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, er gjort tætte ved svejsning, lodning eller en tilsvarende fast forbindelse, som kan omfatte blokerede ventiler eller blokerede adgangspunkter, der muliggør korrekt reparation eller bortskaffelse, og som har en testet lækagerate på mindre end tre gram pr. år under et tryk på mindst en fjerdedel af det maksimalt tilladte tryk

12) »beholder«: et produkt, der primært er udformet til at transportere eller opbevare fluorholdige drivhusgasser

13) »beholder, som ikke kan genpåfyldes«: en beholder, som ikke kan genpåfyldes uden at blive tilpasset til formålet, eller som markedsføres, uden at der er truffet forholdsregler for, at den skal returneres til genpåfyldning

14) »genvinding«: indsamling og opbevaring af fluorholdige drivhusgasser fra produkter, herunder beholdere, og anlæg eller udstyr i forbindelse med vedligeholdelse eller servicering eller inden bortskaffelse af produkter, anlæg eller udstyr

15) »genanvendelse«: fornyet anvendelse af genvundne fluorholdige drivhusgasser efter en grundlæggende rensningsproces

16) »regenerering«: fornyet forarbejdning af genvundne fluorholdige drivhusgasser med henblik på at overholde en specificeret standard for et ubrugt stof, under hensyntagen til stoffets påtænkte anvendelse

17) »destruktion«: den proces, hvorved det hele eller det meste af en fluorholdig drivhusgas permanent omdannes eller nedbrydes til et eller flere stabile stoffer, som ikke er fluorholdige drivhusgasser

18) »nedlukning«: den proces, hvorved et produkt, anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, standses endeligt og tages ud af drift eller anvendelse

19) »reparation«: retablering af produkter eller anlæg eller udstyr, som er beskadiget eller lækker, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser, for så vidt angår en del, som indeholder eller er udformet til at indeholde sådanne gasser

20) »installering«: montering af to eller flere anlæg, udstyr eller kredsløb, der indeholder eller er udformet til at indeholde fluorholdige drivhusgasser, med det formål at montere et system på det sted, hvor det skal være i drift, som medfører samling af gasrør i et system for at slutte et kredsløb uanset behovet for at påfylde systemet efter montering

21) »vedligeholdelse eller servicering«: alle aktiviteter, undtagen genvinding, jf. artikel 8, og lækagekontrol, jf. artikel 4 og artikel 10, stk. 1, litra b), i denne forordning, som indebærer et brud i kredsløbene, der indeholder eller er udformet til at indeholde fluorholdige drivhusgasser, især forsyning af systemet med fluorholdige drivhusgasser, fjernelse af et eller flere kredsløb, anlæg eller udstyr, montering på ny af to eller flere kredsløb, anlæg eller udstyr og reparation af lækager

22) »ubrugt stof«: et stof, som ikke tidligere har været brugt

23) »stationær«: ikke normalt i bevægelse, når det er i anvendelse, herunder flytbare klimaanlæg til indendørs anvendelse

24) »mobil«: normalt i bevægelse, når det er i anvendelse

25) »enkomponentskum«: en skumsammensætning i en spraydåse i ureageret eller delvis reageret flydende form, som udvider sig og hærdes, når det forlader spraydåsen

26) »kølelastbil«: et motorkøretøj med en masse på over 3,5 ton, der først og fremmest er konstrueret og fremstillet til godstransport, og som er udstyret med en køleenhed

27) »kølepåhængskøretøj«: et køretøj, der er konstrueret og fremstillet til at blive trukket af en lastbil eller en traktor, som først og fremmest er beregnet til godstransport, og som er udstyret med en køleenhed

28) »teknisk spraydåse«: en spraydåse, der anvendes til vedligeholdelse, reparation, rengøring, prøvning, insektbekæmpelse og fremstilling af produkter og anlæg eller udstyr, installering af anlæg eller udstyr og til andre formål

29) »lækagedetektionssystem«: en kalibreret mekanisk, elektrisk eller elektronisk anordning til detektion af lækage af fluorholdige drivhusgasser, som ved detektion alarmerer operatøren

30) »virksomhed«: enhver fysisk eller juridisk person, som:

    a) producerer, anvender, genvinder, indsamler, genanvender, regenererer eller destruerer fluorholdige drivhusgasser

    b) importerer eller eksporterer fluorholdige drivhusgasser eller produkter og anlæg eller udstyr, der indeholder sådanne gasser

    c) markedsfører fluorholdige drivhusgasser eller produkter og anlæg eller udstyr, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af sådanne gasser

    d) installerer, servicerer, vedligeholder, reparerer eller nedlukker anlæg eller udstyr, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser, eller kontrollerer sådanne anlæg eller sådant udstyr for lækage

e) er operatør af anlæg eller udstyr, der indeholder eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser

f) producerer, importerer, eksporterer, markedsfører eller destruerer gasser, som er opført i bilag II

g) markedsfører produkter, anlæg eller udstyr, der indeholder gasser, som er opført i bilag II

31) »råvare«: alle fluorholdige drivhusgasser eller stoffer, der er opført i bilag II, og som omdannes kemisk i en proces, hvori dets oprindelige sammensætning ændres fuldstændig, og hvis emissioner er ubetydelige

32) »kommerciel brug«: anvendt til opbevaring, udstilling eller distribution af produkter til salg til slutbrugere i detailhandelen eller restaurationstjenester

33) »brandsikringsudstyr«: anlæg, udstyr og systemer, der bruges til brandforebyggelses- eller brandslukningsformål, herunder brandslukkere

34) »Rankinekredsproces med organisk medium(»organic Rankine cycle)«: en kredsproces, der indeholder kondenserbar fluorholdig drivhusgas og omdanner varme fra en varmekilde til energi til produktion af elektrisk eller mekanisk energi

35) »forsvarsmateriel«: våben, ammunition eller krigsmateriel, der er bestemt specielt til militære formål, og som er nødvendige til beskyttelse af medlemsstaternes væsentlige sikkerhedsinteresser

36) »elektriske koblingsanlæg«: afbrydere og kombinationer deraf med tilhørende kontrol-, måle-, beskyttelses- og reguleringsudstyr samt samlede enheder af sådanne anordninger og sådant udstyr med tilhørende sammenkoblinger, tilbehør, indkapslinger og understøtninger beregnet til anvendelse i forbindelse med produktion, transport, distribution og omdannelse af elektrisk energi

37) »centralkølesystemer med multikompressor (parallelanlæg)«: systemer med to eller flere kompressorer, der drives parallelt, og som er tilsluttet en eller flere almindelige kondensatorer og en række køleanordninger, såsom køllediske, kummefrysere, dybfrysere eller afkølede lagerrum

38) »primært kølemiddelkredsløb i kaskadesystemer«: det primære kredsløb i indirekte mellemtemperatursystemer, hvori en kombination af to eller flere separate kølekredsløb er forbundet i serier, således at det primære kredsløb absorberer kondensatorvarmen fra et sekundært kredsløb for mellemtemperaturen

39) »todelte luftkonditioneringsanlæg (splitanlæg)«: systemer til luftkonditionering, der består af én udendørs enhed og én indendørs enhed, der er forbundet med rør med kølemiddel, og som skal installeres på anvendelsesstedet.

KAPITEL II

INDESLUTNING

Artikel 3

Forebyggelse af emissioner af fluorholdige drivhusgasser

1. Forsætlig udledning af fluorholdige drivhusgasser i atmosfæren er forbudt, når udledningen ikke er teknisk nødvendig for den tilsigtede anvendelse.

2. Operatører af anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, træffer forholdsregler for at forebygge uforsætlig udledning heraf (»lækage«) af disse gasser. De træffer alle teknisk og økonomisk gennemførlige foranstaltninger for at minimere lækage af fluorholdige drivhusgasser.

3. Hvis der detekteres lækage af fluorholdige drivhusgasser, sikrer operatøren, at anlægget eller udstyret repareres hurtigst muligt.

Er anlæg eller udstyr underlagt kontrol for lækage i henhold til artikel 4, stk. 1, og er en lækage i anlægget eller udstyret blevet repareret, sikrer operatøren, at anlægget eller udstyret kontrolleres af en autoriseret fysisk person inden for en måned efter reparationen for at verificere, at reparationen har været effektiv.

4. Fysiske personer, der udfører de i artikel 10, stk. 1, litra a)-c), omhandlede opgaver, skal være autoriserede i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4 og 7, og træffe forholdsregler for at forebygge lækage af fluorholdige drivhusgasser.

Virksomheder, der udfører installering, servicering, vedligeholdelse, reparation eller nedlukning af anlæg eller udstyr, der er anført i artikel 4, stk. 2, litra a)-d), skal være autoriserede i overensstemmelse med artikel 10, stk. 6 og 7, og træffe forholdsregler for at forebygge lækage af fluorholdige drivhusgasser.

Artikel 4

Lækagekontrol

1. Operatører af anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 5 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, som ikke er indeholdt i skummaterialer, sikrer, at anlægget eller udstyret kontrolleres for lækage.

Hermetisk lukkede anlæg eller hermetisk lukket udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser med et globalt opvarmningspotentiale i mængder på mindre end 10 ton CO_2-ækvivalenter, er ikke underlagt lækagekontrol i medfør af denne artikel, såfremt anlægget eller udstyret er mærket som hermetisk lukket.

Elektriske koblingsanlæg er ikke underlagt lækagekontrol i medfør af denne artikel, forudsat at en af følgende betingelser er opfyldt:

a) der har en testet lækagerate på mindre end 0,1 % pr. år, jf. producentens tekniske specifikation, og er mærket i overensstemmelse hermed

b) de er udstyret med en anordning til overvågning af tryk eller massefylde, eller

c) de indeholder mindre end 6 kg fluorholdige drivhusgasser.

2. Stk. 1 finder anvendelse på operatører af følgende anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser:

a) stationære køleanlæg eller stationært køleudstyr

b) stationære luftkonditioneringsanlæg eller stationært luftkonditioneringsudstyr

c) stationære varmepumper

d) stationært brandsikringsudstyr

e) køleenheder til kølelastbiler og -påhængskøretøjer

f) elektriske koblingsanlæg

g) Rankinekredsprocesser med organisk medium (organic Rankine cycles).

For så vidt angår de anlæg og det udstyr, der er omhandlet første afsnit, litra a)-e), udføres kontrollen af fysiske personer, der er autoriseret i overensstemmelse med reglerne i artikel 10.

Som undtagelse fra stk. 1, første afsnit, er anlæg eller udstyr, der indeholder mindre end 3 kg fluorholdige drivhusgasser, eller hermetisk lukkede anlæg eller hermetisk lukket udstyr, der er mærket i overensstemmelse hermed, og indeholder mindre end 6 kg fluorholdige drivhusgasser, indtil den 31. december 2016 ikke underlagt lækagekontrol.

3. Lækagekontrollen i henhold til stk. 1 gennemføres med følgende hyppighed:

a) for anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 5 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, men mindre end 50 ton CO_2-ækvivalenter, mindst hver 12. måned, eller, såfremt der er installeret et lækagedetektionssystem, mindst hver 24. måned

b) for anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 50 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, men mindre end 500 ton CO_2-ækvivalenter, mindst hver sjette måned eller, såfremt der er installeret et lækagedetektionssystem, mindst hver 12. måned

c) for anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 500 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, mindst hver tredje måned eller, såfremt der er installeret et lækagedetektionssystem, mindst hver sjette måned.

4. Forpligtelserne i stk. 1 vedrørende brandsikringsudstyr som omhandlet i stk. 2, litra d), anses for at være opfyldt, såfremt følgende to betingelser er opfyldt:

a) den eksisterende kontrolordning opfylder ISO 14520- eller EN 15004-standarden, og

b) brandsikringsudstyret kontrolleres lige så hyppigt, som det kræves i henhold til stk. 3.

5. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesbestemmelser præcisere kravene til de lækagekontroller, der i henhold til stk. 1 skal foretages for hver type anlæg eller udstyr som omhandlet i nævnte stykke, identificere de dele af anlægget eller udstyret, der indebærer størst risiko for lækage, og ophæve retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 7, i forordning (EF) nr. 842/2006. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

Artikel 5

Lækagedetektionssystemer

1. Operatører af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra a)-d), og som indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 500 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, sikrer, at anlægget eller udstyret er forsynet med et lækagedetektionssystem, som alarmerer operatøren eller en virksomhed med ansvar for servicering om alle lækager.

2. Operatører af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra f) og g), og som indeholder fluorholdige drivhusgasser i mængder på 500 ton CO_2-ækvivalenter eller derover, og som er installeret den 1. januar 2017 eller derefter, sikrer, at anlægget eller udstyret er forsynet med et lækagedetektionssystem, som alarmerer operatøren eller en virksomhed med ansvar for servicering om alle lækager.

3. Operatører af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra a)-d) og g), og som er omfattet af stk. 1 eller 2 i nærværende artikel, sikrer, at lækagedetektionssystemerne kontrolleres mindst en gang hver 12. måned for at sikre, at de fungerer tilfredsstillende.

4. Operatører af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra f), og som er omfattet af stk. 2 i nærværende artikel, sikrer, at lækagedetektionssystemerne kontrolleres mindst en gang hvert 6. år for at sikre, at de fungerer tilfredsstillende.

Artikel 6

Journalføring

1. Operatører af anlæg eller udstyr, der skal kontrolleres for lækage i henhold til artikel 4, stk. 1, etablerer og fører for ethvert sådant anlæg eller udstyr journaler, som angiver følgende oplysninger:

a) mængden og typen af installerede fluorholdige drivhusgasser

b) de tilføjede mængder fluorholdige drivhusgasser under installering, vedligeholdelse eller servicering eller på grund af lækage

c) hvorvidt mængderne af installerede fluorholdige drivhusgasser er blevet genanvendt eller regenereret, herunder navn og adresse på genanvendelses- eller regenereringsanlægget og i givet fald autorisationsnummer

d) mængden af genvundne fluorholdige drivhusgasser

e) identiteten af den virksomhed, der har installeret, serviceret, vedligeholdt og eventuelt repareret eller nedlukket anlægget eller udstyret, herunder i givet fald nummeret på dens autorisation

f) datoer for og resultater af kontrollen i medfør af artikel 4, stk. 1-3

g) for så vidt angår nedlukkede anlæg eller nedlukket udstyr, de foranstaltninger, der er truffet med henblik på genvinding og bortskaffelse af de fluorholdige drivhusgasser.

2. Medmindre de journaler, der er omhandlet i stk. 1, lagres i en database, som oprettes af medlemsstaternes kompetente myndigheder, gælder følgende regler:

a) de i stk. 1 omhandlede operatører opbevarer de i nævnte stykke omhandlede journaler i mindst fem år

b) de virksomheder, der udøver de i stk. 1, litra e), omhandlede aktiviteter for operatører, opbevarer kopier af journalerne i mindst fem år.

De i stk. 1 omhandlede journaler stilles på anmodning til rådighed for den pågældende medlemsstats kompetente myndighed eller Kommissionen. I det omfang, sådanne journaler indeholder miljøoplysninger, anvendes i givet fald Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF [1] eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 [2].

3. Med henblik på artikel 11, stk. 4, etablerer virksomheder, der leverer fluorholdige drivhusgasser journaler over relevante oplysninger om køberne af fluorholdige drivhusgasser, herunder følgende:

a) numrene på købernes autorisationer og

b) de respektive købte mængder fluorholdige drivhusgasser.

Virksomheder, der leverer fluorholdige drivhusgasser, fører disse journaler i mindst fem år.

Virksomheder, der leverer fluorholdige drivhusgasser, stiller på anmodning sådanne journaler til rådighed for den pågældende medlemsstats kompetente myndighed eller Kommissionen. I det omfang, journalerne indeholder miljøoplysninger, anvendes i givet fald direktiv 2003/4/EF eller forordning (EF) nr. 1367/2006.

4. Kommissionen kan ved hjælp af en gennemførelsesretsakt fastlægge formatet for de journaler, der er omhandlet i stk. 1 og 3 i nærværende artikel, og præcisere, hvordan de bør etableres og føres. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

Artikel 7

Emissioner af fluorholdige drivhusgasser i forbindelse med produktion

1. Producenter af fluorholdige forbindelser træffer alle nødvendige forholdsregler for at begrænse emissioner af fluorholdige drivhusgasser mest muligt under

a) produktion

b) transport og

c) opbevaring.

Denne artikel gælder også, når fluorholdige drivhusgasser produceres som biprodukter.

2. Med forbehold af artikel 11, stk. 1, er det forbudt at markedsføre fluorholdige drivhusgasser og gasser, som er anført i bilag II, medmindre producenter eller importører, når det er relevant, på tidspunktet for markedsføringen dokumenterer, at trifluormethan, der produceres som biprodukt under fremstillingsprocessen, herunder ved fremstilling af råstoffer til deres produktion, er blevet destrueret eller genvundet med henblik på efterfølgende anvendelse i overensstemmelse med de bedste tilgængelige teknikker.

Dette krav finder anvendelse fra den 11. juni 2015.

Artikel 8

Genvinding

1. Operatører af stationære anlæg eller af køleenheder på kølelastbiler og –påhængskøretøjer, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, som ikke er indeholdt i skummaterialer, sikrer, at genvindingen af disse gasser udføres af fysiske personer, der har de relevante autorisationer, jf. artikel 10, således at gasserne genanvendes, regenereres eller destrueres.

Dette krav gælder for operatører af følgende anlæg eller udstyr:

a) kølekredsløb i stationære køle-, luftkonditionerings- og varmepumpeanlæg eller -udstyr

b) kølekredsløb i køleenheder til kølelastbiler og -påhængskøretøjer

[1] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41 af 14.2.2003, s. 26).

[2] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264 af 25.9.2006, s. 13).

c) stationære anlæg eller stationært udstyr, der indeholder opløsningsmidler, som er baseret på fluorholdige drivhusgasser

d) stationært brandsikringsudstyr

e) stationære elektriske koblingsanlæg.

2. Den virksomhed, som anvender en beholder til fluorholdig drivhusgas umiddelbart inden bortskaffelsen heraf, sørger for, at eventuelle restgasser genvindes for at sikre, at de genanvendes, regenereres eller destrueres.

3. Operatører af produkter og anlæg eller udstyr, der ikke er nævnt i stk. 1, herunder mobile anlæg eller mobilt udstyr, og som indeholder fluorholdige drivhusgasser, sørger for, at gasserne genvindes i det omfang, det er teknisk muligt og ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, af fysiske personer med de fornødne kvalifikationer, således at gasserne genanvendes, regenereres eller destrueres, eller sørger for, at gasserne destrueres uden forudgående genvinding.

Genvinding af fluorholdige drivhusgasser fra luftkonditioneringsanlæg i vejkøretøjer, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/40/EF ([1]), udføres af fysiske personer med de fornødne kvalifikationer.

For så vidt angår genvinding af fluorholdige drivhusgasser fra luftkonditioneringsanlæg i motorkøretøjer, der er omfattet af direktiv 2006/40/EF, anses kun fysiske personer, der mindst har et uddannelsesbevis i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, for at have de fornødne kvalifikationer.

Artikel 9

Producentansvarsordninger

Med forbehold af eksisterende EU-lovgivning tilskynder medlemsstaterne til udvikling af producentansvarsordninger med henblik på genvinding af fluorholdige drivhusgasser og genanvendelse, regenerering eller destruktion heraf.

Medlemsstaterne stiller oplysninger til rådighed for Kommissionen om de tiltag, der er iværksat i henhold til stk. 1.

Artikel 10

Uddannelse og autorisation

1. Medlemsstaterne indfører eller tilpasser på grundlag af de i stk. 5 omhandlede mindstekrav autorisationsprogrammer, herunder evalueringsprocesser. Medlemsstaterne sikrer adgang til uddannelse for fysiske personer, der udfører følgende opgaver:

a) installering, servicering, vedligeholdelse, reparation eller nedlukning af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra a)-f)

b) lækagekontrol som fastsat i artikel 4, stk. 1, af udstyr som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra a)-e)

c) genvinding af fluorholdige drivhusgasser som fastsat i artikel 8, stk. 1.

2. Medlemsstaterne sikrer adgang til uddannelsesprogrammer for fysiske personer, som genvinder fluorholdige drivhusgasser fra luftkonditioneringsanlæg i motorkøretøjer, der er omfattet af direktiv 2006/40/EF, på grundlag af mindstekravene omhandlet i stk. 5.

3. De autorisationsprogrammer og den uddannelse, der er fastsat i stk. 1 og 2, omfatter følgende:

a) gældende forskrifter og tekniske standarder

b) emissionsforebyggelse

c) genvinding af fluorholdige drivhusgasser

d) sikker håndtering af anlæg eller udstyr af den type og størrelse, der er omfattet af autorisationen

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/40/EF af 17. maj 2006 om emissioner fra luftkonditioneringsanlæg i motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 70/156/EØF (EUT L 161 af 14.6.2006, s. 12).

e) oplysninger om relevante teknologier, som erstatter eller mindsker anvendelsen af fluorholdige drivhusgasser, samt sikker håndtering heraf.

4. Autorisationer i medfør af de autorisationsprogrammer, der er omhandlet i stk. 1, udstedes på betingelse af, at ansøgeren på vellykket vis har fuldført en evalueringsproces, der er indført i medfør af stk. 1, 3 og 5.

5. Mindstekravene til autorisationsprogrammerne er fastsat i forordning (EF) nr. 303/2008 til (EF) nr. 306/2008 og i nærværende artikels stk. 12. Mindstekravene til uddannelsesbeviserne er fastsat i forordning (EF) nr. 307/2008 og i stk. 12. Disse mindstekrav præciserer for hver type anlæg eller udstyr i stk. 1 og 2 de nødvendige praktiske færdigheder og den nødvendige teoretiske viden og skelner, hvis det er hensigtsmæssigt, mellem de forskellige aktiviteter, der er omfattet heraf, samt betingelserne for gensidig anerkendelse af autorisationer og uddannelsesbeviser.

6. Medlemsstaterne indfører eller tilpasser på baggrund af mindstekravene omhandlet i stk. 5 autorisationsprogrammer for virksomheder, der udøver installering, servicering, vedligeholdelse, reparation eller nedlukning af anlæg eller udstyr, der er opført i artikel 4, stk. 2, litra a)-d), for andre parter.

7. Eksisterende autorisationer og uddannelsesbeviser, der er udstedt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 842/2006, er fortsat gyldige, jf. de betingelser, som de oprindelig er udstedt på.

8. Medlemsstaterne sikrer, at alle fysiske personer, der har en autorisation i henhold til autorisationsprogrammer som fastsat i stk. 1 og 7, har adgang til oplysninger i forbindelse med hver af følgende:

a) de i stk. 3, litra e), omhandlede teknologier og

b) eksisterende reguleringskrav for håndtering af anlæg eller udstyr, der indeholder alternative kølemidler til fluorholdige drivhusgasser.

9. Medlemsstaterne sikrer adgang til uddannelse for de fysiske personer, der ønsker at ajourføre deres viden med hensyn til de spørgsmål, der er omhandlet i stk. 3.

10. Medlemsstaterne giver senest den 1. januar 2017 Kommissionen meddelelse om autorisations- og uddannelsesprogrammer.

Medlemsstaterne anerkender autorisationer og uddannelsesbeviser, der er udstedt i en anden medlemsstat i henhold til denne artikel. De må ikke begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, fordi en autorisation er udstedt i en anden medlemsstat.

11. En virksomhed, der overdrager en opgave omhandlet i stk. 1, til en anden virksomhed, tager rimelige skridt for at sikre sig, at sidstnævnte har de fornødne autorisationer til at udføre de krævede opgaver i henhold til denne artikel.

12. Hvis det med henblik på anvendelsen af denne artikel viser sig at være nødvendigt at fastsætte en mere harmoniseret tilgang til uddannelse, tilpasser og ajourfører Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter mindstekravene for så vidt angår de færdigheder og den viden, der skal omfattes heraf, præciserer bestemmelserne for autorisation eller bevis samt betingelserne for gensidig anerkendelse og ophæver retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 842/2006. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24. Når Kommissionen udøver sine beføjelser i medfør af dette stykke, tager den hensyn til relevante eksisterende kvalifikations- eller autorisationsordninger.

13. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formatet for den meddelelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 10, og kan ophæve retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 5, i forordning (EF) nr. 842/2006. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

14. Indebærer kravene i henhold til denne artikel i forbindelse med leveringen af autorisationer og uddannelse uforholdsmæssigt store byrder for en medlemsstat, fordi den har et lavt befolkningstal og derfor mangel på efterspørgsel efter den pågældende uddannelse og autorisation, kan kravene opfyldes gennem anerkendelse af autorisationer, der er udstedt i andre medlemsstater.

Medlemsstater, der anvender dette stykke, underretter Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater.

15. Intet i denne artikel er til hinder for, at medlemsstaterne opretter yderligere autorisations- og uddannelsesprogrammer med hensyn til andre anlæg eller andet udstyr end de anlæg og det udstyr, der er omhandlet i stk. 1.

KAPITEL III

MARKEDSFØRING OG KONTROL AF ANVENDELSE

Artikel 11

Begrænsning af markedsføringen

1. Markedsføring af produkter og anlæg eller udstyr, der er anført i bilag III, med undtagelse af forsvarsmateriel, er forbudt fra den dato, der er anført i det pågældende bilag, og som i givet fald er differentieret efter type eller globalt opvarmningspotentiale for den indeholdte fluorholdige drivhusgas.

2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for anlæg eller udstyr, for hvilket det fastslået i de krav til miljøvenligt design, der er vedtaget i henhold til direktiv 2009/125/EF, at anlægget eller udstyret på grund af en højere energieffektivitet, når det er i drift, vil have lavere CO_2-ækvivalente emissioner i hele livscyklussen, end det er tilfældet for ækvivalente anlæg eller ækvivalent udstyr, der opfylder de relevante krav til miljøvenligt design og ikke indeholder hydrofluorcarboner.

3. Kommissionen kan undtagelsesvis ved hjælp af gennemførelsesretsakter, efter en begrundet anmodning fra en kompetent myndighed i en medlemsstat og under hensyntagen til målene for denne forordning, give tilladelse til en undtagelse på op til fire år, der giver mulighed for, at produkter og anlæg eller udstyr, der er anført i bilag III, og som indeholder eller kun fungerer ved hjælp af fluorholdige drivhusgasser, kan markedsføres, når det godtgøres, at:

a) der for et bestemt produkt, anlæg eller udstyr eller for en bestemt kategori af produkter, anlæg eller udstyr ikke findes alternativer hertil, eller at disse ikke kan anvendes af tekniske eller sikkerhedsmæssige grunde, eller

b) anvendelsen af teknisk mulige og sikre alternativer ville medføre uforholdsmæssigt store omkostninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

4. Med henblik på udførelsen af installering, servicering, vedligeholdelse eller reparation af anlæg eller udstyr, der indeholder, eller hvis funktion afhænger af, fluorholdige drivhusgasser, og for hvilket der kræves autorisation eller uddannelsesbevis i henhold til artikel 10, må fluorholdige drivhusgasser kun sælges til og købes af virksomheder, som har de relevante autorisationer eller uddannelsesbeviser i henhold til artikel 10, eller virksomheder, der beskæftiger personer, der har en autorisation eller et uddannelsesbevis i henhold til artikel 10, stk. 2 og 5. Dette stykke er ikke til hinder for, at uautoriserede virksomheder, som ikke udfører de i nærværende stykkes første punktum omhandlede aktiviteter, indsamler, transporterer eller leverer fluorholdige drivhusgasser.

5. Anlæg eller udstyr, der ikke er hermetisk lukket, og som er påfyldt fluorholdige drivhusgasser, må kun sælges til slutbrugeren, hvis det ledsages af dokumentation for, at installeringen vil blive foretaget af en virksomhed, der er autoriseret i overensstemmelse med artikel 10.

6. Kommissionen indsamler på grundlag af foreliggende data fra medlemsstaterne oplysninger om medlemsstaternes nationale koder, standarder eller lovgivning med hensyn til erstatningsteknologier, hvori der anvendes alternativer til fluorholdige drivhusgasser i køle-, luftkonditionerings- og varmepumpeanlæg eller -udstyr samt i skummaterialer.

Kommissionen offentliggør senest den 1. januar 2017 en sammenfattende rapport om oplysningerne indsamlet i henhold til første afsnit.

Artikel 12

Mærkning og produkt-, anlægs- og udstyrsoplysninger

1. Produkter og anlæg eller udstyr, der indeholder, eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser, må ikke markedsføres, medmindre de er mærket. Dette gælder alene for:

a) køleanlæg eller -udstyr

b) luftkonditioneringsanlæg eller -udstyr

c) varmepumper

d) brandsikringsudstyr

e) elektriske koblingsanlæg

f) spraydåser, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, med undtagelse af dosisinhalatorer til administration af lægemiddelbestanddele

g) alle beholdere med fluorholdige drivhusgasser

h) opløsningsmidler, som er baseret på fluorholdige drivhusgasser

i) Rankinekredsproces med organisk medium (organic Rankine cycles).

2. Produkter eller anlæg eller udstyr omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 11, stk. 3, skal mærkes i overensstemmelse hermed og indeholde en henvisning til, at de pågældende produkter eller anlæg eller det pågældende udstyr kun må anvendes til det formål, der er omfattet af en undtagelse efter nævnte artikel.

3. Den i henhold til stk. 1 krævede mærkning skal omfatte følgende oplysninger:

a) en henvisning til, at produktet, anlægget eller udstyret indeholder fluorholdige drivhusgasser, eller at det kun fungerer ved hjælp af sådanne gasser

b) det almindeligt anvendte handelsnavn for den pågældende fluorholdige drivhusgas eller, hvis et sådant ikke findes, den kemiske betegnelse

c) fra den 1. januar 2017 mængden, udtrykt i vægt og i CO_2-ækvivalenter, af fluorholdige drivhusgasser i produktet, anlægget eller udstyret, eller den mængde fluorholdige drivhusgasser, som anlægget eller udstyret er udformet til at indeholde, samt gassernes globale opvarmningspotentiale.

Den i henhold til stk. 1 krævede mærkning skal omfatte følgende oplysninger, hvor det er relevant:

a) en henvisning til, at de fluorholdige drivhusgasser befinder sig i et hermetisk lukket anlæg eller udstyr

b) en henvisning til, at de elektriske koblingsanlæg har en testet lækagerate på mindre end 0,1 % pr. år, jf. producentens tekniske specifikation.

4. Mærket skal være let læseligt, må ikke kunne slettes og skal anbringes enten:

a) tæt på serviceåbninger til påfyldning eller genvinding af fluorholdige drivhusgasser eller

b) på den del af produktet, anlægget eller udstyret, der indeholder de fluorholdige drivhusgasser.

Mærket skal udfærdiges på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor det skal markedsføres.

5. Skummaterialer og polyolblandinger, der indeholder fluorholdige drivhusgasser, må ikke markedsføres, medmindre de fluorholdige drivhusgasser identificeres med et mærke, som angiver det almindeligt anvendte handelsnavn, eller, hvis et sådant ikke findes, den kemiske betegnelse. Mærket skal klart angive, at skummaterialet eller polyolblandingerne indeholder fluorholdige drivhusgasser. Hvis der er tale om skumplader, skal disse oplysninger klart og uudsletteligt være anført på pladerne.

6. Regenererede eller genanvendte fluorholdige drivhusgasser mærkes med oplysning om, at stoffet er regenereret eller genanvendt, om partiets referencenummer (batchnummer) og regenererings- eller genanvendelsesanlæggets navn og adresse.

7. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på destruktion, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må destrueres.

8. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på direkte eksport, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må eksporteres direkte.

9. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på anvendelse i forsvarsmateriel, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må anvendes til dette formål.

10. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på ætsning af halvledermaterialer eller rensning af kamre til kemisk pådampning (Chemical Vapour Deposition) i halvlederindustrien, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må anvendes til dette formål.

11. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på anvendelse som råvare, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må anvendes som råvare.

12. Fluorholdige drivhusgasser, der markedsføres med henblik på fremstilling af dosisinhalatorer til administration af lægemiddelbestanddele, mærkes med oplysning om, at indholdet af beholderen kun må anvendes til dette formål.

13. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 3 og 5, skal indgå i brugsanvisninger for de pågældende produkter og anlæg eller det pågældende udstyr.

Når der er tale om produkter og anlæg eller udstyr, der indeholder fluorholdige drivhusgasser med et globalt opvarmningspotentiale på 150 eller derover, skal disse oplysninger også medtages i varebeskrivelser, der anvendes til reklame.

14. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formatet for den mærkning, der er omhandlet i stk. 1 og stk. 4-12 og kan ophæve retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning (EF) nr. 842/2006. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

15. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 22 vedrørende ændring af mærkningskravene i stk. 4-12, hvis det er hensigtsmæssigt i betragtning af den kommercielle eller teknologiske udvikling.

Artikel 13

Begrænsning af anvendelse

1. Det er forbudt at anvende svovlhexafluorid til magnesiumstøbning og i forbindelse med genanvendelse af magnesiumstøbelegeringer.

For anlæg, der anvender en mængde af svovlhexafluorid, som er mindre end 850 kg pr. år, i forbindelse med magnesiumstøbning og genanvendelse af magnesiumstøbelegeringer, finder dette forbud først anvendelse fra den 1. januar 2018.

2. Det er forbudt at anvende svovlhexafluorid til oppumpning af bildæk.

3. Fra den 1. januar 2020 er det forbudt at anvende fluorholdige drivhusgasser med et globalt opvarmningspotentiale på 2 500 eller derover til at servicere eller vedligeholde køleanlæg eller udstyr med en fyldningsstørrelse på 40 ton CO_2-ækvivalenter eller derover.

Dette stykke finder ikke anvendelse på forsvarsmateriel eller anlæg eller udstyr beregnet til at blive brugt til at afkøle produkter til temperaturer under – 50 °C.

Det i første afsnit omhandlede forbud finder ikke anvendelse på følgende kategorier af fluorholdige drivhusgasser:

a) regenererede fluorholdige drivhusgasser med et globalt opvarmningspotentiale på 2 500 eller derover, som anvendes til vedligeholdelse eller servicering af eksisterende køleanlæg eller udstyr, forudsat at de er mærket i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6,

b) genanvendte fluorholdige drivhusgasser med et globalt opvarmningspotentiale på 2 500 eller derover, som anvendes til vedligeholdelse eller servicering af eksisterende køleanlæg eller udstyr, forudsat at de er genvundet fra sådanne anlæg eller sådant udstyr. Sådanne genanvendte gasser må kun anvendes af den virksomhed, som har udført genvindingen som led i vedligeholdelse eller servicering, eller den virksomhed, for hvem genvindingen blev udført som led i vedligeholdelse eller servicering.

Det i første afsnit omhandlede forbud finder ikke anvendelse på køleanlæg eller udstyr, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 11, stk. 3.

Artikel 14

Forudgående påfyldning af anlæg eller udstyr med hydroflourcarboner

1. Fra den 1. januar 2017 må køle-, luftkonditionerings- og varmepumpeanlæg eller -udstyr, der er påfyldt hydrofluorcarboner, ikke markedsføres, medmindre der i kvotesystemet i kapitel IV er taget hensyn til de hydrofluorcarboner, som udstyret eller anlægget er påfyldt.

2. Ved markedsføring af anlæg eller udstyr, der på forhånd er påfyldt, jf. stk. 1, sikrer producenterne og importørerne af anlægget eller udstyret, at overholdelsen af stk. 1 er fuldt ud dokumenteret, og udsteder i den henseende en overensstemmelseserklæring.

Hvis hydrofluorcarbonerne i anlægget eller udstyret ikke har været markedsført forud for påfyldningen af anlægget eller udstyret, sikrer importørerne af dette anlæg eller dette udstyr fra den 1. januar 2018, at dokumentationens nøjagtighed og overensstemmelseserklæringen senest den 31. marts hvert år kontrolleres for det foregående kalenderår af en uafhængig revisor. Revisoren skal enten være:

a) godkendt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF [1] eller

b) akkrediteret til at kontrollere regnskaber efter den pågældende medlemsstats lovgivning.

Producenter og importører af anlæg eller udstyr omhandlet i stk. 1 opbevarer dokumentationen og overensstemmelseserklæringen i en periode på mindst fem år efter anlæggets eller udstyrets markedsføring. Importører af anlæg eller udstyr, der markedsfører anlæg eller udstyr, som på forhånd er påfyldt, sikrer, såfremt hydrofluorcarbonerne i dette anlæg eller udstyr ikke har været markedsført forud for påfyldningen af anlægget eller udstyret, at de er registreret i henhold til artikel 17, stk. 1, litra e).

3. Ved udstedelsen af overensstemmelseserklæringen påtager producenterne og importørerne af anlæg eller udstyr omhandlet i stk. 1 sig ansvaret for overholdelsen af stk. 1 og 2.

4. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de nærmere ordninger vedrørende overensstemmelseserklæringen og kontrollen, der forestås af en uafhængig revisor som omhandlet i denne artikels stk. 2, andet afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

KAPITEL IV

REDUKTION AF MÆNGDEN AF HYDROFLUORCARBONER, DER MARKEDSFØRES

Artikel 15

Reduktion af mængden af hydrofluorcarboner, der markedsføres

1. Kommissionen sikrer, at mængden af hydrofluorcarboner, som producenter og importører har ret til at markedsføre i EU hvert år, ikke overstiger den maksimale mængde for det pågældende år, beregnet i overensstemmelse med bilag V.

Producenter og importører sikrer, at den mængde hydrofluorcarboner, beregnet i henhold til bilag V, som hver af dem markedsfører, ikke overstiger deres respektive kvoter, som er tildelt i henhold til artikel 16, stk. 5, eller, som er overdraget i henhold til artikel 18.

2. Denne artikel finder ikke anvendelse på producenter eller importører af mindre end 100 ton CO_2-ækvivalenter af hydrofluorcarboner pr. år.

Denne artikel finder desuden ikke anvendelse på følgende:

a) hydrofluorcarboner, der importeres til Unionen med henblik på destruktion

b) hydrofluorcarboner anvendt af en producent i råvareanvendelser, eller der af en producent eller importør leveres direkte til virksomheder med henblik på anvendelse i råvareanvendelser

c) hydrofluorcarboner, der af en producent eller importør leveres direkte til virksomheder med henblik på eksport fra Unionen, når disse hydrofluorcarboner ikke efterfølgende stilles til rådighed for nogen anden part i Unionen forud for eksporten

[1] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32).

d) hydrofluorcarboner, der af en producent eller importør leveres direkte med henblik på anvendelse i forsvarsmateriel

e) hydrofluorcarboner, der af en producent eller importør leveres direkte til en virksomhed, som anvender dem til ætsning af halvledermaterialer eller rensning af kamre til kemisk pådampning (Chemical Vapour Deposition) i halvlederindustrien

f) fra den 1. januar 2018 og fremover hydrofluorcarboner, der af en producent eller en importør leveres direkte til en virksomhed, som fremstiller dosisinhalatorer til administration af lægemiddelbestanddele.

3. Denne artikel og artikel 16, 18, 19 og 25 gælder også for hydrofluorcarboner, der er indeholdt i polyolblandinger.

4. Kommissionen kan undtagelsesvis ved hjælp af gennemførelsesretsakter, efter en begrundet anmodning fra en kompetent myndighed i en medlemsstat og under hensyntagen til målene for denne forordning, give tilladelse til en tidsbegrænset undtagelse på op til fire år, der giver mulighed for at udelukke hydrofluorcarboner til anvendelse i specifikke anvendelser eller specifikke kategorier af produkter og anlæg eller udstyr fra kvotekravet i stk. 1, når det godtgøres, at:

a) der til disse bestemte anvendelser, produkter, anlæg eller udstyr ikke findes alternativer, eller at disse ikke kan anvendes af tekniske eller sikkerhedsmæssige grunde, og

b) der ikke kan sikres en tilstrækkelig forsyning af hydrofluorcarboner, uden at det ville medføre uforholdsmæssigt store omkostninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

Artikel 16

Tildeling af kvoter til markedsføring af hydrofluorcarboner

1. Senest den 31. oktober 2014 fastsætter Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter for hver producent eller importør, som har indberettet data i henhold til artikel 6 i forordning (EF) nr. 842/2006, en referenceværdi baseret på det årlige gennemsnit af de mængder hydrofluorcarboner, som producenten eller importøren har indberettet som markedsført fra 2009 til 2012. Referenceværdierne beregnes i overensstemmelse med bilag V til nærværende forordning.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

2. Producenter og importører, der ikke har indberettet markedsføringen af hydroflourcarboner i henhold til artikel 6 i forordning (EF) nr. 842/2006 for den referenceperiode, der er omhandlet i stk. 1, kan afgive en erklæring om, at de agter at markedsføre hydrofluorcarboner det følgende år.

Erklæringen sendes til Kommissionen med angivelse af, hvilke typer og mængder hydrofluorcarboner der påtænkes markedsført.

Kommissionen udsender en meddelelse om fristen for indgivelse af sådanne erklæringer. Inden der indgives en erklæring i henhold til denne artikels stk. 2 og 4, registreres virksomheder i det register, der er omhandlet i artikel 17.

3. Senest den 31. oktober 2017 og derefter hvert tredje år foretager Kommissionen en genberegning af referenceværdierne for de i nærværende artikels stk. 1 og 2 omhandlede producenter og importører på grundlag af det årlige gennemsnit af de mængder hydrofluorcarboner, der på lovlig vis er markedsført fra den 1. januar 2015, som indberettet i henhold til artikel 19 for de tilgængelige år. Kommissionen fastsætter disse referenceværdier ved hjælp af gennemførelsesretsakter.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

4. De producenter og importører, som der er fastsat referenceværdier for, kan efter proceduren i stk. 2 afgive en erklæring om yderligere forventede mængder.

5. Kommissionen tildeler kvoter for markedsføring af hydrofluorcarboner til hver producent og importør for hvert år fra og med år 2015 under anvendelse af den kvotetildelingsordning, der er fastsat i bilag VI.

Der tildeles kun kvoter til producenter eller importører, som er etableret i Unionen, eller som har bemyndiget en enerepræsentant, der er etableret i Unionen, med henblik på overholdelse af kravene i denne forordning. Enerepræsentanten kan være den samme som den, der er blevet bemyndiget i henhold til artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 ([1]).

Enerepræsentanten opfylder alle de forpligtelser, der er pålagt producenter og importører i henhold til denne forordning.

Artikel 17

Register

1. Kommissionen opretter og sikrer senest den 1. januar 2015 driften af et elektronisk kvoteregister for markedsføring af hydrofluorcarboner (»registeret«).

Registrering i registeret er obligatorisk for følgende:

a) producenter og importører, som har fået tildelt en markedsføringskvote for hydrofluorcarboner i henhold til artikel 16, stk. 5

b) virksomheder, som har fået overdraget en kvote i henhold til artikel 18

c) producenter og importører, som erklærer, at de agter at indgive en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 2

d) producenter og importører, der leverer, eller virksomheder, der modtager hydrofluorcarboner med henblik på de formål, der er anført i artikel 15, stk. 2, andet afsnit, litra a)-g)

e) importører af anlæg eller udstyr, der markedsfører anlæg eller udstyr, som på forhånd er påfyldt, såfremt hydrofluorcarbonerne i dette anlæg eller udstyr ikke har været markedsført forud for påfyldningen af anlægget eller udstyret i henhold til artikel 14.

Registrering foretages ved hjælp af en ansøgning til Kommissionen i overensstemmelse med procedurer, som Kommissionen skal fastsætte.

2. Kommissionen kan, i det omfang det er nødvendigt, ved hjælp af gennemførelsesretsakter sikre, at registret fungerer problemfrit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

3. Kommissionen sikrer, at registrerede producenter og importører via registeret underrettes om den tildelte kvote og om eventuelle ændringer heraf i løbet af tildelingsperioden.

4. De kompetente myndigheder, herunder toldmyndighederne, i medlemsstaterne har adgang til registret til orientering.

Artikel 18

Overdragelse af kvoter og tilladelse til at anvende kvoter til markedsføring af hydrofluorcarboner i importerede anlæg eller importeret udstyr

1. Enhver producent eller importør, som der er fastsat en referenceværdi for i henhold til artikel 16, stk. 1 eller 3, og som har fået tildelt en kvote i henhold til artikel 16, stk. 5, kan i det register, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, overdrage kvotemængden helt eller delvis til en anden producent eller importør i Unionen eller til en anden producent eller importør, som er repræsenteret i Unionen af en enerepræsentant som omhandlet i artikel 16, stk. 5, andet og tredje afsnit.

2. Enhver producent eller importør, der har fået sin kvote i henhold til artikel 16, stk. 1 og 3, eller som har fået overdraget en kvote i henhold til denne artikels stk. 1, kan give en anden virksomhed tilladelse til at anvende sin kvote med henblik på anvendelsen af artikel 14.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

Enhver producent eller importør, der har fået sin kvote udelukkende på grundlag af en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 2, kan kun give en anden virksomhed tilladelse til at anvende sin kvote med henblik på anvendelsen af artikel 14, forudsat at de tilsvarende mængder af hydrofluorcarboner leveres fysisk af den producent eller importør, der har givet tilladelsen.

Med henblik på anvendelsen af artikel 15, 16 og artikel 19, stk. 1 og 6, anses de respektive mængder af hydrofluorcarboner for at være markedsført af den producent eller importør, der har givet tilladelsen, på det tidspunkt, hvor tilladelsen blev givet. Kommissionen kan kræve, at den producent eller importør, der har givet tilladelsen, fremlægger dokumentation for, at denne er aktiv inden for levering af hydrofluorcarboner.

KAPITEL V

INDBERETNING

Artikel 19

Indberetning af produktion, import, eksport, anvendelse som råvare og destruktion af stofferne anført i bilag I eller II

1. Senest den 31. marts 2015 og derefter hvert år indberetter hver producent, importør og eksportør, som i det foregående kalenderår har produceret, importeret eller eksporteret mere end ét ton eller 100 ton CO_2-ækvivalenter eller derover af fluorholdige drivhusgasser og gasser, der er anført i bilag II, de oplysninger, der er anført i bilag VII, til Kommissionen for hvert af disse stoffer for det pågældende kalenderår. Nærværende afsnit finder også anvendelse på virksomheder, der får kvoter i henhold til artikel 18, stk. 1.

2. Inden den 31. marts 2015 og derefter hvert år indberetter hver virksomhed, som i det foregående kalenderår har destrueret mere end ét ton fluorholdige drivhusgasser eller 1 000 ton CO_2-ækvivalenter eller derover af fluorholdige drivhusgasser og gasser, der er anført i bilag II, de oplysninger til Kommissionen, der er anført i bilag VII, for hvert af disse stoffer for det pågældende kalenderår.

3. Senest den 31. marts 2015 og derefter hvert år indberetter hver virksomhed, som i det foregående kalenderår har anvendt 1 000 ton CO_2-ækvivalenter eller derover af fluorholdige drivhusgasser og gasser som råvare, de oplysninger, der er anført i bilag VII, til Kommissionen for hvert af disse stoffer for det pågældende kalenderår.

4. Senest den 31. marts 2015 og derefter hvert år indberetter hver virksomhed, som i det foregående kalenderår har markedsført 500 ton CO_2-ækvivalenter eller derover af fluorholdige drivhusgasser og gasser, der er anført i bilag II, indeholdt i produkter og anlæg eller udstyr, de oplysninger, der er anført i bilag VII, til Kommissionen for hvert af disse stoffer for det pågældende kalenderår.

5. Hver importør af anlæg eller udstyr, som markedsfører anlæg eller udstyr, der på forhånd er påfyldt, forelægger, såfremt hydrofluorcarbonerne i anlægget eller udstyret ikke har været markedsført i Unionen forud for påfyldningen af anlægget eller udstyret, Kommissionen et verifikationsdokument, der er udstedt i henhold til artikel 14, stk. 2.

6. Hver virksomhed, der i henhold til stk. 1, indberetter markedsføring af 10 000 ton CO_2-ækvivalenter eller derover af hydrofluorcarboner i det foregående kalenderår, sikrer derudover senest den 30. juni 2015 og derefter hvert år, at en uafhængig revisor verificerer, at disse data er korrekte. revisoren skal enten være,

a) akkrediteret i henhold til direktiv 2003/87/EF eller

b) akkrediteret til at verificere regnskaber efter den pågældende medlemsstats lovgivning.

Virksomheden opbevarer verifikationsrapporten i mindst fem år. Verifikationsrapporten stilles på anmodning til rådighed for den pågældende medlemsstats kompetente myndighed og Kommissionen.

7. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastlægge formatet og metoden for den indberetning, der er omhandlet i denne artikel.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24.

8. Kommissionen træffer passende foranstaltninger for at beskytte fortroligheden af de oplysninger, den modtager i medfør af denne artikel.

Artikel 20

Indsamling af emissionsdata

Medlemsstaterne indfører indberetningsordninger for de relevante sektorer, der er omhandlet i denne forordning, med henblik på at opnå emissionsdata i det omfang, det er muligt.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Revision

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 22 vedrørende ajourføring af bilag I, II og IV på grundlag af nye vurderingsrapporter vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer eller nye rapporter fra Montrealprotokollens videnskabelige panel vedrørende det globale opvarmningspotentiale af stofferne på listen.

2. Kommissionen overvåger anvendelsen og virkningerne af denne forordning på grundlag af de oplysninger om markedsføring af gasser anført i bilag I og II, der er indberettet i henhold til artikel 19, og om emissionerne af fluorholdige drivhusgasser, der er stillet til rådighed i henhold til artikel 20 og på grundlag af alle relevante oplysninger fra medlemsstaterne.

Senest den 31. december 2020 offentliggør Kommissionen en rapport om tilgængeligheden af hydrofluorcarboner på Unionens marked.

Senest den 31. december 2022 offentliggør Kommissionen en omfattende rapport om virkningerne af denne forordning, herunder navnlig:

a) en prognose for den fortsatte efterspørgsel efter hydrofluorcarboner frem til 2030 og derefter

b) en vurdering af behovet for yderligere skridt fra Unionen eller dets medlemsstaters side på baggrund af eksisterende og nye internationale forpligtelser vedrørende reduktion af emissioner af fluorholdige drivhusgasser.

c) en oversigt over europæiske og internationale standarder, national sikkerhedslovgivning og bygningsbestemmelser i medlemsstaterne med hensyn til overgangen til alternative kølemidler

d) en gennemgang af tilgængeligheden af teknisk gennemførlige og omkostningseffektive alternativer til produkter og anlæg eller udstyr, som indeholder fluorholdige drivhusgasser, for så vidt angår produkter og udstyr, der ikke er anført i bilag III, under hensyntagen til energieffektiviteten.

3. Senest den 1. juli 2017 offentliggør Kommissionen en rapport med en vurdering af forbuddet i henhold til bilag III, afsnit 13, under henvisning til navnlig tilgængeligheden af omkostningseffektive, teknisk gennemførlige, energieffektive og pålidelige alternativer til centralkølesystemer med multikompressor (parallelanlæg) som omhandlet i denne bestemmelse. På baggrund af denne rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag med henblik på at ændre bestemmelsen i henhold til bilag III, afsnit 13.

4. Senest den 1. juli 2020 offentliggør Kommissionen en rapport med en vurdering af, om der eksisterer omkostningseffektive, teknisk gennemførlige, energieffektive og pålidelige alternativer, som gør det muligt at erstatte fluorholdige drivhusgasser i nye sekundære mellemspændingskoblingsanlæg og nye små, todelte luftkonditioneringsanlæg (splitanlæg), og forelægger, hvis det er hensigtsmæssigt, Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforlag for at ændre listen i bilag III.

5. Senest den 1. juli 2017 offentliggør Kommissionen en rapport med en vurdering af fremgangsmåden for tildeling af kvoter, herunder konsekvenserne af at tildele kvoter uden vederlag, og omkostningerne i forbindelse med at gennemføre denne forordning i medlemsstaterne og i givet fald i forbindelse med en eventuel international aftale om hydrofluorcarboner. På baggrund af denne rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsforslag med henblik på:

a) at ændre fremgangsmåden for tildeling af kvoter

b) at fastlægge en passende fremgangsmåde for fordeling af eventuelle indtægter.

6. Senest den 1. januar 2017 offentliggør Kommissionen en rapport med en undersøgelse af EU-lovgivningen med hensyn til uddannelse af fysiske personer i sikker håndtering af alternative kølemidler, der skal erstatte eller mindske anvendelsen af fluorholdige drivhusgasser, og forelægger, hvis det er hensigtsmæssigt, et lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet og Rådet for at ændre den relevante EU-lovgivning.

Artikel 22

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 12, stk. 15, og artikel 21, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 10. juni 2014 Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 12, stk. 15, og artikel 21, stk. 1, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 12, stk. 15, og artikel 21, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 23

Konsultationsforum

Ved gennemførelsen af denne forordning sikrer Kommissionen en afbalanceret deltagelse af medlemsstaternes repræsentanter og repræsentanter for civilsamfundet, herunder miljøorganisationer, repræsentanter for producenter, operatører og autoriserede personer. Med henblik herpå opretter den et konsultationsforum, hvor disse parter kan mødes og yde rådgivning og ekspertise til Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning, navnlig med hensyn til tilgængeligheden af alternativer til fluorholdige drivhusgasser, herunder de miljømæssige, tekniske, økonomiske og sikkerhedsmæssige aspekter ved anvendelsen heraf. Forummets forretningsorden fastsættes af Kommissionen og gøres offentligt tilgængelig.

Artikel 24

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 25

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser senest den 1. januar 2017 og underretter den omgående om efterfølgende ændringer.

2. Ud over de i stk. 1 omhandlede sanktioner kan virksomheder, der overskrider deres kvoter for markedsføring af hydrofluorcarboner, som de har fået tildelt i henhold til artikel 16, stk. 5, eller overdraget i henhold til artikel 18, kun få tildelt en nedsat kvote for tildelingsperioden efter konstateringen af overskridelsen.

Nedsættelsen beregnes som 200 % af den mængde, kvoten blev overskredet med. Hvis nedsættelsen er større end den mængde, der skal tildeles i henhold til artikel 16, stk. 5, som kvote for tildelingsperioden efter konstateringen af overskridelsen, tildeles der ingen kvote for den pågældende tildelingsperiode, og kvoten for de efterfølgende tildelingsperioder reduceres tilsvarende, indtil den samlede mængde er fratrukket.

Artikel 26

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 842/2006 ophæves med virkning fra den 1. januar 2015, uden at dette berører opfyldelsen af kravene i den pågældende forordning efter den deri foreskrevne tidsplan.

Forordning (EF) nr. 1493/2007, (EF) nr. 1494/2007, (EF) nr. 1497/2007, (EF) nr. 1516/2007, (EF) nr. 303/2008, (EF) nr. 304/2008, (EF) nr. 305/2008, (EF) nr. 306/2008, (EF) nr. 307/2008 og (EF) nr. 308/2008 gælder dog fortsat og skal fortsat anvendes, medmindre og indtil de ophæves ved delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter vedtaget af Kommissionen i henhold til nærværende forordning.

Henvisninger til forordning (EF) nr. 842/2006 gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag VIII.

Artikel 27

Ikrafttræden og anvendelsesdato

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*

BILAG I

FLUORHOLDIGE DRIVHUSGASSER SOM OMHANDLET I ARTIKEL 2, NR. 1)

Stof			GWP [1]
Handelsnavn	Kemisk betegnelse (Almindeligt navn)	Kemisk formel	
Del 1: hydrofluorcarboner (HFC'er)			
HFC-23	trifluormethan (fluoroform)	CHF_3	14 800
HFC-32	difluormethan	CH_2F_2	675
HFC-41	Fluormethan (methylfluorid)	CH_3F	92
HFC-125	pentafluorethan	CHF_2CF_3	3 500
HFC-134	1,1,2,2-tetrafluorethan	CHF_2CHF_2	1 100
HFC-134a	1,1,1,2-tetrafluorethan	CH_2FCF_3	1 430
HFC-143	1,1,2-trifluorethan	CH_2FCHF_2	353
HFC-143a	1,1,1-trifluorethan	CH_3CF_3	4 470
HFC-152	1,2-difluorethan	CH_2FCH_2F	53
HFC-152a	1,1-difluorethan	CH_3CHF_2	124
HFC-161	fluorethan (ethylfluorid)	CH_3CH_2F	12
HFC-227ea	1,1,1,2,3,3,3-heptafluorpropan	CF_3CHFCF_3	3 220
HFC-236cb	1,1,1,2,2,3-hexafluorpropan	$CH_2FCF_2CF_3$	1 340
HFC-236ea	1,1,1,2,3,3-hexafluorpropan	CHF_2CHFCF_3	1 370
HFC-236fa	1,1,1,3,3,3-hexafluorpropan	$CF_3CH_2CF_3$	9 810
HFC-245ca	1,1,2,2,3-pentafluorpropan	$CH_2FCF_2CHF_2$	693
HFC-245fa	1,1,1,3,3-pentafluorpropan	$CHF_2CH_2CF_3$	1 030

Stof			GWP [1]
Handelsnavn	Kemisk betegnelse (Almindeligt navn)	Kemisk formel	
HFC-365 mfc	1,1,1,3,3-pentafluorbutan	$CF_3CH_2CF_2CH_3$	794
HFC-43-10 mee	1,1,1,2,2,3,4,5,5,5-decafluorpentan	$CF_3CHFCHFCF_2CF_3$	1 640
Del 2: Perfluorcarboner (PFC'er)			
PFC-14	Tetrafluoromethan (perfluormethan carbontetrafluorid)	CF_4	7 390
PFC-116	Hexafluorethan (perfluorethan)	C_2F_6	12 200
PFC-218	Octafluorpropan (perfluorpropan)	C_3F_8	8 830
PFC-3-1-10 (R-31-10)	Decafluorbutan (perfluorbutan)	C_4F_{10}	8 860
PFC-4-1-12 (R-41-12)	Dodecafluorpentan (perfluorpentan)	C_5F_{12}	9 160
PFC-5-1-14 (R-51-14)	Tetradecafluorhexan (perfluorhexan)	C_6F_{14}	9 300
PFC-c-318	Octafluorcyclobutan (perfluorcyclobutan)	c-C_4F_8	10 300
Del 3: Andre perfluorholdige forbindelser			
	svovlhexafluorid	SF_6	22 800

[1] Baseret på den fjerde vurderingsrapport, som er vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, medmindre andet er angivet.

BILAG II

ANDRE FLUORHOLDIGE DRIVHUSGASSER, SOM SKAL INDBERETTES I OVERENSSTEMMELSE MED ARTIKEL 19

Stof		GWP (1)
Almindeligt navn/handelsnavn	Kemisk formel	
Del 1: Umættede hydro(chlor)fluorcarboner		
HFC-1234yf	$CF_3CF = CH_2$	4 Fn (2)
HFC-1234ze	trans — $CHF = CHCF_3$	7 Fn 2
HFC-1336mzz	$CF_3CH = CHCF_3$	9
HCFC-1233zd	$C_3H_2C_lF_3$	4,5
HCFC-1233xf	$C_3H_2C_lF_3$	1 Fn (3)
Del 2: Fluorholdige ethere og alkoholer		
HFE-125	CHF_2OCF_3	14 900
HFE-134 (HG-00)	CHF_2OCHF_2	6 320
HFE-143a	CH_3OCF_3	756
HCFE-235da2 (isofluran)	$CHF_2OCHC_lCF_3$	350
HFE-245cb2	$CH_3OCF_2CF_3$	708
HFE-245fa2	$CHF_2OCH_2CF_3$	659
HFE-254cb2	$CH_3OCF_2CHF_2$	359
HFE-347 mcc3 (HFE-7000)	$CH_3OCF_2CF_2CF_3$	575
HFE-347pcf2	$CHF_2CF_2OCH_2CF_3$	580
HFE-356pcc3	$CH_3OCF_2CF_2CHF_2$	110
HFE-449sl (HFE-7100)	$C_4F_9OCH_3$	297
HFE-569sf2 (HFE-7200)	$C_4F_9OC_2H_5$	59

Stof		GWP [1]
Almindeligt navn/handelsnavn	Kemisk formel	
HFE-43-10pccc124 (H-Galden 1040x) HG-11	$CHF_2OCF_2OC_2F_4OCHF_2$	1 870
HFE-236ca12 (HG-10)	$CHF_2OCF_2OCHF_2$	2 800
HFE-338pcc13 (HG-01)	$CHF_2OCF_2CF_2OCHF_2$	1 500
HFE-347mmyl	$(CF_3)_2CFOCH_3$	343
2,2,3,3,3-pentafluoropropanol	$CF_3CF_2CH_2OH$	42
bis(trifluoromethyl)-methanol	$(CF_3)_2CHOH$	195
HFE-227ea	$CF_3CHFOCF_3$	1 540
HFE-236ea2 (desfluran)	$CHF_2OCHFCF_3$	989
HFE-236fa	$CF_3CH_2OCF_3$	487
HFE-245fa1	$CHF_2CH_2OCF_3$	286
HFE 263fb2	$CF_3CH_2OCH_3$	11
HFE-329 mcc2	$CHF_2CF_2OCF_2CF_3$	919
HFE-338 mcf2	$CF_3CH_2OCF_2CF_3$	552
HFE-338mmz1	$(CF_3)_2CHOCHF_2$	380
HFE-347 mcf2	$CHF_2CH_2OCF_2CF_3$	374
HFE-356 mec3	$CH_3OCF_2CHFCF_3$	101
HFE-356pcf2	$CHF_2CH_2OCF_2CHF_2$	265
HFE-356mm1	$(CF_3)_2CHOCH_3$	27
HFE-356pcf3	$CHF_2OCH_2CF_2CHF_2$	502
HFE 365 mcf3	$CF_3CF_2CH_2OCH_3$	11

Stof		GWP (1)
Almindeligt navn/handelsnavn	Kemisk formel	
HFE-374pc2	$CHF_2CF_2OCH_2CH_3$	557
	- $(CF_2)_4CH$ (OH) —	73
Del 3: Andre perfluorholdige forbindelser		
perfluoropolymethylisopropyl-ether (PFPMIE)	$CF_3OCF(CF_3)CF_2OCF_2OCF_3$	10 300
nitrogentrifluorid	NF_3	17 200
trifluormethylsulphurpentafluorid	SF_5CF_3	17 700
perfluorcyclopropan	c-C_3F_6	17 340 Fn (4)

(1) Baseret på den fjerde vurderingsrapport, som er vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, medmindre andet er angivet.
(2) GWP i henhold til vurderingsrapporten fra 2010 udarbejdet af Montrealprotokollens videnskabelige panel, tabel 1-11, hvori der henvises til to peerevaluerede videnskabelige dokumenter. http://ozone.unep.org/Assessment_Panels/SAP/Scientific_Assessment_2010/index.shtml
(3) Fast værdi, globalt opvarmningspotentiale foreligger endnu ikke.
(4) Minimumsværdi i henhold til fjerde vurderingsrapport vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer.

BILAG III

MARKEDSFØRINGSFORBUD, JF. ARTIKEL 11, STK. 1

Produkter og anlæg eller udstyr Hvor det er relevant, beregnes GWP af blandinger, som indeholder fluorholdige drivhusgasser, i overensstemmelse med bilag IV, jf. artikel 2, nr. 6		Dato for forbud
1. Ikkegenpåfyldelige beholdere til fluorholdige drivhusgasser, som bruges til servicering, vedligeholdelse eller påfyldning af køle-, luftkonditionerings- eller varmepumpeanlæg eller -udstyr, brandsikringssystemer eller koblingsudstyr, eller til brug som opløsningsmidler		4. juli 2007
2. Ikkeindesluttede anlæg med direkte fordampning, der indeholder HFC'er og PFC'er som kølemiddel		4. juli 2007
3. Brandsikringsudstyr	som indeholder PFC'er	4. juli 2007
	som indeholder HFC-23	1. januar 2016
4. Ruder til boliger, som indeholder fluorholdige drivhusgasser		4. juli 2007
5. Andre ruder, som indeholder fluorholdige drivhusgasser		4. juli 2008
6. Fodtøj, som indeholder fluorholdige drivhusgasser		4. juli 2006
7. Dæk, som indeholder fluorholdige drivhusgasser		4. juli 2007
8. Enkomponentskum (undtagen ved krav om at opfylde nationale sikkerhedsnormer), som indeholder fluorholdige drivhusgasser med et GWP på 150 eller derover		4. juli 2008
9. Spraydåser, der markedsføres med henblik på salg til den brede offentlighed som spøg og skæmt eller til dekorative formål, jf. punkt 40 i bilag XVII til forordning (EF) nr. 1907/2006, og signalhorn, der indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover		4. juli 2009
10. Husholdningskøleskabe og -frysere, der indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover		1. januar 2015
11. Køleskabe og frysere til kommerciel brug (hermetisk lukkede anlæg eller hermetisk lukket udstyr)	som indeholder HFC'er med et GWP på 2 500 eller derover	1. januar 2020
	som indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover	1. januar 2022
12. Stationære køleanlæg eller stationært køleudstyr, som indeholder, eller hvis funktion er afhængig af HFC'er med et GWP på 2 500 eller derover, undtagen anlæg eller udstyr, der er beregnet til at blive brugt til at afkøle produkter til temperaturer under – 50 °C		1. januar 2020
13. Centralkølesystemer med multikompressor (parallelanlæg) til kommerciel brug med en kapacitet på 40 kW eller derover, som indeholder, eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser med et GWP på 150 eller derover, med undtagelse af primære kølemiddelkredsløb i kaskadesystemer, hvor der kan anvendes fluorholdige drivhusgasser med et GWP på mindre end 1 500		1. januar 2022

Produkter og anlæg eller udstyr Hvor det er relevant, beregnes GWP af blandinger, som indeholder fluorholdige drivhusgasser, i overensstemmelse med bilag IV, jf. artikel 2, nr. 6		Dato for forbud
14. Flytbare lokale klimaanlæg (hermetisk lukkede anlæg eller hermetisk lukket udstyr, som kan flyttes fra et rum til et andet af brugeren), der indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover		1. januar 2020
15. Todelte luftkonditioneringsanlæg (splitanlæg), der indeholder mindre end 3 kg fluorholdige drivhusgasser, og som indeholder, eller hvis funktion er afhængig af fluorholdige drivhusgasser med et GWP på 750 eller derover		1. januar 2025
16. Skummaterialer, der indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover, undtagen når det er påkrævet for at opfylde nationale sikkerhedsstandarder	Ekstruderet polystyren (XPS)	1. januar 2020
	Andre skummaterialer	1. januar 2023
17. Tekniske spraydåser, der indeholder HFC'er med et GWP på 150 eller derover, undtagen når det er påkrævet for at opfylde nationale sikkerhedsstandarder, eller når de bruges til medicinske anvendelser		1. januar 2018

BILAG IV

METODE TIL BEREGNING AF DET GWP AF EN BLANDING

GWP for en blanding beregnes som et vægtet gennemsnit, der afledes af summen af de enkelte stoffers vægtprocenter multipliceret med deres GWP, medmindre andet er angivet, herunder også stoffer, som ikke er fluorholdige drivhusgasser.

Σ (stof X % × GWP) + (stof Y % × GWP) + … (stof N % × GWP),

hvor % er andelen efter vægt med en vægttolerance på +/– 1 %.

Eksempel: anvendes formlen på en blanding af gasser, der består af 60 vægtprocent dimethylether, 10 % HFC-152a og 30 % isobutan:

Σ (60 % × 1) + (10 % × 124) + (30 % × 3)

→ Samlet GWP = 13,9

Følgende GWP for ikkefluorholdige stoffer anvendes til beregning af GWP'et for blandinger. For andre stoffer, der ikke er anført i dette bilag, anvendes en fast værdi på 0.

Stof			GWP ([1])
Almindeligt anvendt navn	Industriel betegnelse	Kemisk formel	
methan		CH_4	25
dinitrogenoxid		N_2O	298
dimethylether		CH_3OCH_3	1
methylenchlorid		CH_2Cl_2	9
methylchlorid		CH_3Cl	13
chloroform		$CHCl_3$	31
ethan	R-170	CH_3CH_3	6
propan	R-290	$CH_3CH_2CH_3$	3
butan	R-600	$CH_3CH_2CH_2CH_3$	4
isobutan	R-600a	$CH(CH_3)_2CH_3$	3
pentan	R-601	$CH_3CH_2CH_2CH_2CH_3$	5 ([2])
isopentan	R-601a	$(CH_3)_2CHCH_2CH_3$	5 ([2])
ethoxyethan (diethylether)	R-610	$CH_3CH_2OCH_2CH_3$	4
methylformiat	R-611	$HCOOCH_3$	25
hydrogen	R-702	H_2	6
ammoniak	R-717	NH_3	0
ethylen	R-1150	C_2H_4	4
propylen	R-1270	C_3H_6	2
cyclopentan		C_5H_{10}	5 ([2])

([1]) Baseret på den fjerde vurderingsrapport, som er vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, medmindre andet er angivet.

([2]) Stof ikke opført i fjerde vurderingsrapport vedtaget af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, fast værdi baseret på GWP for andre hydrofluorcarboner.

BILAG V

BEREGNING AF MAKSIMAL MÆNGDE, REFERENCEVÆRDIER OG KVOTER FOR MARKEDSFØRINGEN AF HYDROFLUORCARBONER

Den maksimale mængde, der er nævnt i artikel 15, stk. 1, beregnes ved at anvende følgende procentsatser på det årlige gennemsnit af den samlede mængde, der er markedsført i Unionen i perioden fra 2009 til 2012. Fra 2018 og fremover udregnes den maksimale mængde som omhandlet i artikel 15, stk. 1, ved at anvende følgende procentsatser på det årlige gennemsnit af den samlede mængde, der er markedsført i Unionen i perioden fra 2009 til 2012, og ved efterfølgende at fratrække beløbene for undtagne anvendelsesområder i henhold til artikel 15, stk. 2, på grundlag af foreliggende data.

År	Procentdel til beregning af den maksimale mængde hydroflourcarboner, der skal markedsføres, og tilsvarende kvoter
2015	100 %
2016–17	93 %
2018–20	63 %
2021–23	45 %
2024–26	31 %
2027–29	24 %
2030	21 %

Den maksimale mængde, referenceværdier og kvoter for markedsføringen af hydrofluorcarboner, der er omhandlet i artikel 15 og 16, beregnes som de aggregerede mængder af alle typer hydrofluorcarboner udtrykt i ton CO_2-ækvivalenter.

Beregningen af referenceværdier og kvoter for markedsføringen af hydrofluorcarboner, der er omhandlet i artikel 15 og 16, baseres på de mængder af hydrofluorcarboner, som producenter og importører har markedsført i Unionen i løbet af reference- eller tildelingsperioden, men udelukker mængder af hydrofluorcarboner med henblik på anvendelse som omhandlet i artikel 15, stk. 2, i løbet af den samme periode på grundlag af foreliggende data.

Transaktioner som omhandlet i artikel 15, stk. 2, litra c), verificeres i overensstemmelse med artikel 19, stk. 6, uanset de involverede mængder.

BILAG VI

TILDELINGSORDNING, JF. ARTIKEL 16

1. Bestemmelse af den mængde, der kan tildeles til virksomheder, for hvilke en referenceværdi er fastsat i henhold til artikel 16, stk. 1 og 3

   Hver virksomhed, for hvilken en referenceværdi er fastsat, modtager en kvote svarende til 89 % af referenceværdien ganget med den procent, der er angivet i bilag V for det pågældende år.

2. Bestemmelse af den mængde, der kan tildeles til virksomheder, som har indgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 2

   Summen af de kvoter, der er tildelt i henhold til punkt 1, fratrækkes den maksimale mængde for det pågældende år, jf. bilag V, for at bestemme den mængde, der kan tildeles til virksomheder, for hvilke der ikke er fastsat en referenceværdi, og som har afgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 2, (kvotemængde, som tildeles på trin 1 af beregningen).

2.1. Trin 1 af beregningen

   Hver virksomhed får tildelt den mængde, virksomheden har anmodet om i sin erklæring, dog højst en forholdsmæssig andel af mængden til tildeling på trin 1.

   Den forholdsmæssige andel beregnes ved at dividere 100 med antallet af virksomheder, som har indgivet en erklæring. Summen af de kvoter, der er tildelt på trin 1, trækkes fra den mængde, der kan tildeles på trin 1, for at bestemme den mængde, der kan tildeles på trin 2.

2.2. Trin 2 af beregningen

   Hver virksomhed, der ikke har opnået 100 % af den mængde, som den har anmodet om i sin erklæring på trin 1, modtager en yderligere tildeling svarende til forskellen mellem den ansøgte mængde og den mængde, der blev tildelt på trin 1. Denne mængde må dog ikke overstige den forholdsmæssig andel af den mængde, der skal tildeles på trin 2.

   Den forholdsmæssige andel beregnes ved at dividere 100 med antallet af virksomheder, der kan komme i betragtning til tildeling på trin 2. Summen af de kvoter, der er tildelt på trin 2, trækkes fra den mængde, der kan tildeles på trin 2, for at bestemme den mængde, der kan tildeles på trin 3.

2.3. Trin 3 af beregningen

   Trin 2 gentages, indtil alle anmodninger er imødekommet eller indtil den resterende mængde, der kan tildeles på det næste trin, er mindre end 500 ton CO_2-ækvivalenter.

3. Bestemmelse af den mængde, der kan tildeles til virksomheder, som har indgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 4.

   Med hensyn til tildeling af kvoter for 2015-2017 fratrækkes summen af de kvoter, der er tildelt i henhold til punkt 1 og 2, den maksimale mængde for det pågældende år, jf. bilag V, for at bestemme den mængde, der kan tildeles til virksomheder, for hvilke der er fastsat en referenceværdi, og som har indgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 4.

   Tildelingsordningen i punkt 2.1 og 2.2 finder anvendelse.

   Med hensyn til tildelingen af kvoter for 2018 og hvert år derefter behandles virksomheder, der har indgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 4, på samme måde som virksomheder, der har indgivet en erklæring i henhold til artikel 16, stk. 2.

BILAG VII

OPLYSNINGER, DER SKAL INDBERETTES I HENHOLD TIL ARTIKEL 19

1. Hver producent, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1, indberetter:

   a) den samlede mængde af hvert stof anført i bilag I og II, som producenten har produceret i Unionen, med angivelse af de vigtigste anvendelser for stoffet

   b) mængderne af hvert stof, anført i bilag I og, hvis det er relevant, bilag II, som den pågældende producent har markedsført i Unionen, med særskilt angivelse af de mængder, der er markedsført med henblik på anvendelser som råvarer, direkte eksport, fremstilling af dosisinhalatorer til levering af lægemiddelbestanddele, anvendelse i forsvarsmateriel og anvendelse i ætsning af halvledermaterialer eller rensning af kamre til kemisk pådampning i sektoren for fremstilling af halvledermaterialer

   c) mængderne af hvert stof anført i bilag I og II, der er henholdsvis genanvendt, regenereret og destrueret

   d) alle lagerbeholdninger ved begyndelsen og slutningen af indberetningsperioden

   e) alle tilladelser til at anvende kvoter med angivelse af de relevante mængder med henblik på anvendelsen af artikel 14

2. Hver importør, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1, indberetter oplysninger om:

   a) mængden af hvert stof opført i bilag I, og hvis det er relevant, i bilag II, som importøren har importeret til Unionen med angivelse af de vigtigste anvendelser for stoffet, med særskilt angivelse af de mængder, der er markedsført med henblik på anvendelser som råvarer, direkte eksport, fremstilling af dosisinhalatorer til levering af lægemiddelbestanddele, anvendelse i forsvarsmateriel og anvendelse i ætsning af halvledermaterialer eller rensning af kamre til kemisk pådampning i sektoren for fremstilling af halvledermaterialer

   b) mængderne af hvert stof opført i bilag I og II, der er henholdsvis genanvendt, regenereret og destrueret

   c) alle tilladelser til at anvende kvoter med angivelse af de relevante mængder med henblik på anvendelsen af artikel 14

   d) alle lagerbeholdninger ved begyndelsen og slutningen af indberetningsperioden.

3. Hver eksportør, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1, indberetter:

   a) mængderne af hvert stof opført i bilag I og II, som eksportøren har eksporteret fra Unionen til andre formål end genanvendelse, regeneration eller destruktion

   b) alle mængder af hvert stof opført i bilag I og II, som eksportøren har eksporteret ud af Unionen med henblik på henholdsvis genanvendelse, regeneration og destruktion.

4. Hver virksomhed, der er omhandlet i artikel 19, stk. 2, indberetter:

   a) mængderne af hvert stof opført i bilag I og II, der er destrueret, inklusive mængderne af disse stoffer, der er indeholdt i produkter, anlæg eller udstyr

   b) alle lagre af hvert stof opført i bilag I og II, der afventer at blive destrueret, inklusive mængderne af disse stoffer, der er indeholdt i produkter, anlæg eller udstyr

   c) teknologien, der anvendes til destruktionen af stofferne opført i bilag I og II.

5. Hver virksomhed, der er omhandlet i artikel 19, stk. 3, indberetter mængderne af hvert stof opført i bilag I, der er anvendt som råvare.

6. Hver virksomhed, der er omhandlet i artikel 19, stk. 4, indberetter:

a) kategorierne af de pågældende produkter, anlæg eller udstyr, der indeholder stoffer opført i bilag I og II

b) antal enheder

c) alle mængder af hvert stof opført i bilag I og II indeholdt i produkterne, anlæggene eller udstyret.

BILAG VIII

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 842/2006	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 2, første afsnit	Artikel 4, stk. 1, 2 og 3
Artikel 3, stk. 2, andet afsnit	Artikel 3, stk. 3, andet afsnit
Artikel 3, stk. 2, tredje afsnit	—
Artikel 3, stk. 3	Artikel 5, stk. 1
Artikel 3, stk. 4	Artikel 4, stk. 3
Artikel 3, stk. 5	Artikel 4, stk. 4
Artikel 3, stk. 6	Artikel 6, stk. 1 og 2
Artikel 3, stk. 7	Artikel 4, stk. 5
Artikel 4, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 4, stk. 2	Artikel 8, stk. 2
Artikel 4, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 4, stk. 4	—
Artikel 5, stk. 1	Artikel 10, stk. 5 og 12
Artikel 5, stk. 2, første punktum	Artikel 10, stk. 1, 2 og 6
Artikel 5, stk. 2, andet punktum	Artikel 10, stk. 10, første afsnit
Artikel 5, stk. 2, tredje punktum	Artikel 10, stk. 10, andet afsnit
Artikel 5, stk. 3	Artikel 3, stk. 4, første afsnit, og artikel 10, stk. 3
Artikel 5, stk. 4	Artikel 11, stk. 4
Artikel 5, stk. 5	Artikel 10, stk. 13
Artikel 6, stk. 1	Artikel 19, stk. 1, og bilag VII
Artikel 6, stk. 2	Artikel 19, stk. 7
Artikel 6, stk. 3	Artikel 19, stk. 8
Artikel 6, stk. 4	Artikel 20 og artikel 6, stk. 2
Artikel 7, stk. 1, første afsnit, første punktum	Artikel 12, stk. 1, første punktum
Artikel 7, stk. 1, første afsnit, andet og tredje punktum	Artikel 12, stk. 2, 3 og 4

Forordning (EF) nr. 842/2006	Nærværende forordning
Artikel 7, stk. 1, andet afsnit	Artikel 12, stk. 13
Artikel 7, stk. 2	Artikel 12, stk. 1, andet punktum
Artikel 7, stk. 3, første punktum	Artikel 12, stk. 14
Artikel 7, stk. 3, andet punktum	Artikel 12, stk. 15
Artikel 8, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 13, stk. 2
Artikel 9, stk. 1	Artikel 11, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	—
Artikel 9, stk. 3	—
Artikel 10	Artikel 21, stk. 2
Artikel 11	—
Artikel 12	Artikel 24
Artikel 13, stk. 1	Artikel 25, stk. 1, første afsnit
Artikel 13, stk. 2	Artikel 25, stk. 1, andet afsnit
Artikel 14	—
Artikel 15	Artikel 27
Bilag I — del 1	Bilag I
Bilag I — del 2	Bilag IV
Bilag II	Bilag III

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

INTERNATIONALE AFTALER

RÅDETS AFGØRELSE

af 14. april 2014

om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed

(EØS-relevant tekst)

(2014/283/EU)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1, sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet ([1]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen og dens medlemsstater tilsluttede sig konsensus blandt de 193 parter i konventionen om den biologiske mangfoldighed (»CBD«) ([2]), som den 29. oktober 2010 vedtog Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om biologisk mangfoldighed (»Nagoyaprotokollen«).

(2) Nagoyaprotokollen blev i overensstemmelse med Rådets afgørelse af 6. maj 2011 ([3]) undertegnet af Unionen med forbehold af dens indgåelse på et senere tidspunkt. De fleste medlemsstater har undertegnet Nagoyaprotokollen.

(3) Unionen har givet tilsagn om at sikre en hurtig gennemførelse og ratifikation af Nagoyaprotokollen.

(4) I henhold til artikel 34 i CBD er enhver protokol til konventionen åben for ratifikation, accept eller godkendelse fra stater og regionale organisationer for økonomisk integration.

(5) Unionen og dens medlemsstater bør i det omfang, det er muligt, bestræbe sig på at deponere deres ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter til Nagoyaprotokollen samtidigt.

(6) Nagoyaprotokollen bør derfor godkendes på Unionens vegne —

([1]) Endnu ikke offentliggjort i EUT.
([2]) EFT L 309 af 13.12.1993, s. 3.
([3]) Endnu ikke offentliggjort i EUT.

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed, godkendes herved på Unionens vegne.

Teksten til Nagoyaprotokollen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges herved til at udpege den eller de personer, der på Unionens vegne er beføjet til i spørgsmål, der henhører under Unionens kompetence, at deponere det godkendelsesinstrument, der er omhandlet i Nagoyaprotokollens artikel 33 ([1]).

Samtidig deponerer denne eller disse personer den erklæring, der findes i bilaget til denne afgørelse, i overensstemmelse med artikel 34, stk. 3, i konventionen om den biologiske mangfoldighed.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. april 2014.

På Rådets vegne
A. TSAFTARIS
Formand

([1]) Datoen for Nagoyaprotokollens ikrafttræden offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* på foranledning af Generalsekretariat for Rådet.

BILAG

Erklæring fra Den Europæiske Union i henhold til artikel 34, stk. 3, i konventionen om den biologiske mangfoldighed

»Den Europæiske Union erklærer, at den i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 191, har kompetence til at indgå internationale aftaler og opfylde de forpligtelser, de medfører, når de bidrager til bestræbelserne på at nå følgende mål:

— bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten

— beskyttelse af menneskers sundhed

— forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne

— fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale eller globale miljøproblemer, og navnlig bekæmpelse af klimaændringer.

Desuden træffer Den Europæiske Union foranstaltninger på EU-plan for at oprette et europæisk forskningsrum og for at sikre et velfungerende indre marked.

Udøvelsen af Unionens beføjelser er i sagens natur underkastet stadig udvikling. Med henblik på at leve op til sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 2, litra a), i Nagoyaprotokollen om adgang til genetiske ressourcer samt rimelig og retfærdig deling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse ressourcer, til konventionen om den biologiske mangfoldighed vil Unionen løbende ajourføre den liste over retsakter, der skal fremsendes til clearingcentret for adgang og deling af fordele.

Den Europæiske Union er ansvarlig for opfyldelsen af de forpligtelser i medfør af denne protokol, der henhører under gældende EU-lovgivning.«

OVERSÆTTELSE

NAGOYAPROTOKOLLEN

om adgang til genetiske resurser samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelse af disse resurser, til konventionen om den biologiske mangfoldighed

PARTERNE I DENNE PROTOKOL,

SOM ER PARTER i konventionen om den biologiske mangfoldighed, i det følgende benævnt »konventionen«,

SOM ERINDRER OM, at den rimelige og retfærdige fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, er et af konventionens tre mål, og som anerkender, at denne protokol virkeliggør gennemførelsen af dette mål inden for konventionen,

SOM PÅ NY BEKRÆFTER, at staterne har suveræn ret til deres naturresurser og i henhold til konventionens bestemmelser,

SOM ENDVIDERE ERINDRER OM konventionens artikel 15,

SOM ERKENDER det vigtige bidrag til bæredygtig udvikling, som teknologioverførsel og samarbejde yder til opbygningen af forsknings- og innovationskapacitet, med henblik på at tilføre værdi til genetiske resurser i udviklingslandene i overensstemmelse med konventionens artikel 16 og 19,

SOM ERKENDER, at bevidstgørelse af befolkningen om den økonomiske værdi af økosystemer og biologisk mangfoldighed samt rimelig og retfærdig deling af denne økonomiske værdi med forvalterne af den biologiske mangfoldighed er vigtige incitamenter for bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele,

SOM ANERKENDER, at adgang og fordeling af fordele kan bidrage til bevaring og bæredygtig anvendelse af den biologiske mangfoldighed, udryddelse af fattigdom og miljømæssig bæredygtighed og derved bidrage til at nå 2015-udviklingsmålene,

SOM ANERKENDER sammenhængen mellem adgang til genetiske resurser og en rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved deres udnyttelse,

SOM ERKENDER betydningen af at skabe retssikkerhed med hensyn til adgang til genetiske resurser samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved deres udnyttelse,

SOM TILLIGE ERKENDER betydningen af at fremme ligestilling og retfærdighed i forhandlinger om indbyrdes aftalte vilkår mellem leverandører og brugere af genetiske resurser,

SOM TILLIGE ERKENDER, at kvinder spiller en betydningsfuld rolle for adgang og fordeling af fordele, og SOM BEKRÆFTER behovet for, at kvinderne deltager fuldt ud på alle niveauer i politiske beslutninger om og gennemførelsen af foranstaltninger til bevaring af den biologiske mangfoldighed,

SOM ER BESLUTTET PÅ yderligere at fremme den effektive gennemførelse af konventionens bestemmelser om adgang og fordeling af fordele,

SOM ERKENDER, at en innovativ løsning er påkrævet for at håndtere den rimelige og retfærdige fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, og traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser, som opstår i grænseoverskridende situationer, eller for hvilken det ikke er muligt at give eller opnå forudgående informeret samtykke,

SOM ERKENDER genetiske resursers betydning for fødevaresikkerheden, folkesundheden, bevaring af den biologiske mangfoldighed samt afbødningen af og tilpasningen til klimaændringer,

SOM ERKENDER den særlige karakter af biologisk mangfoldighed i landbruget, dens særlige egenskaber og problemer, der kræver særlige løsninger,

SOM ERKENDER, at alle lande er indbyrdes afhængige med hensyn til genetiske resurser til fødevarer og landbrug samt deres særlige karakter og betydning for at opnå fødevaresikkerhed over hele verden og for bæredygtig udvikling af landbruget i forbindelse med fattigdomsbekæmpelse og klimaændringer, og som anerkender den grundlæggende rolle, som den Internationale Traktat om Plantegenetiske Resurser for Fødevarer og Jordbrug og FAO's Kommission for Genetiske Resurser for Fødevarer og Jordbrug spiller i denne forbindelse,

SOM ER OPMÆRKSOM PÅ Verdenssundhedsorganisationens Internationale Sundhedsregulativ (2005) og betydningen af at sikre adgang til humane patogener til beredskab og reaktion i forbindelse med folkesundheden,

SOM ANERKENDER det igangværende arbejde i andre internationale fora vedrørende adgang og fordeling af fordele,

SOM MINDER OM det multilaterale system for adgang og fordeling af fordele, som er oprettet under den Internationale Traktat om Plantegenetiske Resurser for Fødevarer og Jordbrug og udviklet i overensstemmelse med konventionen,

ERKENDER, at internationale instrumenter vedrørende adgang og fordeling af fordele bør være gensidigt understøttende med henblik på at nå konventionens mål,

SOM ERINDRER OM relevansen af konventionens artikel 8, litra j), da den vedrører traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af denne viden,

SOM PÅPEGER den indbyrdes forbindelse mellem genetiske resurser og traditionel viden, deres uadskillelige karakter for oprindelige og lokale samfund, og den traditionelle videns betydning for bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele, samt for at disse samfund kan få et bæredygtigt levebrød,

SOM ERKENDER de forskelligartede omstændigheder, under hvilke traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser indehaves eller ejes af oprindelige og lokale samfund,

SOM ER OPMÆRKSOM PÅ, at de oprindelige og lokale samfund har ret til, inden for deres samfund, at identificere de retmæssige indehavere af deres traditionelle viden i tilknytning til genetiske resurser,

SOM TILLIGE ERKENDER de særlige omstændigheder, under hvilke traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser indehaves i forskellige lande, og som kan have mundtlig eller dokumenteret form eller andre former, der er udtryk for en rig kulturarv, som er relevant for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed,

SOM UNDERSTREGER De Forenede Nationers erklæring om oprindelige folks rettigheder, og

SOM BEKRÆFTER, at intet i denne protokol kan udlægges på en sådan måde, at det mindsker eller afskaffer oprindelige og lokale samfunds eksisterende rettigheder,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

Formål

Formålet med denne protokol er den rimelige og retfærdige fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, herunder ved behørig adgang til de genetiske resurser og passende overførsel af relevant teknologi under hensyntagen til samtlige rettigheder til disse resurser og til teknologien, og på grundlag af adækvat finansiering, og derved bidrage til bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele.

Artikel 2

Definitioner

De udtryk, der er defineret i konventionens artikel 2, finder anvendelse på denne protokol. I denne protokol forstås endvidere ved:

a) »partskonference«: partskonferencen under konventionen

b) »konvention«: Konventionen om den Biologiske Mangfoldighed

c) »udnyttelse af genetiske resurser«: udføre forskning og udvikling vedrørende den genetiske og/eller biokemiske sammensætning af genetiske resurser, herunder gennem anvendelse af bioteknologi, som defineret i konventionens artikel 2

d) »bioteknologi«: som defineret i konventionens artikel 2: enhver teknologisk udnyttelse af biologiske systemer, levende organismer eller afledte stoffer heraf med henblik på at fremstille eller ændre produkter eller processer til bestemte anvendelser

e) »afledt stof«: en naturligt forekommende biokemisk forbindelse, som er et resultat af biologiske eller genetiske resursers genetiske udtryk eller stofomsætning, selv om den ikke indeholder funktionsdygtige arveenheder.

Artikel 3

Anvendelsesområde

Denne protokol finder anvendelse på genetiske resurser inden for anvendelsesområdet i konventionens artikel 15 og på de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse resurser. Denne protokol finder også anvendelse på traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser inden for konventionens anvendelsesområde og på de fordele, der opstår ved udnyttelsen af denne viden.

Artikel 4

Forbindelse med internationale aftaler og instrumenter

1. Bestemmelserne i denne protokol berører ikke en parts rettigheder og forpligtelser i kraft af andre eksisterende internationale aftaler, undtagen hvis udøvelsen af disse rettigheder og forpligtelser ville forårsage alvorlig skade på eller udgøre en trussel mod den biologiske mangfoldighed. Formålet med dette stykke er ikke at skabe et hierarki mellem denne protokol og andre internationale instrumenter.

2. Intet i denne protokol forhindrer parterne i at udarbejde og gennemføre andre relevante internationale aftaler, herunder andre særlige aftaler om adgang og fordeling af fordele, forudsat at de understøtter og ikke modvirker konventionens og denne protokols mål.

3. Denne protokol skal gennemføres på en måde, der gensidigt understøtter andre internationale instrumenter, som er relevante for denne protokol. Der bør tages behørigt hensyn til nyttige og relevante igangværende arbejder eller praksisser under sådanne internationale instrumenter og relevante internationale organisationer, forudsat at de understøtter og ikke modvirker konventionens og denne protokols mål.

4. Denne protokol er instrumentet til gennemførelsen af konventionens bestemmelser om adgang og fordeling af fordele. Hvis et særligt internationalt instrument for adgang og fordeling af fordele finder anvendelse, som er i overensstemmelse med og ikke modvirker konventionens og denne protokols mål, finder denne protokol ikke anvendelse på parten eller parterne i det særlige instrument med hensyn til de specifikke genetiske resurser, der er omfattet af, og inden for formålet med det særlige instrument.

Artikel 5

Rimelig og retfærdig fordeling af fordele

1. I overensstemmelse med konventionens artikel 15, stk. 3 og 7, deles de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, samt de efterfølgende anvendelser og markedsføringer på en rimelig og retfærdig måde med parter, som tilvejebringer de pågældende resurser, og som er oprindelseslandet for resurserne, eller parter, der har erhvervet de genetiske resurser i overensstemmelse med konventionen. Fordelingen skal foregå på indbyrdes aftalte vilkår.

2. De enkelte parter træffer de fornødne lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger med henblik på at sikre, at de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, som indehaves af oprindelige og lokale samfund i overensstemmelse med national lovgivning om disse samfunds erhvervede rettigheder til disse genetiske resurser, deles rimeligt og retfærdigt med de berørte samfund på indbyrdes aftalte vilkår.

3. De enkelte parter træffer de fornødne lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger med henblik på at gennemføre stk. 1 ovenfor.

4. Fordele kan omfatte monetære og ikke-monetære fordele, herunder, men ikke begrænset til, de fordele, der er anført i bilaget.

5. De enkelte parter træffer de fornødne lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger med henblik på at sikre, at de fordele, der opstår ved udnyttelsen af traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser, deles på en rimelig og retfærdig måde med de oprindelige og lokale samfund, der er indehavere af en sådan viden. Fordelingen skal foregå på indbyrdes aftalte vilkår.

Artikel 6

Adgang til genetiske resurser

1. Ved udøvelsen af suveræne rettigheder til naturresurser og med forbehold af nationale love eller lovkrav vedrørende adgang og fordeling af fordele må der kun bevilges adgang til genetiske resurser med henblik på at udnytte dem efter forudgående informeret samtykke fra den part, der tilvejebringer resurserne, og som er oprindelsesland for de pågældende resurser, eller fra en part, der har erhvervet de genetiske resurser i overensstemmelse med konventionen, medmindre den pågældende part bestemmer andet.

2. I overensstemmelse med national lovgivning træffer de enkelte parter de fornødne foranstaltninger med henblik på at sikre, at der opnås forudgående informeret samtykke eller godkendelse fra og inddragelse af oprindelige og lokale samfund, hvis de har den erhvervede rettighed til at bevilge adgang til disse resurser.

3. Til opfyldelse af stk. 1 ovenfor træffer de enkelte parter, der kræver forudgående informeret samtykke, de fornødne lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger for at:

a) skabe retssikkerhed, klarhed og gennemsigtighed i deres nationale love eller reguleringer om adgang og fordeling af fordele

b) fastsætte retfærdige og ikke-vilkårlige regler og procedurer for adgang til genetiske resurser

c) give oplysninger om, hvordan man ansøger om forudgående informeret samtykke

d) opnå en klar og gennemsigtig skriftlig beslutning fra en kompetent national myndighed på en omkostningseffektiv måde og inden for en rimelig periode

e) sørge for på adgangstidspunktet at udstede en tilladelse eller tilsvarende som dokumentation for beslutningen om at give forudgående informeret samtykke og for at etablere indbyrdes aftalte vilkår og give meddelelse herom til Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele

f) hvis det er relevant, ved national lovgivning fastsætte kriterier og/eller procedurer for erhvervelse af forudgående informeret samtykke eller godkendelse fra og inddragelse af oprindelige og lokale samfund med hensyn til adgang til genetiske resurser, og

g) fastsætte klare regler og procedurer for kravet om og etableringen af indbyrdes aftalte vilkår. Sådanne vilkår skal affattes skriftligt og kan bl.a. omfatte:

   i) en tvistbilæggelsesklausul

   ii) vilkår for fordeling af fordele, herunder i forbindelse med intellektuelle ejendomsrettigheder

   iii) vilkår for en tredjeparts eventuelle efterfølgende anvendelse, og

   iv) vilkår for hensigtsændringer, hvis relevant.

Artikel 7

Adgang til traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser

I overensstemmelse med national lovgivning træffer de enkelte parter de fornødne foranstaltninger med henblik på at sikre, at adgang til traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser, som indehaves af oprindelige og lokale samfund, opnås med forudgående informeret samtykke eller godkendelse fra og inddragelse af disse oprindelige og lokale samfund, og at der er etableret indbyrdes aftalte vilkår.

Artikel 8

Særlige hensyn

De enkelte parter skal ved udarbejdelsen og gennemførelsen af deres nationale love eller reguleringer om adgang og fordeling af fordele:

a) skabe betingelser, der fremmer og ansporer til forskning, som bidrager til bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, navnlig i udviklingslandene, bl.a. ved hjælp af forenklede foranstaltninger vedrørende adgang til ikke-kommercielle forskningsformål under hensyntagen til behovet for at tage højde for en hensigtsændring for den pågældende forskning

b) være behørigt opmærksom på aktuelle eller overhængende nødsituationer, som truer eller skader menneskers, dyrs eller planters sundhed, som fastsat nationalt eller internationalt. Parterne kan tage højde for behovet for hurtig adgang til genetiske resurser samt hurtig rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af disse resurser, bl.a. at dem, der har behov for det, får adgang til behandling til en overkommelig pris, navnlig i udviklingslandene

c) tage hensyn til genetiske resursers vigtighed for fødevarer og landbruget og deres særlige rolle med hensyn til fødevaresikkerhed.

Artikel 9

Bidrag til bevaring og bæredygtig udnyttelse

Parterne skal tilskynde brugere og leverandører til at anvende de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, til bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele.

Artikel 10

Global multilateral ordning for fordeling af fordele

Parterne skal overveje behovet for og de nærmere indretninger for en global multilateral ordning for fordeling af fordele for at opnå den rimelige og retfærdige fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af genetiske resurser, og traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser, som opstår i grænseoverskridende situationer, eller for hvilken det ikke er muligt at give eller opnå forudgående informeret samtykke. De fordele, som brugere af genetiske resurser og traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser deler gennem denne ordning, anvendes til at fremme bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele globalt.

Artikel 11

Grænseoverskridende samarbejde

Hvis de samme genetiske resurser findes in situ på mere end én parts territorium, skal disse parter bestræbe sig på at samarbejde i relevant omfang med den fornødne inddragelse af de berørte oprindelige og lokale samfund med henblik på at gennemføre denne protokol.

Hvis den samme traditionelle viden i tilknytning til genetiske resurser deles af et eller flere oprindelige og lokale samfund i flere deltagende lande, skal disse parter bestræbe sig på at samarbejde i relevant omfang med den fornødne inddragelse af de berørte oprindelige og lokale samfund med henblik på at gennemføre denne protokol.

Artikel 12

Traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser

1. Parterne tager ved opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til denne protokol i overensstemmelse med national lovgivning hensyn til oprindelige og lokale samfunds sædvaneret, lokalsamfundsprotokoller og -procedurer i forbindelse med traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser.

2. Parterne opretter med effektiv deltagelse af de berørte oprindelige og lokale samfund ordninger for at informere potentielle brugere af traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser om deres forpligtelser, herunder foranstaltninger stillet til rådighed gennem Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele, i forhold til adgang til samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af denne viden.

3. Parterne skal bestræbe sig på at yde den fornødne støtte til, at oprindelige og lokale samfund, herunder kvinderne i disse samfund, kan udvikle:

a) lokalsamfundsprotokoller vedrørende adgang til traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser samt rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af denne viden.

b) minimumskrav til indbyrdes aftalte vilkår for at sikre rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser.

c) modelkontraktbetingelser for fordeling af de fordele, der opstår ved udnyttelsen af traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser.

4. Parterne skal ved gennemførelsen af denne protokol så vidt muligt ikke begrænse den sædvanemæssige udnyttelse og udveksling af genetiske resurser og den tilknyttede traditionelle viden inden for og mellem oprindelige og lokale samfund i overensstemmelse med konventionens mål.

Artikel 13

Nationale kontaktpunkter og kompetente nationale myndigheder

1. De enkelte parter skal udpege et nationalt kontaktpunkt for adgang og fordeling af fordele. Det nationale kontaktpunkt skal stille oplysninger til rådighed som følger:

a) I forhold til ansøgere, der søger om adgang til genetiske resurser: oplysninger om procedurer for opnåelse af forudgående informeret samtykke og etablering af indbyrdes aftalte vilkår, herunder fordeling af fordele,

b) I forhold til ansøgere, der søger om adgang til traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser: de fornødne oplysninger om procedurer for erhvervelse af forudgående informeret samtykke eller godkendelse fra og inddragelse af oprindelige og lokale samfund samt etablering af indbyrdes aftalte vilkår, og

c) Oplysninger om kompetente nationale myndigheder, relevante oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter.

Det nationale kontaktpunkt er ansvarligt for forbindelsen med sekretariatet.

2. De enkelte parter udpeger en eller flere kompetente nationale myndigheder for adgang og fordeling af fordele. De kompetente nationale myndigheder er i henhold til gældende nationale lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger ansvarlige for at bevilge adgang eller i givet fald udstede skriftlig dokumentation for, at adgangskravene er opfyldt, og for at rådgive om de gældende procedurer for og krav til opnåelse af forudgående informeret samtykke og indgåelse af indbyrdes aftalte vilkår.

3. En part kan udpege en enkelt enhed til at varetage funktionerne som både kontaktpunkt og kompetent national myndighed.

4. De enkelte parter skal, senest på datoen for denne protokols ikrafttræden i for4hold til parten, give sekretariatet meddelelse om kontaktoplysningerne for deres nationale kontaktpunkt og kompetente nationale myndighed eller myndigheder. Hvis en part udpeger mere end én kompetent national myndighed, skal denne part sammen med meddelelsen herom give sekretariatet relevante oplysninger om disse myndigheders respektive ansvarsområder. Oplysningerne skal i givet fald mindst angive, hvilken kompetent myndighed der er ansvarlig for de genetiske resurser, der ansøges om adgang til. De enkelte parter giver straks sekretariatet meddelelse om enhver ændring i udpegelsen af deres nationale kontaktpunkt eller i kontaktoplysningerne eller ansvarsområderne for deres kompetente nationale myndighed eller myndigheder.

5. Sekretariatet stiller de oplysninger, som det har modtaget i henhold til stk. 4 ovenfor, til rådighed gennem Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele.

Artikel 14

Clearinghouse for adgang og fordeling af fordele og udveksling af oplysninger

1. Der oprettes herved et Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele som led i Clearinghouse-Mekanismen i konventionens artikel 18, stk. 3. Det skal fungere som et middel til udveksling af oplysninger relateret til adgang og fordeling af fordele. Det skal navnlig bevilge adgang til oplysninger, som de enkelte parter stiller til rådighed, og som er relevante for gennemførelsen af denne protokol.

2. Uden at det berører beskyttelsen af fortrolige oplysninger, skal de enkelte parter stille enhver oplysning, der kræves i denne protokol, samt oplysninger, der skal gives i kraft af beslutningerne, truffet af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol, til rådighed for Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele. Oplysningerne skal omfatte:

a) lovgivningsmæssige, administrative og politiske foranstaltninger vedrørende adgang og fordeling af fordele

b) oplysninger om det nationale kontaktpunkt og den kompetente nationale myndighed eller de kompetente nationale myndigheder, og

c) tilladelser eller tilsvarende på adgangstidspunktet som dokumentation for beslutningen om at give forudgående informeret samtykke og for etableringen af indbyrdes aftalte vilkår.

3. Yderligere oplysninger kan, hvis de foreligger og efter behov, omfatte:

a) oprindelige og lokale samfunds relevante kompetente myndigheder og andre oplysninger, som besluttet

b) modelkontraktbetingelser

c) metoder og værktøjer, der er udviklet for at overvåge genetiske resurser, og

d) adfærdskodekser og bedste praksisser.

4. De nærmere bestemmelser for driften af Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele, herunder rapporter om dets aktiviteter, drøftes og vedtages af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol på dens første møde, og revideres derefter løbende.

Artikel 15

Overholdelse af nationale love eller lovkrav vedrørende adgang og fordeling af fordele

1. De enkelte parter træffer passende, effektive og proportionale lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger for at sikre, at der er givet adgang til genetiske resurser, som udnyttes inden for deres retsområde, på grundlag af forudgående informeret samtykke, og at der er etableret indbyrdes aftalte vilkår, som fastsat i den anden parts love eller reguleringer vedrørende adgang og fordeling af fordele.

2. De enkelte parter træffer passende, effektive og proportionale foranstaltninger for at imødegå situationer med manglende overholdelse af foranstaltninger vedtaget i henhold til stk. 1 ovenfor.

3. Parterne skal samarbejde, så vidt muligt og i fornødent omfang, i sager med påstået overtrædelse af de nationale love eller reguleringer vedrørende adgang og fordeling af fordele, der er omhandlet i stk. 1 ovenfor.

Artikel 16

Overholdelse af nationale love eller lovkrav vedrørende adgang og fordeling af fordele i forbindelse med traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser

1. De enkelte parter skal træffe de fornødne passende, effektive og proportionale lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger for at sikre, at der er givet adgang til traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser, som udnyttes inden for deres retsområde, på grundlag af forudgående informeret samtykke eller godkendelse fra og inddragelse af oprindelige og lokale samfund, og at der er etableret indbyrdes aftalte vilkår som fastsat i den anden parts love eller reguleringer vedrørende adgang og fordeling af fordele, hvor disse oprindelige og lokale samfund befinder sig.

2. De enkelte parter skal træffe passende, effektive og proportionale foranstaltninger for at imødegå situationer med manglende overholdelse af foranstaltninger vedtaget i henhold til stk. 1 ovenfor.

3. Parterne skal samarbejde, så vidt muligt og i fornødent omfang, i forbindelse med påstået overtrædelse af de nationale love eller lovkrav vedrørende adgang og fordeling af fordele, der er omhandlet i stk. 1 ovenfor.

Artikel 17

Overvågning af anvendelsen af genetiske resurser

1. For at støtte overholdelsen træffer de enkelte parter de fornødne foranstaltninger for at overvåge og fremme gennemsigtigheden i forbindelse med udnyttelsen af genetiske resurser. Disse foranstaltninger skal omfatte:

a) udpegelse af et eller flere kontrolsteder som følger:

   i) De udpegede kontrolsteder indsamler eller modtager de fornødne relevante oplysninger vedrørende forudgående informeret samtykke, kilden til den genetiske ressource, fastsættelse af indbyrdes aftalte vilkår og/eller udnyttelse af genetiske resurser.

   ii) De enkelte parter skal, i fornødent omfang og afhængig af det udpegede kontrolsteds særlige karakteristika, kræve, at brugerne af genetiske resurser leverer de oplysninger, der er angivet i det ovennævnte stykke, til et udpeget kontrolsted. De enkelte parter træffer passende, effektive og proportionale foranstaltninger for at imødegå situationer med manglende overholdelse.

   iii) Sådanne oplysninger, herunder fra internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikater, hvis de foreligger, vil, uden at det berører beskyttelsen af fortrolige oplysninger, blive givet til de relevante nationale myndigheder, til den part, som har givet forudgående informeret samtykke, og til Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele, efter hvad der er relevant.

   iv) Kontrolsteder skal være effektive og bør have funktioner, som er relevante for gennemførelsen af dette litra a). De bør være relevante for udnyttelsen af genetiske resurser eller for indsamlingen af relevante oplysninger på, blandt andet, ethvert trin af forskning, udvikling, innovation, præ-markedsføring eller markedsføring

b) tilskyndelse til, at brugere og leverandører af genetiske resurser medtager bestemmelser i indbyrdes aftalte vilkår om at udveksle oplysninger om gennemførelsen af sådanne vilkår, herunder ved hjælp af rapporteringskrav, og

c) tilskyndelse til at anvende omkostningseffektive kommunikationsværktøjer og -systemer.

2. En tilladelse eller tilsvarende udstedt i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, litra e), og stillet til rådighed for Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele udgør et internationalt anerkendt overensstemmelsescertifikat.

3. Et internationalt anerkendt overensstemmelsescertifikat er dokumentation for, at der er givet adgang til den genetiske ressource, det dækker, på grundlag af forudgående informeret samtykke, og at der er etableret indbyrdes aftalte vilkår, som fastsat i de love eller reguleringer vedrørende adgang og fordeling af fordele, der gælder hos den part, der giver forudgående informeret samtykke.

4. Det internationalt anerkendte overensstemmelsescertifikat skal mindst indeholde følgende oplysninger, når de ikke er fortrolige:

a) udstedende myndighed

b) udstedelsesdato

c) leverandøren

d) certifikatets entydige identifikator

e) den person eller enhed, hvortil der blev bevilget forudgående informeret samtykke

f) det stof eller de genetiske resurser, som certifikatet dækker

g) bekræftelse af, at der er blevet etableret indbyrdes aftalte vilkår

h) bekræftelse af, at der er blevet opnået forudgående informeret samtykke, og

i) kommerciel og/eller ikke-kommerciel anvendelse.

Artikel 18

Overholdelse af indbyrdes aftalte vilkår

1. Ved gennemførelsen af artikel 6, stk. 3, litra g) og i), og artikel 7 skal de enkelte parter opfordre leverandører og brugere af genetiske resurser og/eller traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser til i indbyrdes aftalte vilkår i fornødent omfang at medtage bestemmelser om tvistbilæggelse, blandt andet:

a) den jurisdiktion, hvor de vil indbringe eventuelle tvistbilæggelsesprocedurer

b) den lovgivning, som skal anvendes og/eller

c) muligheder for alternativ tvistbilæggelse, som for eksempel mægling eller voldgift.

2. De enkelte parter skal sikre, at der i deres retssystemer er mulighed for at søge retsmidler i overensstemmelse med gældende krav i den pågældende jurisdiktion i sager med tvister, der opstår i forbindelse med indbyrdes aftalte vilkår.

3. De enkelte parter skal træffe de fornødne effektive foranstaltninger vedrørende:

a) adgang til klage og domstolsprøvelse, og

b) anvendelsen af ordninger for gensidig anerkendelse og håndhævelse af udenlandske domme og voldgiftskendelser.

4. Denne artikels effektivitet skal vurderes af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol i overensstemmelse med artikel 31 i denne protokol.

Artikel 19

Modelkontraktbetingelser

1. De enkelte parter skal i fornødent omfang tilskynde til udvikling, ajourføring og anvendelse af sektorielle og tværsektorielle modelkontraktbetingelser for indbyrdes aftalte vilkår.

2. Partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol skal regelmæssigt gøre status over anvendelsen af sektorielle og tværsektorielle modelkontraktbetingelser.

Artikel 20

Adfærdskodekser, retningslinjer og bedste praksisser og/eller standarder

1. De enkelte parter skal i fornødent omfang tilskynde til udvikling, ajourføring og anvendelse af frivillige adfærdskodekser, retningslinjer og bedste praksisser og/eller standarder vedrørende adgang og fordeling af fordele.

2. Partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol skal regelmæssigt gøre status over anvendelsen af frivillige adfærdskodekser, retningslinjer og bedste praksisser og/eller standarder og skal overveje at vedtage specifikke adfærdskodekser, retningslinjer og bedste praksisser og/eller standarder.

Artikel 21

Bevidstgørelse

De enkelte parter træffer foranstaltninger for at øge bevidstheden om betydningen af genetiske resurser og traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser og de tilknyttede spørgsmål vedrørende adgang og fordeling af fordele. Disse foranstaltninger kan blandt andet omfatte:

a) fremme af denne protokol, herunder dens formål

b) afholdelse af møder mellem oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter

c) oprettelse og vedligeholdelse af en hjælpetjeneste til oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter

d) formidling af information gennem et nationalt clearinghouse

e) fremme af frivillige adfærdskodekser, retningslinjer og bedste praksisser og/eller standarder i samråd med oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter

f) i fornødent omfang, fremme af national, regional og international erfaringsudveksling

g) uddannelse af brugere og leverandører af genetiske resurser og traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser i deres forpligtelser med hensyn til adgang og fordeling af fordele

h) inddragelse af oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter i gennemførelsen af denne protokol, og

i) bevidstgørelse om oprindelig og lokale samfunds samfundsprotokoller og -procedurer.

Artikel 22

Kapacitet

1. Parterne samarbejder om opbygning og udvikling af kapacitet og styrkelse af de menneskelige resurser og den institutionelle kapacitet til effektivt at gennemføre denne protokol hos udviklingslandsparter, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier, herunder gennem de eksisterende globale, regionale, subregionale og nationale institutioner og organisationer. I denne forbindelse bør parterne gøre det lettere at inddrage oprindelige og lokale samfund og relevante interessenter, herunder interesseorganisationer og den private sektor.

2. Der skal tages fuldt ud højde for det behov, som udviklingslandsparterne, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier har for økonomiske resurser, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i konventionen i forbindelse med kapacitetsopbygning og -udvikling med henblik på at gennemføre denne protokol.

3. For at træffe passende foranstaltninger til gennemførelsen af denne protokol bør udviklingslandsparterne, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier fastlægge deres nationale kapacitetsmæssige behov og prioriteter ved hjælp af selvevalueringer af den nationale kapacitet. I forbindelse hermed bør parterne støtte de kapacitetsmæssige behov og prioriteter, som de oprindelige og lokale samfund og de relevante interessenter selv har fastlagt, og lægge vægt på kvindernes kapacitetsmæssige behov og prioriteter.

4. For at fremme gennemførelsen af denne protokol kan kapacitetsopbygningen og -udviklingen blandt andet omfatte følgende centrale områder:

a) kapacitet til gennemførelse af denne protokol og opfyldelse af forpligtelserne deri

b) kapacitet til at forhandle indbyrdes aftalte vilkår

c) kapacitet til at udvikle, gennemføre og håndhæve de nationale lovgivningsmæssige, administrative og politiske foranstaltninger vedrørende adgang og fordeling af fordele, og

d) landenes kapacitet til at udvikle deres egen forskningskapacitet for at tilføre værdi til deres egne genetiske resurser.

5. Foranstaltningerne i henhold til stk. 1-4 ovenfor kan bl.a. omfatte:

a) retlig og institutionel udvikling

b) fremme af rimelige og retfærdige forhandlinger, såsom træning i at forhandle indbyrdes aftalte vilkår

c) overvågning og håndhævelse af overholdelse

d) anvendelse af de bedste tilgængelige kommunikationsværktøjer og internetsystemer til aktiviteter vedrørende adgang og fordeling af fordele

e) udvikling og anvendelse af værdisætningsmetoder

f) biologiske prospektering, tilknyttet forskning og taksonomiske undersøgelser

g) teknologioverførsel og infrastrukturmæssig og teknisk kapacitet til at gøre teknologioverførslen bæredygtig

h) fremhævelse af bidraget fra aktiviteter vedrørende adgang og fordeling af fordele til bevaring af den biologiske mangfoldighed og den bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele

i) særlige foranstaltninger for at øge relevante interessenters kapacitet i forbindelse med adgang og fordeling af fordele, og

j) særlige foranstaltninger for at øge oprindelige og lokale samfunds kapacitet med særlig vægt på at øge kvindernes kapacitet i disse samfund i forbindelse med adgang til genetiske resurser og/eller traditionel viden i tilknytning til genetiske resurser.

6. Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele skal underrettes om nationale, regionale og internationale initiativer vedrørende kapacitetsopbygning og -udvikling, som iværksættes i henhold til stk. 1-5 ovenfor, med henblik på at fremme synergien og koordinationen af kapacitetsopbygning og -udvikling i forbindelse med adgang og fordeling af fordele.

Artikel 23

Teknologioverførsel og samarbejde

I overensstemmelse med konventionens artikel 15, 16, 18 og 19 skal parterne samvirke og samarbejde inden for tekniske og videnskabelige forsknings- og udviklingsprogrammer, herunder bioteknologiske forskningsaktiviteter, som et middel til at nå målet med denne protokol. Parterne forpligter sig til at fremme adgangen til og overførslen af teknologi til udviklingslandsparter, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier, for at gøre det muligt at udvikle og styrke et sundt og holdbart teknologisk og videnskabeligt grundlag med henblik på at nå konventionens og denne protokols mål. Hvor det er muligt og hensigtsmæssigt finder disse samarbejdsaktiviteter sted i og med et deltagende land eller deltagende lande, der tilvejebringer genetiske resurser, og som er oprindelsesland eller oprindelseslande for de pågældende resurser, eller et deltagende land eller deltagende lande, som har erhvervet de genetiske resurser i overensstemmelse med konventionen.

Artikel 24

Lande, som ikke er part i denne protokol

Parterne skal opfordre lande, som ikke er part i denne protokol, til at tiltræde den og give Clearinghouse for Adgang og Fordeling af Fordele de fornødne oplysninger.

Artikel 25

Finansieringsmekanisme og finansielle resurser

1. Ved overvejelsen af finansielle midler til gennemførelsen af denne protokol skal parterne tage bestemmelserne i konventionens artikel 20 i betragtning.

2. Finansieringsmekanismen i konventionen skal være finansieringsmekanismen for denne protokol.

3. Med hensyn til den kapacitetsopbygning og -udvikling, som er omhandlet i denne protokols artikel 22, skal partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol, når den rådgiver om den finansieringsmekanisme, der er nævnt i stk. 2 ovenfor, og som partskonferencen skal tage stilling til, tage hensyn til behovet for finansielle resurser hos udviklingslandsparter, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier samt de oprindelige og lokale samfunds kapacitetsmæssige behov og prioriteter, herunder kvinderne i disse samfund.

4. I forbindelse med stk. 1 ovenfor skal parterne også tage hensyn til behovene hos udviklingslandsparterne, navnlig de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater, og parter med overgangsøkonomier i deres bestræbelser på at fastlægge og gennemføre deres behov med hensyn til kapacitetsopbygning og -udvikling til gennemførelse af denne protokol.

5. Vejledningen til konventionens finansieringsmekanisme forbindelse med relevante beslutninger truffet af partskonferencen, herunder beslutninger truffet før vedtagelsen af denne protokol, finder tilsvarende anvendelse på bestemmelserne i denne artikel.

6. Industrilandsparterne kan endvidere tilvejebringe, og udviklingslandsparterne og parterne med overgangsøkonomier benytte, finansielle resurser og andre resurser til gennemførelsen af denne protokols bestemmelser gennem bilaterale, regionale og multilaterale kanaler.

Artikel 26

Partkonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol

1. Partskonferencen tjener som møde for parterne i denne protokol.

2. Parter i konventionen, som ikke er part i denne protokol, kan deltage som observatører i behandlingerne på ethvert møde i partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol. Når partskonferencen tjener som møde for parterne i denne protokol, kan beslutninger i medfør af denne protokol kun træffes af dem, der er parter i denne protokol.

3. Når partskonferencen tjener som møde for parterne i denne protokol, erstattes ethvert medlem af partskonferencens bureau, som repræsenterer en part i konventionen, som på det pågældende tidspunkt ikke er part i denne protokol, med et medlem, der skal vælges af og blandt parterne i denne protokol.

4. Partskonferencen overvåger, i sin egenskab af møde for parterne i denne protokol, gennemførelsen af denne protokol og træffer inden for rammerne af sine beføjelser de beslutninger, der kræves for at fremme en effektiv gennemførelse af protokollen. Den udfører de opgaver, den har fået tildelt i henhold til denne protokol, og:

a) den fremkommer med henstillinger om alle spørgsmål af betydning for gennemførelsen af denne protokol

b) den opretter de hjælpeorganer, der skønnes nødvendige for gennemførelsen af denne protokol

c) den betjener sig i givet fald af tjenesteydelser og oplysninger fra og af samarbejde med kompetente internationale organisationer og mellemstatslige og ikke-statslige organisationer

d) den fastsætter, i hvilken form og hvor hyppigt de i denne protokols artikel 29 omhandlede oplysninger skal forelægges, og gennemgår disse oplysninger såvel som rapporter forelagt af hjælpeorganer

e) den overvejer og vedtager om nødvendigt ændringer til denne protokol og dens bilag såvel som eventuelle yderligere bilag til denne protokol, som skønnes at være nødvendige for protokollens gennemførelse, og

f) den udøver andre funktioner, der skønnes nødvendige for gennemførelse af denne protokol.

5. Partskonferencens forretningsorden og konventionens finansielle bestemmelser finder tilsvarende anvendelse under denne protokol, medmindre andet bestemmes ved konsensus af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol.

6. Det første møde i partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol indkaldes af sekretariatet og holdes samtidig med det første møde i partskonferencen, som afholdes efter denne protokols ikrafttræden. Derefter afholdes ordinære møder i partskonferencens i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol samtidig med partskonferencens ordinære møder, medmindre andet fastsættes af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol.

7. Ekstraordinære møder for partskonferencens i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol afholdes på et hvilket som helst tidspunkt, som partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol måtte skønne nødvendigt, eller på skriftlig anmodning af en af parterne, forudsat at denne anmodning støttes af mindst en tredjedel af parterne senest seks måneder efter, at parterne er blevet underrettet om anmodningen af sekretariatet.

8. De Forenede Nationer, dets særorganisationer og Det Internationale Atomenergiagentur, såvel som enhver stat, der er medlem deraf eller observatør deri, og som ikke er part i konventionen, kan som observatører være repræsenteret på møderne i partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol. Ethvert andet organ eller agentur, det være sig nationalt eller internationalt, statsligt eller ikkestatsligt, som har kompetence på områder, der er omfattet af denne protokol, og som har underrettet sekretariatet om, at det ønsker at lade sig repræsentere som observatør på et møde for partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol, kan få adgang, medmindre mindst en tredjedel af de tilstedeværende parter gør indsigelse herimod. Medmindre andet er fastsat i denne artikel, finder observatørers adgang til og deltagelse i møder sted i henhold til forretningsordenen som omhandlet i stk. 5 ovenfor.

Artikel 27

Hjælpeorganer

1. Ethvert hjælpeorgan oprettet ved eller i henhold til konventionen kan anvendes i forbindelse med denne protokol, herunder efter en beslutning fra partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol. I enhver sådan beslutning anføres de opgaver, der skal varetages.

2. Parter i konventionen, som ikke er parter i denne protokol, kan deltage som observatører i arbejdet på ethvert møde i et sådanne hjælpeorganer. Når et af konventionens hjælpeorganer tjener som hjælpeorgan for denne protokol, kan beslutninger i medfør af denne protokol kun træffes af parterne i denne protokol.

3. Når et af konventionens hjælpeorganer udøver sine funktioner med hensyn til spørgsmål vedrørende denne protokol, erstattes ethvert medlem af bureauet for dette hjælpeorgan, som repræsenterer en part i konventionen, men som på det pågældende tidspunkt ikke er part i denne protokol, med et medlem, som vælges af og blandt parterne i denne protokol.

Artikel 28

Sekretariat

1. Det sekretariat, der er oprettet ved konventionens artikel 24, tjener som sekretariat for denne protokol.

2. Konventionens artikel 24, stk. 1, om sekretariatets funktioner finder tilsvarende anvendelse på denne protokol.

3. For så vidt omkostningerne ved sekretariatsfunktionerne for denne protokol kan identificeres, afholdes de af parterne i protokollen. Partskonferencen fastlægger i sin egenskab af møde for parterne i denne protokol på sit første møde de nødvendige budgetmæssige foranstaltninger i dette øjemed.

Artikel 29

Overvågning og rapportering

De enkelte parter overvåger gennemførelsen af deres forpligtelser i henhold til denne protokol og forelægger med den hyppighed og i det format, der fastsættes af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol, rapporter om de foranstaltninger, de har truffet til gennemførelse af denne protokol, for partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol.

Artikel 30

Procedurer og mekanismer til fremme af overholdelsen af denne protokol

Partskonferencen overvejer og godkender i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol på sit første møde samarbejdsprocedurer og institutionelle mekanismer til at fremme overholdelsen af bestemmelserne i denne protokol og til behandling af overtrædelser. Disse procedurer og mekanismer omfatter bestemmelser om rådgivning eller bistand. De er adskilt fra og berører ikke tvistbilæggelsesprocedurerne og -ordningerne i henhold til konventionens artikel 27.

Artikel 31

Vurdering og gennemgang

Partskonferencen vurderer i sin egenskab af møde for parterne i denne protokol protokollens effektivitet fire år efter protokollens ikrafttræden og derefter med den hyppighed, der fastsættes af partskonferencen i dens egenskab af møde for parterne i denne protokol.

Artikel 32

Undertegnelse

Denne protokol er åben for undertegnelse for parterne i konventionen i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York fra den 2. februar 2011 til den 1. februar 2012.

Artikel 33

Ikrafttræden

1. Denne protokol træder i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter datoen for deponering af det halvtredsindstyvende ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument for stater eller regionale organisationer for økonomisk integration, som er parter i konventionen.

2. Denne protokol træder i kraft for en stat eller en regional organisation for økonomisk integration, som ratificerer, accepterer eller godkender denne protokol eller tiltræder den efter deponeringen af det halvtredsindstyvende instrument i henhold til stk. 1, på den halvfemsindstyvende dag efter den dato, hvor den pågældende stat eller regionale organisation for økonomisk integration har deponeret sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på den dato, hvor konventionen træder i kraft for den pågældende stat eller regionale organisation for økonomisk integration, idet den seneste dato er gældende.

3. Med hensyn til stk. 1 og 2 kan intet instrument, der deponeres af en regional organisation for økonomisk integration, føjes til de instrumenter, som medlemsstater af den nævnte organisation allerede har deponeret.

Artikel 34

Forbehold

Der må ikke tages forbehold over for denne protokol.

Artikel 35

Opsigelse

Efter udløbet af en frist på to år fra datoen for denne protokols ikrafttræden for en part kan den pågældende part når som helst opsige protokollen ved skriftlig meddelelse til depositaren.

Enhver opsigelse får virkning efter udløbet af en frist på et år efter datoen for depositarens modtagelse heraf eller på en hvilken som helst anden senere dato, som måtte være anført i opsigelsesmeddelelsen.

Artikel 36

Autentiske tekster

Originaleksemplaret af denne protokol, hvis arabiske, kinesiske, engelske, franske, russiske og spanske versioner er lige autentiske, deponeres hos De Forenede Nationers generalsekretær.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, som er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne protokol på de anførte datoer.

UDFÆRDIGET i Nagoya den niogtyvende oktober to tusind og ti.

BILAG

MONETÆRE OG IKKE-MONETÆRE FORDELE

1. Monetære fordele kan omfatte, men er ikke begrænset til:

   a) adgangsgebyrer/gebyr pr. indsamlet eller på anden måde erhvervet prøve

   b) direkte betalinger

   c) milepælsbetalinger

   d) betaling af royalties

   e) licensafgifter i forbindelse med markedsføring

   f) særlige gebyrer, der skal betales til trustfonde, der støtter bevaring og bæredygtig anvendelse af den biologiske mangfoldighed

   g) honorarer og præferencevilkår, hvis de er aftalt indbyrdes

   h) finansiering af forskning

   i) joint ventures

   j) fælles ejerskab af relevante intellektuelle ejendomsrettigheder.

2. Ikke-monetære fordele kan omfatte, men er ikke begrænset til:

   a) udveksling af resultater af forskning og udvikling

   b) samvirke, samarbejde og bidrag inden for videnskabelige forsknings- og udviklingsprogrammer, navnlig bioteknologiske forskningsaktiviteter, så vidt muligt i det deltagerland, der tilvejebringer genetiske resurser

   c) deltagelse i produktudvikling

   d) samvirke, samarbejde og bidrag inden for uddannelse og træning

   e) adgang til ex situ-faciliteter for genetiske resurser og til databaser

   f) overførsel til leverandøren af de genetiske resurser af viden og teknologi på rimelige vilkår og efter mestbegunstigelsesprincippet, herunder på lempelige eller præferentielle vilkår, hvor dette er aftalt, især af viden og teknologi, som udnytter de genetiske resurser, herunder bioteknologi, eller som er relevant for bevaring og bæredygtig anvendelse af den biologiske mangfoldighed

   g) styrkelse af kapaciteten for teknologioverførsel

   h) institutionel kapacitetsopbygning

   i) menneskelige og materielle resurser til at styrke kapaciteten til at administrere og håndhæve adgangsbestemmelser

   j) uddannelse relateret til genetiske resurser med den fulde deltagelse af lande, der tilvejebringer genetiske resurser, og hvis muligt, i sådanne lande

k) adgang til videnskabelige oplysninger, som er relevante for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, herunder biologiske oversigter og taksonomiske undersøgelser

l) bidrag til den lokale økonomi

m) forskning rettet mod prioriterede behov, som f.eks. sundhed og fødevaresikkerhed, under hensyntagen til den nationale udnyttelse af genetiske resurser i det deltagerland, der tilvejebringer de genetiske resurser

n) institutionelle og faglige forbindelser, som kan opstå i forbindelse med en aftale om adgang og fordeling af fordele, og de efterfølgende samarbejdsaktiviteter

o) fordele ved fødevare- og levebrødssikkerhed

p) social anerkendelse

q) fælles ejerskab af relevante intellektuelle ejendomsrettigheder.

RÅDETS AFGØRELSE

af 14. april 2014

om indgåelse af den frivillige partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union

(2014/284/EU)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 3, første afsnit, og artikel 207, stk. 4, første afsnit, sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), og artikel 218, stk. 7,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen

under henvisning til Europa-Parlamentets godkendelse, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I maj 2003 vedtog Kommissionen en meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet med titlen »Retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT) — Forslag til EU-handlingsplan«, hvori den opfordrede til, at der træffes foranstaltninger til at bekæmpe ulovlig skovhugst gennem frivillige partnerskabsaftaler med træproducerende lande (herefter »EU-handlingsplanen«). Rådets konklusioner vedrørende handlingsplanen blev vedtaget i oktober 2003 ([1]), og Europa-Parlamentets beslutning derom blev vedtaget den 11. juli 2005 ([2]).

(2) I overensstemmelse med Rådets afgørelse 2013/486/EU ([3]) blev den frivillige partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union (i det følgende benævnt »aftalen«) undertegnet den 30. september 2013, med forbehold af dens indgåelse.

(3) Aftalen bør godkendes —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den frivillige partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union godkendes herved på Unionens vegne.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet udpeger den eller de personer, som er beføjet til på Unionens vegne at give meddelelse i henhold til artikel 23 i aftalen med henblik på, at Unionen bliver bundet af aftalen.

Artikel 3

Kommissionen repræsenterer Unionen i det fælles udvalg for gennemførelse af aftalen, der er etableret i henhold til aftalens artikel 14.

Medlemsstaterne kan som medlemmer af Unionens delegation deltage i møderne i det fælles udvalg for gennemførelse af aftalen.

([1]) EUT C 268 af 7.11.2003, s. 1.
([2]) EUT C 157 E af 6.7.2006, s. 482.
([3]) Rådets afgørelse 2013/486/EU af 23. september 2013 om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af den frivillige partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union (EUT L 265 af 8.10.2013, s. 1).

Artikel 4

Med henblik på ændring af bilagene til aftalen i henhold til dennes artikel 22 bemyndiges Kommissionen til efter proceduren i artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2173/2005 ([1]) at godkende sådanne ændringer på Unionens vegne.

Artikel 5

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Luxembourg, den 14. april 2014.

På Rådets vegne
Formand
A. TSAFTARIS

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 2173/2005 af 20. december 2005 om indførelse af en FLEGT-licensordning for import af træ til Det Europæiske Fællesskab (EUT L 347 af 30.12.2005, s. 1).

FRIVILLIG PARTNERSKABSAFTALE

mellem Den Europæiske Union og Republikken Indonesien om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet med træ og træprodukter til Den Europæiske Union

DEN EUROPÆISKE UNION,

i det følgende benævnt »Unionen«,

og

REPUBLIKKEN INDONESIEN

i det følgende benævnt »Indonesien«,

herefter tilsammen benævnt »parterne«,

SOM HENVISER TIL rammeaftalen om et alsidigt partnerskab og samarbejde mellem Republikken Indonesien og Det Europæiske Fællesskab undertegnet den 9. november 2009 i Jakarta,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at der er et nært samarbejde mellem Unionen og Indonesien, bl.a. som led i samarbejdsaftalen fra 1980 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Indonesien, Malaysia, Filippinerne, Singapore og Thailand — medlemslandene i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien,

SOM HENVISER TIL det tilsagn, som landene i Østasien og andre regioner gav i Balierklæringen om retshåndhævelse og god forvaltningspraksis på skovbrugsområdet (FLEG) den 13. september 2001 om, at de er rede til at træffe umiddelbare foranstaltninger til at intensivere de nationale bestræbelser og styrke det bilaterale, regionale og multilaterale samarbejde med henblik på at bekæmpe overtrædelser af skovlovgivning og kriminalitet i skovbrugssektoren, særlig ulovlig skovhugst, handel med ulovlige skovbrugsprodukter og korruption og deres negative følgevirkninger for retsstaten,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om en EU-handlingsplan om retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT) er et første skridt mod en øjeblikkelig indsats mod ulovlig skovhugst og den dermed forbundne handel,

SOM HENVISER TIL fælleserklæringen fra Republikken Indonesiens minister for skovbrug og EU-kommissærerne for ansvar for udvikling og miljø undertegnet den 8. januar 2007 i Bruxelles,

SOM HENVISER TIL den ikke-juridisk bindende autoritative erklæring om principper for en global enighed om forvaltning, bevarelse og bæredygtig udvikling af alle slags skove fra 1992 og til FN's generalforsamlings seneste vedtagelse af et ikke-juridisk bindende instrument for alle typer skov,

SOM ER KLAR OVER betydningen af principperne, som blev defineret i Rio de Janeiro-erklæringen fra 1992 om miljø og udvikling i forbindelse med bæredygtig skovforvaltning, og navnlig betydningen af princip nr. 10 om vigtigheden af at bevidstgøre offentligheden og få den til at deltage i miljødebatterne og princip nr. 22 om den afgørende rolle, som oprindelige folk og deres samfund samt andre lokalsamfund spiller i miljøforvaltningen og udviklingen,

SOM ANERKENDER den indsats, som Indonesiens regering har ydet for at fremme god skovbrugspraksis, retshåndhævelse og handel med træ, herunder via det indonesiske system til verifikation af lovlighed for træprodukter (Sistem Verifikasi Legalitas Kayu (SVLK)), som er udviklet med inddragelse af de berørte parter i overensstemmelse med principperne om god forvaltningspraksis, troværdighed og repræsentativitet,

SOM ANERKENDER, at det indonesiske system til verifikation af lovlighed er udformet til at sikre, at alle træprodukter overholder retsreglerne,

SOM ANERKENDER, at gennemførelse af en frivillig partnerskabsaftale om FLEGT vil styrke den bæredygtige skovforvaltning og bidrage til bekæmpelse af klimaændringer gennem reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse, og betydningen af bevarelse, bæredygtig skovforvaltning og forøgelse af skoves kulstoflagring (REDD+),

SOM HENVISER til konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES) og navnlig kravet om, at den CITES-tilladelse, som parterne udsteder til eksport af kopier af arterne i bilag I, II eller III, kun udstedes på visse betingelser, bl.a. at de pågældende kopier ikke er erhvervet i strid med lovgivningen om beskyttelse af dyr og planter,

SOM ER BESLUTTEDE PÅ at ville minimere de negative virkninger for lokalsamfund og oprindelige samfund samt fattige mennesker, som kan være en direkte konsekvens af denne aftales gennemførelse,

SOM UNDERSTREGER den betydning, parterne tillægger de udviklingsmål, der er aftalt på internationalt niveau og FN's millenniumsudviklingsmål,

SOM FREMHÆVER, hvor stor betydning parterne tillægger de principper og regler, der gælder for de multilaterale samhandelssystemer, navnlig rettigheder og forpligtelser ifølge den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) fra 1994 og de øvrige multilaterale aftaler om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og nødvendigheden af at anvende dem åbent og uden forskelsbehandling,

SOM HENVISER TIL Rådets forordning (EF) nr. 2173/2005 af 20. december 2005 om indførelse af en FLEGT-licensordning for import af træ til Det Europæiske Fællesskab og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning,

SOM BEKRÆFTER principperne om gensidig respekt, suverænitet, ligestilling og ikkeforskelsbehandling og anerkender de fordele, som denne aftale sikrer parterne,

SOM HANDLER i henhold til parternes respektive love og bestemmelser,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

Formål

1. Formålet med denne aftale er i overensstemmelse med parternes fælles løfte om bæredygtig forvaltning af alle typer skove at danne den juridiske ramme for, at alt træ og alle træprodukter fra Indonesien, der importeres til Unionen og er omfattet af denne aftale, er fremstillet lovligt, og dermed at fremme handelen med træprodukter.

2. Denne aftale danner ligeledes grundlag for dialog og samarbejde mellem parterne for at befordre og fremme dens fulde gennemførelse og styrke retshåndhævelse og god forvaltningspraksis på skovbrugsområdet.

Artikel 2

Definitioner

I denne aftale forstås ved:

a) »import til Unionen«: træprodukters overgang til fri omsætning i Den Europæiske Union i henhold til artikel 79 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/1992 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, forudsat at disse træprodukter ikke kan betegnes som »værende uden erhvervsmæssig karakter« som fastlagt i artikel 1, stk. 6, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/1992 om indførelse af en EF-toldkodeks

b) »eksport«: fysisk afgang eller fjernelse af træprodukter fra Indonesiens geografiske område

c) »træprodukter«: de i bilag IA og IB angivne produkter

d) »HS-nomenklaturen«: en fire- eller sekscifret kode i det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, som blev oprettet ved Verdenstoldorganisationens internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem

e) »FLEGT-licens«: et indonesisk verificeret juridisk dokument (V-Legal-dokument), der bekræfter, at en forsendelse af træprodukter beregnet til eksport til Unionen er blevet lovligt produceret. En FLEGT-licens kan være i papirform eller elektronisk form

f) »licensudstedende myndighed«: den myndighed, som er udpeget af Indonesien til at udstede og validere FLEGT-licenser

g) »kompetente myndigheder«: de myndigheder, som Unionens medlemsstater har udpeget til at modtage, godkende og verificere FLEGT-licenser

h) »forsendelse«: en mængde træprodukter, der er omfattet af en FLEGT-licens, som er afsendt af en befragter eller afsender fra Indonesien, og som frembydes for et toldsted i Unionen med henblik på overgang til fri omsætning

i) træprodukter, der er fældet eller importeret og fremstillet i overensstemmelse med den lovgivning, der er nævnt i bilag II.

Artikel 3

FLEGT-licensordningen

1. Der oprettes en licensordning for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (i det følgende benævnt »FLEGT-licensordning«) mellem parterne i denne aftale. Ordningen rummer en række procedurer og krav, som ved hjælp af FLEGT-licenser gør det muligt at verificere og attestere, at træprodukter, der afsendes til Unionen, er lovligt produceret. I overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 2173/2005 af 20. december 2005 godkender Unionen kun sådanne forsendelser fra Indonesien til import til Unionen, hvis de er omfattet af en FLEGT-licens.

2. FLEGT-licensordningen gælder for de træprodukter, der er anført i bilag IA.

3. De træprodukter, der er anført i bilag IB, må ikke eksporteres fra Indonesien og kan ikke tildeles en FLEGT-licens.

4. Parterne aftaler at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at anvende FLEGT-licensordningen i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale.

Artikel 4

Licensudstedende myndighed

1. Den licensudstedende myndighed verificerer, at træprodukterne er lovligt produceret i overensstemmelse med den lovgivning, der er nævnt i bilag II. Den licensudstedende myndighed udsteder FLEGT-licenser, der dækker forsendelser af træprodukter, som er lovligt produceret, og som er beregnet til eksport til Unionen.

2. Den licensudstedende myndighed udsteder ikke FLEGT-licenser for træprodukter, som består af eller indeholder træprodukter, der er importeret til Indonesien fra tredjeland i en form, hvor eksport er forbudt i henhold til det pågældende tredjelands lovgivning, eller for hvilke det godtgøres, at disse træprodukter er blevet fremstillet eller erhvervet i strid med lovene i det land, hvor træerne er blevet fældet.

3. Den licensudstedende myndighed opbevarer og offentliggør sine procedurer for udstedelse af FLEGT-licenser. Den opbevarer ligeledes registreringerne af alle forsendelser, der er omfattet af FLEGT-licenser, og bekendtgør under overholdelse af den nationale lovgivning om databeskyttelse disse registreringer med henblik på uafhængig kontrol, idet den behandler oplysninger vedrørende eksportørernes industrielle ejendomsret som fortrolige.

4. Indonesien opretter et licensoplysningskontor, der skal fungere som kontaktpunkt i kommunikationen mellem de kompetente myndigheder og den licensudstedende myndighed, jf. bilag III og V.

5. Indonesien meddeler kontaktoplysningerne for den licensudstedende myndighed og licensoplysningskontoret til Europa-Kommissionen. Begge parter offentliggør disse oplysninger.

Artikel 5

Kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder verificerer, at hver forsendelse er omfattet af en gyldig FLEGT-licens, før de lader den overgå til fri omsætning i Unionen. Denne overgang til fri omsætning kan ophæves, og forsendelsen tilbageholdes i tilfælde af tvivl om FLEGT-licensens gyldighed.

2. De kompetente myndigheder fører en fortegnelse over de modtagne FLEGT-licenser og offentliggør den en gang om året.

3. I henhold til national lovgivning om databeskyttelse giver de kompetente myndigheder personer eller organer, der er udpeget som uafhængig markedsinspektør, adgang til relevante dokumenter og data.

4. De kompetente myndigheder anvender ikke den i artikel 5, stk. 1, beskrevne procedure for træprodukter fremstillet af arter, der er opført i bilagene til CITES, hvis disse produkter er omfattet af bestemmelserne om verifikation i Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af dyr og planter ved kontrol af handelen hermed.

5. Europa-Kommissionen meddeler kontaktoplysningerne for de kompetente myndigheder til Indonesien. Begge parter offentliggør disse oplysninger.

Artikel 6

FLEGT-licenser

1. FLEGT-licenser udstedes af den licensudstedende myndighed som middel til at bevise, at de pågældende træprodukter er lovligt produceret.

2. FLEGT-licensen udarbejdes og udfyldes på engelsk.

3. Parterne kan efter aftale oprette et elektronisk system til udstedelse, overførsel og modtagelse af FLEGT-licenser.

4. De tekniske specifikationer for licenserne er beskrevet i bilag IV. Proceduren for udstedelse af FLEGT-licenser er beskrevet i bilag V.

Artikel 7

Verifikation af lovligt producerede træprodukter

1. Indonesien indfører et system til verifikation af, at træprodukter, som skal afsendes, er lovligt produceret, og at kun de forsendelser, hvis lovlighed således er fastslået, eksporteres til Unionen.

2. Systemet til at bekræfte, at træprodukter er lovligt produceret, er beskrevet i bilag V.

Artikel 8

Overgang til fri omsætning af forsendelser omfattet af en FLEGT-licens

1. Procedurerne for overgangen til fri omsætning i Unionen af forsendelser, der er omfattet af en FLEGT-licens, er beskrevet i bilag III.

2. Hvis de kompetente myndigheder har rimelig grund til at antage, at en licens ikke er gyldig eller autentisk eller ikke svarer til den forsendelse, den foregiver at omfatte, kan de anvende procedurerne i bilag III.

3. I tilfælde af uenighed eller vedvarende vanskeligheder med at indhente oplysninger om FLEGT-licenserne kan sagen indbringes for det fælles udvalg for gennemførelse af aftalen.

Artikel 9

Uregelmæssigheder

Parterne underretter hinanden, hvis de har mistanke om eller har fundet bevis for omgåelse af eller uregelmæssigheder i FLEGT-licensordningen, herunder i forbindelse med følgende:

a) omgåelse af handelsbestemmelser, herunder ved omdirigering af handel fra Indonesien til Unionen via et tredjeland

b) FLEGT-licenser, der udstedes for træprodukter, som omfatter import af træ af tvivlsom oprindelse fra tredjelande, eller

c) svig i forbindelse med opnåelse eller anvendelse af FLEGT-licenser.

Artikel 10

Anvendelse af det indonesiske verifikationssystem og andre foranstaltninger

1. Ved hjælp af det indonesiske verifikationssystem bekræfter Indonesien lovligheden af træ, som eksporteres til markeder uden for Unionen, og af træ, som sælges på hjemmemarkedet, og bestræber sig på at bekræfte lovligheden af importeret træ ved så vidt muligt at benytte de systemer, der er udviklet med henblik på denne aftales gennemførelse.

2. Til støtte herfor fremmer Unionen brugen af ovennævnte systemer i forbindelse med handel på andre internationale markeder og med tredjelande.

3. Unionen gennemfører foranstaltninger for at forhindre, at ulovligt fældet træ og produkter fremstillet deraf bringes i omsætning på markedet i Unionen.

Artikel 11

De berørte parters deltagelse i gennemførelsen af aftalen

1. Indonesien foretager regelmæssige høringer af de berørte parter om gennemførelsen af denne aftale og fremmer i den forbindelse passende høringsstrategier, modaliteter og programmer.

2. Unionen foretager regelmæssige høringer af de berørte parter om gennemførelsen af denne aftale, idet den tager hensyn til sine forpligtelser i henhold til Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocessen samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet.

Artikel 12

Sociale sikkerhedsforanstaltninger

1. For at minimere eventuelle negative virkninger aftaler parterne at udvikle en bedre forståelse af indvirkningen på træindustrien og på levevisen i de potentielt berørte lokale og oprindelige befolkningsgrupper i overensstemmelse med deres respektive nationale lovgivninger og bestemmelser.

2. Parterne overvåger virkningerne af denne aftale for disse samfund og andre aktører nævnt i stk. 1, idet de samtidig træffer de nødvendige foranstaltninger for at afbøde de negative virkninger. Parterne kan aftale yderligere foranstaltninger til imødegåelse af disse negative virkninger.

Artikel 13

Markedsincitamenter

I henhold til sine internationale forpligtelser bestræber Unionen sig på at fremme gunstig adgang til sit marked for træprodukter, der er omfattet af denne aftale. Disse bestræbelser omfatter navnlig foranstaltninger, der har til formål at støtte:

a) offentlige og private indkøbspolitikker, der anerkender forsyningen af og sikrer et marked for træprodukter med lovlig oprindelse, og

b) en gunstigere opfattelse af produkter, der sælges under FLEGT-licens på markedet i Unionen.

Artikel 14

Det fælles udvalg for gennemførelse af aftalen

1. Parterne nedsætter et fælles udvalg for gennemførelse af aftalen (i det følgende benævnt »det fælles udvalg«) for at lette processen med opfølgning og evaluering af denne aftale.

2. Hver part udnævner sine repræsentanter til det fælles udvalg, som træffer beslutninger ved konsensus. Formandskabet for det fælles udvalg varetages i fællesskab af højtstående embedsmænd, den ene fra Unionen og den anden fra Indonesien.

3. Det fælles udvalg vedtager selv sin forretningsorden.

4. Det fælles udvalg mødes mindst én gang om året med en dagsorden, der på forhånd er aftalt mellem parterne. Der kan indkaldes til yderligere møder efter anmodning fra en af parterne.

5. Det fælles udvalg:

a) overvejer og vedtager fælles foranstaltninger med henblik på at gennemføre denne aftale

b) evaluerer og overvåger det samlede fremskridt i gennemførelsen af denne aftale, herunder hvordan Indonesiens verifikationssystem og de markedsrelaterede foranstaltninger fungerer, på grundlag af resultater og rapporter fremlagt i henhold til artikel 15

c) vurderer fordele og begrænsninger, der følger af gennemførelsen af denne aftale, og træffer beslutning om afhjælpende foranstaltninger

d) undersøger rapporter og klager vedrørende anvendelse af FLEGT-licensordningen på en af parternes territorium

e) aftaler datoen for FLEGT-licensordningens ikrafttrædelse efter en evaluering af, hvordan Indonesiens verifikationssystem fungerer, jf. kriterierne i bilag VIII

f) udpeger samarbejdsområder til støtte for gennemførelsen af denne aftale

g) nedsætter om nødvendigt subsidiære organer på områder, der kræver specifik ekspertise

h) udarbejder, godkender, distribuerer og offentliggør årlige rapporter, referater af dets møder og andre dokumenter, der følger af dets arbejde

i) løser andre opgaver, det måtte aftale.

Artikel 15

Overvågning og evaluering

Parterne aftaler at anvende rapporter og resultater fra følgende to mekanismer til at evaluere gennemførelsen og effektiviteten af denne aftale.

a) Indonesien benytter i samråd med Unionen en uafhængig evaluator til varetagelse af de funktioner, som er beskrevet i bilag VI.

b) Unionen benytter i samråd med Indonesien en uafhængig markedsinspektør til varetagelse af de funktioner, som er beskrevet i bilag VII.

Artikel 16

Støtteforanstaltninger

1. Tilførslen af yderligere midler, der er nødvendige for foranstaltninger til støtte for gennemførelsen af denne aftale udpeget i henhold til artikel 14, stk. 5, litra f), ovenfor, følger Unionens og medlemsstaternes normale procedurer for programmering af samarbejde med Indonesien.

2. Parterne sørger for, at de aktiviteter, der igangsættes i medfør af denne aftale, samordnes med bestående eller kommende relevante udviklingsprogrammer og -initiativer.

Artikel 17

Rapporter og offentliggørelse

1. Parterne sikrer, at det fælles udvalgs arbejde er så gennemsigtigt som muligt. Rapporter, der er resultat af dets arbejde, udarbejdes og offentliggøres i fællesskab.

2. Det fælles udvalg offentliggør en årlig rapport, der bl.a. indeholder oplysninger om:

a) mængden af træprodukter, som er eksporteret til Unionen under FLEGT-licensordningen, efter relevant HS-kode

b) antallet af FLEGT-licenser, som Indonesien har udstedt

c) status for opfyldelsen af denne aftales formål og anliggender vedrørende dens gennemførelse

d) foranstaltninger, der skal forhindre, at ulovligt fremstillede træprodukter eksporteres, importeres, bringes i omsætning eller handles på hjemmemarkedet

e) mængden af træ og træprodukter, som er importeret til Indonesien, og tiltag, der er iværksat for at forhindre import af ulovligt fremstillede træprodukter og for at opretholde FLEGT-licensordningens integritet

f) tilfælde af manglende overholdelse af FLEGT-licensordningen og indsatsen for at afhjælpe dem

g) mængden af træprodukter, der er importeret til EU i henhold til FLEGT-licensordningen, efter relevant HS-kode og den EU-medlemsstat, hvor importen har fundet sted

h) antallet af FLEGT-licenser, som Unionen har modtaget

i) antallet af tilfælde og mængder af træprodukter, for hvilke procedurerne i artikel 8, stk. 2, er anvendt.

3. For at opfylde målet om forbedret forvaltning og gennemsigtighed i skovindustrien og for at overvåge gennemførelsen og virkningen af denne aftale i både Indonesien og Unionen, aftaler parterne, at de oplysninger, der er nævnt i bilag IX, offentliggøres.

4. Parterne forpligter sig til ikke at offentliggøre fortrolige oplysninger, der er udvekslet i forbindelse med denne aftale, i overensstemmelse med deres respektive lovgivning. Parterne afholder sig fra at offentliggøre og tillader ej heller deres myndigheder at offentliggøre oplysninger, der er udvekslet i forbindelse med denne aftale, og som udgør forretningshemmeligheder eller fortrolige kommercielle oplysninger.

Artikel 18

Meddelelse om gennemførelse af aftalen

1. Parternes repræsentanter, der er ansvarlige for officielle meddelelser om gennemførelsen af denne aftale, er henholdsvis:

For Indonesien	For Unionen
Generaldirektøren for skovforvaltning, skovbrugsministeriet	Chefen for Den Europæiske Unions delegation i Indonesien

2. Parterne meddeler rettidigt hinanden de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af denne aftale, herunder ændringer i stk. 1.

Artikel 19

Territorial anvendelse

Denne aftale gælder på den ene side for de områder, hvor traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse, på de vilkår, der er fastsat i nævnte traktat, og på den anden side for Indonesiens område.

Artikel 20

Bilæggelse af tvister

1. Parterne bestræber sig på at bilægge enhver tvist om anvendelsen eller fortolkningen af denne aftale gennem tidlige høringer.

2. Hvis en tvist ikke kan bilægges ved hjælp af høringer inden to måneder fra datoen for den første anmodning herom, kan hver af parterne forelægge tvisten for det fælles udvalg, som bestræber sig på at løse den. Det fælles udvalg underrettes om enhver oplysning, der er relevant for en tilbundsgående undersøgelse af situationen, med henblik på at finde en acceptabel løsning. Til dette formål undersøger udvalget alle muligheder for at sikre denne aftales fortsatte effektive gennemførelse.

3. Hvis det fælles udvalg ikke er i stand til at bilægge tvisten inden for to måneder, kan parterne i fællesskab anmode om en uafhængig tredjeparts mellemkomst eller mægling.

4. Hvis det ikke lykkes at bilægge tvisten efter stk. 3, kan hver af parterne meddele den anden part, at den har udpeget en voldgiftsmand. Den anden part skal derefter udpege en anden voldgiftsmand inden for en frist på 30 kalenderdage efter udpegelsen af den første voldgiftsmand. Parterne udpeger i fællesskab en tredje voldgiftsmand inden to måneder efter udpegelsen af den anden voldgiftsmand.

5. Voldgiftsafgørelserne træffes ved flerstemmighed inden seks måneder efter udpegelsen af den tredje voldgiftsmand.

6. Voldgiftskendelsen er bindende for parterne og kan ikke ankes.

7. Det fælles udvalg fastsætter procedurerne for voldgift.

Artikel 21

Suspension

1. En part, der ønsker at suspendere denne aftale, underretter skriftligt den anden part herom. Sagen drøftes derefter mellem parterne.

2. Hver part kan suspendere anvendelsen af denne aftale. Beslutningen om suspension og begrundelserne for denne beslutning meddeles den anden part skriftligt.

3. Denne aftales bestemmelser ophører med at gælde 30 kalenderdage efter, at en sådan meddelelse er afgivet.

4. Anvendelsen af denne aftale genoptages 30 kalenderdage efter, at den part, der har suspenderet dens anvendelse, meddeler den anden part, at årsagerne til suspensionen ikke længere gør sig gældende.

Artikel 22

Ændringer

1. En part, som ønsker at ændre denne aftale, forelægger forslaget mindst tre måneder før næste møde i det fælles udvalg. Udvalget drøfter forslaget og afgiver en henstilling, hvis der opnås enighed. Hvis parterne kan tilslutte sig henstillingen, godkender de den i overensstemmelse med deres respektive interne procedurer.

2. Eventuelle ændringer, som således godkendes af begge parter, træder i kraft den første dag i måneden efter den dato, hvor parterne meddeler hinanden, at de nødvendige procedurer er afsluttet.

3. Det fælles udvalg kan vedtage ændringer til bilagene til denne aftale.

4. Meddelelse om en ændring fremsendes til Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union og Indonesiens udenrigsminister via diplomatiske kanaler.

Artikel 23

Ikrafttræden, varighed og opsigelse

1. Denne aftale træder i kraft på den første dag i måneden efter den dato, på hvilken parterne har givet hinanden skriftlig meddelelse om gennemførelsen af de nødvendige procedurer.

2. Meddelelser fremsendes til Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Indonesiens udenrigsminister via diplomatiske kanaler.

3. Denne aftale gælder i en periode på fem år, hvorefter den forlænges i perioder på fem år ad gangen, medmindre en part giver afkald herpå ved skriftligt at meddele det til den anden part senest tolv måneder før denne aftales udløb.

4. Hver af parterne kan opsige denne aftale ved skriftlig meddelelse herom til den anden part. Denne aftale ophører med at være gældende tolv måneder efter datoen for nævnte meddelelse.

Artikel 24

Bilag

Bilagene til denne aftale udgør en integreret del heraf.

Artikel 25

Autentiske tekster

Denne aftale udfærdiges i to kopier på bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk, ungarsk og indonesisk (bahasa indonesia), idet hver af disse tekster har samme gyldighed. I tilfælde af uoverensstemmelse har den engelske tekst forrang.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, behørigt bemyndigede i så henseende, undertegnet denne aftale.

Съставено в Брюксел на тридесети септември две хиляди и тринадесета година.

Hecho en Bruselas, el treinta de septiembre de dos mil trece.

V Bruselu dne třicátého září dva tisíce třináct.

Udfærdiget i Bruxelles den tredivte september to tusind og tretten.

Geschehen zu Brüssel am dreißigsten September zweitausenddreizehn.

Kahe tuhande kolmeteistkümnenda aasta septembrikuu kolmekümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις τριάντα Σεπτεμβρίου δύο χιλιάδες δεκατρία.

Done at Brussels on the thirtieth day of September in the year two thousand and thirteen.

Fait à Bruxelles, le trente septembre deux mille treize.

Sastavljeno u Bruxellesu tridesetog rujna dvije tisuće trinaeste.

Fatto a Bruxelles, addì trenta settembre duemilatredici.

Briselē, divi tūkstoši trīspadsmitā gada trīsdesmitajā septembrī.

Priimta du tūkstančiai tryliktų metų rugsėjo trisdešimtą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-tizenharmadik év szeptember havának harmincadik napján.

Magħmul fi Brussell, fit-tletin jum ta' Settembru tas-sena elfejn u tlettax.

Gedaan te Brussel, de dertigste september tweeduizend dertien.

Sporządzono w Brukseli dnia trzydziestego września roku dwa tysiące trzynastego.

Feito em Bruxelas, em trinta de setembro de dois mil e treze.

Întocmit la Bruxelles la treizeci septembrie două mii treisprezece.

V Bruseli tridsiateho septembra dvetisíctrinásť.

V Bruslju, dne tridesetega septembra leta dva tisoč trinajst.

Tehty Brysselissä kolmantenakymmenentenä päivänä syyskuuta vuonna kaksituhattakolmetoista.

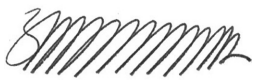
Som skedde i Bryssel den trettionde september tjugohundratretton.

Dibuat di Brussel, pada tanggal tiga puluh bulan September tahun dua ribu tiga belas.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europsku uniju
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Għall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen
Untuk Uni Eropa

За Република Индонезия
Por la República de Indonesia
Za Indonéskou republiku
For Republikken Indonesien
Für die Republik Indonesien
Indoneesia Vabariigi nimel
Για τη Δημοκρατία της Ινδονησίας
For the Republic of Indonesia
Pour la République d'Indonésie
Za Republiku Indoneziju
Per la Repubblica di Indonesia
Indonēzijas Republikas vārdā –
Indonezijos Respublikos vardu
Az Indonéz Köztársaság részéről
Għar-Repubblika tal-Indoneżja
Voor de Republiek Indonesië
W imieniu Republiki Indonezji
Pela República da Indonésia
Pentru Republica Indonezia
Za Indonézsku republiku
Za Republiko Indonezijo
Indonesian tasavallan puolesta
För Republiken Indonesien
Untuk Republik Indonesia

BILAG I

OMFATTEDE PRODUKTER

Listen i denne bilag henviser til det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, som blev oprettet ved Verdenstoldorganisationens internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem.

BILAG IA

HARMONISEREDE VAREKODER FOR TRÆ OG TRÆPRODUKTER, DER ER OMFATTET AF FLEGT-LICENSORDNINGEN

Kapitel 44:

HS-Koder	Varebeskrivelse
	Brænde; træ i form af flis eller spåner; træ i form af flis eller spåner; savsmuld og træaffald, også agglomereret til briketter eller lignende former.
4401.21	- Træ i form af flis eller spåner - af nåletræ.
4401.22	- Træ i form af flis eller spåner - undtagen af nåletræ.
Ex.4404	- Træspån og lign.
Ex.4407	Træ, savet eller tilhugget i længderetningen, skåret eller skrællet, høvlet, slebet eller samlet ende-til-ende, af tykkelse over 6 mm
4408	Plader til fineringsarbejde (herunder sådanne plader fremstillet ved skæring af lamineret træ), til fremstilling af krydsfiner eller andet lignende lamineret træ samt træ, savet i længderetningen, skåret eller skrællet, også høvlet, slebet, splejset eller samlet ende-til-ende, af tykkelse ikke over 6 mm.
	Træ (herunder ikke-sammensatte parketstaver), profileret (pløjet, notet, falset, rejfet, kelet eller lignende) i hele længden på en eller flere kanter, ender eller overflader, også høvlet, slebet eller samlet ende-til-ende.
4409.10	- Af nåletræ
4409.29	- Af andet træ end nåletræ
4410	Spånplader, OSB-plader og lignende plader (f.eks. waferboard) af træ eller andre træagtige materialer, også agglomereret med harpiks eller andre organiske bindemidler.
4411	Træfiberplader og fiberplader af andre træagtige materialer, også agglomereret med harpiks eller andre organiske bindemidler.
4412	Krydsfiner, finerede plader og lignende laminerede træprodukter.
4413	Træ med forøget densitet, i blokke, plader, lameller eller profiler.
4414	Trærammer til malerier, fotografier, spejle eller lignende genstande.
4415	Pakkasser, tremmekasser, tromler og lignende pakningsgenstande af træ; kabeltromler af træ; lastpaller og lign., af træ; pallerammer af træ.
4416	Fade, tønder, kar, baljer, bøtter og andre bødkerarbejder samt dele dertil, af træ, herunder tøndestaver.

HS-Koder	Varebeskrivelse
4417	Skafter, håndtag og lignende dele af træ til værktøj og redskaber; børstetræ, skafter og håndtag af træ til koste og børster; blokke og læster af træ til fodtøj.
4418	Snedker- og tømrerarbejder af træ til bygningsbrug, herunder lamelplader (celleplader) af træ, sammensatte parketstaver og tagspån (»shingles« og »shakes«), af træ.
Ex.4421.90	- Klodser af træ til brolægning

Kapitel 47:

HS-Koder	Varebeskrivelse
	Papirmasse af træ eller andre celluloseholdige materialer; genbrugspapir og -pap (affald):
4701	- Mekanisk træmasse
4702	- Dissolvingmasse af kemisk træmasse
4703	- Kemisk træmasse (natroncellulose eller sulfatcellulose), undtagen dissolvingmasse
4704	- Kemisk træmasse (sulfitcellulose), undtagen dissolvingmasse
4705	- Træmasse fremstillet ved en kombineret kemisk-mekanisk proces.

Kapitel 48:

HS-Koder	Varebeskrivelse
4802	Papir og pap, ikke belagt, af den art, der anvendes til skrivning, trykning eller anden grafisk brug, papir og pap til hulkort eller kodebånd, i ruller og ark, undtagen papir henhørende under pos. 4801 eller 4803; håndgjort papir og pap:
4803	Papir, af den art, der anvendes til toiletpapir, renseservietter, håndklæder og servietter, og lignende papir til husholdnings- eller toiletbrug, samt cellulosevat og cellulosefiberdug, også kreppet, plisseret, mønsterpresset, mønsterpræget, perforeret, med farvet eller dekoreret overflade eller med påtryk, i ruller eller ark.
4804	Kraftpapir og kraftpap, ikke belagt, i ruller og ark, undtagen varer henhørende under pos. 4802 eller 4803.
4805	Andet papir og pap, ikke belagt, i ruller eller ark, ikke yderligere bearbejdet eller behandlet end nævnt i bestemmelse 3 til kapitel 48.
4806	Ægte pergamentpapir og -pap, imiteret pergamentpapir, kalkerpapir og pergamyn samt andet glittet gennemsigtigt eller gennemskinneligt papir, i ruller og ark.
4807	Papir og pap bestående af sammenklæbede lag af papir eller pap, uden imprægnering eller belægning på overfladen, også med indvendig forstærkning, i ruller og ark.
4808	Bølgepapir og bølgepap, også med påklæbede plane flader, samt kreppet, plisseret mønsterpresset, mønsterpræget og perforeret papir, i ruller eller ark, undtagen varer henhørende under pos. 4803.
4809	Karbonpapir, selvkopierende papir samt andet kopierings- og overføringspapir (herunder belagt eller imprægneret papir til stencils eller offsetplader), også med påtryk, i ruller eller ark.

HS-Koder	Varebeskrivelse
4810	Papir og pap belagt på den ene eller på begge sider med kaolin eller andre uorganiske stoffer, også med bindemiddel, uden anden pålægning, også med farvet eller dekoreret overflade eller med påtryk, i ruller eller kvadratiske eller rektangulære ark, uanset størrelse.
4811	Papir, pap, cellulosevat og cellulosefiberdug, overtrukket, imprægneret, belagt, farvet eller dekoreret på overfladen eller med påtryk, i ruller eller kvadratiske eller rektangulære ark, uanset størrelse, undtagen varer henhørende under pos. 4803, 4809 og 4810.
4812	Filtrerblokke og filtrerplader af papirmasse.
4813	Cigaretpapir, også tilskåret, i hæfter eller i form af hylstre.
4814	Tapet og lignende vægbeklædning; gennemskinneligt vinduespapir.
4816	Karbonpapir, selvkopierende papir samt andet kopierings- og overføringspapir (undtagen varer henhørende under pos. 4809), stencils og offsetplader af papir, også i æsker.
4817	Konvolutter, lukkede brevkort, ikke-illustrerede postkort samt korrespondancekort, af papir eller pap; æsker, mapper og lignende af papir eller pap, indeholdende assortimenter af brevpapir, konvolutter mv.
4818	Toiletpapir og lignende papir, cellulosevat eller cellulosefiberdug, af den art der anvendes til husholdnings- eller hygiejnebrug, i ruller af bredde ikke over 36 cm eller i tilskåret form; lommetørklæder, renseservietter, håndklæder, duge, servietter, bleer, hygiejnebind og -tamponer, lagner og lignende varer til husholdnings-, hygiejne- eller hospitalsbrug, beklædningsgenstande og tilbehør dertil, af papirmasse, papir, cellulosevat eller cellulosefiberdug.
4821	Etiketter og mærkesedler af enhver art, af papir eller pap, også med påtryk.
4822	Bobiner, spoler og lignende varer af papirmasse, papir eller pap, også perforerede eller hærdede.
4823	Andet papir, pap, cellulosevat og cellulosefiberdug, tilskåret; andre varer af papirmasse, papir, pap, cellulosevat eller cellulosefiberdug.

Kapitel 94:

HS-Koder	Varebeskrivelse
	Andre siddemøbler, med stel af træ:
9401.61.	- Polstrede
9401.69.	- I andre tilfælde
	Andre møbler og dele dertil
9403.30	- Kontormøbler af træ
9403.40	- Køkkenmøbler af træ
9403.50	- Soveværelsesmøbler af træ
9403.60	- Andre møbler af træ
Ex. 9406.00.	- Præfabrikerede trækonstruktioner

BILAG IB

HARMONISEREDE VAREKODER FOR TRÆ, DER IKKE MÅ EKSPORTERES I HENHOLD TIL INDONESISK LOVGIVNING

Kapitel 44:

HS-Koder	Varebeskrivelse
4403	Træ, ubearbejdet eller afbarket, afgrenet eller groft tildannet på to eller fire sider:
Ex. 4404	Emner af træ til tøndebånd; stolper, pæle, stokke og lign., kløvede eller tilspidsede, men ikke savskårne i længderetningen; emner af træ til spadserestokke, paraplyskafter, værktøjsskafter og lign., groft tildannede eller afrundede, men ikke drejede, bøjede eller på anden måde bearbejdede; træspån og lign.
4406	Jernbane- og sporvejssveller af træ.
Ex. 4407	Træ, savet eller tilhugget i længderetningen, skåret eller skrællet, ikke høvlet, slebet eller samlet ende-til-ende, af tykkelse over 6 mm

BILAG II

LOVLIGHEDSDEFINITION

Indledning

Indonesisk tømmer vurderes at være lovligt, når det er verificeret, at dets oprindelse og produktionsproces samt efterfølgende aktiviteter i forbindelse med forarbejdning, transport og handel er i overensstemmelse med alle gældende indonesiske love og forskrifter.

Indonesien har fem standarder for lovlighed, som kommer til udtryk i en række principper, kriterier, indikatorer og verifikatorer, som alle bygger på underliggende love, forskrifter og procedurer.

De fem standarder er:

— Standard for lovlighed 1: Standard for koncessioner i skovproduktionsområder på statsejet jord

— Standard for lovlighed 2: Standard for fælles kulturskove og fælles skove i skovproduktionsområder på statsejet jord

— Standard for lovlighed 3: Standard for privatejede skove

— Standard for lovlighed 4: Standard for skovhugstrettigheder i ikke-skovområder på statsejet jord

— Standard for lovlighed 5: Standard for primær skovbaseret industri og skovbaseret downstream-industri.

Disse fem standarder for lovlighed finder anvendelse på forskellige typer af tilladelser vedrørende træ, som er angivet i følgende tabel:

Tilladelse	Beskrivelse	Ejendomsret til jord/ressource-forvaltning eller -anvendelse	Gældende lovligheds-standard
IUPHHK-HA/HPH	Tilladelse til at anvende træprodukter fra naturskove	Statsejet/virksomhedsforvaltet	1
IUPHHK-HTI/HPHTI	Tilladelse til at etablere og forvalte industriel skovbeplantning	Statsejet/virksomhedsforvaltet	1
IUPHHK-RE	Tilladelse til retablering af økosystemer	Statsejet/virksomhedsforvaltet	1
IUPHHK- HTR	Tilladelse til fælles skovbeplantning	Statsejet/forvaltet i fællesskab	2
IUPHHK-HKM	Tilladelse til fælles skovforvaltning	Statsejet/forvaltet i fællesskab	2
Privat jord	Der kræves ingen tilladelse	Privatejet/privat udnyttelse	3
IPK/ILS	Tilladelse til at anvende træ fra ikke-skovområder	Statsejet/privat udnyttelse	4
IUIPHHK	Tilladelse til etablering og forvaltning af en primær forarbejdningsvirksomhed	Ikke relevant.	5
IUI Lanjutan eller IPKL	Tilladelse til etablering og forvaltning af en sekundær forarbejdningsvirksomhed	Ikke relevant.	5

Disse fem standarder for lovlighed og de tilknyttede verifikatorer er beskrevet nedenfor.

BILAG II - STANDARD FOR LOVLIGHED 1: STANDARDER FOR KONCESSIONER I SKOVPRODUKTIONSOMRÅDER

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser ([1])
1.	P1. Juridisk status i området og udnyttelsesret	K1.1 Skovforvaltningsenheden (koncessionshaver) har hjemsted i skoveproduktionsområdet	1.1.1 Indehaveren af tilladelsen kan påvise, at tilladelsen til udnyttelse af træ (IUPHHK) er gyldig	Certifikat for skovkoncession Dokumentation for betaling for tilladelse til udnyttelse af træ	Regeringsforskrift PP72/2010 Landbrugsministerens forskrift P50/2010 Skovbrugsministerens forskrift P12/2010
2.	P2. Enheden overholder systemet og procedurerne for skovhugst.	K2.1 Indehaveren af tilladelsen har fastlagt en skovhugstplan for hugstfladen, der er godkendt af den kompetente administrative myndighed.	2.1.1 Den kompetente administrative myndighed har godkendt dokumenterne i driftsplanen: den overordnede driftsplan og den årlige driftsplan, herunder bilag.	Den godkendte overordnede driftsplan, inkl. bilag, udarbejdet på grundlag af en omfattende skovopgørelse udført af tekniske eksperter. Den godkendte årlige driftsplan udarbejdet på grundlag af den overordnede driftsplan. Kort udarbejdet af tekniske eksperter, som beskriver karakteren af og grænserne for de områder, driftsplanen omfatter. Den årlige driftsplan indeholder kort, der angiver områder, hvor skovhugst ikke må finde sted, og dokumentation for gennemførelsen heraf. Skovhugstområder (blokke eller arealer) på kortet er tydeligt markeret og bekræftet i skoven.	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008 Skovbrugsministerens forskrift P56/2009 Skovbrugsministerens forskrift P60/2011

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser ([1])
		K2.2 Årlig driftsplan er gyldig	2.2.1 Indehaveren af tilladelsen har fastlagt en driftsplan i overensstemmelse med de gældende regler	Overordnet driftsplan for udnyttelse af træ, inkl. bilag), (afventede ansøgninger accepteres).	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008 Skovbrugsministerens forskrift P56/2009
				Placeringen og mængden af naturskov, der kan fældes, svarer til driftsplanen.	Skovbrugsministerens forskrift P60/2011
			2.2.2 Tilladelser til alle skovbrugsmaskiner er gyldige og kan bekræftes i området (gælder ikke for statslig skovdriftsvirksomhed)	Tilladelse til udstyr og transport af udstyr	Skovbrugsministerens forskrift P53/2009
3.	P3. Lovligheden af transport eller overdragelse af rundtømmer	K3.1 Indehavere af tilladelser sikrer, at alle tømmerstokke, der transporteres fra et råtrælager i skoven til en primær skovbaseret industrivirksomhed eller registreret tømmerhandler, herunder via et mellemlager, er identificerbare og ledsaget af gyldige dokumenter	3.1.1 Alle tømmerstokke med stor diameter fra hugst eller kommercielt skovbrug er rapporteret i en træproduktionsrapport	Godkendte træproduktionsrapporter	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			3.1.2 Alle tømmerstokke, der transporteres ud af områderne for tilladelsen, er ledsaget af et gyldigt transportdokument	Gyldige transportdokumenter, inkl. bilag, ledsager tømmerstokke til primær skovbaseret industrivirksomhed eller registreret tømmerhandler, herunder via mellemlagre	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			3.1.3 Alle tømmerstokke er fældet i de områder, der er anført i tilladelsen til udnyttelse af træ	Tømmerkoder/-stregkoder (PUHH) på alle tømmerstokke.	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
				Indehaver af tilladelse anvender konsekvent mærkning af tømmer	

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser ([1])
		K3.2 Indehaver af tilladelse har betalt alle gebyrer og afgifter for kommerciel skovhugst	3.2.1 Indehaver af tilladelser dokumenterer betaling til skovgenplantningsfonden og/eller af skovressource-afgift svarende til tømmer-produktionen og den gældende sats	Betalingsanvisninger til skovgen-plantningsfonden og/eller for skovressourceafgift	Regeringsforskrift PP22/1997 Regeringsforskrift PP51/1998 Skovbrugsministerens forskrift P18/2007 Handelsministerens forskrift 22/M-DAG/PER/4/2012 Regeringsforskrift PP59/1998
				Bevis for kautionsstillelse for beta-ling til skovgenplantningsfonden og/eller skovressourceafgift og kvitteringer	
				Betaling til skovgenplantnings-fonden og/eller af skovressource-afgift er i overensstemmelse med tømmerproduktionen og den gældende sats	
		K3.3 Transport og handel mellem øer	3.3.1 Indehavere af tilladelser, der afsender tømmer, er regi-streret med henblik på handel med tømmer mellem øer (PKAPT)	PKAPT-dokumenter	Industri- og handelsministerens forskrift 68/2003 Skovbrugsministerens, transportmi-nisterens samt industri- og handels-ministerens fællesforskrift 22/2003
			3.3.2 Det fartøj, der anvendes til transport af rundtømmer, sejler under indonesisk flag og har gyldig driftstilladelse	Registreringsdokumenter, der viser fartøjets identitet og gyldige tilladelse	Industri- og handelsministerens forskrift 68/2003 Skovbrugsministerens, transportmi-nisterens samt industri- og handels-ministerens fællesforskrift 22/2003
4.	P4. Overholdelse af miljømæssige og sociale regler i forbindelse med skovhugst	K4.1 Indehaver af tilladelse har udarbejdet en godkendt miljøvurdering og har gennemført foranstaltnin-gerne heri	4.1.1 Indehaver af tilladelse har fået godkendt miljøvurde-ringsdokumenter hos de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for hele arbejdsområdet	Miljøvurderingsdokumenter	Regeringsforskrift PP27/1999 Skovbrugsministerens forskrift 602/1998

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser ([1])
			4.1.2 Indehaver af tilladelse har udarbejdet en miljøstyringsplan og rapporter om gennemførelsen af miljøstyringsplanen, som angiver de tiltag, der er iværksat for at mindske miljøindvirkningen og sikre sociale fordele	Miljøstyringsplan og rapporter om gennemførelsen af miljøstyringsplanen	Regeringsforskrift PP27/1999
				Dokumentation for gennemførelse af miljøstyringsplan og overvågning af væsentlige miljømæssige og sociale indvirkninger	
5.	P5. Overholdelse af arbejdsmarkedslovgivning og forskrifter	K.5.1 Overholdelse af sundheds- og sikkerhedskrav	5.1.1 Tilgængelighed af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og gennemførelse heraf	Gennemførelse af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 01/1978 Skovbrugsministerens forskrift P12/2009
				Arbejdsmiljøudstyr	
				Registrering af arbejdsrelaterede skader	
		K.5.2 Respekt for arbejdstagernes rettigheder	5.2.1 Foreningsfrihed for arbejdstagerne	Arbejdstagerne er medlemmer af fagforeninger, eller virksomhedens principper tillader, at arbejdstagerne etablerer eller deltager i fagforeningsaktiviteter	Lov 21/2000 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2001
			5.2.2 Eksistens af kollektive overenskomster	Dokumenter vedrørende kollektive overenskomster eller principielle virksomhedsdokumenter om arbejdstagerrettigheder	Lov 13/2003 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2011
			5.2.3 Virksomheden beskæftiger ikke mindreårige arbejdstagere	Der er ingen mindreårige arbejdstagere	Lov 13/2003 Lov 23/2003 Lov 20/2009

([1]) Omfatter de væsentligste bestemmelser, herunder senere ændringer.

STANDARD FOR LOVLIGHED 2: STANDARD FOR FÆLLES KULSTURSKOVE OG FÆLLES SKOVE I SKOVPRODUKTIONSOMRÅDER

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
1.	P1. Juridisk status i området og udnyttelsesret	K1.1 Skovforvaltningsenheden har hjemsted i skoveproduktionsområdet	1.1.1 Indehaveren af tilladelsen kan påvise, at tilladelsen til udnyttelse af træ (IUPHHK) er gyldig	Certifikat for skovkoncession	Skovbrugsministerens forskrift P55/2011
				Dokumentation for betaling for tilladelse til udnyttelse af træ	Skovbrugsministerens forskrift P37/2007 Skovbrugsministerens forskrift P49/2008 Skovbrugsministerens forskrift P12/2010
2.	P2. Enheden overholder systemet og procedurerne for skovhugst	K2.1 Indehaveren af tilladelsen har fastlagt en skovhugstplan for hugstfladen, der er godkendt af den kompetente administrative myndighed	2.1.1 Den kompetente administrative myndighed har godkendt den årlige driftsplan	Godkendt årlig driftsplan	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008
				Den årlige driftsplan indeholder kort, der angiver områder, hvor skovhugst ikke må finde sted, og dokumentation for gennemførelsen heraf	
				Skovhugstområde er tydeligt markeret og kan bekræftes i skoven	
		K2.2 Årlig driftsplan er gyldig	2.2.1 Indehaveren af tilladelsen har fastlagt en driftsplan i overensstemmelse med de gældende regler	Overordnet driftsplan for udnyttelse af træ, inkl. bilag), (afventede ansøgninger accepteres)	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008
				Placeringen og mængden af tømmer i skovdriftsområdet, der kan fældes, svarer til driftsplanen.	

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
			2.2.2 Tilladelser til alle skovbrugsmaskiner er gyldige og kan fysisk bekræftes i området	Tilladelse til udstyr og transport af udstyr	Skovbrugsministerens forskrift P53/2009
		K2.3 Indehavere af tilladelser sikrer, at alle tømmerstokke, der transporteres fra et råtrælager i skoven til en primær skovbaseret industrivirksomhed eller registreret tømmerhandler, herunder via et mellemlager, er identificerbare og ledsaget af gyldige dokumenter	2.3.1 Alle tømmerstokke med stor diameter fra hugst eller kommercielt skovbrug er rapporteret i en træproduktionsrapport	Godkendte træproduktionsrapporter	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			2.3.2 Alle tømmerstokke, der transporteres ud af området for tilladelsen, er ledsaget af et gyldigt transportdokument	Gyldige transportdokumenter, inkl. bilag, fra råtrælager til mellemlager og fra mellemlager til primær skovbaseret industrivirksomhed eller registreret tømmerhandler	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			2.3.3 Alle tømmerstokke er fældet i de områder, der er anført i tilladelsen til udnyttelse af træ	Tømmerkoder/-stregkoder (PUHH) på alle tømmerstokke.	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
				Indehaver af tilladelse anvender konsekvent mærkning af tømmer	
			2.3.4 Indehavere af tilladelser påviser, at transportdokumenter ledsager tømmerstokke, der transporteres fra et råtrælager	Transportdokument for træ er forsynet med en liste over tømmerstokke	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
		K2.4 Indehaver af tilladelse har betalt alle gebyrer og afgifter for kommerciel skovhugst	2.4.1 Indehavere af tilladelser dokumenterer betaling af skovressourceafgift svarende til tømmerproduktionen og den gældende sats	Betalingsanvisning på skovressourceafgift	Skovbrugsministerens forskrift P18/2007 Handelsministerens forskrift 22/M-DAG/PER/4/2012
				Bevis for betaling af skovressourceafgift	
				Betaling af skovressourceafgift er i overensstemmelse med tømmerproduktionen og den gældende sats	
3.	P3. Overholdelse af miljømæssige og sociale regler i forbindelse med skovhugst	K3.1 Indehaver af tilladelse har udarbejdet en godkendt miljøvurdering og har gennemført foranstaltningerne heri	3.1.1 Indehaver af tilladelse har fået godkendt miljøvurderingsdokumenter hos de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for hele arbejdsområdet	Miljøvurderingsdokumenter	Skovbrugsministerens forskrift 622/1999
			3.1.2 Indehaver af tilladelse har udarbejdet en miljøstyringsplan og rapporter om gennemførelsen af miljøstyringsplanen, som angiver de tiltag, der er iværksat for at mindske miljøindvirkningen og sikre sociale fordele	Relevante dokumenter vedrørende miljøstyring og -overvågning	Regeringsforskrift PP27/1999
				Dokumentation for gennemførelse af miljøstyringsplan og overvågning af væsentlige miljømæssige og sociale indvirkninger	

STANDARD FOR LOVLIGHED 3: STANDARD FOR PRIVATEJEDE SKOVE

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
1.	P1. Ejerskab for tømmer kan bekræftes	K1.1 Lovlighed af ejerforhold i forbindelse med skovhugstområde	1.1.1 Privat jord- eller skovejer kan dokumentere ejerskab eller brugsrettigheder til området	Gyldige skødedokumenter, som anerkendes af de kompetente myndigheder	Lov 5/1960 Skovbrugsministerens forskrift P33/2010 Regeringsforskrift PP12/1998 Handelsministerens forskrift 36/2007 Handelsministerens forskrift 37/2007 Lov 6/1983 Lov 13/2003 Lov 23/2003 Lov 20/2009
				Dyrkningsret Stiftelsesdokument for selskab Erhvervslicens til handelsvirksomheder (SIUP) Virksomhedsregistrering (TDP) Skatteregistreringsnummer (NPWP)	
				Kort over det private skovområde og afmærkning af grænserne i området	
			1.1.2 Forvaltningsenheder (individuelt ejede eller gruppeejede) har gyldige transportdokumenter vedrørende tømmer	Oprindelsescertifikat for tømmer eller transportdokument for træ	Skovbrugsministerens forskrift P30/2012
				Faktura/salgsnota/spedition.	
			1.1.3 Forvaltningsenheder dokumenterer betaling af gebyrer vedrørende eksisterende træer inden overdragelse af rettigheder eller ejerskab til området	Bevis for betaling af til skovgenplantningsfonden og/eller af skovressourceafgift og kompensation til staten for værdien af fældet træ	Skovbrugsministerens forskrift P18/2007

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
2.	P2. Overholdelse af miljømæssige og sociale regler i forbindelse med skovhugst for områder, der er underlagt jorddyrkningsrettigheder	K2.1 Indehaver af tilladelse har udarbejdet en godkendt miljøvurdering og har gennemført foranstaltningerne heri	2.1.1 Indehaver af tilladelse har fået godkendt miljøvurderingsdokumenter hos de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for hele arbejdsområdet	Miljøvurderingsdokumenter	Regeringsforskrift PP27/1999 Skovbrugsministerens forskrift 602/1998
3.	P3. Overholdelse af arbejdsmarkedslovgivning og forskrifter for områder, der er underlagt jorddyrkningsrettigheder	K3.1 Overholdelse af sundheds- og sikkerhedskrav	3.1.1 Tilgængelighed af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og gennemførelse heraf	Gennemførelse af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 01/1978 Skovbrugsministerens forskrift P12/2009
				Arbejdsmiljøudstyr	
				Registrering af arbejdsrelaterede skader	
		K.3.2 Respekt for arbejdstagernes rettigheder	3.2.1 Foreningsfrihed for arbejdstagerne	Arbejdstagerne er medlemmer af fagforeninger, eller virksomhedens principper tillader, at arbejdstagerne etablerer eller deltager i fagforeningsaktiviteter	Lov 21/2000 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2001
			3.2.2 Eksistens af kollektive overenskomster	Dokumenter vedrørende kollektive overenskomster eller principielle virksomhedsdokumenter om arbejdstagerrettigheder	Lov 13/2003 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2011
			3.2.3 Virksomheden beskæftiger ikke mindreårige arbejdstagere	Der er ingen mindreårige arbejdstagere	Lov 13/2003 Lov 23/2003 Lov 20/2009

STANDARD FOR LOVLIGHED 4: STANDARD FOR SKOVHUGSTRETTIGHEDER I IKKE-SKOVOMRÅDER

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
1.	P1. Juridisk status i området og udnyttelsesret	K.1.1. Skovhugsttilladelse i ikke-skovområde uden ændring af skovens juridiske status	1.1.1 Skovhugst tilladt under anden juridisk tilladelse (ILS)/arealomlægningstilladelse (IPK) i et lejet område	ILS/IPK-tilladelser til skovhugst i lejet område	Skovbrugsministerens forskrift P18/2011
				Kort vedhæftet ILS/IPK-tilladelser for lejet området og dokumentation for overholdelse i området	
		K1.2 Skovhugsttilladelse i ikke-skovområde, som fører til ændring af skovens juridiske status	1.2.1 Skovhugst tilladt i henhold til arealomlægningstilladelse (IPK).	Erhvervslicens, inkl. kort (dette krav gælder for både IPK-indehavere og indehavere af erhvervslicenser)	Skovbrugsministerens forskrift P14/2011 Skovbrugsministerens forskrift P33/2010
				IPK i arealomlægningsområder	
				Kort vedhæftet IPK	
				Dokumenter, der godkender ændring af områdets juridiske status (dette krav gælder for både IPK-indehavere og indehavere af erhvervslicenser)	
		K1.3 Tilladelse til skovhugst i statsligt skovområde med henblik på skovgenplantning af kulturskove (HTHR)	1.3.1. Skovhugst er godkendt i henhold til en tilladelse til skovhugst i kulturskove med skovgenplantning i områder udpeget som kulturskove med skovgenplantning af (HTHR)	HTHR-tilladelse	Skovbrugsministerens forskrift P59/2011
				Kort vedhæftet HTHR og dokumentation for overholdelse i området	

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
2.	P2. Overholdelse re juridiske systemer og procedurer for skovhugst og transport af tømmerstokke	K2.1 IPK/ILS-plan og gennemførelse heraf er i overensstemmelse med den planlagte arealanvendelse	2.1.1 Godkendt driftsplan for områder omfattet af IPK/ ILS	Dokumenter vedrørende IPK/ILS-driftsplan	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008
				Gyldig udstyrstilladelse	Skovbrugsministerens forskrift P53/2009
			2.1.2 Indehavere af tilladelser kan dokumentere, at de transporterede tømmerstokke stammer fra områder, der er underlagt gyldige arealomlægningstilladelser/tilladelser til anden anvendelse (IPK/ ILS)	Skovopgørelsesdokumenter	Skovbrugsministerens forskrift P62/2008
				Træproduktionsrapporter (LHP)	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
		K2.2 Betaling af offentlige gebyrer og afgifter og overholdelse af krav vedrørende transport af tømmer	2.2.1 Dokumentation for betaling af afgifter	Bevis for betaling til skovgenplantningsfonden og/eller af skovressourceafgift og kompensation til staten for værdien af fældet træ	Skovbrugsministerens forskrift P18/2007
			2.2.2 Indehaver af tilladelse har gyldige transportdokumenter vedrørende tømmer	Faktura for transport af tømmerstokke (FAKB) og liste over tømmerstokke for stokke med lille diameter	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
				Dokument vedrørende lovlighed af tømmerstokke (SKSKB) og liste over tømmerstokke for stokke med stor diameter	
3.	P3. Overholdelse af arbejdsmarkedslovgivning og forskrifter	K.3.1 Overholdelse af sundheds- og sikkerhedskrav	3.1.1 Tilgængelighed af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og gennemførelse heraf	Gennemførelse af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 01/1978
				Arbejdsmiljøudstyr	Skovbrugsministerens forskrift P12/2009
				Registrering af arbejdsrelaterede skader	

Nr.	Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
		K.3.2 Respekt for arbejdstagernes rettigheder	3.2.1 Foreningsfrihed for arbejdstagerne	Arbejdstagerne er medlemmer af fagforeninger, eller virksomhedens principper tillader, at arbejdstagerne etablerer eller deltager i fagforeningsaktiviteter	Lov 21/2000 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2001
			3.2.2 Eksistens af kollektive overenskomster	Dokumenter vedrørende kollektive overenskomster eller principielle virksomhedsdokumenter om arbejdstagerrettigheder	Lov 13/2003 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2011
			3.2.3 Virksomheden beskæftiger ikke mindreårige arbejdstagere	Der er ingen mindreårige arbejdstagere	Lov 13/2003 Lov 23/2003 Lov 20/2009

STANDARD FOR LOVLIGHED 5: STANDARD FOR PRIMÆR SKOVBASERET INDUSTRI OG SKOVBASERET DOWNSTREAM-INDUSTRI

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
P1. Træbearbejdningsvirksomheden støtter gennemførelsen af lovlig handel med tømmer	K1.1. Virksomheder i form af: (a) forarbejdningsenheder og (b) eksportører af forarbejdede produkter er indehavere af gyldige tilladelser	1.1.1 Forarbejdningsenheder er indehavere af gyldige tilladelser	Stiftelsesdokument for selskab, inkl. seneste ændringer	Justits- og menneskerettighedsministerens forskrift M.01-HT.10/2006 Handelsministerens forskrift 36/2007 Handelsministerens forskrift 37/2007 Lov 6/1983 Regeringsforskrift PP80/2007 Skovbrugsministerens forskrift P35/2008 Skovbrugsministerens forskrift P16/2007 Handelsministerens forskrift 39/2011 Industriministerens forskrift 41/2008 Miljøministerens forskrift 13/2010
			Tilladelse til at drive handelsvirksomhed (erhvervslicens/SIUP) eller handelstilladelse, som kan være industriel erhvervstilladelse (IUI), permanent erhvervstilladelse (IUT) eller industrielt registreringscertifikat (TDI)	
			Tilladelse til støj/forstyrrelse (tilladelse udstedt til virksomheder vedrørende påvirkning af miljøet omkring virksomheden)	
			Virksomhedsregistrering (TDP)	
			Skatteregistreringsnummer (NPWP)	
			Tilgængelighed af dokumenter vedrørende miljøvurdering	
			Tilgængelighed af industriel erhvervstilladelse (IUI), permanent erhvervstilladelse (IUT) eller industrielt registreringscertifikat (TDI)	

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
			Tilgængelighed af opgørelser over ubearbejdet træ (RPBBI) for primær skovbaseret industri (IPHH).	
		1.1.2 Eksportører af forarbejdede træprodukter har gyldige tilladelser som både producenter og eksportører af træprodukter	Eksportører har status som registrerede eksportører af træprodukter (ETPIK).	Handelsministerens forskrift P64/2012
	K1.2 Virksomheder i form af grupper af håndværkere/ småindustrier er registreret i henhold til lovgivningen	1.2.1 Virksomhedsgrupper (kooperativer/anpartsselskaber (CV)/andre virksomhedsgrupper) er etableret i henhold til lovgivningen	Stiftelsesdokument	Lov 6/1983
			Skatteregistreringsnummer (NPWP)	
		1.2.2 Sælgere af forarbejdede træprodukter har gyldig registrering som eksportører og forsynes af små og mellemstore certificerede forarbejdningsenheder, der ikke er registreret som eksportører	Registrering af sælgere som ikke-producerede eksportører af træprodukter (ETPIK Non Produsen).	Handelsministerens forskrift P64/2012
			Samarbejdsaftale eller -kontrakt med træforarbejdningsenhed, som har gyldigt S-LK-certifikat	
P2. Virksomheder anvender sporingssystem til tømmer, der sikrer, at tømmerets oprindelse kan spores	K2.1 Eksistens og anvendelse af system, der sporer tømmer i træprodukter	2.1.1 Virksomheder kan påvise, at det modtagne tømmer kommer fra lovlige kilder	Salgs- og købsdokumenter eller kontrakt for levering af materialer og/eller købsbevis, inkl. dokumenter om produkternes lovlighed/bevis for træprodukternes lovlighed	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006 Skovbrugsministerens forskrift P30/2012 Skovbrugsministerens forskrift P62/2008 Skovbrugsministerens forskrift P56/2009

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
			Godkendt rapport om overdragelse af tømmer og/eller overdragelsesbevis eller officiel rapport om undersøgelsen af tømmeret. Bevis for træprodukternes lovlighed	
			Importeret tømmer ledsages af import-dokumenter og oplysninger om tømmerets oprindelse samt dokumenter, der certificerer tømmerets lovlighed og hugstland	
			Transportdokumenter for træ	
			Transportdokumenter (SKAU/ Nota) med tilsvarende officielle rapporter fra de lokale myndigheder om anvendt tømmer, der stammer fra nedrevne bygninger/anlæg, opgravet tømmer og nedgravet tømmer	
			Transportdokumenter i form af FAKO/ Nota for industrielt affaldstræ	
			Dokumenter/rapporter om ændringer i beholdning af tømmerstokke (LMKB)/ rapporter om ændringer i beholdning af tømmerstokke med lille diameter (LMKBK)/rapporter om ændringer i beholdning af forarbejdede træprodukter (LMHHOK)	
			Dokumentation, dvs. opgørelser over ubearbejdet træ (RPBBI), brev med officiel godkendelse af årlig driftsplan (SK RKT)	

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
		2.1.2 Virksomheder anvender sporingssystem til tømmer og overholder de tilladte produktionsniveauer	Optællinger af anvendt ubearbejdet træ og producerede mængder	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006 Industriministerens forskrift 41/2008 Skovbrugsministerens forskrift P35/2008
			Outputrapporter om produktionen af forarbejdede produkter	
			Virksomhedens produktion oversteg ikke den tilladte produktionskapacitet	
		2.1.3 Produktionsproces i samarbejde med anden part (anden virksomhed eller med håndværkere/småindustrier) sikrer sporing af tømmer	Samarbejdskontrakt eller servicekontrakt vedrørende forarbejdning af produkt med anden part	Handelsministerens forskrift 37/M-DAG/PER/9/2007 Lov 6/1983 Skovbrugsministerens forskrift P35/2008 Skovbrugsministerens forskrift P16/2007 Handelsministerens forskrift 39/M-DAG/PER/12/2011 Industriministerens forskrift 41/M- IND/PER/6/2008 Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			Samarbejdspartneren har gyldige tilladelser i overensstemmelse med princip nr. 1	
			Adskillelse af producerede produkter	
			Dokumentation for ubearbejdet træ, processer, produktion og evt. eksport, hvis eksport sker gennem virksomheden/en anden virksomhed, den har indgået samarbejdsaftale med	

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
P3. Lovligheden af handel eller overdragelse af forarbejdet træ	K3.1 Transport og handel mellem øer er i overensstemmelse med lovgivningen	3.1.1 Den virksomhed, der afsender forarbejdet træ, er registreret med henblik på handel med tømmer mellem øer (PKAPT).	PKAPT-dokumenter	Industri- og handelsministerens forskrift 68/MPP/Kep/2/2003
			PKAPT-rapporter	Skovbrugsministerens, transportministerens samt industri- og handelsministerens fællesforskrift 22/2003
		3.1.2 Det fartøj, der anvendes til transport af forarbejdet træ, sejler under indonesisk flag og har gyldig driftstilladelse.	Dokumenter, der viser fartøjets identitet. Registreringsdokumenter, der viser fartøjets identitet og gyldige tilladelse.	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006 Skovbrugsministerens forskrift P30/2012
			Fartøjets identitet er i overensstemmelse med oplysningerne i transportdokumenterne for træ	Transportministerens forskrift KM71/2005 Skovbrugsministerens, transportministerens samt industri- og handelsministerens fællesforskrift 22/2003
		3.1.3 Virksomheder, der er registreret med henblik på handel med tømmer mellem øer (PKAPT), kan påvise, at det transporterede træ stammer fra lovlige kilder	Transportdokumenter for træ	Skovbrugsministerens forskrift P55/2006
			Tømmerkoder/-stregkoder (PUHH) på alle tømmerstokke.	Skovbrugsministerens forskrift P30/2012 Skovbrugsministerens, transportministerens samt industri- og handelsministerens fællesforskrift 22/2003

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
	K3.2 Forsendelse af forarbejdede træprodukter til eksport er i overensstemmelse med lovgivningen	3.2.1 Forsendelse af forarbejdede træprodukter til eksport med eksportanmeldelses dokumenter (PEB)	PEB	Lov 17/2006 (told)
			Forsendelsesliste	Finansministerens forskrift 223/PMK.011/2008.
			Faktura	Toldforskrift P-40/BC/2008
			B/L (konnossement)	Toldforskrift P-06/BC/2009
			Eksportlicensdokumenter (V-Legal)	Handelsministerens forskrift P64/2012
			Resultater af teknisk verifikation (inspektionsrapport) for produkter, der er underlagt krav om teknisk verifikation	Præsidentens dekret 43/1978
				Skovbrugsministerens forskrift 447/2003
			Bevis for betaling af evt. eksportafgift	
			Andre relevante dokumenter (herunder CITES-tilladelser) for typer af træ, der er underlagt handelsbegrænsninger	
P4. Overholdelse af arbejdsmarkeds-lovgivning vedrørende forarbejdnings-industri	K.4.1 Overholdelse af sundheds- og sikkerhedskrav	4.1.1 Tilgængelighed af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og gennemførelse heraf	Gennemførelse af procedurer for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 01/1978
			Arbejdsmiljøudstyr, som f.eks. letvægtsildslukkere, personlige værnemidler og flugtvej	Skovbrugsministerens forskrift P12/2009
			Registrering af arbejdsrelaterede skader	

Principper	Kriterier	Indikatorer	Verifikatorer	Tilknyttede bestemmelser
	K.4.2 Respekt for arbejdstagernes rettigheder	4.2.1 Foreningsfrihed for arbejdstagerne	Fagforening eller virksomhedsprincipper, der tillader, at arbejdstagerne etablerer eller deltager i fagforeningsaktiviteter	Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2001
		4.2.2 Eksistens af kollektiv overenskomst eller principielle virksomhedsdokumenter om arbejdstagerrettigheder	Eksistens af kollektiv overenskomst eller principielle virksomhedsdokumenter om arbejdstagerrettigheder	Lov 13/2013 Arbejdskraft- og transmigrationsministerens forskrift 16/2011
		4.2.3 Virksomheden beskæftiger ikke mindreårige arbejdstagere	Der er ingen mindreårige arbejdstagere	Lov 13/2003 Lov 23/2003 Lov 20/2009

BILAG III

BETINGELSER FOR OVERGANGEN TIL FRI OMSÆTNING I UNIONEN AF INDONESISKE TRÆPRODUKTER MED FLEGT-LICENS

1. INDGIVELSE AF LICENSEN

1.1. Licensen indgives til de kompetente myndigheder i den EU-medlemsstat, hvor den forsendelse, der er omfattet af licensen, angives til overgang til fri omsætning. Dette kan ske elektronisk eller på anden hensigtsmæssig måde.

1.2. En licens godkendes, hvis den opfylder alle betingelserne i bilag IV, og ingen yderligere kontrol i overensstemmelse med punkt 3, 4 og 5 i dette bilag vurderes at være nødvendig.

1.3. En licens kan indgives, før den deraf omfattede forsendelse er ankommet.

2. ACCEPT AF LICENSEN

2.1. En licens, der ikke opfylder kravene og specifikationerne i bilag IV, er ugyldig.

2.2. Sletning eller rettelser i en licens accepteres ikke, medmindre sådanne sletninger eller rettelser er valideret af den licensudstedende myndighed.

2.3. En licens anses for ugyldig, hvis den indgives til de kompetente myndigheder senere end den udløbsdato, der er angivet i licensen. Forlængelse af gyldigheden af en licens accepteres ikke, medmindre den er valideret af den licensudstedende myndighed.

2.4. En genpart af licensen eller et erstatningsdokument kan ikke godkendes, hvis den/det ikke er blevet udstedt og godkendt af den licensudstedende myndighed.

2.5. Hvis der kræves yderligere oplysninger om licensen eller forsendelsen i overensstemmelse med dette bilag, accepteres licensen først, når de krævede oplysninger er modtaget.

2.6. Hvis rumfanget eller vægten af træprodukterne i forsendelsen, der frembydes med henblik på overgang til fri omsætning, ikke afviger med mere end 10 % fra det rumfang eller den vægt, der er angivet i den tilsvarende licens, anses forsendelsen for at være i overensstemmelse med de oplysninger, der er angivet i licensen vedrørende rumfang eller vægt.

2.7. Så snart en licens er accepteret, informerer de kompetente myndigheder toldmyndighederne herom i overensstemmelse med gældende lovgivning og procedurer.

3. VERIFIKATION AF LICENSENS GYLDIGHED OG ÆGTHED

3.1. Hvis der består tvivl om, hvorvidt en licens, eller en duplikat- eller erstatningslicens er gyldig, kan de kompetente myndigheder anmode licensoplysningskontoret om yderligere oplysninger.

3.2. Licensoplysningskontoret kan anmode de kompetente myndigheder om at sende en kopi af den pågældende licens.

3.3. Hvis den licensudstedende myndighed finder det nødvendigt, trækker den licensen tilbage og udsteder en korrigeret kopi, hvis ægthed bekræftes med stempelmærket »Duplicate«, og sender det til de kompetente myndigheder.

3.4. Hvis de kompetente myndigheder ikke inden for 21 kalenderdage får svar på anmodningen om yderligere oplysninger fra licensoplysningskontoret som angivet i punkt 3.1 i dette bilag, skal de kompetente myndigheder handle i overensstemmelse med gældende lovgivning og procedurer og ikke acceptere licensen.

3.5. Hvis gyldigheden af licensen bekræftes, meddeler licensoplysningskontoret straks de kompetente myndigheder dette, gerne elektronisk. De returnerede kopier påføres angivelsen »Validated on«, som er gjort gyldig ved hjælp af et stempel.

3.6. Hvis det, når der er fremlagt yderligere oplysninger, og efter nærmere undersøgelse fastslås, at licensen ikke er gyldig eller ægte, skal de kompetente myndigheder handle i overensstemmelse med gældende lovgivning og procedurer og ikke acceptere licensen.

4. VERIFIKATION AF LICENSENS OVERENSSTEMMELSE MED FORSENDELSEN

4.1. Hvis det vurderes, at yderligere verifikation af forsendelsen er nødvendig, før de kompetente myndigheder kan afgøre, om en licens kan godkendes, kan der gennemføres kontrol af, hvorvidt den pågældende forsendelse er i overensstemmelse med oplysningerne i licensen og/eller fortegnelserne vedrørende licensen, som findes hos den licensudstedende myndighed.

4.2. Hvis der opstår tvivl om, hvorvidt forsendelsen er i overensstemmelse med licensen, kan de relevante kompetente myndigheder anmode om yderligere oplysninger fra licensoplysningskontoret.

4.3. Licensoplysningskontoret kan anmode de kompetente myndigheder om at sende en kopi af den pågældende licens eller erstatningslicens.

4.4. Hvis den licensudstedende myndighed finder det nødvendigt, trækker den licensen tilbage og udsteder en korrigeret kopi, hvis ægthed bekræftes med stempelmærket »Duplicate«, og sender det til de kompetente myndigheder.

4.5. Hvis de kompetente myndigheder ikke inden for 21 kalenderdage får svar på anmodningen om yderligere oplysninger som angivet i punkt 4.2 ovenfor, skal de kompetente myndigheder handle i overensstemmelse med gældende lovgivning og procedurer og ikke acceptere licensen.

4.6. Hvis det, når der er fremlagt yderligere oplysninger, og efter nærmere undersøgelse fastslås, at den pågældende forsendelse ikke er i overensstemmelse med licensen og/eller fortegnelserne vedrørende licensen, som findes hos den licensudstedende myndighed, skal de kompetente myndigheder handle i overensstemmelse med gældende lovgivning og procedurer og ikke acceptere licensen.

5. ANDET

5.1. Omkostninger i forbindelse med verifikationen påhviler importøren, medmindre andet er fastsat i EU-medlemsstatens gældende lovgivning og procedurer.

5.2. I tilfælde af vedvarende uenighed eller vanskeligheder med at verificere FLEGT-licenser kan sagen indbringes for det fælles udvalg.

6. TOLDANGIVELSE I UNIONEN

6.1. Det licensnummer, som omfatter de træprodukter, der er underlagt toldangivelse med henblik på overgang til fri omsætning, angives i felt 44 i det administrative enhedsdokument, som anvendes til denne angivelse.

6.2. Hvis toldangivelsen foregår elektronisk, angives henvisningen i det relevante felt.

7. OVERGANG TIL FRI OMSÆTNING

7.1. Forsendelser af træprodukter må først overgives til fri omsætning, når procedurerne i punkt 2.7 ovenfor er gennemført.

BILAG IV

BETINGELSER OG TEKNISKE SPECIFIKATIONER FOR FLEGT-LICENSER

1. GENERELLE KRAV TIL FLEGT-LICENSER

1.1. En FLEGT-licens kan være i papirform eller elektronisk form.

1.2. Både papirbaserede og elektroniske licenser skal indeholde de oplysninger, som fremgår af tillæg 1, i overensstemmelse med de vejledende bemærkninger i tillæg 2.

1.3. FLEGT-licenser nummereres på en måde, så parterne kan skelne mellem FLEGT-licenser for forsendelser til Unionen og V-Legal-dokumenter for forsendelser til markeder uden for Unionen.

1.4. En FLEGT-licens træder i kraft på den dato, hvor den udstedes.

1.5. En FLEGT-licens er gyldig i højst fire måneder. Udløbsdatoen angives i licensen.

1.6. Efter udløbet anses FLEGT-licensen for ugyldig. I tilfælde af force majeure eller andre gyldige forhold uden for licensindehaverens kontrol, kan den licensudstedende myndighed forlænge gyldigheden med endnu to måneder. Den licensudstedende myndighed indsætter og validerer i så fald den nye udløbsdato.

1.7. En FLEGT-licens ophører med at være gyldig og skal sendes tilbage til den licensudstedende myndighed, hvis træprodukter omfattet af licensen mistes eller ødelægges under forsendelsen inden ankomsten til Unionen.

2. TEKNISKE SPECIFIKATIONER FOR PAPIRBASEREDE FLEGT-LICENSER

2.1. Papirbaserede licenser skal svare til formatet i tillæg 1.

2.2. Papirstørrelsen er standard A4. Papiret har vandmærker, der viser forskellige logoer, som er præget på papiret, ud over seglet.

2.3. En FLEGT-licens udfyldes på skrivemaskine eller computer. Den kan om nødvendigt udfyldes i hånden.

2.4. Den licensudstedende myndighed benytter et stempel til afstempling. Den licensudstedende myndigheds stempel kan dog erstattes af et reliefstempel eller perforering.

2.5. De tildelte mængder anføres af den licensudstedende myndighed ved hjælp af uforfalskelige midler, der gør det umuligt at tilføje tal eller yderligere angivelser.

2.6. Formularen må hverken indeholde overstregninger eller overskrevne ord, medmindre overskrivningerne er blevet gjort gyldige ved hjælp af stempel og underskrift fra den licensudstedende myndighed.

2.7. En FLEGT-licens udskrives og udfyldes på engelsk.

3. KOPIER AF FLEGT-LICENSER

3.1. En FLEGT-licens udfærdiges i syv eksemplarer i henhold til følgende:

i. et eksemplar på hvidt papir markeret »Original« til de kompetente myndigheder

ii. et eksemplar på gult papir markeret »Copy for Customs at destination«

iii. et eksemplar på hvidt papir markeret »Copy for the Importer«

iv. et eksemplar på hvidt papir markeret »Copy for the Licensing Authority«

v. et eksemplar på hvidt papir markeret »Copy for the Licensee«

vi. et eksemplar på hvidt papir markeret »Copy for the Licence Information Unit«

vii. et eksemplar på hvidt papir markeret »Copy for Indonesian Customs«.

3.2. Eksemplarerne »Original«, »Copy for Customs at destination« og »Copy for the Importer« udleveres til licensindehaveren, som sender dem til importøren. Importøren indgiver originalen til de kompetente myndigheder og det relevante eksemplar til toldmyndighederne i den EU-medlemsstat, hvor den forsendelse, der er omfattet af licensen, angives til overgang til fri omsætning. Det tredje eksemplar, »Copy for the Importer«, opbevares af importøren med henblik på registrering.

3.3. Det fjerde eksemplar, »Copy for the Licensing Authority«, opbevares af den licensudstedende myndighed med henblik på registrering og fremtidig kontrol af udstedte licenser.

3.4. Det femte eksemplar, »Copy for the Licensee«, udleveres til licensindehaveren med henblik på registrering.

3.5. Det sjette eksemplar, »Copy for the Licence Information Unit«, udleveres til licensoplysningskontoret med henblik på registrering.

3.6. Det syvende eksemplar, »Copy for Indonesian Customs«, udleveres til de indonesiske toldmyndigheder med henblik på eksport.

4. TAB, TYVERI ELLER ØDELÆGGELSE AF FLEGT-LICENS

4.1. I tilfælde af tab, tyveri eller ødelæggelse af »Original« og/eller »Copy for Customs at destination« kan licensindehaveren eller dennes bemyndigede repræsentant anmode den licensudstedende myndighed om et erstatningseksemplar. Ved en sådan anmodning skal licensindehaveren eller dennes bemyndigede repræsentant give en forklaring på tabet af originalen og/eller kopien.

4.2. Hvis den licensudstedende myndighed kan godtage forklaringen, udsteder den en erstatningslicens senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af licensindehaverens anmodning.

4.3. Erstatningslicensen indeholder de oplysninger og bemærkninger, der var anført på den licens, den erstatter, herunder licensnummeret, og mærkes »Replacement Licence«.

4.4. Findes den tabte eller stjålne licens igen, må den ikke benyttes, men skal returneres til den licensudstedende myndighed.

5. TEKNISKE SPECIFIKATIONER FOR ELEKTRONISKE FLEGT-LICENSER

5.1. FLEGT-licenser kan udstedes og behandles ved hjælp af elektroniske systemer.

5.2. I EU-medlemsstater, som ikke er forbundet til et elektronisk system, stilles en papirbaseret licens til rådighed.

Tillæg

1. Licensens format

2. Vejledende bemærkninger

Tillæg 1

LICENSENS FORMAT

A.	Indonesian V-legal logo	B.

ORIGINAL

1

1 Issuing authority Name Address Authority registration number:	2 Importer Name Address
3 V-Legal/FLEGT licence number	4 Date of Expiry |__|__|_____|
5 Country of export	7 Means of transport
6 ISO Code	
8 Licensee Name: Address:	ETPIK Number: Tax payer number:

1

9 Commercial description of the timber products	10 HS-Heading

11 Common and Scientific Names	12 Countries of harvest	13 ISO Codes

14 Volume (m^3)	15 Net Weight (kg)	16 Number of units

17 Distinguishing marks

18 Signature and stamp of issuing authority Name Place and date

Tillæg 2

VEJLEDENDE BEMÆRKNINGER

Generelt:

— Udfyldes med blokbogstaver.

— ISO-koder henviser til landenes internationale standardkode på to bogstaver.

— Felt 2 er forbeholdt de indonesiske myndigheder.

— Overskrift A og B anvendes kun ved udstedelse af FLEGT-licenser til Unionen.

Overskrift A	Destination	Indsæt »European Union«, hvis licensen vedrører en forsendelse til Unionen.
Overskrift B	FLEGT-licens	Indsæt »FLEGT«, hvis licensen vedrører en forsendelse til Unionen.

Felt 1	Issuing authority (Udstedende myndighed)	Angiv den licensudstedende myndigheds navn, adresse og registreringsnummer.
Felt 2	Information forbeholdt Indonesien	Angiv importørens navn og adresse, forsendelsens samlede værdi (i USD), navn og ISO-kode på destinationsland og evt. transitland.
Felt 3	V-Legal/licence number (Nummer på V-Legal-dokument/licens)	Angiv licensnummeret.
Felt 4	Date of expiry (Udløbsdato)	Licensens gyldighedsperiode.
Felt 5	Country of export (Eksportland)	Det partnerland, hvorfra træprodukterne eksporteres til Unionen.
Felt 6	ISO code	Angiv koden med to bogstaver for det partnerland, der er nævnt i felt 5.
Felt 7	Means of transport (Transportform)	Angiv transportformen fra eksportstedet.
Felt 8	Licensee (Licensindehaver)	Angiv navn og adresse på eksportøren, herunder den registrerede eksportørs ETPIK og skatteregistreringsnummer.
Felt 9	Commercial Description (Handelsbetegnelse)	Angiv handelsbetegnelsen på træproduktet(erne). Betegnelsen skal være tilstrækkeligt detaljeret til at produkterne kan klassificeres i HS.
Felt 10	HS code	På »Original«, »Copy for Customs at destination« og »Copy for Importer« angives varekoden med fire eller seks cifre, der er oprettet i henhold til det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem. På kopier til anvendelse i Indonesien (kopi iv-vii), jf. punkt 3.1 i bilag IV), angives den 10-cifrede varekode i overensstemmelse med Indonesiens toldtarifsystem.
Felt 11	Common and scientific names (Fællesnavne og latinske navne)	Angiv fællesnavne og latinske navne på de trækategorier, der indgår i produktet. Hvis der indgår flere kategorier i produktets sammensætning, anføres de på hver sin linje. Kan udelades for blandingsprodukter eller bestanddele, der indeholder flere kategorier, der ikke kan identificeres (f.eks. spånplader).

Felt 12	Countries of harvest (Hugstlande)	Angiv de lande, hvor hugsten af de i felt 10 nævnte træprodukter er foregået. Hvis der indgår flere kategorier i produktets sammensætning, angives alle anvendte trækilder. Kan udelades for blandingsprodukter eller bestanddele, der indeholder flere kategorier, der ikke kan identificeres (f.eks. spånplader).
Felt 13	ISO codes	Angiv ISO-koden for de i felt 12 angivne lande. Kan udelades for blandingsprodukter eller bestanddele, der indeholder flere kategorier, der ikke kan identificeres (f.eks. spånplader).
Felt 14	Volume (m^3) (Rumfang)	Angiv samlet mængde i m^3. Kan udelades, medmindre der ikke er oplyst noget i felt 15.
Felt 15	Net weight (kg) (Nettovægt)	Angiv forsendelsens samlede vægt i kg ved vejningen, dvs. træprodukternes vægt uden containere eller emballage, men inklusive ribber, afstandsklodser, etiketter osv.
Felt 16	Number of units (Antal kolli)	Angiv antal kolli, hvis det er den bedste måde at kvantificere et fabriksfremstillet produkt på. Kan udelades.
Felt 17	Distinguishing marks (Kendetegn)	Indsæt stregkode og evt. kendetegn, f.eks. partinummer og konnossementsnummer. Kan udelades.
Felt 18	Signature and stamp of issuing authority (Den udstedende myndigheds underskrift og stempel)	Feltet skal indeholde den dertil beføjede medarbejders underskrift og den licensudstedende myndigheds stempel. Underskrivernes navn samt sted og dato angives også.

BILAG V

INDONESIENS SYSTEM TIL VERIFIKATION AF LOVLIGHED FOR TRÆPRODUKTER

1. INDLEDNING

Formål: At kontrollere, at fældning, transport, forarbejdning og salg af tømmerstokke og forarbejdede træprodukter sker i overensstemmelse med alle relevante indonesiske love og bestemmelser.

Indonesien, som er kendt for sin pionerrolle i indsatsen for at bekæmpe ulovlig skovhugst og handel med ulovligt fældet træ og træprodukter heraf, var vært for den østasiatiske ministerkonference om god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT) på Bali i september 2001, som udmøntede sig i erklæringen om retshåndhævelse og god forvaltningspraksis på skovbrugsområdet (Bali-erklæringen). Indonesien har siden ført an i det internationale samarbejde med henblik på at bekæmpe ulovlig skovhugst og handel i forbindelse dermed.

Som en del af den internationale indsats for at løse disse problemer forpligter flere og flere forbrugerlande sig til at træffe foranstaltninger for at forhindre handel med ulovligt træ på deres markeder, mens producentlandene selv har forpligtet sig til at indføre ordninger, der garanterer lovligheden af deres træprodukter. Det er vigtigt, at der fastlægges et troværdigt system med henblik på at garantere lovligheden af fældning, transport, forarbejdning og salg af tømmerstokke og forarbejdede træprodukter.

Det indonesiske system til verifikation af lovlighed for træprodukter (verifikationssystemet) giver garanti for, at træ og træprodukter, der er produceret og forarbejdet i Indonesien, kommer fra lovlige kilder og er i overensstemmelse med relevante indonesiske love og bestemmelser som bekræftet af en uafhængig revisor og overvåget af civilsamfundet.

1.1. Indonesiske love og bestemmelser som grundlag for verifikationssystemet

Verifikationssystemet og bæredygtighedsordningen (SFM) oprettes ved den indonesiske forskrift om standarder og retningslinjer for vurdering af gennemførelsen af bæredygtig skovforvaltning og verifikation af lovlighed af tømmer i stats- og privatejede skove (skovbrugsministerens forskrift P.38/Menhut-II/2009) med henblik på at forbedre skovforvaltningen, bekæmpe ulovlig skovhugst og den dermed forbundne handel og sikre troværdigheden og omdømmet for Indonesiens træprodukter.

Verifikationssystemet omfatter følgende elementer:

1. lovlighedsstandarder

2. kontrol af forsyningskæde

3. verifikationsprocedurer

4. licensordning

5. overvågning.

Verifikationssystemet er det grundlæggende system til at sikre lovligheden af træ og træprodukter produceret i Indonesien med henblik på eksport til Unionen og andre markeder.

1.2. Udvikling af verifikationssystemet: en multi-interessentproces

Siden 2003 har en lang række indonesiske interessenter inden for skovbrug arbejdet aktivt for at udvikle, gennemføre og evaluere verifikationssystemet og har derved sikret, at processen er blevet mere overskuelig, gennemsigtig og troværdig. I 2009 udstedte skovbrugsministeren forskrift P.38/Menhut-II/2009, som blev efterfulgt af skovdirektoratets tekniske retningslinjer for skovbrug nr. 6/VI-SET/2009 og nr. 02/VI-BPPHH/2010, som resultat af denne multi-interessentproces.

2. OMFANGET AF VERIFIKATIONSSYSTEMET

De indonesiske skovressourcer kan groft inddeles i to typer ejerskab: 1) statsskove 2) privatejede skove/områder. Statsskove består af produktionsskove til langsigtet bæredygtig træproduktion under forskellige tilladelsestyper og skovområder, der kan omlægges til andre formål end skovbrug, f.eks. til bosættelser eller kulturskove. Anvendelsen af verifikationssystemet i statsskove og privatejede skove/områder er beskrevet i bilag II.

Verifikationssystemet dækker træ og træprodukter i alle tilladelsesgrupper samt alle tømmerhandleres, downstream-forarbejdningsenheders og eksportørers aktiviteter.

I henhold til verifikationssystemet skal importeret træ og importerede træprodukter toldbehandles og overholde Indonesiens importbestemmelser. Importeret træ og importerede træprodukter skal ledsages af dokumenter, der garanterer lovligheden af træet i hugstlandet. Importeret træ og importerede træprodukter skal indgå i en kontrolleret forsyningskæde, der overholder indonesisk lovgivning. Indonesien beskriver, hvordan ovennævnte gennemføres.

Nogle træprodukter kan indeholde genanvendte materialer. Indonesien beskriver, hvordan genanvendte materialer håndteres i forbindelse med verifikationssystemet.

Beslaglagt træ er ikke omfattet af verifikationssystemet og kan derfor ikke være omfattet af en FLEGT-licens.

Verifikationssystemet dækker træprodukter, der er bestemt til hjemmemarkedet og de internationale markeder. Alle indonesiske producenter, forarbejdningsenheder og handlende (operatører) kontrolleres med hensyn til lovlighed, og det gælder også virksomheder, der forsyner hjemmemarkedet.

2.1. Verifikationssystemets lovlighedsstandarder

Verifikationssystemet indeholder fem lovlighedsstandarder for træ. Disse standarder og deres verifikationsretningslinjer er beskrevet i bilag II.

Verifikationssystemet omfatter også standarder og retningslinjer for vurdering af gennemførelsen af bæredygtig skovforvaltning (SFM). Ved vurderingen af bæredygtig skovforvaltning ved hjælp af SFM-standarden bekræftes det også, at den reviderede overholder de relevante lovlighedskriterier. SFM-certificerede organisationer med aktiviteter i produktionsområder i statsejede områder (permanent skovdomæne) overholder både relevante lovligheds- og SFM-standarder.

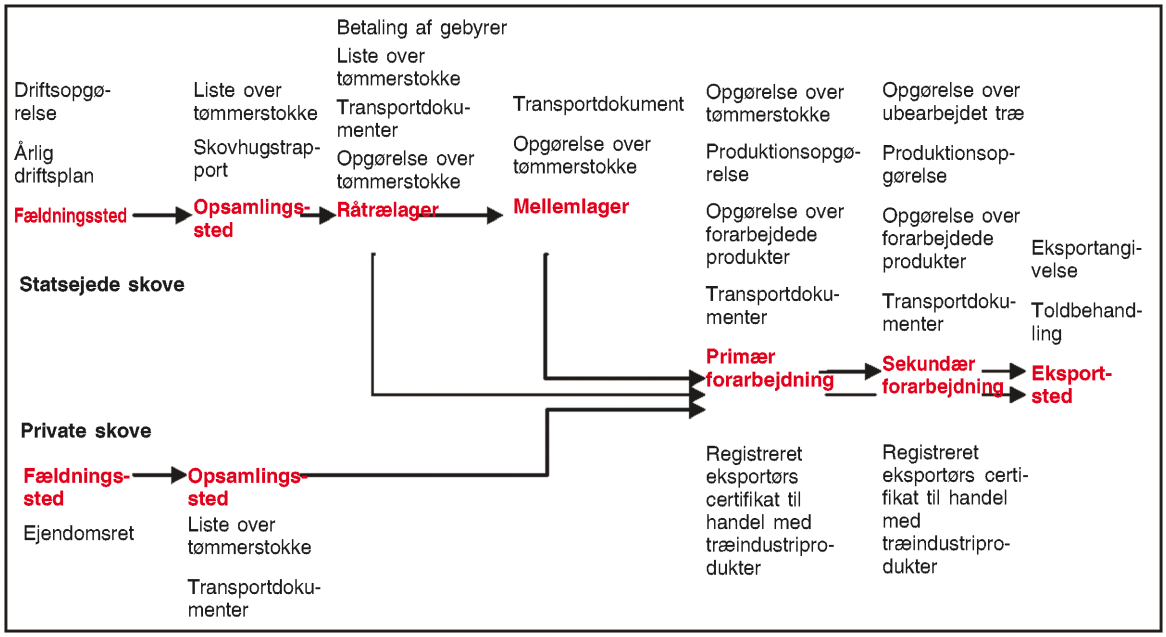
3. KONTROL MED TRÆFORSYNINGSKÆDEN

Indehaveren af tilladelsen (for koncessioner), jordejeren (for privatejede områder) eller virksomheden (for handlende, forarbejdningsenheder og eksportører) skal dokumentere, at alle led i deres forsyningskæde kontrolleres og dokumenteres i henhold til skovbrugsministerens forskrift P.55/Menhut-II/2006 og P.30/Menhut-II/2012 (i det følgende benævnt forskrifterne). I henhold til disse forskrifter skal provins- og distriktsskovinspektører gennemføre verifikation på stedet og validere de dokumenter, der indgives af indehavere af tilladelser, jordejere eller forarbejdningsenheder i hvert led af forsyningskæden.

De operationelle kontroller i hvert led i forsyningskæden er angivet i figur 1. Retningslinjer for import er under udarbejdelse.

Alle forsendelser i forsyningskæden skal være ledsaget af relevante transportdokumenter. Virksomheder skal anvende hensigtsmæssige systemer til at adskille træ og træprodukter fra verificerede kilder fra træ og træprodukter fra andre kilder, og de skal føre fortegnelser, som skelner mellem disse to kilder. Virksomheder skal i hvert led i forsyningskæden registrere, om de anvendte tømmerstokke, produkter eller forsendelser er blevet verificeret i henhold til verifikationssystemet.

Operatører i forsyningskæden skal føre fortegnelser over træ og træprodukter, de har modtaget, lagret, forarbejdet og leveret, med henblik på efterfølgende afstemning af kvantitative data mellem og inden for de forskellige led i forsyningskæden. Sådanne data skal udleveres til provins- og distriktsskovinspektører, som kontrollerer afstemningen. De primære aktiviteter og procedurer, herunder afstemning, for hvert trin i forsyningskæden er yderligere beskrevet i tillægget til dette bilag.

Figur 1: Oversigt over forsyningskæde med de centrale dokumenter, der kræves i hvert led.

4. INSTITUTIONEL STRUKTUR FOR VERIFIKATION AF LOVLIGHED OG UDSTEDELSE AF EKSPORTLICENSER

4.1. Indledning

Det indonesiske verifikationssystem anvender en tilgang, der betegnes som »operatørbaseret licensudstedelse«, der har meget til fælles med produkt- eller skovforvaltningscertificeringssystemer. Det indonesiske skovbrugsministerium udpeger en række overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV), som det giver bemyndigelse til at revidere aktiviteter, der gennemføres af træproducenter, handlende, forarbejdningsenheder og eksportører (»operatører«).

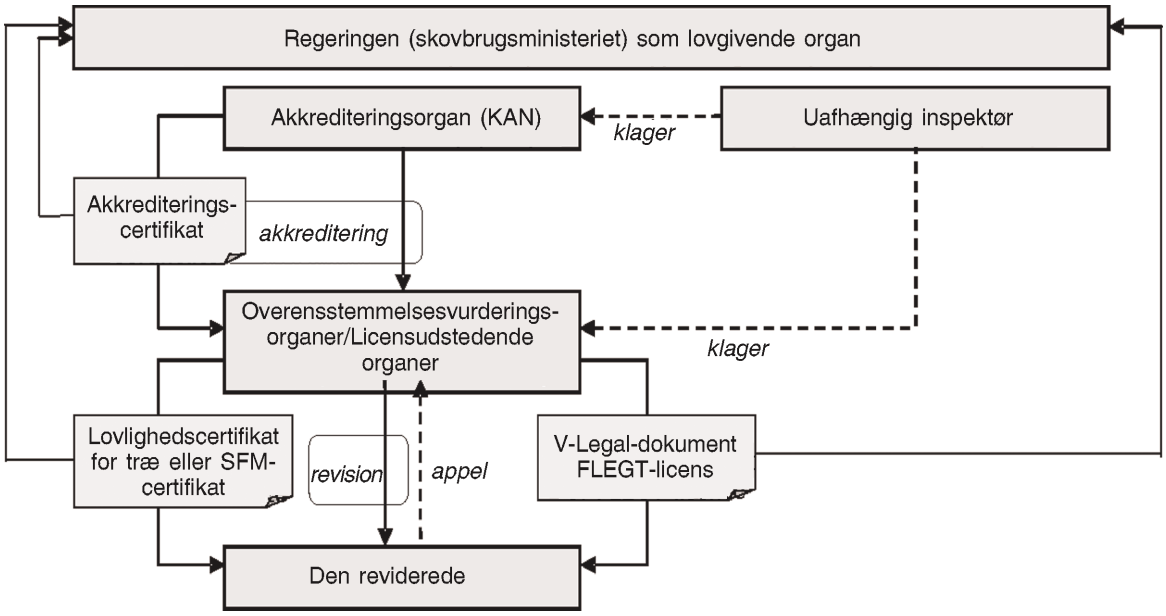
Overensstemmelsesvurderingsorganerne (CAB) er akkrediteret af det indonesiske nationale akkrediteringsorgan (KAN). CAB hyres af operatører, der ønsker at få deres aktiviteter certificeret som lovlige, og skal handle i overensstemmelse med de relevante ISO-retningslinjer. De rapporterer resultatet af revisionen til den reviderede og skovbrugsministeriet.

CAB sikrer, at de reviderede handler i overensstemmelse med den indonesiske definition af lovlighed, jf. bilag II. Dette omfatter kontroller, der har til formål at forhindre at materiale fra ukendte kilder tilføres deres forsyningskæder. Når det konstateres, at en revideret operatør overholder kravene, udstedes et lovlighedscertifikat, der er gyldigt i 3 (tre) år.

LV'er udsteder også eksportlicenser og kontrollerer de kontrolsystemer, som de verificerede eksportører anvender i forsyningskæden. Hvis de overholder kravene, udstedes eksportlicenser i form af V-Legal-dokumenter. Eksport uden eksporttilladelser er således forbudt.

Indonesien har vedtaget en forskrift, der giver civilsamfundsgrupper mulighed for at gøre indsigelse mod CAB's verifikation af en operatørs lovlighed eller i tilfælde af ulovlige aktiviteter, der løbende konstateres. Civilsamfundsgrupper kan indgive klager over et CAB's arbejde til KAN.

Forholdet mellem de forskellige enheder, der er involveret i gennemførelsen af verifikationssystemet, fremgår af figur 2:

4.2. Overensstemmelsesvurderingsorganer

Overensstemmelsesvurderingsorganer (CAB'er) spiller en vigtig rolle i det indonesiske system. De hyres til at verificere lovligheden af individuelle virksomheders produktions-, forarbejdnings- og handelsaktiviteter i forsyningskæden, herunder forsyningskædens integritet. LV udsteder også V-Legal-dokumenter for individuelle forsendelser af eksporteret træ.

Der er to typer CAB'er: i) vurderingsorganer (Lembaga Penilai/LP), som reviderer skovforvaltningsenheders aktiviteter i forhold til bæredygtighedsstandarden, og ii) verifikationsorganer (Lembaga Verifikasi/LV), der reviderer skovforvaltningsenheder og skovbaserede industrier i forhold til lovlighedsstandarderne.

For at sikre, at de revisioner, der foretages for at verificere lovlighedsstandarderne, jf. bilag II, er af højeste kvalitet, skal LP og LV udvikle de fornødne forvaltningssystemer, som omfatter krav vedrørende kompetencer, konsistens, uvildighed, gennemsigtighed og selve vurderingsprocessen, jf. ISO/IEC 17021 (SFM-standard for LP'er) og/eller ISO/IEC-vejledning 65 (lovlighedsstandarder for LV'er). Disse krav er anført i retningslinjerne for verifikationssystemet.

LV'er kan også udstede licenser. I så fald udsteder LV'erne eksportlicenser for træprodukter, der er bestemt for internationale markeder. For markeder uden for Unionen udsteder de licensudstedende myndigheder V-Legal-dokumenter, og FLEGT-licenser udstedes som for markedet i Unionen i overensstemmelse med kravene i bilag IV. Indonesien er i gang med at udarbejde detaljerede procedurer for V-Legal-dokumentet og udstedelse af FLEGT-licenser for eksportforsendelser.

LV'erne hyres af de reviderede til at gennemføre lovlighedsrevisioner og udsteder lovlighedscertifikater i henhold til verifikationssystemet samt V-Legal-dokumenter eller FLEGT-licenser for eksport til internationale markeder. LP'er reviderer træproduktionskoncessioner i forhold til SFM-standarden. LP'er udsteder ikke eksportlicenser.

4.3. Akkrediteringsorgan

Det indonesiske nationale akkrediteringsorgan (Komite Akreditasi Nasional - KAN) er ansvarligt for akkrediteringen af CAB'er. Hvis der opstår problemer med et LP eller LV, kan klager indgives til KAN.

Den 14. juli 2009 indgik KAN en aftale med skovbrugsministeriet om leveringen af akkrediteringstjenester i forbindelse med verifikationssystemet. KAN er et uafhængigt akkrediteringsorgan, der er oprettet via regeringsforskrift (Peraturan Pemerintah/PP) 102/2000 vedrørende national standardisering og præsidentens dekret (Keputusan Presiden/Keppres) 78/2001 vedrørende det nationale akkrediteringsudvalg.

KAN arbejder i henhold til ISO/IEC 17011 (Generelle krav til akkrediteringsorganer, der akkrediterer virksomheder, som foretager overensstemmelsesvurdering). Det har udarbejdet interne arbejdsdokumenter specifikt for verifikationssystemet til akkreditering af LP'er (DPLS 13) og LV'er (DPLS 14). KAN vil desuden udvikle krav til og retningslinjer for akkreditering af LV'er med henblik på udstedelse af eksportlicenser.

KAN er internationalt anerkendt af »Pacific Accreditation Cooperation« (PAC) og International Accreditation Forum (IAF) til akkreditering af certificeringsorganer, for så vidt angår kvalitetsstyringssystemer, miljøstyringssystemer og produktcertificering. KAN er også anerkendt af Asia Pacific Laboratory Accreditation Cooperation (APLAC) og International Laboratory Accreditation Cooperation (ILAC).

4.4. De reviderede

De reviderede er operatører, der er underlagt krav om verifikation af lovlighed. De omfatter skovforvaltningsenheder (koncessionshavere, indehavere af skovhugsttilladelser, indehavere af fælles tilladelser eller private skov-/jordejere) og skovbaserede industrier. Skovforvaltningsenhederne og de skovbaserede industrier skal overholde verifikationssystemets gældende standard. Med hensyn til eksport skal skovforvaltningsenhederne og de skovbaserede industrier overholde eksportlicenskravene. Systemet giver de reviderede mulighed for at klage over gennemførelsen eller resultaterne af revisioner til LP'et eller LV'et.

4.5. Uafhængig inspektør

Civilsamfundet spiller en vigtig rolle for den uafhængige kontrol med verifikationssystemet. Den uafhængige inspektørs observationer kan også anvendes i forbindelse med den periodiske evaluering, der kræves i henhold til denne aftale.

I tilfælde af uregelmæssigheder i forbindelse med en vurdering skal civilsamfundet indgive klager direkte til det berørte LP eller LV. Hvis klagerne ikke modtager et relevant svar, kan de forelægge sagen for KAN. I tilfælde af uregelmæssigheder i forbindelse med akkreditering indgives klager direkte til KAN. Hvis civilsamfundsgrupper konstaterer uregelmæssigheder hos operatører, kan de klage til det relevante LP eller LV.

4.6. Regeringen

Skovbrugsministeriet fastlægger regler for verifikationssystemet og bemyndiger de akkrediterede LP'er til at gennemføre SFM-vurdering og LV'er til at gennemføre verifikation af lovlighed og udstede V-Legal-dokumenter.

Skovbrugsministeriet fastlægger desuden regler for licensoplysningskontoret, som er ansvarligt for udveksling af oplysninger, og som modtager og arkiverer relevante data og oplysninger om udstedelse af V-Legal-dokumenter. Det besvarer endvidere forespørgsler fra kompetente myndigheder og berørte parter.

5. VERIFIKATION AF LOVLIGHED

5.1. Indledning

Indonesisk tømmer vurderes at være lovligt, når det er verificeret, at dets oprindelse og produktionsproces samt efterfølgende aktiviteter i forbindelse med forarbejdning, transport og handel er i overensstemmelse med alle gældende indonesiske love og forskrifter, jf. bilag II. LV'er udfører overensstemmelsesvurderinger for at verificere overholdelsen.

5.2. Proces for verifikation af lovlighed

I overensstemmelse med ISO/IEC-vejledning 65 og retningslinjerne for verifikationssystemet består processen for verifikation af lovlighed af følgende:

Ansøgning og kontrakt: Indehaveren af tilladelsen indgiver til LV'et en ansøgning, som definerer omfanget af verifikation, profilen for indehaveren af tilladelsen og andre nødvendige oplysninger. Der kræves en kontrakt mellem indehaveren af tilladelsen og LV'et, som fastlægger betingelserne for verifikation, inden verifikationsaktiviteterne påbegyndes.

Verifikationsplan: Når verifikationskontrakten er indgået, udarbejdet LV'et en verifikationsplan, som omfatter udpegelse af revisionsteamet, verifikationsprogram og tidsplan. Planen meddeles til den reviderede, og datoerne for verifikationsaktiviteterne aftales. Disse oplysninger stilles på forhånd til rådighed for de uafhængige inspektører via webstederne for LV'et og skovbrugsministeriet eller via medierne.

Verifikationsaktiviteter: Verifikationen består af tre trin: i) indledende revisionsmøde, ii) verifikation af dokumenter og kontrol på stedet og iii) afsluttende revisionsmøde.

— Indledende revisionsmøde: Revisionens formål, omfang, tidsplan og metode drøftes med den reviderede, så denne kan få besvaret evt. spørgsmål om metoderne og gennemførelsen af verifikationsaktiviteter.

— Verifikation af dokumenter og kontrol på stedet: For at dokumentere, at den reviderede overholder kravene i det indonesiske verifikationssystem, kontrollerer LV'et den revideredes systemer og procedurer, relevante dokumenter og fortegnelser. LV'et udfører feltkontrol for at kontrollere overholdelse, herunder krydskontrol af observationerne i de officielle inspektionsrapporter. LV'et kontrollerer også den revideredes system til sporing af tømmer med henblik på at sikre, at alt tømmer opfylder lovlighedskravene med den nødvendige dokumentation.

— Afsluttende revisionsmøde: Verifikationsresultaterne, navnlig evt. tilfælde af manglende overholdelse, fremlægges for den reviderede. Den reviderede kan fremsætte spørgsmål om verifikationsresultaterne og præcisere den dokumentation, som LV'et fremlægger.

Rapportering og beslutningstagning: Revisionsteamet udarbejder en verifikationsrapport i det format, som skovbrugsministeriet foreskriver. Rapporten fremsendes til den reviderede senest 14 kalenderdage efter det afsluttende revisionsmøde. En kopi af rapporten, som indeholder en beskrivelse af evt. tilfælde af manglende overholdelse, fremsendes til skovbrugsministeriet.

LV'et bruger primært rapporten til at træffe beslutning om resultatet af verifikationen. LV'et afgør, om der skal udstedes et lovlighedscertifikat på grundlag af den verifikationsrapport, som revisionsteamet har udarbejdet.

I tilfælde af manglende overholdelse udsteder LV'et ikke et lovlighedscertifikat. Det betyder, at tømmeret ikke kan indgå i forsyningskæden for verificeret lovligt tømmer. Når den manglende overholdelse er afhjulpet, kan operatøren indsende en ny anmodning om verifikation.

Overtrædelser, som LV'et konstaterer under verifikationen og rapporterer til skovbrugsministeriet, håndteres af de ansvarlige i overensstemmelse med administrative eller retslige procedurer. Hvis en operatør mistænkes for at overtræde forskrifterne, kan de nationale myndigheder eller provins- eller distriktsmyndighederne beslutte at standse operatørens aktiviteter.

Udstedelse af lovlighedscertifikat og fornyelse af certifikat: LV'et udsteder et lovlighedscertifikat, hvis det vurderes, at den reviderede overholder alle indikatorer i lovlighedsstandarden, herunder reglerne om kontrol af tømmeret i forsyningskæden.

LV'et kan til enhver tid aflægge rapport om udstedte, ændrede, suspenderede og annullerede certifikater for skovbrugsministeriet, dog mindst hver tredje måned. Skovbrugsministeriet offentliggør derefter disse rapporter på sit websted.

Et lovlighedscertifikat er gyldigt i en periode på tre år, hvorefter operatøren skal gennemgå en revision med henblik på fornyelse af certifikatet. Certifikatet skal fornys inden dets udløbsdato.

Inspektion: Der foretages hvert år inspektion hos operatører med et lovlighedscertifikat i overensstemmelse med den verifikationsprocedure, som er beskrevet ovenfor. LV'et kan også gennemføre en inspektion på et tidligere tidspunkt, inden den årlige revision, hvis omfanget af verifikationen er blevet udvidet.

Inspektionsteamet udarbejder en inspektionsrapport. En kopi af rapporten, som indeholder en beskrivelse af evt. tilfælde af manglende overholdelse, fremsendes til skovbrugsministeriet. Når inspektionsteamet konstaterer tilfælde af manglende overholdelse, suspenderes eller annulleres lovlighedscertifikatet.

Overtrædelser, som LV'et konstaterer under inspektionen og rapporterer til skovbrugsministeriet, håndteres af de ansvarlige i overensstemmelse med administrative eller retslige procedurer.

Særlig revision: Operatører med et lovlighedscertifikat skal til LV'et indberette evt. væsentlige ændringer i operatørens ejerskab, struktur, ledelse eller drift, som påvirker kvaliteten af vedkommendes lovlighedskontrol i certifikatets gyldighedsperiode. LV'et kan foretage særlig revision med henblik på at undersøge evt. klager eller tvister indgivet af uafhængige inspektører, offentlige institutioner eller andre interessenter eller efter modtagelse af operatørens indberetning af ændringer, som påvirker kvaliteten af vedkommendes lovlighedskontrol.

5.3. Regeringens ansvar for håndhævelse

Skovbrugsministeriet samt provins- eller distriktsskovkontorerne er ansvarlige for at kontrollere træforsyningskæderne og de tilknyttede dokumenter (f.eks. årlige driftsplaner, skovhugstrapporter, skovhugstopgørelser, transportdokumenter, opgørelser over tømmerstokke/ubearbejdet træ/forarbejdede produkter og produktionsopgørelser). I tilfælde af uoverensstemmelser kan skovinspektører undlade at godkende kontroldokumenterne, hvilket fører til suspension af operatørernes drift.

Overtrædelser, der konstateres af skovinspektører eller uafhængige inspektører, meddeles LV'et, som efter verifikation kan suspendere eller annullere det udstedte lovlighedscertifikat. Skovinspektører kan træffe hensigtsmæssige foranstaltninger i overensstemmelse med de fastlagte procedurer.

Skovbrugsministeriet modtager også kopi af alle verifikationsrapporter, inspektionsrapporter og rapporter fra særlige revisioner udstedt af LV'erne. Overtrædelser, der konstateres af LV'er, skovinspektører eller uafhængige inspektører, håndteres i overensstemmelse med administrative eller retslige procedurer. Hvis en operatør mistænkes for at overtræde forskrifterne, kan de nationale myndigheder eller provins- eller distriktsmyndighederne beslutte at suspendere eller standse operatørens aktiviteter.

6. UDSTEDELSE AF FLEGT-LICENS

Den indonesiske FLEGT-licens kaldes »V-Legal-dokumentet«. Dette er en eksportlicens, der dokumenterer, at de eksporterede træprodukter opfylder Indonesiens lovlighedsstandard, jf. bilag II, og stammer fra en forsyningskæde underlagt tilstrækkelig kontrol mod tilførsel af træ fra ukendte kilder. V-Legal-dokumentet udstedes af LV'er, der handler som udstedende myndigheder, og bruges som FLEGT-licens ved forsendelser til Unionen, når parterne efter aftale iværksætter FLEGT-licensordningen.

Indonesien fastlægger tydelige procedurer for udstedelse af V-Legal-dokumenter og meddeler disse procedurer til eksportører og andre berørte parter via de licensudstedende myndigheder (LV'erne) og på skovbrugsministeriets websted.

Skovbrugsministeriet har oprettet et licensoplysningskontor, som vedligeholder en database med kopier af alle V-Legal-dokumenter og LV-rapporter om manglende overholdelse. I tilfælde af tvivl om ægtheden, udførligheden eller gyldigheden af et V-Legal-dokument eller en FLEGT-licens skal de kompetente myndigheder i Unionen kontakte licensoplysningskontoret under skovbrugsministeriet med henblik på afklaring. Kontoret retter henvendelse til det relevante LV. Licensoplysningskontoret besvarer de kompetente myndigheders forespørgsel, når det har modtaget oplysningerne fra LV'et.

V-Legal-dokumentet udstedes på det sted, hvor eksportforsendelsen forefindes inden transport til eksportstedet. Proceduren er som følger:

6.1. V-Legal-dokumentet udstedes af det LV, der har indgået kontrakt med eksportøren, for den forsendelse af træprodukter, der skal eksporteres.

6.2. Eksportørens interne sporingssystem skal dokumentere lovligheden af det tømmer, der udstedes eksportlicens for. Dette system skal som minimum dække alle forsyningskædekontroller fra det trin, hvor det ubearbejdede træ (f.eks. tømmerstokke eller halvfabrikata) afsendes fra savværket, inden for selve savværket og fra savværket til eksportstedet.

6.2.1. Med hensyn til den primære industri skal eksportørens sporingssystem som minimum dække transporten fra opsamlingsstedet eller råtrælageret og alle efterfølgende trin indtil eksportstedet.

6.2.2. Med hensyn til den sekundære industri skal eksportørens sporingssystem som minimum dække transporten fra den primære industri og alle efterfølgende trin indtil eksportstedet.

6.2.3. Hvis et senere trin i forsyningskæden håndteres af eksportøren som nævnt i 6.2.1 og 6.2.2, skal dette trin også være omfattet af eksportørens interne sporingssystem.

6.2.4. Hvis et trin håndteres af en anden juridisk enhed end eksportøren, skal LV'et verificere, at de tidligere trin i forsyningskæden som nævnt i 6.2.1 og 6.2.2 er blevet kontrolleret af eksportørens leverandør(er), og at det i transportdokumenterne angives, om tømmeret stammer fra et område uden lovlighedscertifikat.

6.2.5. For at et V-Legal-dokument kan udstedes, skal alle leverandører i eksportørens forsyningskæde, der bidrager til forsendelsen, være omfattet af et gyldigt lovligheds- eller SFM-certifikat og dokumentere, at lovligt verificeret træ i alle trin i forsyningskæden er blevet holdt adskilt fra træ, der ikke er omfattet af et gyldigt lovligheds- eller SFM-certifikat.

6.3. For at få et V-Legal-dokument skal en virksomhed være registreret eksportør (ETPIK-indehaver) med et gyldigt lovlighedscertifikat. ETPIK-indehaveren indgiver en ansøgning til LV'et vedlagt følgende dokumenter for at dokumentere, at det ubearbejdede træ i produktet alene stammer fra verificerede og lovlige kilder:

6.3.1. en sammenfatning af transportdokumenterne for alt tømmer og alt ubearbejdet træ, som virksomheden har modtaget siden sidste revision (for op til højst 12 måneder)

6.3.2. sammenfatninger af opgørelser over tømmer/ubearbejdet træ og opgørelser over forarbejdede produkter (for op til højst 12 måneder).

6.4. LV'et udfører derefter følgende verifikationstrin:

6.4.1. afstemning af data baseret på sammenfatningerne af transportdokumenter, opgørelser over tømmer/ubearbejdet træ og opgørelser over forarbejdede produkter

6.4.2. kontrol af anvendelsesprocent for hver produkttype ud fra en analyse af opgørelser over tømmer/ubearbejdet træ og opgørelser over forarbejdede produkter.

6.4.3. Om nødvendigt gennemføres der et kontrolbesøg efter dataafstemningen for at sikre overensstemmelse med de oplysninger, der skal angives i V-Legal-dokumentet. Dette kan ske via stikprøvekontrol af eksportforsendelser og kontrol af fabrikkens drift og bogføring.

6.5. Resultat af verifikation:

6.5.1. Hvis en ETPIK-indehaver overholder lovligheds- og forsyningskædekravene, udsteder LV'et et V-Legal-dokument i det format, der er anført i bilag IV.

6.5.2. En ETPIK-indehaver, der overholder ovennævnte krav, kan anvende overensstemmelsesmærkning på sine produkter og/eller emballage. Retningslinjer for anvendelse af overensstemmelsesmærkning er under udarbejdelse (ada berapa-retningslinjer).

6.5.3. Hvis en ETPIK-indehaver ikke overholder lovligheds- og forsyningskædekravene, udsteder LV'et en rapport om manglende overholdelse i stedet for et V-Legal-dokument.

6.6. LV'et skal:

6.6.1. fremsende en kopi af V-Legal-dokumentet eller rapporten om manglende overholdelse til skovbrugsministeriet senest 24 timer efter afgørelsen

6.6.2. fremsende en fyldestgørende rapport og en offentlig sammenfattende rapport, som beskriver antallet af udstedte V-Legal-dokumenter samt antallet og typen af tilfælde af manglende overholdelse, til skovbrugsministeriet hver tredje måned med kopi til KAN, handelsministeriet og industriministeriet.

7. KONTROL

Det indonesiske verifikationssystem omfatter civilsamfundskontrol (uafhængig kontrol) og omfattende evaluering. For at gøre systemet endnu mere effektivt i forbindelse med FLEGT-partnerskabsaftalen tilføjes periodisk evaluering.

Uafhængig kontrol udføres af civilsamfundet med henblik på at vurdere, om operatører, LP'er og LV'er overholder kravene i det indonesiske verifikationssystem, herunder akkrediteringsstandarder og -retningslinjer. Civilsamfundet defineres i denne sammenhæng som indonesiske juridiske enheder, herunder skov-ngo'er, lokalsamfund i og omkring skovene samt individuelle indonesiske borgere.

Omfattende evaluering udføres af et team med flere interessenter, der reviderer det indonesiske verifikationssystem og udpeger mangler og evt. systemforbedringer i overensstemmelse med mandat fra skovbrugsministeriet.

Periodisk evaluering har til formål at tilvejebringe uafhængig garanti for, at det indonesiske verifikationssystem fungerer som beskrevet, og således styrke troværdigheden af de udstedte FLEGT-licenser. Ved periodisk evaluering anvendes resultaterne og anbefalingerne fra den uafhængige kontrol og den omfattende evaluering. Kommissoriet for periodisk evaluering fremgår af bilag VI.

Tillæg

KONTROL AF FORSYNINGSKÆDEN

1. BESKRIVELSE AF DEN OPERATIONELLE KONTROL AF FORSYNINGSKÆDEN FOR TØMMER FRA STATSEJEDE SKOVE

1.1. Fældningssted

a) Hovedaktiviteter:

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en driftsopgørelse (optælling af træer).

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en driftsopgørelsesrapport.

— En distriktsskovinspektør verificerer og godkender driftsopgørelsesrapporten.

— Indehaveren af tilladelsen indsender forslag til årlig driftsplan.

— Den årlige driftsplan godkendes af provinsskovinspektøren.

— Indehaveren af tilladelsen udfører hugstaktiviteter, herunder transport af træ til opsamlingsstedet.

b) Procedurer:

— Driftsopgørelse (opgørelse af træer) foretages af indehaveren af tilladelsen ved hjælp af mærker. Disse mærker består af tre aftagelige dele, der påsættes træstubben, tømmerstokken og driftsrapporten. Hver del indeholder de oplysninger, der skal bruges til sporing af træet, herunder nummeret på træet og det placering.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en træopgørelsesrapport, som indeholder oplysninger om antal, anslået mængde, foreløbig artsidentifikation og placering af træer, der skal fældes, og en sammenfatning, i en formular udleveret af skovbrugsministeriet.

— Indehaveren af tilladelsen indsender driftsopgørelsesrapporten til distriktsskovinspektøren. Inspektøren udfører både stikprøvevis administrativ verifikation og verifikation på stedet af driftsopgørelsesrapporten. Inspektøren godkender rapporten, hvis alt er tilfredsstillende.

— Driftsopgørelsesrapporten er udgangspunktet for forslaget til den årlige driftsplan, som udarbejdes af indehaveren af tilladelsen og indsendes til provinsskovinspektøren til gennemgang og godkendelse. Inspektøren gennemgår og kontrollerer den foreslåede årlige driftsplan i forhold til den godkendte driftsopgørelsesrapport og godkender den årlige driftsplan, hvis alt er tilfredsstillende.

— Når den årlige driftsplan er godkendt af inspektøren, kan indehaveren af tilladelsen påbegynde hugstarbejdet.

— Under hugsten bruges mærker til at sikre, at træet kommer fra et godkendt fældningssted, som beskrevet ovenfor.

1.2. Opsamlingssted

a) Hovedaktiviteter:

— Indehaveren af tilladelsen opskærer evt. tømmerstokkene og mærker dem for at sikre overensstemmelse med træproduktionsrapporten.

— Indehaveren af tilladelsen opmåler og klassificerer tømmerstokke.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en liste over tømmerstokkene.

— Indehaveren af tilladelsen indsender et forslag til træproduktionsrapport.

— En distriktsskovinspektør godkender træproduktionsrapporten.

b) Procedurer:

— Indehaveren af tilladelsen afmærker alle opskårne tømmerstokke.

— Den permanente fysiske mærkning af tømmerstokke består af træets oprindelige id-nummer og andre mærker, der gør det muligt at forbinde stokken med det godkendte fældningssted.

— Indehaveren af tilladelsen opmåler og klassificerer alle stokke og registrerer disse oplysninger i en liste over tømmerstokke i en formular udleveret af skovbrugsministeriet.

— Ud fra listen over tømmerstokke udarbejder indehaveren af tilladelsen en periodisk træproduktionsrapport og en sammenfattende rapport i en formular udleveret af skovbrugsministeriet.

— Indehaveren af tilladelsen indsender regelmæssigt træproduktionsrapporten og sammenfatningen til distriktsskovinspektøren med henblik på godkendelse.

— Distriktsskovinspektøren foretager stikprøvebaseret fysisk verifikation af rapporterne. Resultatet af den fysiske verifikation opsummeres i en verifikationsliste i en formular udleveret af skovbrugsministeriet.

— Hvis resultatet af den fysiske verifikation er tilfredsstillende, godkender skovinspektøren træproduktionsrapporten.

— Når tømmerstokkene er blevet verificeret af skovinspektøren, skal de holdes adskilt fra ikke-verificerede tømmerstokke.

— Træproduktionsrapporten bruges til at beregne det beløb, der skal betales til skovgenplantningsfonden og som skovressourceafgift.

c) Afstemning af data:

For naturskovbrugskoncessioner:

Distriktsskovinspektøren kontrollerer antallet af tømmerstokke, mærkerne og den samlede mængde træer, der er fældet og angivet i træproduktionsrapporten, i forhold til de mængder, der er godkendt i den årlige driftsplan.

For kulturskovbrugskoncessioner:

Distriktsskovinspektøren kontrollerer den samlede mængde træer, der er fældet og angivet i træproduktionsrapporten, i forhold til de mængder, der er godkendt i den årlige driftsplan.

1.3. Råtrælager

Tømmerstokke transporteres fra opsamlingsstedet til råtrælageret, hvorfra de transporteres direkte til et savværk eller et mellemlager.

a) Hovedaktiviteter:

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en liste over tømmerstokkene.

— Distriktsskovkontoret udfærdiger faktura over de beløb, der skal betales til skovgenplantningsfonden og som skovressourceafgift, og indehaveren af tilladelsen betaler herfor. Ud fra listen over tømmerstokke foretager distriktsskovinspektøren en inspektion på stedet.

— Hvis resultatet af inspektionen på stedet er tilfredsstillende, udsteder inspektøren et transportdokument for træ vedlagt en liste over tømmerstokke.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en opgørelse over tømmerstokke.

b) Procedurer:

— Indehaveren af tilladelsen indsender en anmodning om opgørelse af relevante gebyrer til distriktsskovinspektøren, som er ansvarlig for faktureringen, ud fra listen over tømmerstokke, som vedlægges anmodningen.

— Ud fra ovennævnte anmodning udsteder distriktsskovinspektøren en eller flere fakturaer til indehaveren af tilladelsen.

— Indehaveren af tilladelsen betaler det beløb, der er anført i fakturaerne for skovgenplantningsfonden og/eller betaling af skovressourceafgift, og distriktsskovinspektøren kvitterer for betalingen.

— Indehaveren af tilladelsen indsender en anmodning om udstedelse af transportdokumenter for træ vedlagt kvittering for betaling, liste over tømmerstokke og opgørelse over tømmerstokke.

— Distriktsskovinspektøren foretager administrativ og fysisk verifikation af de tømmerstokke, der skal transporteres, og udarbejder en verifikationsrapport.

— Hvis resultatet af verifikationen er tilfredsstillende, godkender distriktsskovinspektøren transportdokumenterne for træ.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder/opdaterer opgørelsen over tømmerstokke med henblik på at registrere antallet af indgående, lagrede og udgående tømmerstokke på råtrælageret.

c) Afstemning af data:

Distriktsskovinspektøren kontrollerer opgørelsen over tømmerstokke og sammenligner antallet af indgående, udgående og lagrede tømmerstokke på råtrælageret ud fra træproduktionsrapporter og relevante transportdokumenter for træ.

1.4. Mellemlager

Et mellemlager bruges, hvis tømmerstokke ikke transporteres direkte fra koncessionsområdet til savværket. Mellemlagre bruges især ved transport af tømmerstokke mellem øer eller ved skift af transportform.

Tilladelsen til etablering af et mellemlager gives af skovinspektøren efter ansøgning fra indehaveren af tilladelsen. Tilladelsen til et mellemlager gælder i fem år, men kan forlænges, når skovinspektøren har gennemgået og godkendt lageret.

a) Hovedaktiviteter:

— Skovinspektøren annullerer gyldigheden af transportdokumentet for træet.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en opgørelse over tømmerstokke.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en liste over tømmerstokkene.

— Indehaveren af tilladelsen udfylder transportdokumentet for træ ved hjælp af skovbrugsministeriets formular.

b) Procedurer

— Distriktsskovinspektøren verificerer antallet, arten og dimensionerne af indgående tømmerstokke ved at tælle dem eller ved hjælp af stikprøver, hvis antallet af tømmerstokke overstiger 100.

— Hvis resultatet af verifikationen er tilfredsstillende, annullerer distriktsskovinspektøren transportdokumenterne for de indgående tømmerstokke.

— Indehaveren af tilladelsen udarbejder en opgørelse over tømmerstokke med henblik på at kontrollere tilførslen og udtaget af tømmerstokke på mellemlageret.

— For udgående tømmerstokke udarbejder indehaveren af tilladelsen en liste over tømmerstokke, som vedlægges de tidligere transportdokumenter for træ.

— Transportdokumentet for transport af tømmerstokke fra mellemlageret udfyldes af indehaveren af tilladelsen.

c) Afstemning af data:

Distriktsskovinspektøren kontrollerer, at der er overensstemmelse mellem de tømmerstokke, der transporteres fra råtrælageret, og de tømmerstokke, der tilføres råtrælageret.

Indehaveren af tilladelsen opdaterer opgørelsen over tømmerstokke, som registrerer indgående, udgående og lagrede tømmerstokke på mellemlageret ud fra relevante transportdokumenter for træ.

2. BESKRIVELSE AF DEN OPERATIONELLE KONTROL AF FORSYNINGSKÆDEN FOR TØMMER FRA PRIVATEJEDE SKOVE/OMRÅDER

Skovhugst i privatejede skove/områder er reguleret af skovbrugsministerens forskrift P.30/Menhut-II/2012 (i det følgende benævnt forskriften).

Lovgivningen indeholder ingen krav om, at private ejere af skove/områder skal afmærke træer til hugst eller tømmerstokke. Råtrælagre og mellemlagre bruges generelt ikke til tømmer fra privatejede skove/områder.

Kontrolprocedurerne for træ fra privatejede skove/områder varierer, afhængigt af om tømmerstokke kommer fra træer, der var på stedet, da jorden blev erhvervet, eller om tømmerstokkene kommer fra træer, der er plantet, siden jorden blev erhvervet. De afhænger også af arten af det fældede træ. Der betales et beløb til skovgenplantningsfonden og en skovressourceafgift for tømmerstokke fra træer, der var på stedet, da jorden blev erhvervet, men ikke for træer, der er plantet, siden jorden blev erhvervet.

For tømmerstokke fra træer, der er plantet, siden jorden blev erhvervet, gælder der to scenarier:

— For arter, der er anført i artikel 5.1 i forskriften, skal ejeren udarbejde en faktura, der samtidig er transportdokument.

— For andre arter udsteder landsbylederen eller en anden udnævnt embedsmand transportdokumentet.

For tømmerstokke fra træer, der var på stedet, da jorden blev erhvervet, udsteder distriktsskovinspektøren transportdokumentet.

Fældnings-/opsamlingssted

a) Hovedaktiviteter:

— Ejendomsretten anerkendes.

— Tømmerstokkene opskæres efter behov.

— Tømmerstokkene opmåles.

— En liste over tømmerstokke udarbejdes.

— Distriktsskovkontoret udfærdiger faktura over de beløb, der skal betales til skovgenplantningsfonden og/eller som skovressourceafgift, og der betales herfor.

— Transportdokumentet udstedes eller udarbejdes.

b) Procedurer:

— Den private ejer anmoder om anerkendelse af sin ejendomsret.

— Når ejendomsretten til skoven/området er anerkendt, udarbejder ejeren en liste over tømmerstokke efter opmåling af tømmerstokkene.

For tømmerstokke fra træer, der var på stedet, da jorden blev erhvervet:

— Ejeren indsender en liste over tømmerstokke og en anmodning om opgørelse af de beløb, der skal betales til skovgenplantningsfonden og/eller som skovressourceafgift, til distriktsskovinspektøren.

— Skovinspektøren foretager administrativ og fysisk verifikation af tømmerstokkene (dimensioner, art og antal tømmerstokke).

— Hvis resultatet af den administrative og fysiske verifikation er tilfredsstillende, udsteder distriktsskovinspektøren en faktura for skovgenplantningsfonden og/ skovressourceafgiften, som betales af ejeren.

— Ejeren indsender kvitteringen for betaling til skovgenplantningsfonden og af skovressourceafgift til landsbylederen sammen med en anmodning om udstedelse af et transportdokument for træ.

— Landsbylederen foretager administrativ og fysisk verifikation af tømmerstokkene (dimensioner, art og antal tømmerstokke).

— På den baggrund udsteder landsbylederen et transportdokument for træ.

For tømmerstokke fra træer, der er plantet, siden jorden blev erhvervet:

Arter anført i forskriftens artikel 5.1:

— Ejeren afmærker tømmerstokkene og angiver arten.

— Ejeren udarbejder en liste over tømmerstokke.

— På den baggrund udarbejder ejeren en faktura i det format, der er fastlagt af skovbrugsministeriet. Fakturaen er samtidig transportdokument.

Andre arter, som ikke er opført i forskriftens artikel 5.1:

— Ejeren afmærker tømmerstokkene og angiver arten.

— Ejeren udarbejder en liste over tømmerstokke.

— Ejeren indsender listen og en anmodning om udstedelse af et transportdokument til landsbylederen eller en udnævnt embedsmand.

— Landsbylederen eller den udnævnte embedsmand foretager administrativ og fysisk verifikation af tømmerstokkene (art, antal tømmerstokke og fældningssted).

— På den baggrund udsteder landsbylederen eller den udnævnte embedsmand transportdokumentet for træ i det format, der er fastlagt af skovbrugsministeriet.

c) Afstemning af data:

Landsbylederen, den udnævnte embedsmand eller distriktsskovinspektøren sammenlignet antallet af fældede tømmerstokke med listen over tømmerstokke.

3. BESKRIVELSE AF DEN OPERATIONELLE KONTROL AF TRÆFORSYNINGSKÆDEN FOR INDUSTRI OG EKSPORT

3.1. Primær/integreret industri

a) Hovedaktiviteter:

— Savværket udarbejder en opgørelse over tømmerstokke.

— En distriktsskovinspektør foretager fysisk verifikation af tømmerstokkene.

— Skovinspektøren annullerer gyldigheden af transportdokumentet for træet.

— Savværket udarbejder en opgørelse over ubearbejdet træ og produkter.

— Savværket udarbejder en opgørelse over forarbejdet træ.

— Savværket udfylder transportdokumentet for træprodukter i det format, som skovbrugsministeriet har fastlagt.

— Savværket udarbejder en salgsrapport.

b) Procedurer:

— Savværket udarbejder en opgørelse over tømmerstokke med henblik på at kontrollere tilførslen og udtaget af tømmerstokke på savværket.

— Savværket fremsender kopier af transportdokumenterne for træ for hver modtaget sending af tømmerstokke til distriktsskovinspektøren.

— Skovinspektøren verificerer oplysningerne i rapporterne ved at sammenligne med de fysiske produkter. Dette kan ske ved hjælp af stikprøver, hvis antallet af produkter overstiger 100.

— Hvis resultatet af verifikationen er tilfredsstillende, annullerer skovinspektøren gyldigheden af transportdokumenterne for træ.

— Skovinspektøren arkiverer en transportdokumenterne for træ og udarbejder en sammenfattende liste over transportdokumenterne for træ i det format, som skovbrugsministeriet har fastlagt.

— Kopier af transportdokumenterne for træ, hvis gyldighed er blevet annulleret af en skovinspektør, fremsendes til virksomheden til arkivering.

— En sammenfatning af transportdokumenterne for træ fremsendes til distriktsskovkontoret ved udgangen af måneden.

— Savværket udarbejder opgørelser over ubearbejdet træ og produkter efter produktionslinje med henblik på at kontrollere tilførslen og udtaget af træprodukter og beregne anvendelsesprocenten.

— Savværket udarbejder en opgørelse over forarbejdet træ med henblik på at indberette tilførslen, udtaget og beholdningen af træprodukter på savværket.

— Virksomheden eller savværket sender regelmæssigt savværkets salgsrapporter til distriktsskovkontoret.

c) Afstemning af data:

Virksomheden kontrollerer opgørelsen over tømmerstokke og sammenligner antallet af indgående, udgående og lagrede tømmerstokke med angivelserne i transportdokumenterne for træ.

Produktionsopgørelsen bruges til at afstemme input- og outputmængderne for produktionslinjer, og anvendelsesprocenten sammenlignes med den offentliggjorte gennemsnitsprocent.

Virksomheden kontrollerer opgørelsen over forarbejdede produkter og sammenligner antallet af indgående, udgående og lagrede produkter med angivelserne i transportdokumenterne for træprodukter.

Distriktsskovinspektøren kontrollerer virksomhedens afstemning.

3.2. Sekundær industri

a) Hovedaktiviteter:

— Fabrikken udarbejder en opgørelse over forarbejdet træ (halvfabrikata) og forarbejdede træprodukter.

— Fabrikken udarbejder fakturaer, der også er transportdokumenter for de forarbejdede træprodukter.

— Fabrikken udarbejder en opgørelse over forarbejdet træ.

— Virksomheden eller fabrikken udarbejder en salgsrapport.

b) Procedurer:

— Fabrikken arkiverer transportdokumenterne for de forarbejdede træprodukter (for indgående materiale) og udarbejder en sammenfatning af disse dokumenter, som fremsendes til distriktsskovinspektøren.

— Fabrikken brugeropgørelsen over træ og forarbejdede træprodukter efter produktionslinje til at indberette tilførslen af materialer til fabrikken og produktionen af produkter og til at beregne anvendelsesprocenten for ubearbejdet træ.

— Fabrikken udarbejder en opgørelse over forarbejdet træ med henblik på at indberette tilførslen af materialer til fabrikken, produktionen af træprodukter og lageret. Virksomheden eller fabrikken udarbejder fakturaer for forarbejdede produkter, der også fungerer som transportdokument, og arkiverer kopier af fakturaerne. En liste over træprodukter vedlægges hver faktura.

— Virksomheden eller fabrikken sender regelmæssigt salgsrapporter til distriktsskovkontoret.

c) Afstemning af data:

Fabrikken kontrollerer opgørelsen over forarbejdede træprodukter og sammenligner de indgående, udgående og lagrede materialer med angivelserne i transportdokumenterne for forarbejdede træprodukter og opgørelsen over forarbejdede træprodukter.

Produktionsopgørelsen bruges til at afstemme input- og outputmængderne for produktionslinjer og vurdere anvendelsesprocenten.

Virksomheden kontrollerer opgørelsen over forarbejdede produkter og sammenligner antallet af indgående, udgående og lagrede produkter ved hjælp af fakturaer.

Ovennævnte er underlagt kontrol i henhold til skovdirektoratets forskrift P.8/2011.

4. EKSPORT

Procedurerne og afstemningsprocesser for eksport af træ fra statsejede skove og privatejede skove/områder er identiske.

a) Hovedaktiviteter:

— Handelsministeriet udsteder et ETPIK-certifikat til eksportøren.

— Eksportøren anmoder om at få udstedt et V-Legal-dokument/en FLEGT-licens for hver eksportforsendelse.

— LV'et verificerer, at de gældende betingelser er opfyldt, og udsteder V-Legal-dokumentet/FLEGT-licensen.

— Eksportøren udarbejder en eksportangivelse, der indgives til toldmyndighederne.

— Toldmyndighederne udsteder eksportgodkendelsesdokument til toldbehandling.

b) Procedurer:

— Eksportøren anmoder LV'et om at udstede et V-Legal-dokument/en FLEGT-licens.

— LV'et udsteder et V-Legal-dokument/en FLEGT-licens efter administrativ og fysisk verifikation, så det sikres, at træet eller træprodukterne kommer fra lovligt verificerede kilder og dermed er produceret i overensstemmelse med lovlighedsdefinitionen, som er beskrevet i bilag II.

— Eksportøren indgiver en eksportangivelse, som ledsages af faktura, forsendelsesliste, kvittering for eksportafgift/Bukti Setor Bea Keluar (hvis påkrævet), ETPIK-certifikat, V-Legal-dokument/FLEGT-licens, eksporttilladelse/Surat Persetujuan Ekspor (hvis påkrævet), inspektionsrapport (hvis påkrævet) og evt. CITES-dokument til toldmyndighederne med henblik på godkendelse.

— Hvis resultatet af verifikationen af eksportangivelsen er tilfredsstillende, udsteder toldmyndighederne en eksportgodkendelse/Nota Pelayanan Ekspor.

BILAG VI

KOMMISSORIUM FOR PERIODISK EVALUERING

1. FORMÅL

Periodisk evaluering (PE) er en uafhængig evaluering, der foretages af en uvildig tredjemand, en såkaldt »evaluator«. Periodisk evaluering har til formål at tilvejebringe garanti for, at det indonesiske verifikationssystem fungerer som beskrevet, og således styrke troværdigheden af FLEGT-licenser, der er udstedt i medfør af denne aftale.

2. OMFANG

Uafhængig markedsovervågning skal omfatte:

1. gennemførelsen af kontrolforanstaltninger fra produktionsstedet i skoven til eksportstedet for træprodukter

2. datastyrings- og træsporingssystemer, som understøtter verifikationssystemet, udstedelsen af FLEGT-licenser samt produktions-, licensudstedelses- og handelsstatistikker, der er relevante for denne aftale.

3. RESULTAT

Resultatet af PE omfatter regelmæssige rapporter, der præsenterer evalueringsresultater og henstillinger til foranstaltninger, der skal gennemføres med henblik på at afhjælpe mangler og svagheder i systemet, som er konstateret under evalueringen.

4. HOVEDAKTIVITETER:

PE-aktiviteter omfatter bl.a.:

a) overensstemmelseskontrol af alle organer, der varetager kontrolfunktioner i henhold til bestemmelserne i verifikationssystemet

b) evaluering af effektiviteten af forsyningskædekontroller fra produktionsstedet i skoven til eksportstedet i Indonesien

c) vurdering af effektiviteten af datastyrings- og træsporingssystemer, som understøtter verifikationssystemet og udstedelsen af FLEGT-licenser

d) identifikation og registrering af tilfælde af manglende overholdelse og systemsvigt og fastlæggelse af de nødvendige korrigerende handlinger

e) vurdering af den effektive gennemførelse af korrigerende handlinger, der tidligere er identificeret og anbefalet og

f) rapportering af resultater til det fælles udvalg for gennemførelse.

5. EVALUERINGSMETODE

5.1. Evaluator skal anvende en dokumenteret og evidensbaseret metode, der opfylder kravene i ISO/IEC 19011 eller tilsvarende. Den skal omfatte tilstrækkelig kontrol af relevant dokumentation, driftsprocedurer og fortegnelser over aktiviteter, der er udført af de organisationer, der er ansvarlige for gennemførelsen af verifikationssystemet, identifikation af tilfælde af manglende overholdelse og systemsvigt og udstedelse af anmodninger om tilsvarende korrigerende handlinger.

5.2. Evaluatoren skal bl.a.:

a) revidere processen for akkreditering af uafhængige vurderings- og verifikationsorganer (LP og LV)

b) revidere dokumenterede procedurer for alle organer, der deltager i gennemførelseskontrol under verifikationssystemet, med henblik på udførlighed og sammenhæng

c) undersøge gennemførelsen af dokumenterede procedurer og fortegnelser, herunder arbejdspraksis, ved besøg på kontorer, skovhugstområder, råtrælagre/opsamlingssteder, kontrolstationer, savværker samt eksport- og importsteder

d) undersøge oplysninger indsamlet af regulerende og håndhævende myndigheder, LP'er, LV'er og andre organer, der skal verificere overholdelse i henhold til verifikationssystemet

e) undersøge data indsamlet af private sektororganisationer, der deltager i gennemførelsen af verifikationssystemet

f) vurdere tilgængeligheden af offentlige oplysninger, jf. bilag IX, herunder effektiviteten af mekanismer for offentliggørelse af information

g) anvende resultaterne og henstillingerne i rapporterne fra uafhængig kontrol og omfattende evaluering og rapporterne fra den uafhængige markedsinspektør

h) høre interessenter og bruge oplysninger fra interessenter, der er direkte eller indirekte involveret i gennemførelsen af verifikationssystemet og

i) anvende hensigtsmæssige stikprøvemetoder og metoder til kontrol på stedet til at evaluere det arbejde, som skovinspektører, LP'er, LV'er, industrien og andre relevante aktører udfører på alle niveauer i forbindelse med skovaktiviteter, forsyningskædekontrol, forarbejdning af træ og udstedelse af eksportlicenser, herunder krydskontrol i forhold til oplysninger om import af træ fra Indonesien, der udleveres af Unionen.

6. EVALUATORENS KVALIFIKATIONER

Evaluatoren skal være en kompetent, uafhængig og uvildig tredjepart, som opfylder følgende krav:

a) Evaluatoren skal være kvalificeret og opfylde kravene i ISO/IEC-vejledning 65 og ISO/IEC 17021 eller tilsvarende, herunder kvalificeret til at tilbyde vurderingstjenester vedrørende skovsektoren og forsyningskæden for træprodukter.

b) Evaluatoren må ikke være direkte involveret i skovforvaltning, træforarbejdning, handel med træ eller kontrol med skovsektoren i Indonesien eller Unionen.

c) Evaluatoren skal være uafhængig af andre elementer i verifikationssystemet og Indonesien skovmyndigheder og skal have indført foranstaltninger, der forhindrer interessekonflikter. Evaluator skal fremlægge oplysninger om enhver mulig interessekonflikt, der måtte opstå, og træffe effektive foranstaltninger for at afhjælpe en sådan.

d) Evaluator og dennes medarbejdere, som gennemfører evaluering, skal have dokumenteret erfaring med revision af forvaltning af tropiske skove, træforarbejdningsindustrier og kontrol med tilknyttede forsyningskæder.

e) Evaluator skal have indført en mekanisme for modtagelse og behandling af klager, der måtte opstå i forbindelse med vedkommendes aktiviteter og resultater.

7. RAPPORTERING

7.1. PE-rapporten skal omfatte: i) en udførlig rapport med alle relevante oplysninger om evalueringen samt dens resultater (herunder tilfælde af manglende overholdelse og systemfejl) og henstillinger, og ii) en offentligt tilgængelig sammenfattende rapport over de centrale resultater og henstillinger baseret på den udførlige rapport.

7.2. Den udførlige rapport og den offentligt tilgængelige sammenfattende rapport indgives til det fælles udvalg med henblik på gennemgang og godkendelse inden offentliggørelse.

7.3. Efter anmodning fra det fælles udvalg fremlægger evaluator yderligere oplysninger for at underbygge eller præcisere sine observationer.

7.4. Evaluator underretter det fælles udvalg om alle modtagne klager og foranstaltninger, der er iværksat for at behandle dem.

8. FORTROLIGHED

Evaluatoren behandler alle oplysninger, denne modtager under udførelsen af sine aktiviteter, fortroligt.

9. UDNÆVNELSE, EMBEDSPERIODE OG FINANSIERING

9.1. Evaluatoren udnævnes af Indonesien efter høring af Unionen i det fælles udvalg.

9.2. PE gennemføres med højst 12 måneders mellemrum fra den dato, som det fælles udvalg fastsætter, jf. punkt 14, nr. 5e i denne aftale.

9.3. PE finansieres som fastsat af det fælles udvalg.

BILAG VII

KOMMISSORIUM FOR UAFHÆNGIG MARKEDSOVERVÅGNING

1. FORMÅL MED UAFHÆNGIG MARKEDSOVERVÅGNING

Uafhængig markedsovervågning er markedsovervågning, der foretages af en uvildig tredjemand, en såkaldt »inspektør«. Formålet med uafhængig markedsovervågning er at indsamle og analysere oplysninger om accepten af indonesisk træ med FLEGT-licens på markedet i Unionen og revidere indvirkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning og af tilknyttede initiativer, som f.eks. offentlige og private indkøbspolitikker.

2. OMFANG

Uafhængig markedsovervågning skal omfatte:

2.1. overgangen til fri omsætning i Unionen af indonesiske træprodukter med FLEGT-licens

2.2. salget af indonesiske træprodukter med FLEGT-licens på markedet i Unionen og indvirkningen af markedsrelaterede foranstaltninger, der træffes i Unionen, for så vidt angår efterspørgslen efter indonesiske træprodukter med FLEGT-licens

2.3. salget af indonesiske træprodukter uden FLEGT-licens på markedet i Unionen og indvirkningen af markedsrelaterede foranstaltninger, der træffes i Unionen, for så vidt angår efterspørgslen efter indonesiske træprodukter uden FLEGT-licens

2.4. undersøgelse af indvirkningen af andre markedsrelaterede foranstaltninger, der er iværksat i Unionen, som f.eks. offentlige indkøbspolitikker, miljøvenlige byggeforskrifter og tiltag i den private sektor, f.eks. branchekodekser og virksomhedernes sociale ansvar.

3. RESULTAT

Resultatet af uafhængig markedsovervågning omfatter regelmæssige rapporter til det fælles udvalg, som beskriver resultater og henstillinger til foranstaltninger, som kan styrke positionen for indonesiske træprodukter med FLEGT-licens på markedet i Unionen og forbedre gennemførelsen af markedsrelaterede foranstaltninger, der har til formål at forhindre, at ulovligt fældet træ bringes i omsætning i Unionen.

4. HOVEDAKTIVITETER

Uafhængig markedsovervågning omfatter bl.a.:

4.1. Evaluering af:

a) fremskridtet for og indvirkningen af gennemførelsen af politiske foranstaltninger, der har til formål at bekæmpe handelen med ulovligt fældet træ i Unionen

b) udviklingen i Unionens import af træ og træprodukter fra Indonesien og andre træeksporterende APV- og ikke-APV-lande

c) aktioner, der gennemføres af pressionsgrupper, der kan påvirke efterspørgslen efter træ og træprodukter eller markedet for Indonesiens træprodukter

4.2. rapportering af resultater og henstillinger til det fælles udvalg.

5. OVERVÅGNINGSMETODE

5.1. Inspektøren skal have fastlagt en dokumenteret og evidensbaseret metode. Den skal omfatte hensigtsmæssig analyse af relevant dokumentation, identifikation af alle uoverensstemmelser i de tilgængelige handelsdata og informationer og dybdegående interview med relevante aktører om nøgleindikatorer for virkningerne og effektiviteten af markedsrelaterede foranstaltninger.

5.2. Inspektøren skal bl.a. observere og analysere følgende:

a) den nuværende markedssituation og -udvikling i Unionen for træ og træprodukter

b) offentlige indkøbspolitikker og deres behandling af træ og træprodukter med og uden FLEGT-licens i Unionen

c) lovgivning, der påvirker træindustrien, handelen med træ og træprodukter i Unionen samt import af træ og træprodukter til Unionen

d) prisforskelle mellem træ og træprodukter med og uden FLEGT-licens i Unionen

e) markedsaccept, opfattelse og markedsandel for træ og træprodukter med og uden FLEGT-licens i Unionen

f) statistikker og udviklingen i mængden og værdien af import ved forskellige EU-havne af træ og træprodukter med og uden FLEGT-licens fra Indonesien og fra andre træeksporterende APV- og ikke-APV-lande

g) beskrivelser af de lovgivningsinstrumenter og processer (herunder evt. ændringer heraf), som de kompetente myndigheder og grænsekontrolmyndigheder i Unionen benytter til at validere FLEGT-licenser og frigive forsendelser til fri omsætning samt sanktioner, der pålægges ved manglende overholdelse

h) evt. vanskeligheder og begrænsninger, som eksportører og importører oplever ved indførslen af træ med FLEGT-licens til Unionen

i) effektiviteten af kampagner til fremme af træ med FLEGT-licens i Unionen.

5.3. Inspektøren skal foreslå markedsføringsaktiviteter med henblik på yderligere at forbedre markedets accept af indonesisk træ med FLEGT-licens.

6. DEN UAFHÆNGIGE MARKEDSINSPEKTØRS KVALIFIKATIONER

Inspektøren skal:

a) være en uafhængig tredjepart med dokumenteret erfaring og integritet i forbindelse med overvågning af markederne for træ og træprodukter i Unionen og relaterede spørgsmål

b) have kendskab til handelen med og markederne for træ og træprodukter fra Indonesien, herunder især af hårdt træ, og fra de lande i Unionen, der producerer tilsvarende produkter

c) have indført foranstaltninger, der forhindrer interessekonflikter. Inspektøren skal fremlægge oplysninger om enhver mulig interessekonflikt, der måtte opstå, og træffe effektive foranstaltninger for at afhjælpe en sådan.

7. RAPPORTERING

7.1. Rapporter skal indsendes to gange om året og omfatte: i) en udførlig rapport med alle relevante oplysninger og henstillinger og ii) en sammenfattende rapport baseret på den udførlige rapport.

7.2. Den udførlige rapport og den offentligt tilgængelige sammenfattende rapport indgives til det fælles udvalg med henblik på gennemgang og godkendelse inden offentliggørelse.

7.3. Efter anmodning fra fællesudvalget fremlægger inspektøren yderligere oplysninger for at underbygge eller præcisere sine observationer.

8. FORTROLIGHED

Inspektøren behandler alle oplysninger, denne modtager under udførelsen af sine aktiviteter, fortroligt.

9. UDNÆVNELSE, EMBEDSPERIODE OG FINANSIERING

9.1. Inspektøren udnævnes af Unionen efter høring af Indonesien i det fælles udvalg.

9.2. IMM gennemføres med højst 12 måneders mellemrum fra den dato, som det fælles udvalg fastsætter, jf. punkt 14, nr. 5e i denne aftale.

9.3. Uafhængig markedsovervågning finansieres som fastsat af det fælles udvalg.

BILAG VIII

KRITERIER FOR VURDERING AF EFFEKTIVITETEN AF INDONESIENS SYSTEM TIL VERIFIKATION AF LOVLIGHED FOR TRÆPRODUKTER

BAGGRUND:

Der udføres en uafhængig teknisk evaluering af Indonesiens verifikation, inden der åbnes for eksport af træ med FLEGT-licens til Unionen. Denne tekniske evaluering har til formål at: i) undersøge, hvordan verifikationssystemet fungerer i praksis, med henblik på at afgøre, om det sikrer det ønskede resultater, og ii) undersøge evt. ændringer af verifikationssystemet efter indgåelsen af denne aftale.

Kriterierne for denne evaluering er følgende:

1. definition af lovlighed

2. kontrol af forsyningskæde

3. verifikationsprocedurer

4. udstedelse af eksportlicenser

5. uafhængig kontrol.

1. DEFINITION AF LOVLIGHED

Træ af lovlig oprindelse skal defineres på grundlag af gældende lov i Indonesien. Den anvendte definition skal være utvetydig, objektivt verificerbar og anvendelig på operationelt plan, og den skal som minimum indeholde en angivelse af de love, der gælder på følgende områder:

— Fældningsrettigheder: tildeling af lovfæstet ret til hugst af træ i områder, der ifølge loven er udlagt til formålet.

— Skovdrift: overholdelse af lovkrav vedrørende skovforvaltning, navnlig overholdelse af den tilsvarende lovgivning om miljø og arbejdsforhold.

— Skatter og afgifter: overholdelse af lovkrav vedrørende skatter, gebyrer og afgifter, der er direkte forbundet med træhugst og hugstrettigheder.

— Andre brugere: i givet fald overholdelse af ejendomsret eller brugsret til andre parters jord og ressourcer, som kan blive berørt af retten til træhugst.

— Handel og told: overholdelse af lovkravene vedrørende handels- og toldprocedurer.

Vigtige spørgsmål:

— Er definitionen af lovlighed og standarderne for verifikation af lovlighed blevet ændret efter indgåelsen af APV-FLEGT?

— Er de relevante arbejdsmarkedslove og -forskrifter blevet medtaget i lovlighedsdefinitioner i overensstemmelse med bilag II?

Hvis lovlighedsdefinitionen er ændret, stilles følgende vigtige spørgsmål:

— Er alle relevante interessenter blevet hørt om disse ændringer og evt. efterfølgende ændringer af systemet for verifikation af lovlighed via en proces, der i tilstrækkelig grad har taget hensyn til deres synspunkter?

— Er det klart, hvilken retsakt der underbygger hvert nyt element i definitionen? Er der anført kriterier og indikatorer, der kan bruges til at teste overholdelse af hvert element i definitionen? Er kriterierne/indikatorerne klare, objektive og anvendelige i praksis?

— Identificerer indikatorerne og kriterierne klart rollerne og ansvaret for alle relevante parter, og vurderes deres effektivitet under verifikationen?

— Omfatter definitionen af lovlighed de vigtigste områder af de eksisterende love og forskrifter, der er anført ovenfor? Hvis ikke, hvorfor er bestemte lovgivningsområder udeladt af definitionen?

2. KONTROL AF FORSYNINGSKÆDE

Systemer til kontrol med forsyningskæden skal garantere en troværdig sporbarhed for træprodukterne i hele forsyningskæden fra hugst- eller importsted til eksportsted. Det er ikke altid nødvendigt at opretholde den fysiske sporbarhed for heltømmer, en ladning heltømmer eller et træprodukt fra eksportstedet tilbage til oprindelsesskoven, men det skal altid kunne garanteres, at træet kan spores fra skoven til det første sted, hvor der sker en blanding (f.eks. en tømmerterminal eller forarbejdningsenhed).

2.1. Driftsrettigheder

De områder, hvor rettighederne til skovressourcerne er blevet tildelt, og indehaverne af disse rettigheder er klart identificeret.

Vigtige spørgsmål:

— Garanterer kontrolsystemet, at kun det træ, der hidrører fra et skovområde med gyldige og acceptable driftsrettigheder, indgår i forsyningskæden?

— Garanterer kontrolsystemet, at de virksomheder, der foretager hugsten, faktisk har fået de korrekte driftsrettigheder til de pågældende skovområder?

— Er procedurerne for tildeling af driftsrettigheder og oplysningerne om de tildelte driftsrettigheder og indehaverne heraf offentliggjort?

2.2. Metoder til kontrol med forsyningskæden

Der findes effektive sporbarhedsmekanismer for træ gennem hele forsyningskæden fra hugst- til eksportsted. Den anvendte tilgang til identificering af træ kan variere fra anvendelsen af etiketter på de enkelte varer til henvisning til den dokumentation, der ledsager en ladning eller et parti varer. Den valgte metode skal tage højde for træets type og værdi og risikoen for kontaminering med ukendt eller ulovligt træ.

Vigtige spørgsmål:

— Er alle mulige forsyningskæder, herunder forskellige kilder til træ, identificeret og beskrevet i kontrolsystemet?

— Er alle trin i forsyningskæden identificeret og beskrevet i kontrolsystemet?

— Er metoderne defineret og dokumenteret med henblik på a) at identificere produktets oprindelse og b) at undgå blanding med træ af ukendt oprindelse i de følgende trin af forsyningskæden?

— stående træmasse

— tømmerstokke i skoven

— transport og midlertidig opbevaring (råtrælagre/opsamlingssteder og mellemlagre)

— ankomst til forarbejdningsenhed og materialelager

— indkørsel i og udkørsel fra produktionslinjer på forarbejdningsenhed

— lagring af forarbejdede produkter på forarbejdningsenhed

— udkørsel fra forarbejdningsenhed og transport

— ankomst til eksportstedet.

— Hvilke organisationer har ansvaret for at indføre mængdedata i kontrolsystemet? Har de tilstrækkelige menneskelige og andre ressourcer til at udføre kontrolaktiviteterne?

— Udpeges eventuelle svagheder i kontrolsystemet, f.eks. manglende opgørelse af stående træmasse inden skovhugst i private skove/områder, hvis det konkret konstateres, at uverificeret træ tilføres forsyningskæden?

— Er genanvendte materialer omfattet af Indonesiens verifikationssystem? Er der i så fald udviklet retningslinjer for, hvordan genanvendte materialer angives?

2.3. Styring af mængdedata:

Der findes solide og effektive mekanismer til at måle og registrere mængderne af træ eller træprodukter på hvert trin af forsyningskæden, navnlig de pålidelige og præcise skøn, der forud for hugsten foretages af mængden af stående træmasse på hver hugstflade.

Vigtige spørgsmål:

— Kan kontrolsystemet frembringe mængdedata for indførsel og udførsel, herunder evt. omregningsforhold, på følgende trin i forsyningskæden:

— stående træmasse

— tømmerstokke i skoven (på opsamlingssteder)

— transporteret og oplagret træ (råtrælagre/opsamlingssteder og mellemlagre)

— ankomst til forarbejdningsenhed og materialelager

— indkørsel i og udkørsel fra produktionslinjer

— lagring af forarbejdede produkter på forarbejdningsenhed

— udkørsel fra forarbejdningsenhed og transport

— ankomst til eksportstedet.

— Hvilke organisationer har ansvaret for at indføre mængdedata i kontrolsystemet? Har de tilstrækkelige ressourcer med hensyn til personale og udstyr?

— Hvilken kvalitet har de kontrollerede data?

— Er mængdedataene alle registreret, så de umiddelbart kan afstemmes med dataene i de forudgående og efterfølgende led i kæde?

— Hvilke oplysninger om kontrollen med forsyningskæden offentliggøres? Hvordan kan de berørte parter få adgang til oplysningerne?

2.4. Adskillelse af lovligt verificeret træ fra træ fra ukendte kilder

Vigtige spørgsmål:

— Foretages der et tilstrækkeligt antal kontroller for at udelukke træ af ukendt oprindelse eller træ fra hugst uden lovlige driftsrettigheder?

— Hvilke kontrolforanstaltninger anvendes der for at sikre, at verificerede og uverificerede materialer holdes adskilte gennem hele forsyningskæden?

2.5. Importerede træprodukter

Der udføres egnede kontroller for at sørge for, at importeret træ og importerede træprodukter også er blevet kontrolleret.

Vigtige spørgsmål:

— Hvordan bevises lovligheden af importeret træ og importerede træprodukter?

— Hvilke dokumenter kræves der for at identificere hugstlandet og garantere, at importerede produkter kommer fra lovligt fældet træ, som beskrevet i bilag V?

— Identificerer verifikationssystemet importeret træ og importerede træprodukter i hele forsyningskæden, indtil de blandes ved fremstilling af forarbejdede produkter?

— Er det muligt, når man anvender importeret træ, på FLEGT-licensen at identificere træets oprindelsesland (kan udelades for rekonstituerede produkter)?

3. VERIFIKATIONSPROCEDURER

Verifikationen består i at foretage kontroller for at garantere træets lovlighed. Den skal være tilstrækkelig streng og effektiv til, at enhver manglende opfyldelse af kravene, enten i skoven eller i forsyningskæden, kan påvises, og foranstaltninger straks kan iværksættes.

3.1. Organisation

Verifikationen udføres af en tredjepartsorganisation, der råder over tilstrækkelige ressourcer, forvaltningssystemer og kvalificeret og uddannet personale samt solide og effektive mekanismer til at kontrollere interessekonflikter.

Vigtige spørgsmål:

— Har det nationale akkrediteringsorgan (KAN) udstedt gyldige akkrediteringscertifikater til verifikationsorganerne?

— Udpeger regeringen organisationer til at udføre verifikationsopgaverne? Er mandatet (og det tilhørende ansvar) klart og offentliggjort?

— Er ansvarsfordelingen og de institutionelle roller klart defineret og anvendt?

— Har verifikationsorganerne tilstrækkelige ressourcer til at gennemføre verifikationen i forhold til lovlighedsdefinitionen og systemerne til kontrol med træforsyningskæden?

— Har verifikationsorganer et veldokumenteret forvaltningssystem, som:

  — garanterer, at deres personale besidder de rette kompetencer og den nødvendige erfaring til at foretage en effektiv verifikation?

  — omfatter intern kontrol/observation?

  — omfatter mekanismer til at kontrollere interessekonflikter?

— garanterer systemets gennemsigtighed?

— definerer og anvender en verifikationsmetodologi?

3.2. Verifikation i forhold til lovlighedsdefinitionen

Der findes en klar definition af det, der skal verificeres. Verifikationsmetodologien er dokumenteret og har til formål at sikre, at processen er systematisk, åben, bygger på beviser, foretages med regelmæssige mellemrum, og at den dækker alt, hvad der indgår i definitionen.

Vigtige spørgsmål:

— Dækker den verifikationsmetodologi, som verifikationsorganerne anvender, alle elementer i lovlighedsdefinitionen, og omfatter den også kontroller af overensstemmelsen med alle indikatorer?

— Foretager verifikationsorganerne:

— kontrol af dokumenter, driftsregistre og registre over aktiviteter på stedet (også uanmeldte)?

— indsamling af oplysninger fra eksterne interessenter?

— registrering af deres egne verifikationsaktiviteter?

— Offentliggøres verifikationsresultaterne? Hvordan kan de berørte parter få adgang til oplysningerne?

3.3. Verifikation af systemer til kontrol med forsyningskæden

Der findes en klar serie af kriterier og indikatorer, som skal verificeres, og som gælder hele forsyningskæden. Verifikationsmetodologien er dokumenteret og har til formål at sikre, at processen er systematisk, åben, bygger på beviser, foretages med regelmæssige mellemrum, og at den dækker alle kriterier og indikatorer inden for anvendelsesområdet samt tillader, at oplysningerne for hvert led i kæden jævnligt og umiddelbart kan sammenholdes.

Vigtige spørgsmål:

— Dækker verifikationsmetodologien fuldt ud verifikationerne af kontrollerne med forsyningskæden? Er dette præciseret ordentligt i verifikationsmetodologien?

— Hvordan dokumenteres det, at verifikationen af kontrollerne med forsyningskæden faktisk er blevet udført?

— Hvilke organisationer har ansvaret for dataverifikation? Har de tilstrækkelige menneskelige og andre ressourcer til at udføre datastyringsaktiviteterne?

— Findes der metoder til at vurdere sammenhængen mellem stående træmasse, fældede træer og træ kørt ind i forarbejdningsenheden eller eksportstedet?

— Findes der metoder til at vurdere sammenhængen mellem indkørsel af ubearbejdet træ og udkørsel af forarbejdede træprodukter fra savværker og andre anlæg? Omfatter disse metoder specifikation og regelmæssig opdatering af omregningsforhold?

— Hvilke informationssystemer og -teknikker bruges til lagring, verifikation og registrering af data? Findes der effektive systemer til sikring af data?

— Bliver resultaterne af verifikationen af kontrollen med forsyningskæden offentliggjort? Hvordan kan de berørte parter få adgang til oplysningerne?

3.4. Mekanismer for behandling af klager

Der findes effektive mekanismer for behandling af klager og konflikter, der måtte opstå som følge af verifikationsprocessen.

Vigtige spørgsmål:

— Har verifikationsorganerne fastlagt en mekanisme for behandling af klager, der er til rådighed for alle berørte parter?

— Har verifikationsorganerne fastlagt en mekanisme for, hvordan indvendinger fra de uafhængige inspektører modtages og følges op?

— Har verifikationsorganerne fastlagt mekanismer for, hvordan overtrædelser, der påpeges af embedsmænd, modtages og følges op?

— Vides det klart, hvordan klager modtages, dokumenteres, videregives til en højere instans (i givet fald), og hvilken opfølgning de får?

3.5. Mekanismer til behandling af manglende overholdelse

Der findes effektive mekanismer for behandling af tilfælde af manglende overholdelse, der påvises under verifikationsprocessen eller via klager og uafhængig kontrol.

Vigtige spørgsmål:

— Findes der en operationel og effektiv mekanisme for udformning og iværksættelse af egnede korrigerende foranstaltninger, når der påvises overtrædelser?

— Definerer verifikationssystemet dette krav?

— Er der udformet mekanismer til at afhjælpe manglende overholdelse? Anvendes de i praksis?

— Registreres tilfældene af manglende overholdelse og de trufne korrigerende foranstaltninger i tilstrækkeligt omfang? Evalueres effektiviteten af sådanne foranstaltninger?

— Findes der en mekanisme til at rapportere verifikationsorganernes verifikationsresultater til regeringen?

— Hvilke oplysninger om de påviste tilfælde af manglende overholdelse offentliggøres?

4. UDSTEDELSE AF EKSPORTLICENSER

Indonesien har overdraget ansvaret for udstedelse af V-Legal-dokumenter/FLEGT-licenser til licensudstedende myndigheder. FLEGT-licenser udstedes for individuelle forsendelser til Unionen.

4.1. Organisation

Vigtige spørgsmål:

— Hvilke organer har fået pålagt udstedelsen af FLEGT-licenser?

— Har KAN udstedt gyldige akkrediteringscertifikater til den licensudstedende myndighed?

— Er de roller, som den licensudstedende myndighed og dens personale skal varetage med hensyn til udstedelse af FLEGT-licenser klart defineret og offentliggjort?

— Er kompetencekravene defineret, og er der indført interne kontroller for personalet hos den licensudstedende myndighed?

— Har den licensudstedende myndighed fået de ressourcer, der skal til, for at den kan varetage sin opgave?

4.2. Udstedelse af V-Legal-dokumenter og deres anvendelse ved udstedelse af FLEGT-licenser

Der er indført hensigtsmæssige procedurer for anvendelsen af V-Legal-dokumenter ved udstedelse af FLEGT-licenser.

Vigtige spørgsmål:

— Har den licensudstedende myndighed offentligt tilgængelige og dokumenterede procedurer for udstedelse af V-Legal-dokumenter?

— Hvordan dokumenteres det, at procedurerne anvendes korrekt i praksis?

— Registreres de udstedte og de afviste V-Legal-dokumenter i tilstrækkeligt omfang? Angiver registreringerne klart den dokumentation, der danner grundlag for udstedelse af V-Legal-dokumenterne?

— Følger den licensudstedende myndighed hensigtsmæssige procedurer for at sikre, at hver forsendelse af træ opfylder kravene i lovlighedsdefinitionen og forsyningskædekontrollen?

— Er kravene til udstedelse af licenser blev klart defineret og formidlet til eksportører og andre berørte parter?

— Hvilke oplysninger om udstedte licenser offentliggøres?

— Overholder FLEGT-licenserne de tekniske specifikationer i bilag IV?

— Har Indonesien udviklet et nummereringssystem for FLEGT-licenser, der gør det muligt at skelne mellem FLEGT-licenser for produkter til markedet i Unionen og V-Legal-dokumenter for produkter til tredjelande?

4.3. Forespørgsler om udstedte FLEGT-licenser

Der er fastlagt en hensigtsmæssig mekanisme til behandling af forespørgsler fra kompetent myndighed vedrørende FLEGT-licenser som beskrevet i bilag III.

Vigtige spørgsmål:

— Er der oprettet et licensoplysningskontor, som bl.a. skal modtage og besvare forespørgsler fra kompetente myndigheder?

— Er der fastlagt klare kommunikationsprocedurer mellem licensoplysningskontoret og de kompetente myndigheder?

— Er der fastlagt klare kommunikationsprocedurer mellem licensoplysningskontoret og de licensudstedende myndigheder?

— Er der kanaler, som indonesiske eller internationale interessenter kan benytte til at forespørge om udstedte FLEGT-licenser?

4.4. Mekanisme for behandling af klager

Der findes en effektiv mekanisme for behandling af klager og konflikter, der måtte opstå som følge af licensudstedelsen. Denne mekanisme gør det muligt at behandle enhver klage over licensordningens funktion.

Vigtige spørgsmål:

— Findes der en dokumenteret procedure for behandling af klager, der er til rådighed for alle berørte parter?

— Vides det klart, hvordan klager modtages, dokumenteres, videregives til en højere instans (i givet fald), og hvilken opfølgning de får?

5. UAFHÆNGIG KONTROL

Uafhængig kontrol foretages af civilsamfundet i Indonesien og er uafhængig af andre dele af verifikationssystemet (de parter, der er involveret i forvaltningen og reguleringen af skovressourcer, og de parter, der er involveret i den uafhængige revision). Et af hovedmålene er at opretholde troværdigheden af verifikationssystemet ved at kontrollere, hvordan verifikationen gennemføres.

Indonesien har formelt anerkendt den uafhængige kontrolfunktion og giver civilsamfundet mh1 for at indgive klager, når der konstateres uregelmæssigheder i akkrediterings-, vurderings- og licensudstedelsesprocesserne.

Vigtige spørgsmål:

— Har regeringen offentliggjort retningslinjerne for uafhængig kontrol?

— Indeholder retningslinjerne klare krav med hensyn til de organisationer, der har ret til at varetage kontrolfunktioner med henblik på at sikre uvildighed og undgå interessekonflikter?

— Omfatter retningslinjerne procedurer for vurdering af oplysningerne i bilag IX?

— Kan civilsamfundet i praksis få adgang til oplysningerne i bilag IX?

— Omfatter retningslinjerne procedurer for indgivelse af klager? Er disse procedurer offentligt tilgængelige?

— Er der fastlagt og offentliggjort bestemmelser om rapportering og offentliggørelse, for så vidt angår verifikationsorganer?

BILAG IX

OFFENTLIGGØRELSE AF OPLYSNINGER

1. INDLEDNING

Parterne ønsker at sikre, at vigtige oplysninger om skovsektoren gøres offentligt tilgængelige.

Dette bilag opfylder dette mål ved at beskrive i) de oplysninger om skovsektoren, der skal gøres offentligt tilgængelige, ii) de organer, der er ansvarlige for offentliggørelse af disse oplysninger, og iii) de mekanismer, der kan bruges til at få adgang til oplysningerne.

Formålet er at sikre, at 1) arbejdet i det fælles udvalg under gennemførelsen af APV-aftalen er gennemsigtige og klare, 2) der findes em mekanisme, som giver parterne og relevante interessenter adgang til vigtige oplysninger om skovsektoren, 3) funktionen af verifikationssystemet styrkes via tilgængeligheden af oplysninger til uafhængig kontrol, og 4) overordnede APV-målsætninger opfyldes. Information af offentligheden er et af vigtigt bidrag til indsatsen for at fremme Indonesiens skovforvaltningspraksis.

2. MEKANISMER, DER GIVER ADGANG TIL OPLYSNINGER

Dette bilag er i overensstemmelse med den indonesiske lov om informationsfrihed nr. 14/2008. I henhold til denne lov skal alle offentlige institutioner udarbejde forskrifter om offentlighedens adgang til oplysninger. I loven skelnes der mellem fire kategorier af oplysninger: 1) oplysninger, der jævnligt gøres tilgængelige og formidles aktivt, 2) oplysninger, der skal offentliggøres omgående, 3) oplysninger, der altid er tilgængelige, og som fremlægges efter anmodning, og 4) oplysninger, der er begrænsede eller fortrolige.

Skovbrugsministeriet, provins- og distriktskontorer, det nationale akkrediteringsorgan (KAN), overensstemmelsesvurderingsorganet (CAB) og de licensudstedende myndigheder er alle vigtige institutioner for gennemførelsen af verifikationssystemet og har derfor pligt til at fremlægge oplysninger om skovsektoren for offentligheden.

For at gennemføre ovennævnte lov har skovbrugsministeriet, provins- og distriktskontorer samt alle andre offentlige organer, herunder KAN, udviklet eller er i gang med at udvikle procedurer for offentliggørelse af oplysninger.

KAN skal også stille oplysninger til rådighed for offentligheden i henhold til ISO/IEC 17011:2004, bestemmelse 8.2 om akkrediteringsorganers forpligtelser. Verifikationsorganer og licensudstedende myndigheder skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden i henhold til skovbrugsministerens forskrifter og ISO/IEC 17021:2006 bestemmelse 8.1 om offentligt tilgængelige oplysninger og ISO/IEC-vejledning 65:1996, bestemmelse 4.8 om dokumentation.

Civilsamfundsorganisationer er en af kilderne til oplysninger om skovsektoren i henhold til skovbrugsministerens forskrifter.

Skovbrugsministeren har udstedt forskrift nr. P.7/Menhut-II/2011 af 2. februar 2011, som fastlægger, at anmodninger om oplysninger, som skovbrugsministeriet er i besiddelse af, skal rettes til direktøren for skovbrugsministeriets afdeling for offentlige anliggender i overensstemmelse med politikken om ét fælles kontaktpunkt. Yderligere vejledning om gennemførelse udvikles af skovbrugsministeriet. Der er direkte adgang til oplysninger, der findes hos regions- provins- og distriktsskovkontorer.

For at dette bilag kan træde i kraft, skal procedurer/retningslinjer/anvisninger for, hvordan de nævnte institutioner skal besvare anmodninger om oplysninger, udarbejdes og godkendes. De bestemmelser om rapportering og offentliggørelse, der gælder for verifikationsorganer og licensudstedende myndigheder, skal desuden præciseres.

3. KATEGORIER AF OPLYSNINGER, DER BRUGES TIL AT STØTTE KONTROL OG VURDERING AF VERIFIKATIONSSYSTEMETS FUNKTION

Love og forskrifter: Alle lover, forskrifter, standarder og retningslinjer, der er nævnt i lovlighedsstandarderne.

Jord- og skovtildeling: kort over jordtildeling og fysiske planer for provinser, procedurer for jordtildeling, skovkoncession eller skovhugstrettigheder, andre udnyttelses- og bearbejdningsrettigheder og tilhørende dokumenter, som f.eks. koncessionskort, tilladelse til frigivelse af skovområde, skøder og matrikelkort.

Skovbrugsforvaltning: planer for skovanvendelse, årlige driftsplaner, herunder kort og tilladelse for udstyr, referater af høring af lokalsamfund omkring tilladelsesområdet, som kræves for udarbejdelsen af årlige driftsplaner, driftsplan for skovhugst, inkl. bilag, dokumenter vedrørende miljøvurdering og referater af offentlige høringer, der kræves for udarbejdelsen af rapporter om miljøvurdering, træproduktionsrapporter og mængdedata for stående træmasse i statsejede skovområder.

Oplysninger om transport og forsyningskæde: transportdokumenter for tømmerstokke og træprodukter, inkl. bilag, afstemningsrapporter, registreringsdokumenter ved transport mellem øer og fartøjsdokumenter mv.

Oplysninger om forarbejdning og industri: stiftelsesdokument for selskab, erhvervstilladelse og virksomhedsregistreringsnummer, miljøvurderingsrapport, industriel erhvervstilladelse eller industriregistreringsnumre, planer for forsyning af ubearbejdet træ for primære træproduktindustrier, registrering af eksportør af træindustriprodukter, rapporter om ubearbejdet træ og forarbejdede produkter, liste over indehavere af forarbejdningsrettigheder og oplysninger om virksomheder inden for sekundær bearbejdning mv.

Gebyrer i forbindelse med skovdrift: arealbaserede gebyrer og fakturaer med kvitteringer, betalingsordrer og fakturaer vedrørende skovgenplantningsfonden og skovressourcefonden mv.

Oplysninger om verifikation og licensudstedelse: kvalitetsvejledning og standardprocedurer for akkreditering; navn og adresse på hvert krediteret CAB; datoer for bevilling og udløb af akkreditering; omfang af akkreditering; liste over CAB-personale (revisorer og beslutningstagere) tilknyttet hvert certifikat; beskrivelse af, hvad der betragtes som fortrolige oplysninger; revisionsplan, som oplyser tidspunkterne for offentlige høringer; annoncering af CAB-revision; referat af offentlige høringer med CAB, herunder deltagerliste; offentlig sammenfatning af revisionsresultat; sammenfattende rapporter udarbejdet af revisionsorganet for udstedelsen af certifikater; statusrapporter for alle revisioner, dvs. certifikater, der er godkendt, afvist, under behandling, bevilget, suspenderet og annulleret, og alle ændringer af ovennævnte; tilfælde af manglende overholdelse med relevans for revision og udstedelse af licenser og alle afhjælpende foranstaltninger; udstede eksportlicenser; regelmæssige sammenfattende rapporter fra licensudstedende myndigheder.

Kontrol- og klageprocedurer: standard procedurer for behandling af klager til KAN, verifikationsorganer og licensudstedende myndigheder, herunder procedurer for overvågning af udarbejdelsen af klagerapporter og afslutning af klagerapporter.

Liste over nøgledokumenter, der er relevante for skovkontrol, organer, som er i besiddelse af disse dokumenter, og proceduren for indhentning af sådanne oplysninger findes i tillægget til dette bilag.

4. KATEGORIER AF OPLYSNINGER, DER STØTTER OVERORDNEDE APV-MÅLSÆTNINGER

1. Protokol over drøftelser i det fælles udvalg

2. Det fælles udvalgs årsrapport, som skitserer:

a) mængden af træprodukter, der er eksporteret fra Indonesien til Unionen i henhold til FLEGT-licensordningen, efter relevant HS-kode og den EU-medlemsstat, hvor importen har fundet sted

b) antallet af FLEGT-licenser, som Indonesien har udstedt

c) status for opfyldelsen af denne aftales formål og anliggender vedrørende dens gennemførelse

d) foranstaltninger, der skal forhindre, at ulovligt fremstillede træprodukter eksporteres, importeres, bringes i omsætning eller handles på hjemmemarkedet

e) mængden af træ og træprodukter, som er importeret til Indonesien, og tiltag, der er iværksat for at forhindre import af ulovligt fremstillede træprodukter og for at opretholde FLEGT-licensordningens integritet

f) tilfælde af manglende overholdelse af FLEGT-licensordningen og indsatsen for at afhjælpe dem

g) mængden af træprodukter, der er importeret til EU i henhold til FLEGT-licensordningen, efter relevant HS-kode og den EU-medlemsstat, hvor importen har fundet sted

h) antallet af FLEGT-licenser fra Indonesien, som Unionen har modtaget

i) antallet af tilfælde og mængder af træprodukter, for hvilke der er gennemført høringer mellem de kompetente myndigheder og det indonesiske licensoplysningskontor.

3. Fyldestgørende og sammenfattende rapport fra periodisk evaluering

4. Fyldestgørende og sammenfattende rapport fra uafhængig markedsovervågning

5. Klager over periodisk evaluering og uafhængig markedsovervågning og den måde, de er blevet behandlet på

6. Tidsplan for gennemførelse af denne aftale og oversigt over iværksatte foranstaltninger

7. Andre data og oplysninger, der er relevante for denne aftales gennemførelse og funktion, herunder: Der er bl.a. tale om:

Oplysninger af lovgivningsmæssig karakter

— Aftalens tekst, bilag og evt. ændringer

— Teksten i alle love og forskrifter, der er nævnt i bilag II

— Gennemførelsesbestemmelser og -procedurer

Oplysninger om produktion:

— Samlet årlig træproduktion i Indonesien

— Årlig eksport af træprodukter (i alt og til Unionen)

Oplysninger om tildeling af koncessioner:

— Samlet areal af tildelte skovbrugskoncessioner

— Liste over koncessioner, navnene på de virksomheder, de er blevet tildelt, og navnene på de virksomheder, der forvalter dem

— Kort over alle skovhugstkoncessioner

— Liste over registrerede skovbrugsvirksomheder (produktion, forarbejdning, handel og eksport)

— Liste over SVLK-certificerede skovbrugsvirksomheder (produktion, forarbejdning, handel og eksport)

Oplysninger om forvaltning

— Liste over forvaltede koncessioner efter type

— Liste over certificerede skovbrugskoncessioner og den certifikattype, de forvaltes under

Oplysninger om myndigheder:

— Liste over licensudstedende myndigheder i Indonesien, herunder adresse og kontaktoplysninger

— Adresse og kontaktoplysninger for licensoplysningskontoret

— Liste over kompetente myndigheder i Unionen, herunder adresse og kontaktoplysninger

Disse oplysninger stilles til rådighed via parternes websteder.

5. GENNEMFØRELSE AF BESTEMMELSER OM OFFENTLIGGØRELSE

Som en del af gennemførelsen af dette bilag vurderer parterne:

— behovet for kapacitetsopbygning med hensyn til anvendelsen af offentlige oplysninger til uafhængig kontrol

— behovet for at øge den offentlige sektors og interessenters kendskab til aftalens bestemmelser om offentliggørelse.

Tillæg

OPLYSNINGER, DER BRUGES TIL AT STØTTE VERIFIKATION, KONTROL OG VURDERING AF VERIFIKATIONSSYSTEMETS FUNKTION

Nr.	Dokument, der skal offentliggøres	Organ, som er i besiddelse af dokument	Oplysnings-kategori
TRÆ FRA SKOVE PÅ STATSEJET JORD (IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK-HTI/HPHTI,IUPHHK RE) og TRÆ FRA SKOVE PÅ STATSEJET JORD FORVALTET AF LOKALSAMFUND (IUPHHK-HTR, IUPHHK-HKM)			
1	Skovbrugskoncessioner (SK IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK- HTI/HPHTI, IUPHHK RE)	Skovbrugsministeriet (BUK); kopier på distrikts- og provinskontorer	3
2	Koncessionskort	Skovbrugsministeriet (BAPLAN); kopier på distrikts- og provinskontorer	3
3	Tilladelser til udnyttelse af træ: SK IUPHHK-HTR, IUPHHK- HKm	Skovbrugsministeriet (BUK); kopier på distrikts- og provinskontorer	3
4	Kort over udnyttelse af træ	Skovbrugsministeriet (BAPLAN); kopier på distrikts- og provinskontorer	3
5	Plan for skovanvendelse (TGHK)	Skovbrugsministeriet (BAPLAN); kopier på distrikts- og provinskontorer	3
6	Driftsplan for udnyttelse af træ (RKUPHHK) med bilag og udstyrstilladelse	Skovbrugsministeriet (BUK)	3
7	Gebyr for tilladelse til IIUPHHK, betalingsordre (SPP) og kvittering	Skovbrugsministeriet (BUK)/Menteri Kehutanan	3
8	Årlig driftsplan (RKT/Blue Print), inkl. kort	Provinsskovkontor; kopier på distriktskontor	3
9	Træopgørelses- og produktionsrapporter (LHP og LHC)	Distriktsskovkontor; kopier på provinskontor	3
10	Transportdokumenter (SKSHH)	Distriktsskovkontor; kopier på begge provinskontorer	3
11	Afstemningsrapport for tømmerstokke (LMKB)	Distriktsskovkontor og lokal afdeling Skovbrugsministeriet (BP2HP)	3
12	Betalingsordre og kvittering for produktionsgebyr (SPP) (efter stokke/mængde)	Distriktsskovkontor	3

Nr.	Dokument, der skal offentliggøres	Organ, som er i besiddelse af dokument	Oplysnings-kategori
13	Kvittering for betaling af gebyr til skovgenplantningsfonden og skovressourcefonden (PSDH eller DR for licensindehavere for naturskove eller PSDH for licensindehavere for kulturskove)	Distriktsskovkontor	3
14	Miljøvurderingsdokumenter (AMDAL, ANDAL, RKL og RPL)	Lokalt miljøkontor (BAPEDALDA eller BLH), distrikts- eller provinskontor; kopier hos Skovbrugs-ministeriet (BUK)	3
	TRÆ FRA PRIVAT JORD		
15	Gyldigt skøde	Matrikelkontor (nationalt eller distrikts- eller provinskontor (BPN))	3
16	Matrikelkort/oversigtskort	Matrikelkontor (nationalt eller distrikts- eller provinskontor (BPN))	3
17	Transportdokument for træ (SKAU eller SKSKB) stemplet med KR (fællesskabstræ)	Landsbyleder (SKAU); kopier på distriktskontor (SKSKB-KR). DFO har også en kopi af SKAU.	3
	TRÆ FRA SKOVE UNDERLAGT AREALOMLÆGNINGSTILLADELSE (IPK-INDEHAVERE)		
18	Licenser til udnyttelse af træ: ILS/IPK, inkl. udstyrstilladelse	Distrikts- og provinsskovkontor	3
19	Kort vedhæftet ILS/IPK	Distrikts- og provinsskovkontor (BUK)	3
20	Tilladelse til frigivelse af skovområde	Skovbrugsministeriet (BAPLAN) og Skovbrugsministeriets provinsafdeling (BPKH)	3
21	IPK/ILS-driftsplan	Distriktsskovkontor	3
22	Mængdedata for stående træmasse i statsejede skovområder, der skal omlægges (afsnit i IPK/ILS-driftsplan)	Distriktsskovkontor	3
23	Træproduktionsrapport (LHP)	Distriktsskovkontor	3
24	Kvittering for betaling af DR PSDH (se nr. 14)	Distriktsskovkontor; kopier hos Skovbrugsministeriet (BUK)	3
25	Transportdokumenter (FAKB) samt bilag for KBK og SKSKB og bilag for KB	Distriktsskovkontor	3

Nr.	Dokument, der skal offentliggøres	Organ, som er i besiddelse af dokument	Oplysnings-kategori
	SKOVBASERET INDUSTRI		
26	Stiftelsesdokument for virksomhed	Ministeriet for retsvæsen og menneskerettigheder; ved primær og integreret industri med kapacitet på over 6 000 m^3 kopier hos skovbrugsministeriet (BUK), med kapacitet på under 6 000 m^3 kopier på provins- og distriktsskovkontor; ved sekundær industri kopier hos industriministeriet.	3
27	Erhvervslicens (SIUP)	Lokalt investeringskontor eller investeringskoordineringsorgan (BKPMD), handelsministeriet. Ved sekundær industri kopier hos industriministeriet.	3
28	Virksomhedsregistreringsnummer (TDP)	Lokalt investeringskontor eller investeringskoordineringsorgan (BKPMD) og handelsministeriet.	3
29	Miljøvurdering (EIA) (UKL/UPL og SPPL)	Provins- og distriktskontor for miljø (BAPEDALDA eller BLH); kopier på lokalt handelskontor eller investeringskoordineringsorgan (BKPMD)	3
30	Industriel erhvervstilladelse (IUI) eller industrielt registreringsnummer (TDI)	Ved primær og integreret industri med kapacitet på over 6 000 m^3 kopi i skovbrugsministeriet (BUK), med kapacitet på under 6 000 m^3 kopier på provinsskovkontor, med kapacitet på under 2 000 m^3 kopier på distriktsskovkontor; ved sekundær industri kopier hos industriministeriet.	3
31	Plan for forsyning af ubearbejdet træ (RPBBI) for primær skovbaseret industri (IPHH)	Ved primær og integreret industri med kapacitet på over 6 000 m^3 kopier hos skovbrugsministeriet (BUK), med kapacitet på under 6 000 m^3 kopier på provinsskovkontor, med kapacitet på under 2 000 m^3 kopier på distriktsskovkontor; kopier på provins- og distriktsskovkontor.	3
32	Registreret eksportør af træindustriprodukter (ETPIK)	Handelsministeriet	3
33	Transportdokumenter (SKSKB, FAKB, SKAU og/eller FAKO)	Landsbyleder (SKAU); Kopier på distriktsskovkontor (SKSKB-KR, SKAU), kopier af FAKO på provinsskovkontor	3
34	Rapporter om ændringer i beholdning af tømmerstokke (LMKB/LMKBK)	Distriktsskovkontor	3
35	Rapport om forarbejdede produkter (LMOHHK)	Distriktsskovkontor, kopi til provinsskovkontor	3
36	Handelsdokument ved handel med tømmer mellem øer (PKAPT)	Handelsministeriet (Generaldirektorat for indenlandsk handel)	3
37	Fartøjsdokument	Det lokale havneadministrationskontor (under transportministeriet); kopier på Indonesiens klassificeringskontor (BKI)	3

Nr.	Dokument, der skal offentliggøres	Organ, som er i besiddelse af dokument	Oplysnings-kategori
	ANDRE RELEVANTE OPLYSNINGER		
38	Love og forskrifter: alle love, forskrifter, standarder og retningslinjer, som er opført i lovlighedsstandarderne.	Skovbrugsministeriet, provins- eller distriktsskovkontor	3
39	Oplysninger om verifikation og licensudstedelse:		
	a) kvalitetsvejledning og standardprocedurer for akkreditering	Det nationale akkrediteringsorgan (KAN)	1
	b) navn og adresse på hvert krediteret overensstemmelsesvurderingsorgan (LP og LV)	Det nationale akkrediteringsorgan (KAN)	1
	e) liste over personale (revisorer og beslutningstagere) tilknyttet hvert certifikat	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV), skovbrugsministeriet	1
	d) beskrivelse af, hvad der betragtes som fortrolige oplysninger	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV)	1
	e) revisionsplan, som oplyser tidspunkterne for offentlige høringer, annoncering af revisionsorganets revision, offentlig sammenfatning af revisionsresultat, sammenfattende rapporter udarbejdet af revisionsorganet for udstedelsen af certifikater	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV)	1
40	Statusrapporter over revisioner:		
	a) certifikater, der er godkendt, afvist, under behandling, bevilget, suspenderet og annulleret, og alle ændringer af ovennævnte	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV)	1
	b) tilfælde af manglende overholdelse med relevans for revision og udstedelse af licenser og alle afhjælpende foranstaltninger	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV)	3
	c) udstedte eksportlicenser (V-Legal-dokument), periodiske rapporter udarbejdet af licensudstedende organ	Overensstemmelsesvurderingsorganer (LP og LV)	1

Nr.	Dokument, der skal offentliggøres	Organ, som er i besiddelse af dokument	Oplysnings-kategori
41	Kontrol- og klageprocedurer:		
	a) standardprocedurer for behandling af klager for akkrediteringsorgan og hvert revisionsorgan	Det nationale akkrediteringsorgan (KAN), overensstemmelsesvurderingsorganer (LP and LV)	1
	(b) civilsamfundets procedurer for overvågning, behandling af klager, rapporter udarbejdet af civilsamfundets inspektør	Skovbrugsministeriet, uafhængig inspektør	1
	c) dokumenter til brug ved overvågning af udarbejdelsen af klagerapporter og afslutning af klagerapporter	Det nationale akkrediteringsorgan (KAN), overensstemmelsesvurderingsorganer (LP and LV)	3

Procedurer for tilvejebringelse af oplysninger:

— I Indonesiens lov om informationsfrihed (UU 14/2008) sondres der mellem fire informationskategorier: 1) oplysninger, der jævnligt gøres tilgængelige og formidles aktivt, 2) oplysninger, der skal offentliggøres omgående, 3) oplysninger, der altid er tilgængelige, og som fremlægges efter anmodning, og 4) oplysninger, der er begrænsede eller fortrolige.

— Oplysninger i kategori 3 i loven om informationsfrihed stilles til rådighed for offentligheden efter anmodning til det udpegede organ (PPID) i den respektive institution, f.eks. skovbrugsministeriets afdeling for offentlige anliggender. Hver institution har sin egne gennemførelsesbestemmelser vedrørende oplysning af offentligheden, som er baseret på loven om informationsfrihed.

— Selvom de hører under kategori 3 i loven om informationsfrihed offentliggøres visse oplysninger på de relevante institutioners websteder, der bl.a. omfatter: dekreter og forskrifter, kort over jordtildeling, planer for skovudnyttelse.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA